

VERNOR VINGE

la capătul curcubeului

NAUTILUS

De același autor, la Editura Nemira au apărut
Foc în Adânc
Adâncurile cerului

VERNOR Vinge s-a născut în 1944 în Waukesha, Wisconsin, și provine dintr-o familie de geografi, fiind fascinat încă din copilărie de știință și calculatoare. Licențiat în informatică, a fost profesor de matematică și calculatoare la Universitatea de Stat din San Diego până în anul 2000, când s-a dedicat exclusiv carierei literare. A debutat cu texte SF în 1966, dar a devenit cunoscut abia în 1981, după publicarea nuvelei *True Names*. Aceasta și următoarele două romane, *The Peace War* (1984) și *Marooned in Real-time* (1986), au subliniat interesul său față de singularitatea tehnologică. În 1993, a câștigat Premiul Hugo pentru *Foc în Adânc*, performanță pe care a repetat-o în 2000 cu volumul *Adâncurile cerului*. În 2007, *La Capătul curcubeului* i-a adus al treilea Premiu Hugo pentru roman. Nuvelele *Fast Times at Fairmont High* (2002) și *The Cookie Monster* (2003) au fost onorate cu aceeași distincție. Vernor Vinge a fost căsătorit cu scriitoarea de science fiction Joan D. Vinge, de două ori câștigătoare a Premiului Hugo.

VERNOR VINCE

La capătul curcubeului

Traducere din limba engleză Maria Drăguț
NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VINGE, VERNOR

La Capătul curcubeului/Vernor Vinge; trad.: Maria
Drăguț. - București: Nemira Publishing House, 2012 ISBN
978-606-579-388-0

I. Drăguț, Maria (trad.)
821.111(73)-31=135.1

**Vernor Vinge RAINBOWS END © 2006 by Vernor
Vinge Published by arrangement with Tom Doherty
Associates, LLC. All rights reserved.**

© Nemira, 2012

**Redactor: Oana IONAȘCU Tehnoredactor
Alexandru CSUKOR**

Tiparul executat de Grafic print Industries

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se
pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-388-0

Uneltelor cognitive online care ne schimbă viața, Wikipedia, Google, ebay și celorlalte asemenea lor, acum și în viitor.

Mulțumiri

Le mulțumesc pentru sfaturile și ajutorul pe care mi le-au acordat lui Jeff Allen, David Baxter, Ethan Bier, John Carroll, Randy Carver, Steven Cherry, Connie Fleenor, Robert Fleming, Peter Flynn, Mike Gannis, Harry Goldstein, Thomas Goodey, Barbara Gordon, Judith Greengard, Dipak Gupta, Patricia Hartman, Patrick Hillmeyer, Cherie Kushner, Sifang Lu, Sara Baase Mayers, Keith Mayers, Terry Megarry, Sean Peisert, William Rupp, Peter H. Salus, Mary Q. Smith, Charles Vestal, Joan D. Vinge, Gabriele Wienhausen și William F. Wu.

Îi sunt foarte recunoscător lui James Frenkel pentru minunata lucrare de editare a volumului de față. Jim și Tor Books au fost foarte răbdători cu mine în lungul proces de creare a cărții *La Capătul curcubeului*.

Prolog

DEȘTEPT SĂ FII, NOROC SĂ AI

Primul semn de noroc chior veni sub forma unei gafe publice a Centrului European pentru Prevenirea Epidemiilor (CPE). Pe 23 iulie, elevii unei școli din Alger avertizaseră că o epidemie respiratorie se întinde de-a lungul Mediteranei. Afirmția lor se baza pe analiza minuțioasă a datelor privind anticorpii prezenți la persoanele care foloseau sistemele de transport în comun din Alger și Napoli.

Pe moment, CPE nu avu nicio reacție, dar, în mai puțin de trei ore, observatorii din sistemul public de sănătate raportaseră cazuri similare în alte orașe și publicaseră hărți cu zonele contaminate. Epidemia începuse de mai bine de o săptămână, provenind probabil de undeva din Africa Centrală, unde observatorii nu aveau acces la date.

Până când se dezmeticiră cei de la Centru, boala fusese detectată și în India, și în America de Nord.

Ca să facă lucrurile și mai jenante pentru CPE, un jurnalist din Seattle izolase și identificase agentul patogen, care se dovedi a fi un fals mimivirus. Pentru CPE era un adevărat dezastru de imagine. În urmă cu câțiva ani, CPE își justificase cheltuielile exorbitante printr-o acțiune defensivă foarte inteligentă împotriva cultului Noua Judecată. Ciuma „Judecății” fusese cel mai dezastruos atac terorist al deceniului împotriva Europei și liderii CPE aveau meritul de a-l fi împiedicat să ia proporțiile unei catastrofe mondiale.

Ciuma Judecății” pornise de la un pseudo-mimivirus.

Încă mai erau oameni competenți la CPE, aceiași specialiști care salvaseră lumea în 2017. Tot ei rezolvară și problema din 23 iulie, iar cei de la Relații cu publicul putură astfel prezenta o dare de seamă cât de cât coerentă: Da, acest Pseudomimi nu fusese anunțat conform protocolului standard de prevenire a populației. Scăparea vine dintr-o eroare de program pe website-ul instituției, la pagina „Evenimente curente”. Și da, acest virus ar putea fi un derivat al celui care a declanșat Ciuma „Judecății”. Câteva mutații genetice, mai rezistente, ale virusului inițial continuă să-și facă simțite prezența în peisajul general al biosferei planetei. Trei dintre ele au fost deja identificate de la începutul anului, unul chiar acum cinci zile, pe 18 iulie. Dar (și aici purtătorii de cuvânt își recăpătară elanul specific) toate aceste cazuri fuseseră subclinice, neprezentând inițial simptome perceptibile. Virusurile Pseudomimi aveau un genom uriaș (uriaș în comparație cu alte virusuri), iar cultul Noii Judecăți „îmbunătățise” genomul, transformându-l într-un instrument al morții aproape infailibil. Fără această optimizare, pseudo-mimivirusurile erau doar niște saci grei de gunoi dezoxiribonucleic.

— În concluzie, noi, cei din cadrul Centrului pentru Prevenirea Epidemiilor, ne cerem scuze că nu am anunțat publicul despre acest eveniment banal.

Trecu o săptămână. Două săptămâni. Virusul părea să se fi cumințit. Analizele asupra anticorpilor populației arătau

că epidemia nu se întinsese mai departe de zona Mediteranei.

CPE avusese dreptate: acest tip de „epidemie fără simptomatologie evidentă” era aproape un oximoron. Dacă nici măcar una din persoanele contaminate nu strănută, atunci virusul nu are cum să facă înconjurul lumii, decât dacă umblă cu „ia-mă, nene”.

Populația acceptă explicațiile celor de la CPE. Trepădușii alarmiști panicaseră lumea degeaba.

În realitate, declarația celor de la CPE conținea o singură denaturare a adevărului, care trecuse neobservată de opinia publică: absența unui avertisment către populație despre apariția unui nou virus nu fusese o eroare de mașină, ci o eroare umană. Virusul de la 23 iulie trecuse pe sub radarele Centrului și specialiștii fuseseră la fel de neștiutori despre apariția lui ca și restul lumii, iar trepădușii erau cei care trăsese ră semnalul de alarmă.

În cercurile de sus ale serviciilor secrete UE, asemenea scăpări erau de neiertat. Acolo lucrau agenți care zilnic se luptau cu acte de terorism și care duceau la bun sfârșit misiuni despre care nu se vorbea la televizor, dar de care depindea soarta omenirii.

Pe bună dreptate, acești oameni erau paranoici și cu idei fixe. Șefia serviciilor secrete îl numi pe unul dintre cei mai capabili agenți ai săi, un tânăr german, Günberk Braun, să se ocupe de reorganizarea discretă în interiorul CPE. În acele cercuri ale Serviciilor unde Braun era cunoscut, i se dusese faima că e cel mai fixist dintre fixiști. El și oamenii lui reorganiză scurt structura internă a CPE, după care organizează un plan de monitorizare a activității Centrului pentru o perioadă de încă șase luni, misiune care consta dintr-o serie de „atacuri” neașteptate asupra sistemului, care simulau pericole și conjuncturi dintre cele mai bizare pe care le imaginaseră vreodată epidemiologii.

Pentru cei din CPE, aceste șase luni însemnau fie o bătaie de cap - în cazul celor care tăiau frunză la câini fie o adevărată revelație - pentru cei pasionați. Dar regimul de asediu al lui Braun dură mai puțin de două luni și fu

încheiat brusc în urma difuzării unui spot publicitar în timpul unui meci de fotbal.

Primul meci din seria de meciuri amicale dintre Grecia și Pakistan a avut loc pe 20 septembrie. La aceste meciuri se stabilise o tradiție, sau mai degrabă suporterii, de modă veche, impuseseră tradiția respectivă: reclamele difuzate pe stadion erau după moda celor din secolul douăzeci. Diverse reclame erau afișate pe panouri publicitate de jur împrejurul terenului, fără un public-țintă, iar la pauză se difuzau spoturi publicitare pentru toată lumea care urmărea meciul.

Un lucru extraordinar se petrecu la acest meci (două lucruri, dacă luăm în considerare și victoria Greciei): la pauză, fu difuzată o reclamă de treizeci de secunde la o nuga cu miere. În ora care a urmat, câțiva analiști de piață au raportat o creștere uriașă a vânzărilor de nuga, declanșată la trei minute după difuzarea reclamei. Acel spot i-a adus firmei producătoare un profit însutit. Un fel de miracol, spuneau cei împătimiți de dedesubturile marketingului. În timpul după-amiezii, toată lumea a vorbit numai despre asta, întorcând reclama respectivă pe toate părțile: un spot lipsit de imaginație, de calitate slăbuță, ca și firma care îl produsese, fără niciun fel de mesaj subliminal (premisele întregii dezbateri fiind, de fapt, găsirea mesajului ascuns!), iar răspunsul fără precedent plus cele trei minute de întârziere constituiau o anomalie în materie de marketing. În câteva ore, toți specialiștii participanți la dezbateri au căzut de acord că „minunea nugalei cu miere” era genul acela de miraj produs de aglomerația de date a lumii moderne: dacă te uiți la un trilion de lucruri, vei vedea destul de des coincidențe care se petrec una la un milion. La sfârșitul zilei toată afacerea se dezumflase de la sine, ca toate celelalte milioane de evenimente care se discută zilnic la televizor.

Câțiva însă își păstrară interesul. Günberk Braun, ca majoritatea celor din serviciile secrete, avea o încredere de nezdruncinat în informațiile pe care le poți obține prin intermediul mass-mediei și internetului. Unii din oamenii

lui îi atraseră atenția asupra „Fenomenului nuga” și discutară dacă să-i acorde sau nu importanță. La prima vedere, arăta ca o întâmplare fericită. Și totuși, ceva părea în neregulă, iar cu acest gen de „ceva în neregulă” se ocupă, de obicei, o agenție de informații.

Aici norocul le surâse pentru a doua oară. Dintr-un impuls, Braun ceru o nouă simulare de atac: impactul Miracolului nugalei cu miere asupra *sănătății publice*. Oricare ar fi conținutul practic al problemei, această situație oferea Centrului ocazia să-și testeze eficiența în cazul unei investigații secrete, urgente și în timp real. Și nici măcar nu era atât de bizară precum testele dinainte. Cei mai buni specialiști, deja familiarizați cu genul acesta de „exerciții”, generară urgent o mie de conjuncturi și jumătate de milion de teste - semințele din care vor ieși fructele investigației.

În următoarele zile, analiștii CPE și-au îngrijit „grădina”, curățând-o de statistici nedorite - acest gen de context poate genera mai multe miraje decât visaseră vreodată amatorii de jocuri de marketing, doar un inventar al lor ar umple o carte de telefon cum erau pe vremuri. Dar iată rezultatele după terminarea anchetei, în ordinea de mai jos, pentru un efect dramatic:

1. Nu exista nicio legătură între difuzarea reclamei la nuga și valul cumpărărilor care a urmat.

Această concluzie era bazată pe o analiză concretă: CPE difuzase spotul publicitar unui grup de oameni. După care le-au fost prezentate toate reclamele din pauza meciului. La unul din spoturile publicitare de pe stadion - pentru o agenție matrimonială - câțiva dintre subiecți au simțit nevoia să mănânce nuga. (Reclama de la agenția matrimonială avea pe fundal un desen cu linii în relief care se intersectau ca un moar). Mergând mai departe cu investigația, reclama fu testată pe grupuri de audiență cu un anume specific. Și nu avu niciun efect, de exemplu, asupra persoanelor vaccinate cu anticorpi împotriva

virusului Pseudomimi de la 23 iulie.

2. La reclama cu agenția matrimonială, cei infectați cu virusul de la 18 iulie - cel depistat anterior de CPE - au simțit nevoia să mănânce nuga.

În copilărie, Gunberk Braun visase de nenumărate ori cu ochii deschiși cum, dacă s-ar fi născut mai devreme, ar fi putut preveni bombardamentul asupra Dresdei, sau i-ar fi oprit pe naziști să omoare oameni în lagărele de concentrare, sau l-ar fi împiedicat pe Stalin să înfometeze populația din Ucraina. În zilele când nu salva popoare întregi, micul Günberk își Imagina ce-ar fi putut face pe 7 decembrie 1941, dacă ar fi lucrat la un post de radar din Hawaii, sau, ca agent FBI, în vara lui 2001.

Probabil toți băieții trec printr-o asemenea fază, fără să știe prea multe lucruri despre contextul istoric al evenimentelor, doar din dorința de a fi eroi salvatori.

Dar când Braun citi ultima concluzie a raportului, știu că se află în fața unei posibile catastrofe, de dimensiunile celor din visele copilăriei lui. Virusul de la 18 iulie și spotul publicitar de la meciul de fotbal, împreună constituiau o metodă extrem de bine camuflată de testare a unui concept nou de armă. În faza ei finală, o asemenea armă ar face ca virusul care declanșase Ciuma Noii Judecăți să pară o joacă de copii. Războiul biologic ar deveni la fel de precis și surprinzător ca și cel cu gloanțe și bombe: întâi este infectată populația cu focare mici de contaminare lentă presărate pe ici, pe colo, să treacă neobservate, și pe urmă *pac!* orbești, mutilezi, omori pe oricine, individual, printr-un singur e-mail, sau în masă prin intermediul unei emisiuni televizate, înainte ca să poată ridica cineva un deget să se apere.

Dacă Braun ar fi fost o persoană din interiorul CPE, această descoperire ar fi alarmat imediat toate organizațiile de apărare împotriva epidemiilor din alianța indo-europeană, precum și cele din America și China.

Dar Günberk Braun nu era epidemiolog. Era doar „o

fantomă” paranoică. Testele organizate la Centru erau nebunia lui personală, deci nu avea cui să raporteze rezultatele anchetei. În schimb, își folosi relațiile din interiorul serviciilor secrete și centrelor de prevenire a epidemiilor indo-europene și, în câteva ore, avea deja câteva fire de investigație.

Aduse cel mai bun expert în ocultism din Servicii și îi prezentă toate probele. Contactă câțiva agenți ai Alianței din Africa Centrală și celelalte state rămase pe dinafara lumii moderne. Găsi dovezi clare despre originea virusului de la 18 iulie. Deși ancheta lui Braun nu era una bioștiințifică, analiștii cu care lucra el erau la fel de bine pregătiți ca specialiștii de frunte ai CPE - doar că mai inteligenți, mai numeroși și cu mai multe resurse. În următoarele trei zile puseră toate datele cap la cap. La final, Günberk avea o idee clară despre cine se afla în spatele acestor teste cu arme biologice.

Și pentru prima dată în viața lui, Günberk Braun fu cu adevărat îngrozit.

1

DOMNUL IEPURE VIZITEAZĂ BARCELONA

În cadrul serviciilor secrete din Alianța indo-europeană lucrează o mână de superstaruri birocratice, oameni de-alde Günberk Braun din Biroul European de Contrainformații, a căror identitate este necunoscută - sau plină de informații contradictorii - marelui public. Superstarurile au, la rândul lor, proprii eroi. La care apelează oameni ca Günberk Braun când se confruntă cu probleme din cele mai grave. În structura Serviciului de informații externe din India există un departament special, care nu apare în organigramă și al cărui profil este cât se poate de vag. Sau, mai bine zis, acest departament face ce vrea șeful, adică un indian, cunoscut (de cei foarte puțini la număr care au privilegiul de a-l cunoaște) sub numele de Alfred Vaz.

La el apelă Braun când descoperi virusul. La început, Vaz fu la fel de șocat ca și Braun. Dar Vaz era o persoană care rezolva problemele.

— Cu oameni potriviți orice se poate rezolva. Lasă-mă câteva zile, să văd ce pot afla.

Trei zile mai târziu, în centrul Barcelonei:

Iepurele sări pe scaunul de ratan neocupat și, de acolo, pe masă, în mijlocul cănilor de ceai și a olivierelor. Își duse laba la pălărie, îl salută întâi pe Alfred Vaz, apoi pe Günberk Braun și la sfârșit pe Keiko Mitsuri și zise:

— Am o misiune pentru voi!

Alfred întinse o mână prin imaginea iepurelui, spre a accentua faptul că este o prezență imaterială, și răspunse:

— Nu, noi avem o misiune pentru tine.

— Hmmm...

Iepurele se așează în fund pe masă și scoase un set minuscul de ceai din spatele unei oliviere. Își turnă câteva

picături, cât să-și umple ceașca, și sorbi o înghițitură:

— Sunt numai urechi!

Și-și ciuli urechile.

Așezat în cealaltă parte, Günberk Braun studia uimit creatura de pe masă. Braun era la fel de ireal ca și iepurele, dar proiecția lui avea o prezență cât mai apropiată de personalitatea lui reală. Lui Alfred i se păru că Braun arăta cam dezumflat de apariția iepurelui și confirmarea îi veni cu un mesaj.

Braun ~> Mitsuri, Vaz: <sm> Țsta e omul nostru, Alfred? </sm>

Alfred nu răspunse imediat și se întoarse către creatura din mijlocul mesei:

— Bine ai venit la Barcelona, domnule Iepure.

Arătă cu mâna înspre turnurile catedralei Sagrada Familia care se înălțau chiar peste stradă. Cel mai bine era să vezi catedrala „pe viu”, fără îmbunătățiri virtuale; la urma urmei, realitatea concepută de Gaudi era destul de înzorzonată și de prost gust ca să nu mai fie nevoie de aportul designerilor revizionști moderni.

— Aveți idee de ce am ales acest punct de întâlnire?

Iepurele își sorbi tacticos ceaiul, în timp ce privirea îi alunecă spre mulțimea zgomotoasă de turiști care trecea pe lângă masa lor.

— Ah, oare pentru că Barcelona este o combinație de frumusețe și extravaganță, unul din puținele mari orașe ale secolului douăzeci al cărui farmec a supraviețuit în zilele noastre? Sau poate că, dacă tot sunteți aici în misiune, mai faceți și câteva plimbări romantice cu familiile dumneavoastră prin parcul Guell, pe care le deconțați când vă întoarceți la serviciu?

Se întoarse către Braun și Keiko Mitsuri. Ultima arăta ca un nud al lui Marcel Duchamp construit dintr-un complex de planuri de sticlă. Ridică din umeri și zise:

— Dar, dacă stau și mă gândesc mai bine, poate sunteți la mii de kilometri distanță.

— Vai, ce dilemă! râse Keiko cu o voce sintetizată și accent fals. Eu sunt bine mersi în parcul Güell acum și

ating realitatea cu propriile mele mâini.

Mitsuri --> Braun, Vaz: <sm> De fapt, sunt la birou și admir cum luminează luna golful Tokyo. </sm>

Iepurele continuă, fără să știe despre schimbul de mesaje:

— Mă rog. În orice caz, adevăratul motiv pentru care ne-am întâlnit aici: Barcelona are legături foarte directe cu locurile în care probabil vă aflați acum și măsuri de securitate modernă, ca să camufleze ce discutăm. Dar mai ales pentru că aici legea interzice spionajul amator sau polițienesc... cu excepția cazului în care chiar ești din agențiile de spionaj.

Mitsuri --> Braun, Vaz: <sm> Măcar a intuit o parte din adevăr.</sm>

Braun --> Mitsuri, Vaz: <sm> Și domnul Iepure se loghează de la o oarecare distanță.</sm>

Un status cu timpul real plutea deasupra animalului: șaptezeci și cinci la sută probabilitate ca persoana din spatele avatarului să fie undeva în America de Nord.

Alfred se înclină spre iepure și îi zâmbi. Ca singura persoană de față cu prezență fizică, Vaz avea anumite limite, dar și anumite avantaje.

— Nu, noi nu suntem poliția secretă. Dar da, aveam nevoie de un loc sigur în care să vorbim mai direct decât prin mesaje.

Își duse mâna la piept.

— Mai ales, dacă mă vezi aici, înseamnă că poți avea încredere.

Și că te duc de nas cum vreau eu.

Vaz făcu semn ospătarului și comandă un pahar de Rioja. Apoi, întorcându-se către invitatul de pe masă:

— În ultimele luni, te-ai lăudat că ai făcut multe lucruri, domnule Iepure. Și alții se dau mari, dar se pare că dumneata chiar ești bun. Mai multe nume grele te-au recomandat.

Iepurele începu să-și lingă blana. Ceea ce era destul de bizar. Clar, realismul fizic nu era una din prioritățile lui.

— Bineînțeles că sunt bine văzut în toate cercurile

înalte! Pentru orice problemă: politică, militară, științifică, artistică sau amoroasă, plătești cât face și eu execut.

Mitsuri --> Braun, Vaz: <sm> Hai, Alfred, la treabă.</sm>

Braun --> Mitsuri, Vaz: <sm> De acord. Întâi varianta scurtă, să vedem dacă poate mai mult decât am făcut noi.</sm>

Alfred mișcă din cap ca și cum ar fi vorbit singur.

— Problema noastră nu are nicio legătură cu politica sau războiul. Ce ne preocupă este de natură științifică.

Iepurele ciuli urechile.

— Așa? Postați-vă întrebările pe forumuri și veți primi răspunsuri aproape la fel de bune și la fel de rapide precum cele pe care vi le pot eu furniza. Și, în mod cert, la un preț infinit mai mic.

Sosi vinul. Vaz îi savura buchetul și privi peste stradă, către intrarea în catedrală, unde turiștii mai stăteau la rând, deși programul de vizite reale se terminase acum o vreme. Prezența oamenilor acolo era încă o dovadă că, în viață, cele mai importante lucruri sunt cele pe care le poți atinge. Își întoarse privirea către iepurele gri aflat în fața lui.

— Problema noastră nu are nevoie de câteva mii de specialiști care să-și stoarcă creierii. Chestiunea în discuție necesită o serie largă de, hm, experimente. Unele au fost deja efectuate. Altele urmează. În mare, proiectul nostru e cam cum sunt programele guvernamentale de cercetare a rezistenței la impact pe mașini.

Iepurele rânji, dezvelindu-și incisivii ivorii.

— Teste de rezistență la impact? Asta-i o prostie din secolul trecut. Cererea pieței e mai eficientă. Doar trebuie să convingi piața să coopereze.

— Se poate, dar noi avem nevoie de...

Faza e că până și rezumatul cel mai superficial suna ieșit din comun.

— Avem nevoie de, hm, control administrativ asupra unui laborator mare și fizic real.

Iepurele îngheță, arătând, pentru o secundă, ca

adevăratul ierbivor surprins de farurile unei mașini.

— Ha? Ce fel de laborator real?

— Un laborator de biologie, de ultimă generație, de renume mondial.

— Măi, măi, măi...

Iepurele se lăsă pe spate, vorbind - sperau ei - singur pe sub mustăți. Serviciile de informații EU dădeau șaizeci și cinci la sută probabilitate ca Iepurilă să fi lucrat singur și nouăzeci și cinci la sută ca el să nu fie omul chinezilor sau al americanilor.

Își puse ceașca jos:

— M-ați făcut curios. Deci asta nu-i o treabă de genul furnizării de informații. Voi chiar vreți să vă pun la pământ ditamai rețeaua.

— Doar pentru o scurtă perioadă de timp, zise Günberk.

— Nu contează. Ați venit la omul potrivit. Nările îi fremătau. Sunt convins că știți ce avem la îndemână. În Europa sunt câteva instituții mari, dar niciuna integrată global și, pentru moment, rămase în urma celor din China sau State.

Vaz nu zise nimic, însă iepurele avea dreptate.

În lume se găseau mulți specialiști bine pregătiți, dar numai câteva laboratoare erau dotate cu aparatură la zi. În secolul douăzeci, superioritatea tehnică a laboratoarelor mari dura și câte treizeci de ani, astăzi lucrurile evoluau mult mai rapid și Europa rămăsese în urmă. Complexul Bhopal din India ținea pasul cu ultimele noutăți, numai că era în urmă în domeniul microautomatizărilor. La momentul actual și - probabil - și în următorii ani, China și SUA erau în top.

Iepurele râse pe sub mustăți:

— Hm, hm. Deci ar trebui să fie ori un laborator din Wuhan, ori unul din California de Sud. La alegere, fiindcă, evident, le pot avea pe amândouă.

Asta era o minciună gogonată, sau oamenii lui Alfred îl subestimaseră pe micuțul lor prieten.

— Am prefera complexul din San Diego, California, zise Keiko.

— De câteva luni suntem cu ochii pe laboratoarele din San Diego, adăugă Alfred repede. Și știm că au aparatura necesară.

De fapt, Günberk Braun bănuia că laboratorul din San Diego era sursa virusurilor.

— Și ce anume intenționați să faceți?

Günberk afișă un zâmbet acru:

— Haideti s-o luăm pe etape. Pentru prima etapă, propun un termen-limită de treizeci de zile. Ce vrem noi de la dumneata e să supraveghezi sistemul de securitate al laboratorului. Ce mai vrem noi - și e important - este dovada clară că ne poți găsi o echipă de oameni de acolo care să lucreze pentru noi.

— Bun atunci. Top la treabă! E clar că vă trebuie un jucător de care să vă debarasați ușor și care să funcționeze pe post de paravan să nu vă depisteze americanii. Nicio problemă. Mă dau la o parte când nu mai e nevoie de mine. Dar vă avertizez că țin la preț și vin să-mi iau banii când se termină misiunea.

— Nu e nevoie să fii melodramatic, domnule Iepure, râse Keiko. Talentele dumitale sunt recunoscute.

— Pe bună dreptate! Dar, deocamdată, dumneavoastră nu credeți în ele. Deci eu acum o să plec să-mi bag nasul prin San Diego și revin cu vești în câteva săptămâni. Până atunci voi avea probabil ceva să vă arăt și - cel mai important pentru mine - îmi voi folosi imaginația ca să găsesc o cifră pentru comisionul meu în prima fază pe care domnul cu față-de-neamț a propus-o.

Și făcu o plecăciune în direcția lui Günberk.

Mitsuri și Braun tăceau amuzați, iar Alfred reluă discuția:

— Mai vorbim, atunci. Te rog, ține cont că deocamdată nu vrem decât o investigație: pe cine să angajăm și la ce să-i folosim.

Iepurele își atinse nasul.

— Voi fi întruchiparea discreției. Întotdeauna știu mai multe decât spun. Iar voi trei ar trebui să mai lucrați puțin la imaginea voastră. Domnul neamț e doar un stereotip

demodat. Și dumneata, senora, avatarul impresionist, deși nu dezvăluie nimic, spune multe. Pe cine ar putea interesa laboratoarele biologice din San Diego? Oare, cine? Iar cât despre dumneata (și se întoarse către Vaz), ascunzi destul de bine accentul columbian.

Arătarea râse și țopăi pe masă.

— Ținem legătura!

Alfred urmări forma gri care se strecura printre picioarele trecătorilor. Probabil avea permis de intrare, din moment ce toată lumea putea să-l vadă pe Carrer de Sardenya. Nu dispăruse într-un nor de fum. Iepurele mai fugi încă douăzeci de metri pe stradă, după care o coti pe o alee și se făcu, în mod natural, nevăzut.

Cei trei agenți rămaseră, pe moment, într-o tăcere amiabilă - Günberk se aplecă asupra paharului virtual de vin, Vaz sorbi din vinul lui real, admirând marionetele pe catalige care se pregăteau pentru parada de după-amiază. Cei trei păreau că fac parte din vacarmul turistic din zona Familia, cu excepția faptului că turiștii aflați la mesele de la cafeneaua din C. De Sardenya erau, de obicei, prezenți acolo fizic.

— Acum chiar a plecat, zise Günberk. Observație oarecum gratuită, din moment ce toți vedeau că semnalul dispăruse de pe grila UE. După câteva secunde, agențiile secrete japoneze și indiene raportară același lucru: Iepurele nu putuse fi identificat.

— Impresionant! zise Keiko. A reușit să scape. Poate chiar un agent intermediar de încredere.

Günberk ridică din umeri:

— Poate. Ce șmecher parșiv. Diletant tipic de care e plină lumea, apare câte unul cu fiecare nouă tehnologie. Pun pariu că e un puțoi de paispe ani care vrea să se dea mare. Altul mai bun n-ai găsit, Alfred?

— Reputația lui e valabilă, Günberk. A rezolvat situații aproape la fel de complicate ca asta cu care avem noi de-a face acum.

— Poate era treabă de cercetare. O fi bun la - cum îi zice? - rețele de genii. Ce vrem noi e mai... operațional.

— Dacă stai să te gândești, s-a prins de toate capcanele pe care i le-am întins. Era vorba despre accentul fals al lui Alfred și locul în care apărea Keiko în rețea.

— *Acb ja*, zise Günberk și zâmbi. E oarecum jenant să fiu acuzat că pozez când sunt eu însumi! Da, deci acum domnul Bocănilă crede că suntem o rețea de traficanți de droguri din America latină.

Holograma lui Keiko păru să schițeze un zâmbet.

— Într-un fel, e mai plauzibil decât ce suntem de fapt.

Războaiele între traficanții de droguri se împuținaseră considerabil în ultima decadă; accesul la recreaționale și halucinogene era atât de răspândit, încât concurența făcuse ceea ce prohibiția nu reușise. Dar marii traficanți de droguri aveau încă un capital mai mare decât unele țări mici de la granița lumii civilizate. Iar unii dintre ei, ascunși prin statele decăzute, erau destul de puternici și nebuni ca să facă ceea ce sugeraseră ei astăzi.

— Iepurele e ușor de controlat, de asta sunt sigur. Rămâne de văzut dacă e omul de care avem nevoie, rămâne de văzut, zise Günberk.

— Deja începi să dai înapoi de la mica noastră aventură, Günberk? vorbi Keiko, folosind vocea ei reală.

Tonul era lejer, dar Alfred știa că nici Keiko nu era foarte optimistă.

— Bineînțeles, spuse Günberk și se foi neliniștit. Terorismul prin metoda surprizei tehnologice este cea mai mare amenințare a omenirii. Marile puteri - Europa, China și Statele Unite - au menținut pacea în ultimii ani, mai ales pentru că noi cunoaștem pericolul și menținem restul lumii în ordine. Și acum, aflăm că americanii...

— Încă nu știm că sunt americanii, Günberk. În laboratoarele din San Diego lucrează cercetători din toată lumea.

— Așa e. Acum o săptămână aveam și eu aceleași dubii. Dar acum... gândește-te: Testul cu virusul a fost o capodoperă a camuflării. Am avut noroc cu carul când l-am descoperit. Experimentul a fost o treabă pusă la punct cu răbdare și profesionalism, de nivelul unei mari puteri.

Marile puteri au o anume inerție și prudență birocratică. Testele pe teren trebuie efectuate în afara granițelor, dar armele sunt întotdeauna puse la punct în laboratoarele lor.

— Dar de ce ar pune o Putere la cale o revoluție sub forma unui flagel? Întrebă Keiko. Ce-ar avea de câștigat?

— Ai dreptate, încuviință Günberk, o asemenea catastrofă ar avea logică dacă ar fi vorba despre un cult, dar nu despre o superputere. Întâi am crezut că e un fel de atac catastrofal lipsit de logică. Dar analiștii cu care lucrez au mers mai în profunzime și au ajuns la concluzia că simptomul nugalei nu era o simplă epidemie. De fapt, asta a fost un aspect esențial al testului. Cine a fost în spatele atacului are un plan mai amplu decât o lovitură în războiul biologic. Dușmanul nostru e pe cale să pună la punct o tehnologie de manipulare în masă TSMC.

Keiko rămase complet nemișcată, până și cristalele din holograma ei își pierduseră mobilitatea. TSMC. Sau în jargonul științifico-fantastic de la începutul secolului: Trebuie-să-mă-crezi. Cu alte cuvinte, spălare a creierului. În forma lor blândă, anumite metode de spălare a creierului se întâlneau de-a lungul istoriei, dar, în ultimul secol, fenomenul *irezistibilului* făcuse subiectul multor studii academice. Iar în ultimii treizeci de ani devenise chiar un scop tehnologic în sine. Și în ultimii zece, o anumită versiune a TSMC era testat în laboratoare.

Cristalele se mișcă și Alfred putea ghici că Mitsuri se uita la el.

— E adevărat, Alfred?

— Mă tem că da. Oamenii mei au studiat raportul. Norocul lui Günberk a fost extraordinar, din moment ce s-au petrecut simultan două inovații radicale. Nevoia de nuga a fost mult prea precisă pentru a fi un test de declanșare de la distanță a unei boli. Făptașii au știut ce făceau. Gândiți-vă la reclama mascată la nuga. Analiștii mei sunt de părere că inamicul e capabil de un control semantic mai puternic, în mai puțin de un an.

Keiko oftă:

— La naiba! Toată viața m-am războit cu ocultismul.

Credeam că națiunile avansate nu se coborau la astfel de practici meschine și malefice... dar asta, asta mă face să-mi reconsider părerea.

Günberk încuviință:

— Dacă nu ne înșelăm în privința laboratoarelor și dacă nu reușim să tăiem răul... de la rădăcină... ar putea fi sfârșitul lumii. Ar putea însemna victoria răului suprem asupra binelui.

Își scutură presimțirile rele și redeveni pragmatic:

— Și suntem nevoiți să stăm la mâna unui iepure.

— Am studiat dosarul Iepurelui, zise Alfred. Cred că poate îndeplini misiunea pentru care l-am angajat. Într-un fel sau altul. Ori ne va da informațiile din interior, ori va crea destulă confuzie - care nu va pica în cârca noastră - în care tot răul va ieși la suprafață. În cel mai nefericit caz, vom avea dovezi suficiente pentru ca Europa, China și cei neimplicați din State să poată denunța atacul.

Atacurile de intimidare pe teritoriul unei mari puteri erau rare, dar exista un precedent.

Toți trei rămaseră tăcuți o vreme și Vaz fu învăluit de zgomotele festivalului. Trecuseră atâția ani de când nu mai fusese la Barcelona... În cele din urmă, Günberk încuviință, deși nu-i convenea:

— Prea bine, voi lua legătura cu superiorii mei, să trecem la treabă.

De partea cealaltă a mesei, proiecția lui Keiko vibră. Mitsuri era expertă în sociologie. Echipa ei de analiști era specializată în psihologie și instituții sociale - mult mai puțin diversificată decât echipele lui Alfred sau Günberk. Dar putea oricând oferi variante care le scăpaseră celorlalți doi. În cele din urmă, Keiko spuse:

— Există încă mulți oameni de bun-simț în serviciile americane și nu-mi place să lucrez pe la spatele lor, dar este într-adevăr o situație specială. Am autorizație să aprob Planul Iepurilă - făcu o pauză - cu o singură observație. Günberk se teme că am angajat un incompetent. Alfred știe mai multe despre el și crede că e exact ce ne trebuie. Dar dacă amândoi vă înșelați?

Günberk sări surprins:

— *Diavolul!*

Alfred avu o bănuială că între cei doi avusese loc un schimb scurt de mesaje.

Proiecțiile încuviințară:

— Dacă, să presupunem, Iepurele este mult mai competent decât credem? Dacă, prin absurd, Iepurele compromite operațiunea sau chiar se aliază cu dușmanul? Dacă începem acțiunea, trebuie să avem un plan de evadare-și-distrugere coordonat cu acțiunile lui. Dacă devine un pericol, trebuie să fim pregătiți să vorbim cu americanii. De acord?

— *Ja.*

— Fără discuție.

Keiko și Günberk mai stătură câteva minute, dar masa de la cafeneaua din C. De Sardenya, în toiul festivalului, nu era un loc potrivit pentru turiștii virtuali. Ospătarul se foia, întrebându-l pe Alfred dacă mai comandă ceva. Rezervarea era pentru trei persoane, dar la rând aștepta o mulțime de oameni în carne și oase.

Era momentul ca invitații să-și ia tălpășița. Günberk avea multe probleme de rezolvat. Investigațiile de la Centrul pentru Prevenirea Epidemiilor trebuiau închise finuț. Informațiile trebuiau denaturate cu grijă, ascunzând detaliile atât dușmanilor, cât și hobby-iștilor. Intre timp, în Tokyo, Keiko avea să-și petreacă toată noaptea încercând să afle cine este Iepurele.

Vaz mai rămase o vreme și își termină vinul. Era uimitor cum spațiul din jurul mesei sale se îngustase făcând loc unei familii de turiști nord-africani.

Alfred era obișnuit cu artefactele virtuale care se modificau cât ai clipi din ochi, dar un restaurator putea face o treabă la fel de bună în realitate, dacă ar avea bani la dispoziție.

Din toată Europa, lui Alfred îi plăcea în mod deosebit Barcelona. Iepurele avea dreptate când sugerase că Alfred era în concediu. Mai avea el timp de vacanțe? Da. Să-i spunem concediu anual. Alfred se ridică de la masă,

plătind consumația plus bacșiș. Pe străzi, mulțimile se înghesuiau, oameni pe catalige dansând printre turiști. Nu putea vedea intrarea de la Sagrada Familia, dar programul afișa un nou tur într-o oră jumătate.

Unde să piardă vremea? A! Pe Montjuïc. O luă pe o alee și ieși mai departe de centru, unde era mai puțin aglomerat... și un autobuz care plimba turiștii prin oraș sosi în stație. Alfred se urcă pe platforma superioară, se așează pe o banchetă și-și lăsă mintea să zboare. Fortăreața Montjuïc nu era din cele mai impresionante din Europa, dar, ca și restul fortărețelor din Europa, simboliza o epocă de mult apusă, când calamitățile se petreceau în decenii și crimele împotriva umanității nu se puteau comite prin apăsarea unui buton.

Autobuzul își făcu loc printre blocurile octogonale din cartierele de jos ale Barcelonei și începu să urce spre Montjuïc, după ce se agăță de un funicular care îi trase ușor pe deal. În spate, orașul se întindea pe kilometri întregi. În față, când ajunseră pe culmea dealului, apărură Mediterana, albastră, cețoasă și calmă.

Alfred se dădu jos. Micul autocar se întoarse și dispăru în trafic, îndreptându-se către stația telegondolă, unde unul din pasageri avea să se urce pentru o excursie pe deasupra portului.

Era exact în locul pe care îl alesese din ghidul turistic, chiar în spatele armelor așezate pentru luptă de-a lungul parapetului. Chiar dacă tunurile erau copii ale celor folosite în trecut, semănau perfect cu cele originale. Dacă luai bilet de intrare, aveai voie să te plimbi prin fortăreață și să pui mâna pe tunuri. Seara, avea să aibă loc un fel de bătălie.

Vaz făcu câțiva pași până la bariera de piatră și privi în jos. Dacă făcea abstracție de vacarmul turistic din vale, putea zări portul la două sute de metri sub nivelul la care se găsea fortăreața și un kilometru în depărtare. Docurile erau pline de containere cu marfă trântite peste tot în dezordine. Dacă ar fi vrut, Vaz avea dreptul să inspecteze fluxul încărcărilor și chiar să inspecteze certificatele de

securitate în care se declara - printr-o combinație de semne fizice și criptograme - că niciunul din containere nu conține vreo armă nucleară, virus sau bombă. Sistemul era foarte eficient, același pe care îl întâlneai oriunde în lumea civilizată. Era rezultatul deceniilor de frică, de schimbare a politicilor privind drepturile și libertățile populației, de progres tehnic. Sistemul modern de securitate chiar funcționa în cea mai mare parte a timpului. În ultimii cinci ani, fusese liniște. Cu fiecare an, lumea civilizată prospera și criminalitatea și sărăcia scădeau. Mulți oameni credeau că lumea devenea un loc mai sigur.

Keiko, Gun - și mai ales Alfred - știau că acest optimism era nebunie curată. Alfred privi dincolo de port, la turnurile din zare. Care nu erau acolo ultima dată când vizitase Barcelona. Lumea civilizată era înstărită cum nu visase el niciodată când era tânăr. În anii '80 și '90, conducătorii statelor moderne își dăduseră seama că adevărata cheie a succesului nu consta în cele mai impresionante armate, sau în cele mai joase taxe sau în cele mai multe resurse naturale, nici în cele mai avansate industrii. În lumea modernă, succesul însemna să ai la dispoziție cât mai mulți oameni educați și să le oferi acestor sute de milioane de minți luminate o iluzie de libertate.

Dar această Utopie era o cursă umăr la umăr a Reginei Roșii¹ cu autodistrugerea.

În secolul douăzeci, doar câteva națiuni aveau la dispoziție mijloacele să distrugă lumea. Rasa umană supraviețuise, dar numai fiindcă avusese noroc cu carul.

¹ Regina Roșie, personaj al lui Lewis Carroll (a nu se confunda cu Regina de Cupă).

Ipoteza Reginei Roșii, sau Cursa Reginei Roșii, este o teorie evoluționistă bazată pe fraza: „Trebuie să fugi cât de repede poți pentru a rămâne în același loc”, care sugerează că speciile sunt într-o continuă cursă pentru supraviețuire și trebuie să evolueze neîncetat pentru a se adapta și a se apăra de celelalte specii la fel de avansate, de-a lungul istoriei (n. tr.).

La începutul secolului douăzeci și unu, câteva zeci de state aveau arme cât să șteargă civilizația de pe fața pământului. Dar între timp Marile Puteri se mai deșteptaseră. Niciun stat nu era atât de tâmpit încât să arunce Pământul în aer - iar cele câteva care încă mai credeau că pot face ce vor ele, primiseră o lecție, câteodată prin metode drastice care lăsau teritoriile pustii, într-un nor de fum. După primele decenii, armele de distrugere în masă erau la îndemâna grupurilor extremiste. Printr-un lanț de întâmplări fericite - unele puse la cale chiar de Albert problemele oamenilor fuseseră rezolvate.

Astăzi, tehnologia Marii Terori era atât de ieftină, încât orice bandă de criminali sau de nebuni religioși o putea achiziționa. Aici Keiko era experta. Deși munca ei era ascunsă în spatele unor povești false, Keiko salvase milioane de vieți.

Cursa Reginei Roșii continua. În naivitatea lor, oamenii dădeau dovadă de o creativitate extraordinară care genera involuntar noi probleme. În curând armele respective vor fi la îndemâna oricărui nebun care are o zi proastă.

Alfred se întoarse la tunuri, plăti taxa și se sprijini de metalul tare, amintindu-și de vremurile când lucrurile erau infinit mai simple.

Bietul Günberk vedea problema fix pe dos. O manipulare în masă efectivă n-ar fi sfârșitul lumii, ci dimpotrivă, în mâinile cui trebuie, ar putea fi soluția paradoxului societății moderne, când toată creativitatea umanității ar putea fi folosită fără a distruge lumea. De fapt, era singura speranță a oamenilor pentru a supraviețui dincolo de secolul douăzeci și unu. *Și, în San Diego, sunt atât de aproape de reușită...* În urmă cu trei ani, își infiltrase proiectul în laboratoarele de acolo. Prima descoperire se realizase cu mai puțin de un an înainte și fusese testată în timpul meciului de fotbal. Într-un an sau doi, va descoperi un sistem mai puternic de control semantic. În felul acesta, va avea un control sigur asupra celor din imediata lui apropiere. Dar, mai important, ar putea răspândi virusul în

lumea întreagă. Și atunci, ar controla lumea. Pentru prima dată în istorie, omenirea ar fi condusă de un om matur.

Sau, mă rog, așa fusese planul. Până îi lovise ghinionul și Günberk descoperise operațiunea. *Partea bună e că a venit la mine ca să rezolv problema!* Alfred petrecuse o grămadă de timp să-l descopere pe „domnul Iepurilă”, tipul era clar un amator și un înfumurat, exact cum îl mirosise Günberk. Realizările Iepurelui erau puțin peste medie, suficient cât să-i dea o oarecare credibilitate. Îl puteau controla ușor. *Îl voi putea controla ușor.* Din interiorul laboratorului, Alfred putea să-i servească Iepurelui minciuni, pentru ca, la final, nici Iepurele, nici colegii săi din Alianță să nu-și dea seama că fuseseră trași pe sfoară. După care Alfred își va continua nestingherit proiectul, care ar putea fi ultima și cea mai bună ocazie să salveze lumea.

Alfred se strecură în turela tunului și admiră mecanismul. Ministerul Turismului cheltuisese bani grei pentru refacerea acestor artefacte. Dacă bătălia din seara asta de la carnaval avea să folosească tunurile de aici, va fi un adevărat spectacol. Alfred își verifică programul de la Bombay și se hotărî să mai stea la Barcelona câteva ore.

2

ÎNTOARCEREA

Robert Gu trebuia să fie mort. Era și el conștient că trebuia să fi murit de mult. Nu-i era foarte clar de cât timp, căci în prezentul care părea să se întindă la nesfârșit nu putea vedea decât umbre. Lena îi stinsese luminile, așa că nu mai vedea aproape nimic, iar zgomotele... pentru o vreme își pusese căști în urechi, dar erau ale naibii de complicate și mereu se stricau sau dispăreau. Fusesse o binecuvântare să scape de ele. Sunetele care mai rămăseseră erau mormăieli vagi, câteodată Lena mai vorbea cu el în timp ce îl întorcea și-l împungea cu acul. Sau venea după el la budă, pentru numele lui Dumnezeu. Tot ce voia era să plece acasă, dar Lena nu-l scăpa din ochi. Poate că nici nu era Lena. Oricine ar fi fost, era o scorpie. *Vreau acasă...*

Și totuși, nu murise. Luminile se aprindeau mai des acum, chiar dacă erau încă în ceață. Acum erau și oameni primprejur, care vorbeau pe un ton ridicat, ca acasă la ai lui. Parcă se așteptau ca el să-i înțeleagă.

Fusesse mai bine înainte, când totul era o ceață înfundată. Acum îl dureau toate alea. Făceau drumuri lungi până la doctor și când se întorceau, durerea era și mai acută. Mai era și un tip, care zicea că e fiu-său și încerca să-l convingă că aici e acasă. Câteodată îl mai scoteau cu căruciorul afară să-l bată soarele și să-i cânte păsărelele. În niciun caz aici nu era acasă. Robert Gu își amintea cum era acasă. Din grădină putea zări munții în depărtare, acoperiți de zăpadă pe creste. Bishop, California, SUA. Acolo stătea el, nu aici.

Dar chiar dacă nu era acasă, sora lui cea mică era cu el. Cara Gu fusesse și înainte, când stătuse pe întuneric, doar că se ascunsese. Acum se schimbase treaba. La început doar îi auzise vocea cristalină ca niște clopoței de vânt pe care mama lor îi ținea pe verandă.

Într-o zi, era în fața casei, când simți soarele mai

puternic și mai cald decât de obicei, până și umbrele căpătară contur și culoare. Auzi vocea subțire a Cărei întrebându-l Robert aia și Robert ailaltă, și...

— Robert, vrei să te plimb puțin prin cartier?

— Ce?

Robert își simți gura uscată și vocea răgușită. Subit îi pică fisa că probabil, cu toată tăcerea întunecată dinainte, nu mai vorbise de ceva vreme. După care spuse ceva și mai surprinzător:

— Cine ești tu?

Pentru moment, fata nu-i răspunse, ca și cum ar fi întrebat o tâmpenie sau s-ar fi plictisit de câte ori o întrebasese:

— Robert, sunt Miri, nepoa...

Îi făcu semn cu mâna, atât cât o putea mișca:

— Ia vino mai aproape, să te văd mai bine.

Forma se mișcă direct în fața lui și se așează în dreptul soarelui. Până acum fusese doar o prezență în spatele lui sau în amintiri, dar acum îi văzu fața la câțiva centimetri de el: avea părul negru și drept, obrazul rotund și îi zâmbea de parcă ar fi fost cel mai tare tip de pe pământ. Chiar era sora lui mai mică.

Robert îi luă mâna caldă în mâinile lui:

— Ah, Cara, cât mă bucur că te văd.

Nu era acasă, dar poate era pe aproape. Nu mai zise nimic.

— Mă... mă bucur și eu să te văd, Robert. Deci, vrei să facem o tură prin cartier?

— Da, o idee bună.

Lucrurile se precipitară. Cara făcu ceva și scaunul lui cu roțile se învârti. Era iar întuneric și posomorât. Erau din nou în casă și ea se agita ca de obicei în jurul lui. De data asta îi aduse o pălărie de soare. Pe urmă îl tachină întrebându-l dacă vrea să meargă la toaletă. Robert simțea că pe undeva, prin apropiere, individul acela care se dădea drept fiul lui le pândea fiecare mișcare.

După care ieșiră din nou afară pe ușa din față și în stradă. Cara mergea pe lângă el de-a lungul străzii pustii,

mărginite de o parte și de alta cu copaci subțiri, înalți... își aminti că se chemau palmieri. Aici nu era Bishop. Dar ea era Cara, deși dubios de cuminte. Cara era un copil bun, dar era ca argintul viu și pusă mereu pe năzbâtii. Robert își zâmbi în barbă și se întrebă cât avea s-o țină pe noua Cara faza asta de îngeraș cuminte. Poate ea credea că el e bolnav! Robert încercă, fără succes, să-și întoarcă scaunul. Hm, poate chiar era bolnav.

— Uite, noi stăm acolo, la Honor Court și aici stă familia Smithson. Au fost transferați aici din Guam luna trecută. Bob zice că acolo cresc cinci... - vai! m-a luat gura pe dinainte! Acolo după colț stă prietenul comandantei de bază și pun pariu că până la sfârșitul anului fac nunta... Ah și niște copii de la școală cu care n-am chef să vorbesc. Căruciorul lui Robert se învârti subit și o luă pe o stradă lăturalnică.

— Hei! Robert încercă din nou să-și învârtă căruciorul. Poate copiii erau prietenii lui! Cara îl necăjea iar. Se înfundă, plin de obidă, în scaun. De undeva venea miros de miere de albine. În stânga și în dreapta se înălțau garduri vii, din spatele cărora se întrezăreau casele, ca niște pete gri și verzulii.

— Mare plimbare! Nu văd niciun rahat!

Căruciorul încetini brusc.

— Chiar nu vezi nimic? Pușlamaua chicoti. Lasă, Robert, că, dacă mai facem câteva ocolișuri, o să vezi mai bine.

Ce acritură.

— ... sau o pereche de ochelari.

Pe care probabil ea îi ascundea înadins.

Era ceva în lumina strălucitoare și în vântul uscat care mătura străzile, ceva care îl făcea să se întrebe ce căuta el într-un cărucior cu roțile. Mai umblară o vreme pe străzi, Cara foindu-se grijulie în jurul lui.

— Nu ți-e prea cald, Robert? Hai să-ți iau pătura de pe tine.

— Te arde soarele pe față, Robert, stai să-ți dau pălăria mai pe frunte.

La un moment dat, casele dispărură. Parcă erau pe

culmea unui deal. Cara îi zise că se văd munții în zare, dar Robert nu vedea decât o dungă roșie ștearsă.

Nimic nu se compară cu munții care sprijineau cerul din Bishop, California, SUA.

Se întoarseră iar în casă, de unde plecaseră, în întunericul și posomoreala obișnuită, și Cara dispăru „să-și facă temele”. Robert n-avea teme. Individul îi dădu să mănânce. Și iar îi spuse că e fiu-său. Dar era prea mare ca să fie copilul lui. Apoi drumul până la baie, care era mai degrabă o umilință decât o ușurare. Și în sfârșit fu lăsat singur, în întuneric. Oamenii ăștia nici măcar televizor nu aveau. Numai liniște, în lumina chioară a unui bec electric.

Ar trebui să fiu obosit.

Își aducea vag aminte de nopțile lungi care se prelungeau în alte nopți care se întindeau cu anii, când îl toropea somnul imediat după cină. Pe urmă se trezea și mergea, mergea întruna pe coridoare ciudate încercând să ajungă acasă. Și Lena care îl certa. Dar în seara asta... ceva era diferit. Nu-i era somn. Se gândea la lucrurile care tocmai se petrecuseră. Poate pentru că era aproape de casă. Cu Cara. Încă nu dăduse de casa părinților din Crombie Street, cu dormitorul lui din care vedea bradul înalt și căsuța construită în el. Dar Cara însemna acasă și ea era cu el. Stătu așa multă vreme și începu să observe camera în care se afla: pe peretele celălalt se afla o veioză, o pată de lumină într-o mare de întuneric dimprejur. Abia vizibil, individul stătea lângă perete și părea că vorbește cu cineva, dar Robert nu putea vedea cu cine.

Își luă gândul de la el și se concentrează asupra Cărei. După o vreme, îl fulgeră un gând înfricoșător: Cara murise în 2006. Nu-și mai vorbisera de ani buni.

Când a murit, Cara avea cincizeci și unu de ani.

West Fallbrook fusese un oraș convenabil în primele decenii ale secolului. Și aglomerat. Chiar lângă baza militară Pendleton, fusese construit pentru familiile celor din armată. O nouă generație de soldați crescuse aici... care conduseseră o serie nouă de războaie. Robert Gu Junior prinsese ultimele zile de glorie ale orașului,

stabilindu-se aici într-o perioadă când ofițerii americani de origine chineză erau primiți înapoi la bază în funcții bine văzute. Ce vremuri...

Acum orașul se mărise și soldații erau mult mai puțini. Viața militară devenise mult mai complicată. Între două războaie, locotenentul-colonel R. Gu ajunsese la concluzia că West Fallbrook era un loc bun să-și crească fiica.

— Eu rămân la părerea mea că e o idee proastă pentru Miri să-l strige „Robert”.

Alice Gu își ridică privirea de pe masa de lucru.

— Dragul meu, am mai discutat: așa am crescut-o, noi suntem „Bob” și „Alice”, nu „tata” și „mama” sau alte prostii la modă acum. Robert e „Robert” și nu „bunicul”.

Colonelul Alice Gong Gu era mică de statură, rotundă la față și - când nu era foarte stresată - o mamă iubitoare. Terminase șefă de promoție Facultatea de Marină militară din Annapolis, pe vremea când a fi scund, rotund la față și familist nu intrau pe lista cu atribute profesionale. La vechimea ei, ar fi trebuit să fie deja general de armată, dar superiorii hotărâseră să-i dea ceva mai productiv și mai periculos de făcut. De unde și ideile trăsnete pe care le avea din când în când în ultima vreme. Dar dorința ei ca Miri să-și strige părinții pe nume era veche.

— Hei, Alice, n-am nimic împotrivă să ne strige cum vrea ea. Va veni o vreme când micul general, pe lângă dragoste, o să ne mai dea și ordine. Dar toată treaba îl bagă și mai în ceață pe tata.

Bob arată cu degetul spre Robert senior, pe jumătate adormit.

— Mai uită-te o dată la filmul din după-amiaza asta. Vezi cum s-a luminat la față când a văzut-o pe Miri, crede că e mătușă-mea Cara, când erau ei copii!

Alice nu răspunse imediat. La ea, era toiul dimineții și soarele lumina portul din spatele ei. Venise la Jakarta cu o delegație a Statelor Unite. Indonezia urma să facă parte din Alianța Indo-Europeană. Japonia făcea deja parte din respectivul club cu un nume atât de ironic, având în vedere că, în curând, aproape toate țările lumii vor fi parte din

alianța „indo-europeană”. Fusese o vreme când țări precum China sau Statele Unite n-ar fi răs la o asemenea poantă, dar lumea se schimbase și atât China, cât și Statele Unite erau mulțumite de desfășurarea evenimentelor, pentru că le permitea lor să se concentreze pe adevăratele probleme.

Alice își plimbă ochii pe ecran, dădu din cap, zâmbi la cineva, apoi se îndepărtă câțiva pași împreună cu doi tipi plini de importanță, sporovăind întruna când în indoneziană, când în chineză, când în engleză - singura pe care Bob o înțelegea. După care se întoarse către el, cu un zâmbet larg pe față:

— Arată îmbucurător! Tatăl tău a fost absent pentru câți ani? Și acum dintr-odată pare destul de lucid, încât să se bucure de ce e în jur. Ar trebui să fii încântat, de acum încolo merge spre bine. O să-l ai înapoi în viața ta!

— ... Da.

Ieri își luase la revedere de la ultima îngrijitoare la domiciliu. Bătrânul ar trebui să se recupereze rapid. Singurul motiv pentru care mai stătea încă în cărucior era fiindcă doctorii voiau să fie siguri că oasele s-au regenerat complet înainte să-i dea drumul să umble de unul singur.

Alice îi văzu privirea îngrijorată și își înclină capul într-o parte:

— Ți-e frică?

Robert se uită înspre tatăl său. Operațiunea Paraguay era peste câteva săptămâni. O misiune secretă, la capătul celălalt al lumii, care dintr-odată îi păru floare la ureche.

— Poate...

— Atunci lasă micul general la comandă și nu te mai îngrijora.

Se întoarse și făcu cu mâna cuiva în spate.

— Hopa!

Imaginea se stinse și veni doar un mesaj scris.

Alice --> Bob: <sm> Trebuie să plec. Îi țin locul secretarului Martinez și nu avem voie să vorbim în timpul programului. </sm>

Bob stătu o vreme în liniștea sufrageriei. Miri era sus,

învăța. Afară, seara cobora încet peste după-amiază. O clipă de pace. Când era copil, în astfel de momente, tatăl său scotea cărțile de poezii și Mami cu Tati și cu micuțul Bobby citeau cu glas tare. Simți o nostalgie fericită amintindu-și de acele seri. Se întoarse:

- Tată?

Niciun răspuns. Bob se aplecă în față și vorbi tare:

— Tată? E destulă lumină? Pot s-o fac mai puternică.

Bătrânul dădu absent din cap. Poate chiar înțelegea ce i se spune, dar nu dădea vreun semn. Stătea tolănit pe o parte, frecându-și cu mâna dreaptă încheietura mâinii stângi. Chiar și asta era un semn foarte bun. Până acum Robert Gu Sr. fusese o legumă de patruzeci de kilograme până când cei de la Spitalul Universitar îl luară să testeze un nou medicament. Care se dovedi eficient în tratamentul Alzheimerului, acolo unde ani întregi de tratamente convenționale eșuaseră.

Bob verifică planurile misiunii în Paraguay, mai făcu câteva lucruri pentru serviciu... după care se sprijini de spătarul fotoliului de la birou și se uită în tăcere spre bătrân câteva minute.

Au fost vremuri când nu te-am urât.

Când era copil, nu-și urâse niciodată tatăl. Lucru cât se poate de normal, fiindcă un copil are prea puține cunoștințe despre lume ca să poată face comparații. Robert era sever și solicitant, asta îi era clar lui Bobby. Căci, deși Robert Senior se plângea la toată lumea că e un tată mult prea îngăduitor, câteodată Bob vedea, acasă la prietenii lui, părinți mult mai indulgenți cu copiii lor. Dar lui Bob niciodată nu i se păruse că tatăl lui se purta rău cu el.

Nici chiar când mama îl părăsise pe tatăl lui, Bob tot nu-l găsisese vinovat. Lena Gu suportase ani de abuz subtil până când își luă lumea-n cap, dar micul Bob habar n-avea de toate astea. Abia mult mai târziu, vorbind cu mătușa Cara, a realizat cât de urât se comportase Robert cu cei din jurul lui.

Pentru locotenentul-colonel Robert Gu Jr. astăzi ar fi

trebuit să fie o zi fericită. Tatăl său, unul din cei mai iubiți poeți ai Americii, se întorcea dintr-o plimbare prelungită pe valea umbrelor morții. Bob îi examinează chipul relaxat și nemișcat. Dacă ar fi fost un film, ar fi trebuit să fie un western și s-ar fi chemat *întoarcerea ticălosului*.

3

UN TEREN MINAT ÎN RAI

— Îmi explodează ochii!

— N-ar trebui să doară. Vă dor?

— ... Nu.

Dar lumina era atât de puternică, încât Robert vedea în culori aprinse chiar și la umbră.

— Încă e totul ca în ceață, dar n-am mai văzut așa bine de...

Nici nu mai știa de când. Până și timpul fusese o beznă totală.

— ... ani întregi.

Auzi din spate o voce feminină.

— Robert, de o săptămână iei medicamente pentru ochi, iar acum ai un batalion de celule regenerate, în stare bună, pe care ne-am gândit să le punem la treabă.

O altă voce interveni:

— Și pentru vederea neclară avem o soluție și mai simplă. Reed?

— Da, doamnă doctor.

Vocea din urmă aparținea unei umbre masculine aflate chiar în fața lui. Figura se aplecă spre el.

— Ia să-ți punem ăștia pe ochi. Vei simți o mică amorțeală.

Niște mâini mari și blânde îi așezară o pereche de ochelari pe nas. Măcar cu ochelarii era obișnuit, îi schimbau lentilele și gata. Dar subit fața îi amorți și nu-și putea închide ochii.

— Relaxează-te și privește în față.

Cu relaxarea era o treabă, dar de privit, nu avea unde decât în față. După care... Dumnezeu, era ca și cum priveai o fotografie încărcându-se încet pe ecranul unui computer, devenind din ce în ce mai clară și mai detaliată. Robert s-ar fi dat în spate, dacă amorțeala nu i-ar fi cuprins gâtul și umerii.

— Harta celulelor din retina dreaptă arată bine. Să

verificăm și la stânga.

După câteva secunde, se petrecu al doilea miracol. Bărbatul din fața lui îi îndepărtă ochelarii și Robert îi putu vedea cu claritate chipul. Și citi pe buzunarul halatului, cu broderie albastră: „Asistent Reed Weber”. *Văd și firele din țesătură.* Robert privi peste umărul tânărului. Pereții spitalului erau puțin neclari. Pe urmă, recunoscu tablourile de pe pereți. Nu era într-o clinică. Tablourile fuseseră cumpărate de Lena pentru casa lor din Palo Alto. *Unde mă aflu?*

Pe urmă văzu un șemineu și o ușă glisantă care dădea într-o grădină. Nicio carte la vedere; el nu stătuse niciodată în această casă. Amorteala din umeri îl mai lăsase. Își roti privirea în jurul camerei. Cele două voci feminine nu păreau să vină de la cineva din cameră. Dar Reed nu era singur. Un tip solid stătea în stânga lui, zâmbind, cu mâinile în șolduri. Când privirile li se întâlniră, zâmbetul dispăru și bărbatul dădu din cap:

— Tată.

— ... Bob.

Nu era numai faptul că îi revenise memoria, dar percepuse realitatea așa cum fusese în toți acești ani. Bobby crescuse mare.

— Vorbim mai târziu, tată. Te las acum să termini de discutat cu doamna doctor Aquino și echipa ei.

Dădu din cap spre cineva aflat în spatele lui Robert și ieși din cameră.

Se auzi din nou vocea feminină:

— De fapt, Robert, am cam terminat pe ziua de azi. Vom avea mult de muncă în următoarele săptămâni, dar va fi mai puțin haotic pentru tine, dacă o luăm încetisor și suntem prevăzători.

Robert se prefăcu că vede cu cine vorbește:

— OK, păi, ne mai vedem.

— Exact! Reed te va ajuta să ne vedem cu bine!

Reed Weber aprobă din cap și acum Robert avu senzația că rămăseseră chiar singuri în cameră. Asistentul

împachetă ochelarii și restul echipamentului. Majoritatea erau cutii de plastic obișnuite. Weber îi prinse privirea și zâmbi:

— Ce vezi aici sunt scule obișnuite. Interesante cu adevărat sunt implanturile și medicamentele care plutesc în tine! Ai noroc cu carul, în caz că nu știai! mai spuse în timp ce împacheta ultimele cutii.

Acum e zi afară și înainte era noapte tot timpul Oare unde o fi Lena? Dar se gândi la remarca bărbatului:

— Adică cum noroc?

— Că te-ai îmbolnăvit exact de ce trebuia! răsă Reed. Medicina modernă e ca un fel de teren minat făcut în Rai. Acum putem vindeca Alzheimerul, chiar dacă aici era să pierzi trenul. Și eu, și dumneata am avut Alzheimer; eu am avut forma normală, tratată imediat în primele faze. O grămadă din bolile pe care le știi au rămas la fel de păcătoase cum erau. Tot nu putem opri infarcturile, unele forme de cancer încă nu pot fi vindecate și osteoporoza tot te lasă infirm, dacă nu te omoară. Dar pentru bolile severe de care sufereai aveam medicamente la țănc. Oasele îți sunt zdravene ca ale unuia de cincizeci de ani. Astăzi ți-am reparat vederea. Într-o săptămână începem să-ți reparăm sistemul nervos periferic! Pe deasupra, mai ai și tipul de piele și țesut adipos pentru tratamentul Venn-Kurasawa! O persoană dintr-o mie calcă într-o asemenea bombă norocoasă. Nu numai că nu mai ești bolnav, dar arăți mult mai tânăr!

— Acuși o să mă vezi cu jocuri video.

— Ah! Weber băgă mâna în geantă și scoase o foaie de hârtie. Să nu uităm de asta.

Robert luă foaia și o despături. Era destul de mare, aproape cât un A4, cu antet sus pe care scria cu litere elegante „Clinica Crick - Secția Geriatrie”, iar mai jos ca un fel de schemă pe care scria: Microsoft, Linux, Epiphany.

— Când o să te mai obișnuiești, o să folosești Epiphany, dar deocamdată apasă pe ecran pe sistemul care sună cel mai cunoscut.

La „Microsoft” era o listă cu nume de sisteme de operare făcute de Microsoft încă din anii '80. Robert privea ecranul derutat.

— Robert. Ai... văzut la viața ta computere, da?

— Da.

Acum că veni vorba, își amintea perfect. Începu să râdă.

— Doar că eu mereu am fost mai în urmă cu tehnologia. Mi-am luat primul PC în 2000.

Și asta pentru că tot Departamentul de Literatură se uita chiorâș la el că nu răspundea la e-mailuri.

— Huh! OK, deci poți simula vechile sisteme de operare uite așa: pui foaia pe cotiera fotoliului. Aici camera este deja echipată cu difuzoare, dar în majoritatea locurilor va trebui să ții degetul pe foaie ca să auzi.

Robert se aplecă să studieze mai cu atenție foaia. Nu era luminată, nici măcar nu părea lucioasă, ca aparatura tradițională. Era doar o foaie de hârtie de foarte bună calitate. Reed îi arătă cu degetul pe meniurile de pe ecran.

— Acum selectează opțiunea care corespunde cu sistemul pe care îl vrei.

Robert ridică din umeri. De-a lungul timpului, facultatea trecuse prin mai multe sisteme... Apăsă cu degetul unde scria Winme. Răspunsul fu instant, nu cum își amintea el că aștepta ca hard-diskul să reacționeze. Deodată se auzi în toată camera jingle-ul bine-cunoscut și cam enervant de la Windows. Părea să se audă peste tot, nu să vină din foaia care, acum, se umpluse cu iconițe colorate. Robert fu cuprins de nostalgie când își aminti câte ore petrecuse, frustrat, în fața monitoarelor, încercând să înțeleagă cum funcționează computerele.

Reed zâmbi.

— O alegere foarte bună. WinME a fost întotdeauna la îndemâna tuturor utilizatorilor. Dacă ai fi ales Epiphany, ne-am fi chinuit acum să ieșim vii din jungla licențelor... OK, păi, restul ar trebui să fie aproape la fel cum știi. Clinica are câteva servicii puse aici ca să arate ca site-urile cu care ești obișnuit. Nu e chiar la fel de modern ca sistemul cu care lucrăm eu sau Bob, dar n-o să mai ai

probleme cu „vocale invizibile”, poți să le vezi pe Rachel și pe doctorița Aquino pe pagina de aici, dacă vrei. Am plecat, spor la navigat.

Robert îl ascultă pe Weber folosind o amestecătură de jargon învechit și limbaj tehnic, cu o dezinvoltură și o jovialitate care păreau că ascund o nuanță de sarcasm. Pe vremuri, ar fi fost suficient pentru Robert ca să-l pună la punct. Astăzi însă, proaspăt ieșit din întunericul senilității, Robert nu mai era foarte sigur. Deci făcu o primă încercare.

— Vasăzică sunt iar tânăr?

Reed se întoarse și râse.

— Nu e chiar atât de simplu. Dacă stai să te gândești, ai șaptezeci și șapte de ani și corpul îți poate face figuri la care doctorii nici măcar nu s-au gândit. Dar am fost și eu în situația ta în urmă cu șase luni. Ai înviat din morți, omule, ai scăpat la milimetru de Alzheimer, vor mai fi testate și alte tratamente pe tine acum. Te așteaptă surprize, mare parte din ele plăcute. Deci ia-o ușurel și cu răbdare. De exemplu, azi am observat că l-ai recunoscut pe fiul tău.

— D... da.

— Acum o săptămână când am fost aici, nu-l recunoșteai.

Era o senzație atât de ciudată să-ți faci drum prin pâcla aceea, dar...

— Da. Credeam că sunt prea tânăr ca să am un fiu. Tot ce voiam era să mă duc acasă, adică la casa părinților mei, în Bishop. Și chiar și acum, am fost surprins să-l văd pe Bob atât de matur.

Realitatea începu să se prăbușească peste el.

— Va să zică, părinții mei sunt morți...

Reed dădu din cap.

— Mă tem că da... o să începi să-ți amintești lucruri care s-au petrecut de-a lungul vieții tale și pe care le-ai uitat.

— La întâmplare? Sau amintirile vechi mai întâi? Sau o să mă împotmolesc la o bucată...?

— Doctorul știe mai bine decât mine să-ți răspundă.

Reed ezită o clipă.

— Uite care-i treaba: pe vremuri ai fost profesor...

Am fost poet! Își zise Robert în gând, dar se abținu, ca să nu-l contrazică pe Reed.

— Da, am fost profesor... chiar profesor emerit... de literatură engleză. La Stanford.

— Așa, bun, deci erai un tip deștept. Încă mai ai multe de recuperat, dar pun pariu că inteligența o să-ți revină. Nu te panica dacă nu-ți aduci aminte anumite lucruri și nici nu te forța. În fiecare zi, doctorii îți vor reda câte puțin din capacitățile intelectuale, ceea ce, teoretic, ar fi mai puțin șocant pentru tine decât totul dintr-odată. Că e bine sau rău nu contează, atât timp cât mergi înainte și nu uita că ai toată familia alături de tine.

Lena. Robert închise ochii pentru o clipă. Chiar dacă nu pot da timpul înapoi, măcar o a doua șansă. Dacă ar putea fi complet vindecat de Alzheimer, dacă, dacă... poate ar mai avea douăzeci de ani de trăit, să recupereze ce a pierdut. Două lucruri importante: poezia lui și Lena.

— Ce-ai spus? Reed se aplecă să audă.

Robert își ridică privirea.

— Soția mea, adică fosta...

încercă să-și amintească mai multe.

— Probabil că n-o să-mi amintesc de lucrurile care s-au întâmplat după ce am luat-o razna.

— Cum ziceam, nu-ți face griji.

— Îmi amintesc că eram însurat cu Lena și îl aveam pe Bobby. Ne-am despărțit cu ani în urmă. Dar îmi amintesc că era din nou cu mine când Alzheimerul a început să-mi întunece mintea. Și acum iar nu mai e. Unde a dispărut, Reed?

Reed se încruntă, apoi se aplecă și își găsi de lucru cu fermoarul genții cu medicamente.

— Lena a murit acum doi ani, Robert.

Se ridică și îl bătu ușor pe bătrân pe umăr.

— Azi am făcut progrese foarte bune, dar acum trebuie să fug înapoi la spital.

În viața lui anterioară, Robert Gu era la fel de dezinteresat de tehnologie ca și de politică. Natura umană nu se schimbă, iar menirea poetului este să extragă și să dezvăluie acea esență eternă. Acum... lucrurile se schimbaseră, *am înviat din morți!* Asta chiar era ceva nou sub soare. Un pas prea mare pentru umanitate pentru a fi ignorat. I se oferea o a doua viață, o șansă nouă să-și continue cariera. Știa exact și de unde își va relua munca: de la *Secretele vârstelor*.

Își petrecuse cinci ani compunând poeme cum ar fi „Secretele copilăriei”, „Secretele îndrăgostiților”, „Secretele patriarhului”.

Dar „Secretele morții”, considerată de toată lumea cel mai profund poem din volum, fusese o farsă, scrisă cu mult timp înainte de a începe cu adevărat să moară. Dar acum... da, iată ceva într-adevăr nou: „Secretele celui care s-a întors”. Ideile i se îmbulzeau în minte, cu siguranță aveau să urmeze și versurile.

În fiecare zi se petreceau schimbări în mintea sa și ceața se ridica încet-încet. Acum accepta sfatul lui Reed Weber și avea răbdare cu sine însuși. Lucrurile mergeau înspre bine. Într-o bună zi începu să meargă din nou, chiar dacă abia își mișca picioarele. În ziua aceea căzu de trei ori și de fiecare dată se ridică și o luă de la capăt. Iar acum, că vedea - chiar vedea putea face lucruri cu mâinile. Nu mai băjbâia prin întuneric. Niciodată nu-și dăduse seama cât de important este văzul în coordonarea mișcărilor. Lucrurile se ordonau, se amestecau și se ascundeau în nenumărate feluri în cele trei dimensiuni, fără ochi ești condamnat să faci compromisuri și să te resemnezi.

Dar eu nu, nu acum! Și două zile mai târziu...

Era la ping-pong cu Miri. Își amintea masa, o cumpărase pentru Bobby în urmă cu treizeci de ani. Își amintea și cum i-o luase Bob când în sfârșit renunțase la casa din Palo Alto.

Miri își etala strategia de atac, lovind mingea cu boltă în diagonala mesei, în timp ce Robert se mișca înainte și înapoi în defensivă. Vedea mingea fără probleme, dar

trebuia să aibă grijă să nu lovească prea tare. Jucă încet, precaut, până când Miri i-o luă înainte cu cincisprezece la unsprezece. Robert aplică aproape instinctiv câteva lovituri puternice și precise mingii, trimitând-o în colțul îndepărtat al mesei și câștigă cinci puncte.

— Robert! M-ai păcălit! strigă biata Miri.

Bondoacă fiind, fugea dintr-un colț în altul al mesei, încercând să țină pasul cu el. Loviturile lui Robert nu erau maestre, dar nici Miri nu era o jucătoare foarte versată. Șaptesprezece la cincisprezece, optsprezece, nouăsprezece. După care își pierdu precizia și se întoarse în apărare. De data asta, Miri îl bătu fără milă, marcă șase puncte unul după altul și câștigă partida.

Alergă pe lângă masă și îl îmbrățișă.

— Ai jucat super! De acum înainte nu te mai cred când spui că nu știi să joci ping-pong!

N-avea niciun rost să-i spună că totul se datora reconstrucției sistemului său nervos. Aquino îl avertizase că va avea momente de performanță fizică neobișnuite pentru el, ar putea ajunge chiar cu reflexele unui atlet, dar, cel mai probabil, la final, va ajunge la o coordonare normală a corpului.

Era distractiv să-l vezi câtă atenție dădea zilelor săptămânii. Nu le mai ținuse socoteala încă dinainte de a o lua razna. Dar acum, în weekenduri, Miri era toată ziua acasă.

— Cum arăta mătușa Cara? îl întrebă într-o sâmbătă dimineața.

— Semăna foarte bine cu tine.

Chipul fetei se luminează dintr-odată de un zâmbet larg, plesnind de mândrie. Robert intuise că asta voia Miri să audă. *E adevărat însă Cara n-a fost niciodată grăsuță.* Miri semăna cu Cara, așa cum fusese ea în ultimii ani înainte de adolescență, când nu mai era fetița care umbla toată ziua pe urmele eroului ei Robert și avea propriile preocupări. Personalitatea lui Miri era o intensificare a personalității Cărei. Miri era foarte inteligentă, probabil mai deșteaptă decât mătușa ei. Dar la fel de independentă și sigură pe ea.

Îmi amintesc de aroganța ei de neînduplecat, se gândi bătrânul, încercarea lui de a o „dezbăra” de aroganță fusese și motivul pentru care nu-și mai vorbisera.

Câteodată Miri avea prieteni în vizită. Băieții și fetele, la vârsta lor, socializau fără probleme. Lui Miri îi plăcea să joace ping-pong la dublu.

Robert zâmbea tot timpul cum îi dirija ea pe toți. Îi organiză pe echipe și făcu un campionat. Deși era o persoană foarte corectă, era extraordinar de competitivă. Când se puseră la masa de joc, o văzu concentrată, cu fălcile încleștate și privirea de oțel. După ce se termina meciul, își recunoștea greșelile și nu se sfia să-i critice și pe ceilalți.

Chiar când nu erau în casă, prietenii lui Miri erau adesea prezenți „invizibil”, ca și doctorii lui Robert. Miri mergea prin grădină sporovăind cu nimeni aparent - ca o ironie a sorții la adresa lui Robert, care tunase și fulgerase împotriva telefoanelor mobile în ultima perioadă petrecută la Stanford.

Apoi erau marile tăceri ale lui Miri. Robert nu-și amintea ca sora lui să fi avut asemenea tăceri. Miri se dădea cu orele în scrânciobul legat de copacul din fundul grădinii, vorbind doar din când în când - și atunci numai cu cineva nevăzut. Ochii păreau că privesc undeva în spatele zării. Și când o întreba ce face, tresărea, râdea și spunea că „învață”. Dar lui Robert Gu i se părea că mai degrabă era sub o vrajă rea.

În timpul săptămânii, Miri era la școală; o limuzină trăgea în fața porții în fiecare dimineață, exact în momentul în care ea era gata de plecare. Bob era plecat zilele acestea, urma „să se întoarcă în vreo săptămână”. Alice era acasă câteva ore pe zi, dar era veșnic nervoasă. Câteodată se vedeau la prânz, dar, de obicei, stătea la serviciu până pe la jumătatea după-amiezii. De obicei, când se întorcea de la bază era și mai nervoasă.

Cu excepția ședințelor de terapie, Robert era lăsat de capul lui. Plimbându-se prin casă, găsi câteva cutii cu cărți la subsol. Păreau cam singurele cărți din casă. Familia asta

habar n-are să citească. Desigur, Miri îi tot dădea înainte că sunt o mulțime de cărți pe care le poți citi oricând ai chef, dar era un adevăr spus pe jumătate. Browserul de hârtie pe care i-l dăduse Reed putea fi folosit să citești cărți online, dar lui Robert i se părea curată profanare să citești numai pe bucățica aceea de hârtie.

Cu toate acestea, hârtia respectivă era o adevărată comoară când avea nevoie pentru teleconferințe: Dr Aquino și ceilalți terapeuți nu mai erau doar voci în decor. Și browserul web era aproape la fel cu ce-și amintea el, deși multe site-uri nu se vedeau cum trebuie. Google încă mai funcționa. Dădu o căutare pe Lena Llewelyn Gu. O grămadă de rezultate. Lena fusese medic și destul de cunoscută în comunitatea lor. Într-adevăr, murise acum doi ani. Detaliile morții ei erau contradictorii. Unele confirmau ce-i povestise Bob, altele nu. Aici era mâna celor de la Asociația pentru dreptul la intimitate. Niște nemernici care sabotau toate informațiile pe net. „O societate vandală de binefacere” cum își spuneau ei.

De la ei ajunse la Știrile zilei. Lumea era la fel de nebună cum o lăsase. Luna aceasta, avea loc o acțiune polițienească în Paraguay. Detaliile operațiunii nu aveau nicio logică: de ce ar ajuta SUA polițiștii locali să închidă niște „fabrici ilegale”? În mare, ideea era familiară. Forțele invadatoare căutau arme de distrugere în masă. În cursul zilei de astăzi găsiseră arme ascunse sub clădirea unui orfelinat. În fotografii se vedeau oameni amărâți în mahalale sărăcăcioase, copii îmbrăcați în zdrențe jucându-se, parcă făcând în ciudă mizeriei din jur. Din loc în loc se mai vedea câte un soldat stingher.

Pun pariu că acolo e și Bob, gândi Robert și pentru a mia oară se întrebă cum de-și alesese fiul său o carieră atât de urâtă și lipsită de perspectivă.

Alice, Robert și Miri își petreceau serile într-o atmosferă cât de cât de familie. Lui Alice îi făcea plăcere să gătească, dar în seara aceasta arăta mai obosită decât de obicei.

Robert stătea prin bucătărie, privindu-le, pe fiică și

mamă, cum scoteau mâncarea din frigider.

— Mâncare de la cutie, așa i se spunea pe vremea mea.

Cu toate acestea, mâncarea respectivă arăta foarte bine. Doar lui i se părea că mestecă terci, dar Reed îl avertizase că papilele sale gustative erau nouăzeci și cinci la sută moarte.

Miri ezită, cum făcea de obicei când Robert vorbea despre lucruri pe care ea nu le mai auzise, dar răspunse foarte sigură pe ea:

— Ah, asta e mult mai bună decât mâncarea din cutie. Putem combina ingredientele.

Și arată către caserolele care bolboroseau în ceva care semăna cu un cuptor cu microunde.

— Vezi, eu am desert de înghețată și Alice are prăjitura cu coacăze. Oo, Alice!

Alice îi zâmbi.

— Fie, o să vă dau și vouă o felie. Să ne așezăm la masă.

Toți trei luară câte ceva și așezară mâncarea pe masa lungă, acoperită cu o față de masă din damasc brodat, care părea să fie diferită în fiecare seară. Masa îi era cunoscută, altă moștenire din casa veche. Prezența Lenei încă se mai simțea peste tot. Robert se așeză lângă Miri.

— Dacă stau bine și mă gândesc, zise el mai mult în glumă ca să le testeze reacția, nu e cam primitiv totul? Unde sunt valeții roboți? Sau brațele automate să ia cutiile cu mâncare să le bage în microunde și să le scoată?

Alice ridică din umeri, ușor iritată.

— Avem roboți, acolo unde chiar e nevoie de ei.

Robert își amintea de Alice Gong când se căsătorise cu Bob. În vremea aceea era un diplomat impenetrabil, atât de discret încât nimeni nu-i bănuia tăria de caracter. În acele zile, când Robert încă se mai pricepea la poezie și la oameni, personalitatea lui Alice fusese o adevărată provocare. Vechiul Robert nu reușise să descopere nicio fisură în armura ei impenetrabilă. Noul Robert observă că noua Alice era doar o copie a celei de odinioară, mai mult sau mai puțin reușită, în funcție de zile. Astă-seară nu era în cea mai bună formă. Robert își aminti ce citise despre

Paraguay și încercă să afle ce o preocupa.

— Îți faci griji pentru Bob?

— Nu, Bob este bine. Și îi zâmbi.

Miri îi aruncă o privire mamei sale:

— Dacă vrei roboți, ar trebui să vezi colecția mea de păpuși.

Roboți? Păpuși? E greu să te dai capul familiei când habar n-ai ce se vorbește în jurul tău. Bătu în retragere:

— Vreau să spun genul de mașini pe care le tot imaginează sefiștii duși cu capul, dar care niciodată nu se întâmplă în realitate. Cum ar fi mașini care merg prin aer.

Miri își ridică nasul din farfurie. Într-un colț al mesei se vedea un bol cu înghețată.

— Avem taxiuri care merg prin aer. Nu se pune?

— Ba se pune, zise Robert, apoi, spre surprinderea lui, întreabă: Când aș putea să văd unul?

Vechiul Robert ar fi strâmbat din nas la noile invenții ca fiind nedemne de interesul oamenilor cu preocupări înalte.

— Oricând! Poate chiar după cină?

Această ultimă întrebare era adresată atât lui Robert, cât și lui Alice, care zâmbi ceva mai relaxată:

— Poate în weekend.

Și schimbă vorba, trecând la un subiect la care se gândise în ultima vreme:

— Robert, apropo, m-am uitat pe raportul medicilor și ești aproape vindecat. Te-ai gândit să-ți reiei cariera?

— Bineînțeles, mă gândesc toată ziua numai la asta. Am niște idei noi pentru o carte...

Gesticula absorbit când îl cuprinse dintr-odată un fel de teamă.

— Da, Alice, stai liniștită, o să scriu, am oferte de la diverse catedre de peste tot, de îndată ce mă înzdrăvesc plec de pe capul tău.

— Nu, Robert, nu pleca, mai stai cu noi! sări Miri.

— Dar nu crezi că deja ar trebui să testezi terenul? insistă Alice.

— Cum adică? întreabă Robert.

— Păi, știi că ultima sesiune de tratament cu Reed

Weber este marșea viitoare. Poate că ți-ai dori să încerci să faci altceva decât ce-ai făcut până acum. Te-ai gândit poate să faci niște cursuri? Liceul din oraș are o grămadă de cursuri speciale...

Colonelul Alice Gu s-ar fi descurcat mai bine cu bătrânul, dacă micul general de treisprezece ani n-ar fi fost de partea lui Robert.

— Buuu... Adică orientare profesională. Câțiva bătrâni și o groază de adolescenți bătuti în cap, o plictiseală de mori.

— Miri, sunt noțiuni de bază...

— Reed Weber poate să-l învețe! Și eu pot să-i arăt cum să poarte computerul.

Îl băt看 pe umăr.

— Stai fără grijă, Robert, imediat ce te obișnuiești să-l porți, poți învăța orice. Momentan încă nu știi pe ce lume trăiești: tot ce vezi acum și ce citești cu chestia asta... - și arată către foaia de hârtie pe care o ținea în buzunar - e ca și cum ai vedea lumea prin gaura cheii, dar, cu puțin exercițiu, ar trebui să vezi și să auzi la fel ca toți ceilalți.

— Miri, sunt și alți oameni care nu folosesc lentile de contact și computere portabile.

— Poate, dar bunicul meu nu e „alți oameni”.

Și își ridică, arogant, bărbia:

— Robert, ar trebui să porți. Arăți ridicol când te plimbi peste tot cu foaia aia în mână.

Alice păru că vrea să o contrazică, după care băt看 în retragere, urmărind-o pe Miri cu o privire detașată al cărei înțeles îi scăpă lui Robert.

Miri părea neafectată, își aplecă fruntea în față și își duse degetul foarte aproape de ochiul drept.

— Deja știi despre lentilele de contact, corect? Vrei să vezi cum arată?

Își luă mâna de la ochi. Un disc minuscule se odihnea pe buricul degetului mijlociu. Era de forma și dimensiunile lentilelor pe care le știa el. Se aplecă și îl studie cu atenție. După un minut, realizează că nu era chiar o banală lentilă. Puncte de lumină colorată se învârteau prin ea.

— Acum merg cu super filtru, altfel n-ai putea vedea luminițele.

Lentila deveni alburie și apoi de un alb compact.

— Pfff... s-a descărcat. Dar ai prins ideea.

Și puse lentila înapoi la ochi, rânjind la el, cu un ochi alburii ca de glaucom.

— Ar trebui s-o schimbi, o sfătui Alice.

— Ah, nu, imediat ce se încălzește, e OK.

„Glaucomul” chiar începu să se disipeze și ochii căprui ai lui Miri îl priveau din nou:

— Ei, ce zici?

Păi, ce să zic, e cam complicat față de coala mea de hârtie.

— Asta e tot ce trebuie să fac?

— Hm, nu. Adică, putem să-ți dăm unul din purtabilele lui Bob și o pereche de lentile imediat. Problema e să înveți să le folosești.

Alice interveni:

— Fără o oarecare experiență, e periculos de invaziv, Robert, dar facem în felul următor: eu îți dau un purtabil de-al lui Robert și lentile cu care să te obișnuiești, între timp te mai gândești la cursurile de la Liceul din oraș.

— Pariu că învață să poarte în mai puțin de o săptămână. N-are nevoie de cursuri pregătitoare.

Miri râdea la Alice. Robert zâmbi blând și nu scoase un cuvânt.

De fapt, chiar avusese oferte de joburi. Pe net se auzise despre însănătoșirea lui și douăsprezece facultăți îi trimiseseră deja scrisori de intenție. Cinci dintre ele erau doar invitații să țină diverse conferințe. Trei dintre ele fuseseră propuneri pentru cursuri de câte un semestru. Celelalte erau de la facultăți de mână a doua, a treia... nu fusese chiar primirea la care se așteptase Robert, „unul din coloșii literaturii secolului nostru” (ca să-i cităm pe critici).

Le e teamă că încă sunt o legumă.

Așadar Robert pusese bine ofertele și lucra la noul său

volum. O să le arate el scepticilor că e la fel de treaz ca pe vremuri! Doar că poezia mergea greu. Totul mergea foarte încet. La față arăta mai tânăr. Reed spusese că asemenea succes estetic era foarte rar, dar Robert era numai bun pentru tratamentul Venn-Kurasawa. Minunat. Dar mișcărilor. Încă mai erau spasmodice și încheieturile îl dureau tot timpul. Cel mai deranjant era că încă trebuia să se ducă la budă de câteva ori pe noapte. Aici era mâna Sorții care îi amintea că tot un moșneag rămăsese. Ieri fusese ultima ședință cu Weber. Tipul avea o minte foarte docilă, care se potrivea cu genul de slujbă pe care o făcea. *O să-mi fie dor de el, bănuiesc.* Și asta nu doar pentru că îi rămânea o oră goală în programul zilnic.

Iar poezia mergea al naibii de greu.

Pentru Robert, visele nu fuseseră niciodată o sursă de inspirație (deși, în câteva interviuri, pretinsese exact opusul). Oamenii obișnuiți, când nu mai au alte căi de stimulare a creativității, o folosesc pe aceea a „minții clare”. Lui Robert Gu, inspirația îi venea cel mai adesea după un somn zdravăn, când se trezea din toropeală. Acel moment, pentru el, era o sursă atât de sigură de inspirație, încât, când avea probleme cu scrisul, înainte de culcare își aglomera mintea cu toate prostiile care îi veneau în minte... și a doua zi dimineăta, cheun de somn, vedea lumea cu alți ochi. Când conștiința e proaspăt trezită, îți oferă niște răspunsuri surprinzătoare. În anii petrecuți la Stanford, întâlnise metoda la filosofi, teologi, dar și la oameni de știință, care aveau o mulțime de teorii, de la psihologia freudiană până la fizica cuantică. Indiferent de explicație, pentru el, noaptea era un sfetnic foarte bun.

Chiar și acum, trezit după atâția ani de nebunie, tot mai avea „inspirația de dimineăta”. Doar că n-o putea controla. În unele zile îi era mintea plină de idei pentru „Secretele celui care s-a întors” și adăugiri la „Secretele morții”, dar niciuna din aceste idei nu era poetică. Avea doar concepte, noțiuni vagi până la stadiul de vers. Dar nu avea destule cuvinte ca să le dea o formă, să le transforme în metafore, să creeze Frumosul. Pentru moment, poate că era bine și

doar atât, la urma urmei, a face cuvintele să cânte este cel mai înalt și mai pur talent. Ar fi normal ca darul acesta să-i revină ultimul.

Între timp, nenumărate dimineți fură irosite cu prostii. Minteia îi zbura la matematică și tehnologie, mai nou era fascinat de cum funcționează lucrurile.

În timpul zilei, când naviga pe net, era veșnic atras de subiecte care nu aveau nicio legătură cu preocupările lui artistice. Își petrecuse o după-amiază întreagă citind o Introducere în geometrie pentru copii... și marea revelație de a doua zi dimineață fusese o demonstrație la un exercițiu cu care se chinuise cu o seară înainte! Zilele lui Robert erau un chin plictisitor, în căutarea cuvintelor potrivite, în timp ce încerca să se țină departe de computer. Serile și le petrecea încercând să o tempereze pe Miri care se tot chinuia să-i bage câte ceva în ochi.

În cele din urmă, veni și inspirația de dimineață! Trezindu-se într-o zi cu o lehamite de zile mari, observă pentru prima dată bradul din grădină și gardul vopsit în culori pastel. Dincolo de gard era o lume întreagă, milioane de posibilități și de perspective. Ce făcuse el în trecut când se împotmolise? *Luăm o pauză*. Trebuia să facă altceva, orice altceva. Poate „școala” avea să-l scoată din impas, s-o ia pe Miri de pe capul lui. Să mai schimbe peisajul.

Spre bucuria lui Alice.

O ASOCIERE DE ZILE MARI

Lui Juan Orozco îi plăcea să meargă la școală cu gemenii Radner. Fred și Jerry erau o Influență Proastă, dar erau cei mai buni gameri pe care Juan îi cunoștea în carne și oase.

— Avem o șmecherie pentru azi, Juan, zise Fred.

— Exact, spuse Jerry cu zâmbetul pe care-l avea de obicei când știa că urmează ceva haios sau penibil.

Toți trei mergeau de-a lungul șanțului de scurgere. Cimentul era uscat și alb ca de os, făcându-și drum de-a lungul canionului din spatele cartierului Mesitas. Dealurile de deasupra lor erau acoperite cu flori-de-gheață și strugurii-ursului și, mai în depărtare, o tufă de ghimpi pădureți. La ce să te aștepți în San Diego, la începutul lui octombrie?

Cel puțin în lumea reală.

Canionul nu era nicidecum o zonă moartă. Comitetul pentru prevenirea inundațiilor avea grijă de zonă și era asfaltat ca străzile din oraș. Cum mergeau ei așa, Juan ridică din umeri, din senin. Dar era suficient pentru computerul său purtabil. Imaginile se schimbă și intrară în lumea din *Știința primejdioasă* a lui Hacek: strugurii-ursului se transformă în tentacule acoperite de solzi, casele de la marginea canionului erau de câteva ori mai mari decât în realitate, cu fanioane fluturând deasupra lor. Drept în față se vedea un castel, al marelui duce Hwa Feen - în realitate, un puști din cartier care se ocupa cu întreținerea iluziei în zonă. Juan îi îmbracă pe gemeni în armura din piele a Cavalerilor păzitori.

— Hei, Jer, uite! zise Juan radiind de bucurie, în timp ce aștepta ca gemenii să schimbe și ei imaginile la care lucrase de zor în ultima săptămână.

Fred se uită de jur împrejur.

— Astea-s fumate deja, Juanito. În plus, Howie Fein e un pământău.

— Ah.

Juan abandona programul și realitatea se întoarce, întâi peisajul, apoi cerul, pe urmă oamenii.

— Dar săptămâna trecută v-a plăcut.

Săptămâna trecută, când, își aminti Juan, Fred și Jerry voiau să descopere cine e marele duce.

Gemenii schimbă o privire, și Juan își dădu seama că schimbau mesaje secrete.

— Azi e o zi specială, ți-am zis că avem o surpriză.

Erau aproape la jumătatea tufelor de ghimpi, undeva în depărtare se vedea ceața care plutea deasupra oceanului; într-o zi senină - sau dacă foloseai programul de „Viziune clară” puteai vedea hăt departe până la ocean. În sud se vedeau alte cartiere și o pată de verde care era Liceul Fairmount. În partea de nord era cel mai interesant loc din cartierul lui Juan Orozco: Parcul de distracții de pe Dealul Piramidei, care domina valea micuță de la poalele lui. Bine, stânca era mai degrabă în forma unui deal ascuțit decât a unei piramide, dar conducerea parcului se gândise că „piramidă” e mai cu zvâc. Cândva, acolo fusese o livadă de avocado, colina fiind acoperită de frunziș verde, pe care îl mai puteai vedea dacă foloseai „vederea” de pe site-ul parcului. Dacă te uitați cu ochiul liber, mai zăreai copaci, dar printre case mari cu peluze și turnul parcului. Alături de alte lucruri. Dealul Piramidei se lăuda că are cel mai înalt turn de cădere liberă din California.

Gemenii râneau la el. Jerry făcu semn către deal:

— Ce-ai zice să jucăm *întoarcerea Cretacicului* dar varianta pe bune?

Patronii parcului știau exact cât să taxeze pentru diversele niveluri de verosimilitate: cu cât era mai ireal, cu atât costa mai puțin, nivelul „real” era cel mai scump.

— E prea mult.

— Da, dacă plătești.

— Voi n-aveți un proiect de făcut înainte de oră?

Gemenii aveau Atelier la prima oră.

— Proiectul e încă la Vancouver, zise Jerry.

— Dar nu-ți face griji pentru noi, spuse Fred, uitându-se

în sus cu o expresie de smerenie amestecată cu șiretenie. Curierul vine cu proiectul la timp pentru oră.

— Bine atunci, numai să nu intrăm în bucluc.

Singura chestie neplăcută în prietenia lui cu gemenii era că mai tot timpul dădeau de belele. În urmă cu câteva săptămâni îl „ajutaseră” să nu completeze un certificat de garanție pentru bicicleta lui wikibay și se alesese cu o bicicletă imposibil de asamblat, iar mama nu fusese foarte încântată.

— Hei, Juan, nu-ți face probleme.

Cei trei băieți lăsară în urmă canalul pentru inundații și o luară în sus pe o cărare îngustă spre latura de est a parcului. Care era departe de oricare din intrări, dar un unchi de-al gemenilor lucra în Departamentul pentru controlul indundațiilor și făcuseră rost de schița cu amplasarea stațiilor utilitare. Pe care i-o transferară acum lui Juan. Pământul de sub picioarele lor deveni ușor transparent și putură zări, la câțiva metri dedesubt, o rețea de tunele. Din loc în loc se aflau puncte de acces. Jerry și Fred se mai folosiseră și în alte dăți de „cunoștințele” lor și nu fuseseră prinși. Astăzi, peste schița Departamentului pentru controlul inundațiilor așezară harta cu rețeaua locală de noduri, rezultatul fiind un ecran violet transparent prin care se vedeau punctele „oarbe” și punctele în care netul mergea tun.

Cei doi se opriră la marginea unei porțiuni defrișate. Fred se uită către Jerry:

— Ptiu. Ar trebui să le fie jenă ăstora de la Inundații. Nu e niciun nod de radar pe o rază de zece metri.

— Da, orice se poate întâmpla în zonă...

Fără o grilă completă, nodurile radar nu aveau coordonatele proprii sau ale nodurilor vecine. O comunicare laser de înaltă frecvență era imposibilă, iar senzorii de joasă frecvență erau împrăștiați din loc în loc pe hartă. Lumea din afară avea o idee foarte vagă despre zona în care se aflau acum.

Erau într-un punct mort din rețea, de unde vedeau în sus pe deal, unde probabil începea parcul. Dacă mergeai mai

departe, erai taxat. Dar gemenii nu se uitau către deal. Jerry se îndreptă spre un copac pipernicit și privi atent în sus.

— De fapt, aici e un punct interesant. Au încercat să peticească acoperirea cu o simulare de rețea. Arată către copac și trimise un ping. Pe grilă apăru un semnal slab cu mesaj de eroare.

— Deja suntem pe un morman de guano al rețelei.

Juan ridică din umeri:

— O repară probabil până diseară.

Pe la apus, când aeroboții zburau deasupra canionul, înlocuind nodurile ici și colo.

— Ia, de ce nu-i ajuți tu și repari lucrurile chiar acum?

Jerry îi întinse un obiect verzuliu de mărimea unei cutii de chibrituri, din care țîșniră trei firisoare ca niște antene mici. Era un nod improvizat. Nodurile moarte erau mai periculoase pentru rețele decât găinațul de pasăre.

— Ai spart nodul?

Nodul se vedea clar că era corupt, dar să spargi o rețea este mai greu în realitate decât în filme.

— De unde ai luat codurile de acces?

— Unchiul Don e neglijent, arată Jerry către aparat. Toate codurile de acces sunt pe el, din păcate nodul antivirus e încă activ.

Arată în sus către crengile copacului:

— Juan, tu ești destul de ușor ca să te țină copacul. Urcă-te și dă nodul jos.

— Hmmm...

— Nu-ți face griji, cei de la Poliție nici nu bagă de seamă.

De fapt, cei de la Poliție aproape cu siguranță vor observa, cel puțin după ce grila radar avea să fie reparată, dar probabil că nu vor da nicio importanță. Motto-ul lor era „Vedem tot, știm tot”, dar ei vedeau și știau numai ce-i interesa pe ei. Toată lumea știa că nu te dădeau pe mâna justiției pentru atâta lucru. Juan ieși din punctul mort și aruncă o privire înspre secția de poliție. Zona din jurul parcului avea partea ei de arestări, mai ales pentru

consum de droguri, dar în ultimele săptămâni fusese liniște.

— OK.

Juan se întoarse spre copac și urcă vreo trei metri, acolo unde începea coroana copacului. Vechiul nod atârna de o bucată de scai putrezit. Îl aruncă jos unde gemenii avură grijă să fie complet irecuperabil de pe urma impactului cu o piatră. Se dădu jos din copac și studiară efectul asupra grilei. Prin ceața violetă apărură puncte luminoase acolo unde nodurile își reperau coordonatele și vecinii, repunându-se în funcțiune. Rețeaua laser funcționa iar, din nod în nod, se vedeau casele de jur împrejurul dealului.

— Ha, exclamă Fred și se îndreptară spre culmea dealului către linia unde începeau casele. Hai încoa, Juan. Apărem ca angajați de la Primărie. Dacă nu stăm prea mult, n-o să avem probleme.

Piramida avea cele mai noi gadgeturi vizuale și tactile. Ce vedeai acolo nu erau doar fantome proiectate de lentilele de contact pe retină. În parcul de pe deal erau jocuri unde puteai călări un teropod jurasic sau fura ouă de dinozaur sau jocuri cu animăluțe pufoase care alergau în jurul tău, așteptând să le iei în brațe să te joci cu ele. Dacă îți închideai jocurile, îi puteai vedea pe ceilalți jucători umblând de colo până colo prin pădure, pierduți în lumea lor. Angajații Parcului aveau grijă să-i dirijeze în așa fel încât să nu se lovească unii de alții.

În „întoarcerea Cretacicului”, sunetele de la turnul de cădere liberă era mascat prin fulgere. Copacii erau desenați ca niște ginkgo uriași, cu multe porțiuni opace. Juan juca varianta pur vizuală zilele acestea - în parc cu gemenii și în alte locuri de pe glob cu alți gameri. Dar nu fusese cine știe ce experiență. Fusese „omorât și mâncat” de trei ori până acum săptămâna asta. Era un joc dur, la care trebuia să contribui sau erai omorât și mâncat de fiecare dată. Deci Juan intrase în Cercul fanteziștilor - ca membru junior aspirant - cu gândul că poate prinde ceva hinturi. Crease o specie de dinozauri pentru joc, niște

animăluțe minuscule, agile și neinteresante. Gemenii nu fuseseră impresionati, dar nici ei nu aveau ceva mai bun.

Mergând prin pădure, cerceta atent crengile de jos, unde se puteau ascunde arătările cu fălci. Una din astea îl atacase luni. Pe urmă, marți murise de o boală paleolitică.

Până acum lucrurile păreau destul de sigure, dar nu dăduse încă ochii cu animalele lui. Le concepute să se înmulțească rapid și să se adapteze ușor, deci unde erau monstruleții lui? Oftă. Ar trebui să verifice alte site-uri cu jocuri, poate or fi în vogă prin Kazahstan. Aici, astăzi... *nada*.

Juan urca poticnit dealul, vag dezamăgit, dar încă nevătămat. Gemenii se distrau de minune, vânând roboții desenați ca niște păsări de mărimea unor găini.

Jerry se întoarse către Juan.

— Unde-i avatarul tău?

Gemenii aveau avatarurile standard, de velocirăpitoare, Juan nu avea încă o formă animală.

— Sunt călător în timp.

Un personaj valid, introdus încă de la lansarea jocului.

Fred rânji arătându-și colții:

— Băi, deci unde-s cretacicele inventate de tine săptămâna trecută?

— Habar n-am.

— Cel mai probabil au fost mâncate de critici, zise Jerry și scoase un horcăit reptilian. Las-o baltă cu punctele căpătate cu invențiile, Juan, bucură-te de joc.

Și dădu cu șutul într-un animal care zbură prin aer de-a lungul potecii, asigurându-și o grămadă de puncte și câteva minute de carnaț veritabil. Fred se repezi și el, împroșcând cu sânge peste tot.

Era ceva familiar în victima lor, era foarte tânăr și părea inteligent... un nou-născut din desenul lui Juan! Însemna că mama trebuia să fie pe undeva prin apropiere!

— Băieți, nu cred că ar trebui...

— Problema e că niciunul din voi nu gândește prea mult.

Sunetul venea din afară și bubuia în urechile lor. Mult prea târziu, văzură cum copacii se dădeau în lături,

doborâți de niște gheare lungi de câțiva metri. Apăruse mămica. De deasupra lor cădeau bale care alcătuiau băltoace uriașe. Era designul lui Juan, în forma cea mai avansată posibil.

— Rah... fu tot ce mai apucă să zică Fred ca velocirăpitor. Ciocul din care curgea ploaia gelatinoasă coborî dintre copaci și îl înghiți pe Fred de-i mai rămaseră afară doar adidașii. Monstrul se concentrează să mestece un minut, umplând poiana cu sunete de oase rupte.

— Bleah! Monstrul își deschise gura și vomită.

Era atât de distractiv, încât Juan comută pe „realitate”: Fred stătea lângă rămășițele aburinde ale avatarului său. Tricoul îi ieșise din pantaloni și era acoperit de bale - o mângă adevărată, împutită. Genul de lucruri „adevărate” care făceau toți banii.

Monstrul în sine era una din măgăoaiele Parcului, camuflată ca unul din dinozaurii lui Juan.

La care se uitau acum toți trei.

— Ei, a fost suficient de real pentru tine? urlă creatura, a cărei respirație umplu aerul cu miros de carne putrezită.

Suficient și încă ceva pe deasupra. Fred se dădu înapoi poticnindu-se și aproape căzu în flegmă.

— Răposatul Fred Radner tocmai și-a pierdut toate punctele. Iar mie încă mi-e foame. Așa că vă sfătuiesc să evacuați zona, zise monstrul îndreptându-și spre ei ciocul imens.

Cei trei bătură în retragere cu ochii pironiți pe colții monstrului, gemenii se întoarseră și o luară la fugă. Ca de obicei, Juan avu o secundă întârziere în reacție, când se pregătea s-o zbughească, ceva ca o labă uriașă îl înhață:

— Stai jos, că vreau să discutăm ceva.

Aiii... ghinionul naibii! După care își aminti că el fusese cel care se urcase în copac să planteze nodul cu care să intre pe neve în Parc. Fraierul de Juan Orozco n-avea nevoie de ghinion, și-l făcea cu mâna lui. Și acum nici urmă de gemeni.

Dar când „fălcile” îl puseră jos și el se întoarse, monstrul era încă acolo, întreg, nu vreo mașinărie a Piramidei.

Poate că și dinozaurul era tot un gamer în Jurassic Park! Se dădu într-o parte, încercând să scape de privirea care-l urmărea atent. Era doar un joc la urma urmei. Putea să scape de dihania de câteva etaje. Bineînțeles, ar pierde punctele în joc sau l-ar putea umple de bale scârboase. Ba mai mult, dacă „micuțul” se supăra, putea să-i facă probleme și la alte jocuri. OK. Se așeză, cu spatele rezemat de trunchiul unui copac. Și ce dacă avea să întârzie iar? Oricum situația lui la școală era dincolo de orice speranță.

Saurianul se lăsă în jos, împingând cadavrul reptilei lui Fred într-o parte. Își lăsă capul aproape de pământ ca să se uite la Juan față către față. Ochii și capul și culoarea animalului erau exact ca în designul original al lui Juan, iar cine juca cu avatarul avea mișcări cu adevărat impresionante. Putea vedea, după cicatricile de pe corp, că luptase în câteva planșe grele din *Cretacic*. Juan se strădui să ia un ton vesel:

— Ia zi-i, îți place designul meu?

Monstrul își arătă colții lungi.

— Am fost și mai urât...

Creatura deja schimba parametrii jocului, trecând la detalii tehnice, clar aici era un jucător avansat, poate chiar un cracker! La pământ, între ei, se găsea o mostră (moartă și disecată) a creației lui Juan. Șopârla uriașă îl atinse cu o gheară.

— Dar textura pielii este din colecția de exemple de la Cercul fanteziștilor, schema coloristică e banală, kiltul ar fi simpatic, cu carourile astea, dacă n-ar fi luat din reclamele de la Epiphany.

Juan își duse genunchii la gură. Aceleași rahaturi pe care le construia și la școală.

— Ce să fac și eu, fur de la cei mai buni.

Râsul înfundat al saurianului era un fel de vuiet care-i făcea lui Juan capul să vibreze.

— Poate merge cu profesorii tăi, care înghit ce le servești tu, cel puțin până termini școala și te aruncă în stradă. Designul ăsta e așa-și-așa. Unii l-au adoptat, mai

ales pentru că e bun ca mecanică. Dacă e să vorbim de calitate de top, pică testul.

— Mai fac și alte lucruri.

— Poate, dar dacă nu le faci ca lumea, o să pice și alea.

De același lucru se temea în sinea lui și Juan

Orozco. Din ce în ce mai mult părea că va călca pe urmele tatălui său, doar că Juan probabil nu va avea niciun loc de muncă de unde să fie trimis acasă în concediu fără plată! Motto-ul liceului era „încearcă să fii cel mai bun”. Dar încercarea era abia începutul. Chiar dacă încercai, tot aveai șanse să rămâi în urmă.

Asemenea gânduri nu le povesteai cu alți gameri. Se uită sfidător în ochii galbeni ai dinozaurului și dintr-odată îi trecu prin minte că, spre deosebire de profesori, tipul ăsta nu era plătit să fie de treabă. Și prea avea răbdare cu el ca să fie vreo farsă. *Tipul ăsta chiar vrea ceva de la mine!* Juan se încruntă și mai tare:

— Și ai vreo soluție, o, tu, atotputernicule dinozaur virtual?

— Aș avea... În afară de *Cretacicy* am alte chestii la care lucrez. Ce-ai zice dacă te-aș lua ca asociat cu mine la un proiectel?

În afară de jocuri cu prietenii, nimeni nu-i mai propusese vreodată lui Juan să facă echipă. Mimă o grimasă disprețuitoare.

— Asociat? Cu un procent dintr-un procent din... ce? Cât de jos ești pe scară?

Reptila dădu din umeri, făcând copacii de care se rezema să scârțâie.

— Părerea mea e că sunt foarte foarte jos. Asta e situația cu majoritatea asociaților. Dar pot să fac rost de bani frumoși dacă am ce da mai sus.

Și monstrul spuse o sumă; îi ajungea să cumpere câte un bilet de intrare în Parc în fiecare zi, timp de un an. Un ordin de plată zbură prin aer înspre el, cu suma și un plan de lucru.

Juan își îndeplini și el rolul de negociator:

— Dublu sau nimic!

După care se uită mai atent la foaia dintre ei. Sumele alocate asociaților nu erau vizibile. Probabil pentru că erau mult mai mari decât ceruse el.

— Gata, am bătut palma! spuse dinozaurul înainte ca Juan să poată ridica prețul.

Și putea să jure că monstrul mustăcea mulțumit!

— ... Fie. Ce vrei de la mine? *Și ce te face să crezi că un fraier ca mine poate să și facă ce vrei tu?*

— Ești la liceu în Fairmount, nu?

— Deja știi că sunt.

— E un loc ciudat, nu-i așa?

Când Juan nu-i răspunse, continuă:

— Crede-mă, e bizar. Majoritatea școlilor, chiar și școlile particulare, nu programează orele pentru adulți la un loc cu orele pentru copii.

— A, da, orientarea profesională. Babalâcilor nu le place, nouă nu ne convine.

— Ei, sarcina mea deocamdată e să văd care-i treaba cu oamenii ăștia. Deci misiunea ta e să te împrietenești cu ei.

Îh. Juan aruncă un ochi pe ordinul de plată. Părea valid. Termenele de încasare erau prea complicate pentru el, dar era emis de Banca Națională a Americii.

— E vreun tip anume cu care să vorbesc?

— Ei, aici e o problemă: șefii mei sunt foarte precauți. Pentru început, adunăm informații, dar ce știm e că unii din cetățenii seniori de la cursuri au fost pe vremuri mari mahări.

— Dacă au fost mari, ce mai caută la școală acum?

Asta era întrebarea pe care și-o puneau toți copiii din liceu.

— Din foarte multe motive. Unii dintre ei sunt singuri. Alții sunt îngropați până la gât în datorii și trebuie să învețe cum se trăiește în actuala economie. Alții sunt încă zdraveni, dar n-au ce face. Oricum sunt niște ciufuți.

— Uhhh... și cum să vorbesc eu cu oameni de genul ăsta?

— Dacă vrei banii, găsești tu o modalitate. Uite aici câteva criterii după care să te ghidezi.

Și îi întinse un document. Juan citi prima parte.

— Asta-i foarte la general: foști politicieni din San Diego sau biologi, sau părinții politicienilor din San Diego, sau ai biologilor...

— Ai mai multe detalii la fiecare categorie. Jobul tău e să îi atragi pe oamenii respectivi să colaboreze cu mine.

— Nu... nu cred că sunt în stare să conving oamenii.

Mai ales nu oameni de calibrul respectiv.

— Atunci stai sărac. Pămpălăule.

Juan nu zise nimic. Taică-su nu s-ar fi băgat în așa ceva în viața lui.

— Gata, mă bag.

— Nu vreau să te pun să faci ceva ce nu ți-ar...

— *Dac-am zis*, am zis!

— Bun! Păi, atunci, la treabă cu datele pe care ți le-am dat. Ai datele mele de contact pe document.

Arătarea se ridică pe picioare și vocea îi venea iar de undeva de sus.

— De-acum înainte nu ne mai întâlnim în Parc.

— De acord.

Și îi dădu una peste coadă când o luă la vale înspre școală.

Gemenii ajunseseră de mult și acum stăteau lângă terenul de fotbal în partea cealaltă a campusului. Juan se ascunse sub tribune și le trimise un ping. Fred îi făcu semn cu mâna, dar computerul pe care îl purta era încă prea ud cu bale ca să răspundă înapoi. Jerry era cu ochii în sus așteptând curierul să-i livreze pachetul. La țanc pentru oră, băieții desfăceau pachetul chiar în timp ce se îndreptau spre cortul de atelier.

Din păcate, Juan avea prima oră în aripa cea mai îndepărtată a clădirii. O luă la fugă de-a curmezișul terenului, păstrând imaginea reală a școlii: astăzi, clădirile erau înalte de aproape trei etaje, cu pereții gri aranjați ca un castel dărăpănat de cărți de joc.

Înăuntru, alegerea nu mai era în întregime a lui. În timpul dimineților, administrația școlii impunea ca pe toți

pereții să fie difuzate Știrile din Fairmount. Trei elevi de la Liceul Hoover obținuseră burse de studiu la IBM. Aplauze, aplauze, chiar dacă Hoover era rivalul lui Fairmount, cu un avantaj net, fiind școală semiprivată, sub patronajul Departamentului de Matematică de la Universitate. Cele trei genii vor avea colegiul plătit până la masterat, chiar dacă nu aveau să lucreze nicio zi la IBM. *Mare scofală*, se consolă singur Juan. Într-o bună zi, acești copii vor fi foarte bogați, dar un procent din averea lor avea să reintre în buzunarele IBMului.

Merse de-a lungul săgeților indicatoare cu gândurile în altă parte... când își dădu seama dintr-odată că urcase două etaje. Administrația reorganizase totul de ieri până astăzi. Evident și săgețile erau updatate. Mai bine că nu se obosise să fie atent la drum. Se strecură în clasă și luă loc într-o bancă.

Doamna Chumlig deja începuse. Cercetare și analiză.

Același lucru predase și la Hoover, doar o variantă mai avansată, dar - umbla un zvon foarte bine informat - nu fusese în stare să țină pasul. Ministerul Educației o transferase pe aceeași materie, la Fairmount. Juan o simpatiza oarecum, deoarece era o ratată, ca și el.

— Există nenumărate aptitudini. Câteodată, cel mai bine este să aduni la un loc o echipă de talente care împreună să găsească soluția.

Elevii dădură din cap. Coordonator de proiecte era jobul la modă astăzi, de unde veneau bani frumoși. Dar știau și unde voia doamna Chumlig să ajungă. Se uită în clasă, știa și ea că ei știau:

— Dar, din păcate, voi vreți să ajungeți agenți, nu-i așa?

— Nu numai că vrem, dar chiar o să ajungem. Asta fusese unul din elevii seniori. Winston

Blount era destul de bătrân cât să-i fie străbunic lui Juan. Când Blount avea o zi proastă, îi plăcea să și-o mai învioreze necăjind-o pe doamna profesoară. Care îi zâmbi:

— La fel de probabil cum e să ajungi și căpitanul echipei naționale de baseball. Titlul de „agent coordonator” este

foarte rar, domnule Blount.

— Unii dintre noi vor lucra în administrație.

- Ah.

Pe chipul ei se așternu tristețea pentru o clipă, parcă își făcea curaj să-i dea o veste proastă.

— Administrația s-a schimbat mult în ultimii ani... Winston Blount se lăsă pe spate în scaun.

— Nicio problemă, învățăm chestii noi.

— Exact, zise doamna Chumlig privindu-i pe toți cei din clasă. Foarte important. Acest curs este despre cercetare și analiză, puncte de bază ale economiei. Dar și în alte domenii avem nevoie de cercetare și analiză. Aproape toate ocupațiile moderne implică aceste două lucruri. Dar, în afară de asta, trebuie să mai avem și alte cunoștințe.

— Cum ar fi și celelalte materii, la care avem note proaste? se auzi o voce mai din spate a cuiva care probabil nu prea iubea școala.

Profesoara oftă.

— Da, nu lăsați aceste cunoștințe să se piardă. Le-ați dobândit, acum folosiți-le, îmbunătățiți-le printr-o metodă pre-analitică pe care eu o numesc „studiu”.

O elevă ridică mână. Oare cât de bătrână era?!

— Da, doctor Xiang?

— Știu că aveți dreptate. Dar...

Femeia își plimbă privirea prin sală. Arăta cam de vârsta doamnei Chumlig, deci mult mai tânără decât Winston Blount. Doar că părea speriată.

— Dar unii oameni se descurcă mai bine decât alții. Eu nu mai am capacitatea intelectuală de dinainte. Dar poate că alții sunt pur și simplu mai inteligenți. Ce se întâmplă când ne străduim, dar tot nu e suficient?

Chumlig ezită o clipă.

Ia să vedem cum o să răspundă! gândi Juan. Era o întrebare grea.

— Aceasta este o problemă care afectează pe toată lumea, doamnă Xiang. Providența ne oferă tuturor șansa să jucăm o partidă de cărți de joc. Dumnezeu voastră vi s-a mai dat una.

Își plimbă privirea peste toată clasa.

— Unii dintre voi credeți că aveți ghinion. Că v-au picat numai doiari și treiari.

Primele rânduri erau ocupate de câțiva elevi realmente dedicați, dar care habar n-aveau despre ce cărți de joc vorbea profesoara. În timp ce ea vorbea, auzeai păcănitul tastelor căutând pe net „doiari” și „treiari”.

— Dar eu am o teorie în viață: fiecare cu cărțile lui. Fiecare din voi aveți câte o carte care în poker se numește *wild card* - o carte care, atunci când este jucată, poate lua orice valoare. Pe acestea trebuie să le jucați. Aflați cu ce sunteți speciali și unde sunteți mai buni decât alții. Pentru fiecare există o vocație, dar trebuie să și-o găsească. Și, odată ce-ați găsit-o, veți putea da răspunsuri celorlalți din jurul vostru, iar ei, la rândul lor, vă vor da răspunsurile de care aveți nevoie. Pe scurt, accidentele fericite nu se întâmplă când ne dorim. Dar voi puteți să le *faceți* să se întâmple.

Ezită, uitându-se către elevii care-și luau notițe invizibile și coborî glasul:

— Asta a fost o scurtă privire în perspectivă. Dar să ne întoarcem la oile noastre, astăzi discutăm despre compilarea răspunsurilor într-o listă de discuții. Aștept întrebările voastre.

Lui Juan îi plăcea să stea lângă perete, mai ales când orele erau la etajul al treilea. Simțea cum se balansa într-o parte și în alta încercând să stea în echilibru. Genul ăsta de treburi o speriau pe mama sa.

— O secundă de neatenție și totul se dărâmă! se plângea ea la întâlnirile cu părinții.

Pe de altă parte, construcțiile de acest tip erau ieftine și rezistau foarte bine la cutremure, oricât de puternice ar fi fost.

Se dezlipi de zid și își îndreptă atenția către profesoară. De aia te obligau să vii la școală în persoană: te forțau să fii atent când te puneau într-o clasă reală cu profesori în carne și oase. Graficele doamnei Chumlig pluteau

deasupra lor. Toată lumea era atentă, chiar și Juan încercă o vreme. Listele de discuții generau răspunsuri solide, fără niciun cost, de cele mai multe ori. Nu era nicio asociație, doar spirite înfrățite care discutau problemele din jur. Dar dacă tu nu erai spirit înfrățit? Să zicem că ești pe un forum de genetică. Dacă tu considerai că transcripția este un tip de translație, îți lua luni întregi să te descurci.

Deci Juan o duse într-un colț al ecranului și studie sala de clasă sărind de la o cameră de luat vederi la alta. Unele erau ale unor elevi care le făceau publice, altele erau ale școlii. Se apucă să studieze caietul de sarcini pe care i-l dăduse Șopârla. Constată că nu-i avea în vizor numai pe moși. Erau și câțiva elevi pe listă. „Proiectelul” părea întins cât loteria națională.

Începu cu câteva verificări de rutină. Ca toți ceilalți de vârsta lui, Juan păstra o grămadă de lucruri salvate pe purtabil. Deci putea face verificările foarte aproape de haine, nu avea nevoie să „iasă afară” decât când le dădea doamna Chumling vreun link. Și avea un ochi foarte bun pentru cei care trăgeau chiulul. Dar Juan era bun la manevrat computerul, făcând foarte puține operațiuni și foarte discret. Când privirea ei se abătea asupra lui, el dădea din cap zâmbind și verifica ultimele secunde din ce spusese în clasă.

Cât despre studenții de vârsta a treia... pensionarii veritabili nu aveau ce căuta aici, erau bogați și faimoși, stăpâneau lumea reală. Cei care veneau la programul pentru reeducare erau expirați. Abia se târau prin școală. Spitalele de bătrâni nu-i înscriau în școală de la începutul anului, pe motivul că, fiind „maturi” puteau face față materiei, dacă începeau la jumătatea semestrului.

Juan trecu în revistă pe toată lumea, citindu-le dosarele: Winston Blount. Tipul era o epavă cocoșată. Medicamentele pentru bătrâni erau așa o loterie. Unele boli erau vindecate, altele nu, chiar și efectele erau diferite de la un pacient la altul. Winston Blount nu luase super potul.

Chiar acum, bătrânul se chinuia să citească exemplul

dat de Chumlig. Fusesse la câteva din orele pe care le avea și Juan. Nu-i putea accesa dosarul medical, dar bănuia că mintea îi era destul de întreagă; era la fel de inteligent ca și unii din băieți. Și odată ca niciodată fusesse mare mahăr pe la Universitate. Dar asta demult.

OK, îl punem pe lista de „interese”.

Pe urmă venea Xiu Xiang. Doctorat în fizică, doctor în electronică, în 2010 fusesse câștigătoarea medaliei acordate de președinte pentru descoperirile din domeniul securității sistemelor de calcul. În mare, biografia ei era aproape la nivelul unui Premiu Nobel. Acum stătea gheboșată peste biroul din fața ei, încercând să urmărească discuția. Săraca babă. Dar sigur avea relații suspuse.

Profesoara îi dădea înainte cum să generăm noi întrebări pe baza rezultatelor obținute, fără să știe ce făcea Juan.

Următorul. Robert Gu. Pe moment, Juan avu impresia că nu vede pe cine trebuie. Aruncă o otheadă în dreapta, unde stăteau mumiile de la Educația pentru seniori. Robert Gu, doctor în literatură. Poet. Stătea cu mumiile, dar arăta ca un tip de șaptesprezece ani! Juan se prefăcu că e atent la doamna Chumlig și studie mai bine pe noul venit. Gu era suplu, aproape sfrijit, și înalt. Avea pielea fină și albă. Dar părea că-l trec transpirațiile. Juan încercă să arunce un ochi în fișa medicală. *A-ha!* Efectul tratamentului Venn-Kurasawa. Robert Gu era un tip norocos, unul dintr-o mie care răspunseseră integral tratamentului. Dar se părea că acolo i se cam oprise norocul. Nu răspundea la ping. În fața lui, pe masă, o bucată de hârtie mototolită, pe care nu părea s-o folosească. Cu ani în urmă, omul fusesse chiar mai tare decât Xiu Xiang, dar acum era mai la fund... Și ce e „Revizionismul distructiv”? Ah. Clar nu intra pe lista Dinozaurului. Juan aruncă numele la coș. Stai, că nu-i verificase familia. Dădu căutare... când deodată văzu un mesaj pe ecran cu litere de foc:

Chumlig ~> Orozco: <sm> Ai toată ziua timp să te joci, Juan! Dacă nu ești atent în clasă, înseamnă că poți să înveți și singur acasă. </sm> Orozco —> Chumlig: <sm>

Scuze. Gata. Scuze! </sm>

Închise sesiunea de căutare, în timp ce revedea ultimele minute din oră, în caz că-l întreba ceva. De obicei, Chumling puneă întrebări de baraj, dar de data asta se mulțumi doar să-l atenționeze.

Mai uimitor era că îi scrisese când făcuse o scurtă pauză, când toată lumea credea că doar se uită pe notițele de lecție. Juan o privi cu și mai mult respect.

— Ai fost nițel cam dură cu băiatul azi, nu crezi? Iepurele încerca azi un nou avatar bazat pe gravurile din Alice în Țara Minunilor, efectul fiind unul de-a dreptul idiot pentru o imagine tridimensională.

Șopârla uriașă părea neimpresionată.

— N-ai nicio treabă aici, Juan e asociatul meu direct, nu al tău.

— Uuu, mi se pare mie sau ești un pic cam sensibilă? Pur și simplu verificam asociațiile asociatului meu.

— Da, deci nu te băga unde nu-ți fierbe oala. Juan trebuie să fie atent la lecție.

— Sunt foarte de acord cu tine. Doar că l-ai întrerupt fix când era cu ochii pe cineva care mă interesează în mod deosebit. Dacă vrei suportul meu în continuare, trebuie să colaborezi.

— Hei! Vreau ca băiatul să iasă din carapacea lui, dar nu vreau să-l pun în pericol.

Vocea Șopârlei se stinse și Iepurele se întreabă dacă nu cumva Chumlig avea de gând să bată în retragere. Nu că ar fi contat prea mult. Iepurele era în elementul lui, extinzându-și rețeaua de-a lungul scenei sociale din California de Sud. Mai devreme sau mai târziu, avea să afle ce era, de fapt, cu misiunea asta a lui.

„SECURITATEA SISTEMELOR ELECTRONICE” DE XIU XIANG

Ora de atelier era de departe materia preferată a lui Juan. La Atelier parcă jucai un super joc, găseai tot felul de gadgeturi reale pe care să le studiezi, pe gratis! Și domnul Williams nu era ca Louise Chumlig, te lăsa să te desfășori, să te duci unde te chema talentul, dar după aceea nu venea să te critice că n-ai făcut mare lucru. Era aproape imposibil să nu iei un zece la orele lui Ron Williams, era un profesor de modă veche extraordinar.

Acum Juan avea ocazia să mai avanseze în proiectul Șopârlei, cel puțin cu boșorogii și cu ăia care se ascundeau online. Făcu de câteva ori ocolul cortului cu gadgeturi, ca un fraier. Juan nu fusese niciodată bun la jocurile de tactică, acum trebuia să-i îmbrobodească pe fâsâiții de moșnegi... sau măcar să încerce.

Xiu Xiang era chiar OK, dar stătea la stalul cu componente de computer și studia o listă pe care și-o făcuse, cu obiectele de pe masă.

— Cândva știam toate lucrurile astea...

Și îi arătă pe site-ul muzeului numele ei: Xiu Xiang - „Securitatea Sistemelor Electronice” (SSE).

— Eu am proiectat sistemul respectiv.

Juan nu găsi ceva mai bun de zis decât:

— Foarte tare, doctor Xiang...

— Dar acum nu înțeleg nici măcar principiile componentelor noi. Arată ca niște alge, nu ca niște semiconductori optici.

Citi descrierea unuia din produse și se opri la al treilea rând.

— Ce înseamnă „rețea redundantă”?

— Hm... Juan căută termenul, dar referirile duceau într-o adevărată junglă de noțiuni noi. Nu e nevoie să știți

despre rețele redundante. Nu pentru ora de Atelier. Mai dați înainte câteva pagini și găsiți gadgeturile pe care le aveți aici. Căutați la... (*pfuui... ce complicat e să navighezi după „cuvinte-cheie”*) ... „sisteme funcționale distractive” și mergeți mai departe de acolo.

După care îi arată cum să folosească browserul ca să identifice componentele care se găseau în fața ei în realitate.

— Nu vă trebuie să înțelegeți tot.

— Aha...

În câteva minute downloadase deja o duzină de componente și acum se juca cu diversele combinații.

— Asta e ca atunci când ești copil: faci, dar nu înțelegi ce faci.

Se mișca din ce în ce mai bine după ce Juan îi arătase cum să folosească interfața programului. Râse la câteva descrieri:

— „Sortatori și schimbători”. „Roboți în stare solidă”. Aș putea face un cutter.

— Nu văd unde scrie. *Cutter?! Nu vă temeți, că nu taie.*

Ceea ce era destul de aproape de adevăr. Juan îi mai dădu câteva sfaturi, deși habar n-avea ce urmărea să facă cu roboții respectivi. Dar primul pas fusese făcut spre o apropiere, Juan bifă prima căsuță din lista cu pașii de urmat și trecu la faza numărul doi.

— Deci...! Mai țineți legătura cu vechii prieteni de la Intel?

— Ah, eu m-am pensionat de foarte mult timp, din 2010. În timpul războiului nu mi-am găsit de muncă nici măcar pe post de consultant, eram zi de zi tot mai depășită.

— Alzheimer?

Juan știa că bătrâna era mult mai bătrână decât arăta. Chiar mai în vârstă decât Winston Blount. Doamna Xiang ezită un moment și lui Juan îi fu teamă că a înfuriat-o cu indiscreția lui, dar o auzi râzând încet.

— Nu, n-am avut Alzheimer, nici nu m-am sclerozat. Voi, aștia de acum, habar n-aveți ce înseamnă să fii bătrân.

— Cum să nu știu! Toți bunicii mei sunt în viață. Ba chiar

și un străbunic, toată ziua joacă golf. Și o străbunică, ea chiar are o formă de scleroză care încă nu se poate vindeca.

De fapt, străbunica arăta la fel de tânără ca și dr. Xiang, toată lumea era de părere că avusese mare ghinion cu boala asta a ei, dar adevărul era că îi trataseră celelalte boli și ea trăise până când dăduse peste o boală pentru care încă nu exista tratament.

Doamna Xiang dădu din cap:

— Chiar și pe vremea mea, nu toată lumea se seniliza. Eu n-am mai putut ține pasul. Pe urmă mi-a murit și iubita și n-am mai avut chef de nimic. Îmi pierise pofta de viață.

Se uită la gadgetul pe care îl construia.

— Acum, măcar am energia pe care o aveam la șaiszeci de ani. Și probabil mintea îmi merge la fel de repede.

Lovi masa cu palma.

— Și tot ce fac e să mă joc cu piese Lego!

Juan crezu că avea să izbucnească în plâns, în mijlocul orei. Dar nimeni nu părea să bage de seamă. Juan îi atinse mâna. Nu știa ce să-i răspundă. Sau, cum ar fi zis doamna Chumlig, nu știa ce să întrebe.

Mai erau și ceilalți cu care trebuia să intre în vorbă, Winston Blount, de exemplu. Nu era lozul cel mare, dar poate prezenta interes pentru Șopârlă. Blount stătea într-un colț întunecat al cortului privind în gol. Avea purtabilul pe el, dar nu răspundea la mesaje. Juan așteptă până Williams plecă într-o pauză de cafea și se așeză lângă Blount. Uau, tipul chiar *arăta* bătrân.

Nu-și putu da seama ce făcea pe computer, dar sigur nu avea nimic de-a face cu lecțiile. Juan observase că, dacă pe Blount nu-l interesa vreo oră, pur și simplu făcea altceva. După câteva minute de tăcere, își dădu seama că bătrânul nu era interesat nici să socializeze.

Deci zi-i ceva! Juan suprapuse o imagine cu un clown deasupra figurii tipului și dintr-odată nu mai părea atât de inabordabil.

— Deci, domnule profesor Blount, ce credeți despre ora

de atelier?

— Mă lasă rece, domnule Orozco, zise bătrânul.

OK... Hmm. Existau o grămadă de informații publice despre Winston Blount, chiar niște discuții despre opera lui. Suficient cât să-l atragă într-o discuție.

Din fericire, Blount continuă să vorbească fără să se lase rugat.

— Nu sunt ca alții veniți aici, n-am fost niciodată senil. De drept, nici n-ar trebui să fiu aici.

— De drept? Poate reușea să câștige puncte cu bătrânul dacă se juca de-a psihiatrul.

— Da, am fost decanul Facultății de Literatură și Artă în 2012 și eram pe cale să ajung rector la Universitate. Dar m-au împins de la spate să mă pensionezez.

Juan știa toate astea.

— Dar... n-ați învățat niciodată să „purtați” computerul. Blount miji ochii.

— Da, am făcut-o intenționat. Consideram că e o modă tâmpită. M-am înșelat și am plătit pentru asta. Dar lucrurile s-au schimbat.

Îi privi cu o expresie hotărâtă:

— Am făcut patru semestre de Orientare profesională, mi-am îmbunătățit CV-ul.

— Probabil cunoașteți mulți oameni importanți.

— Într-adevăr. Revenirea mea la catedră e doar o chestiune de timp.

— Știți ceva, domnule decan, aș putea să vă ajut. Adică, nu - nu eu personal. Am o combinație care poate v-ar putea interesa.

— Așa?

Părea că știe ce e o „combinație”, iar Juan îi povesti despre Șopârlă...

— Deci am putea face niște bani frumoși.

Îi arată ordinele de plată și se întreabă cât din ele putea vedea noul său asociat.

Blount le inspectă să vadă dacă sunt valide, după o clipă dădu din cap, dar nu-l lămuri pe Juan dacă vedea mai mult decât el.

— Banii nu sunt totul, mai ales în cazul meu.

— Păi, ăa... pun pariu că tipul din spatele operațiunii are mai multe relații, poate ar putea să vă plătească altfel. Să vă ajute unde *aveți nevoie*.

— Așa este.

Mai stătură de vorbă câteva minute, până încep să se aglomereze în jurul lor. Câteva din proiecte încep să dea rezultate. Cel puțin două echipe făcuseră noduri de comunicație mobile, zburătoare sau târătoare. Aerul se umplu cu aripioare minuscule de hârtie, iar pe jos se vedeau noduri cățărându-se pe birouri și scaune. Nu se urcau pe oameni, dar chiar și așa, invadaseră spațiul personal al celor prezenți. Juan explodează câteva, dar apăreau mereu altele.

Orozco --> Blount: <sm> Vedeți ce scriu? </sm>

— Bineînțeles că văd! replică bătrânul.

Vasăzică, deși omul zicea că e la curent cu tehnica, habar n-avea să folosească messengerul, nici măcar să tasteze cu un singur deget, cum obișnuiau oamenii mari.

Oricum, ora se apropia de sfârșit. Juan se uită în sus la pânza cortului care fâlfâia în bătaia vântului. Era puțin descurajat, ajunsese aproape la capătul listei și Winston Blount era până acum cea mai bună variantă: un tip care nici măcar nu știa să folosească un *chat*.

— Păi, bun, rămâne cum am stabilit. Vă mai gândiți la oferta mea și nu uitați că locurile sunt limitate.

Blount răsplăti lozinca lui de agent de vânzări cu un zâmbet vag. Juan făcu semn din cap către noul venit, Robert Gu:

— Între timp, mai am și alte opțiuni.

Winston Blount nu se uită în direcția lui Robert, dar era clar că trăgea cu ochiul în jur. Se crispă o secundă, apoi zâmbetul îi reveni:

— În cazul ăsta, Dumnezeu să te aibă în pază, domnule Orozco.

Juan nu avu ocazia să-l abordeze pe Robert Gu până vineri, imediat după *cealaltă* oră pe care o aveau cu

doamna Chumlig. Lui Juan nu-i plăcea ora de Compoziție (și creativitate). Chumlig le dădea voie să aleagă orice suport media doreau, dar trebuia să vii în fața clasei și să-ți prezinți compoziția. Ceea ce era destul de neplăcut când trebuia să urmărești pe careva aberând, dar era groaznic când venea rândul tău. După cum avea chef doamna Chumling. În mod normal, Juan nu făcea altceva decât să se ascundă mai bine, dar astăzi, din fericire, avea alte griji, care îi anihilaseră panica obișnuită. Se trânti într-o bancă în fundul clasei și trase cu ochiul în jurul lui. Winston Blount era acolo, spre surprinderea lui, fiindcă de obicei chiulea de la ora de compoziție la fel de des ca și de la Atelier. *Dar a fost de acord cu propunerea mea.* Contul Șopârlei arăta că bătrânul făcuse primul pas spre înscriere în proiect.

În capătul îndepărtat al sălii, Robert Gu surfa, cu chiu, cu vai, pe foaia sa. Când se uită la profilul lui, Juan află că unii membri ai familiei sale făceau parte din Corpul de marină, și când studie criteriile de asociere, văzu că asta era un mare avantaj. Deci dacă ar putea să-l coopteze pe Robert Gu, ar câștiga puncte în plus.

Vocea doamnei Chumlig îi întrerupse firul gândurilor:

— Niciun voluntar pentru început? În cazul acesta...

Își plimbă privirea deasupra clasei și se opri la Juan.

La naiba!

PREA MULTĂ TEHNOLOGIE, PREA PUTIN TALENT

Compoziția creativă se prefigura cea mai insipidă oră la care fusese Robert Gu în această primă săptămână la Liceul Fairmont. Își amintea bine de anii petrecuți la liceu. În 1965, școala fusese floare la ureche, cu excepția matematicii și fizicii, care nu-l interesau. Nu făcuse niciodată teme acasă. În schimb poeziile, scrise aproape fără niciun efort, erau mult peste nivelul cu care erau obișnuiți bieții lui profesori. Se considerau privilegiați să fie în prezența unui asemenea talent - și pe bună dreptate.

Dar în această lume nouă, unde vedea o parte din așazisele „compoziții” ale colegilor, nu avea nicio îndoială că opera sa va fi foarte puțin apreciată.

Robert stătea într-un colț al clasei, jucându-se cu computerul lui. De obicei, copiii stăteau în partea stângă a încăperii, iar adulții în partea dreaptă. Ratații.

Aflase câteva nume, chiar stătuse de vorbă cu femeia aceea Xiang, care îi spusese că va trebui să renunțe la ora de compoziție, fiindcă nu avea curajul să vorbească în fața clasei. Singurul ei talent era la inginerie, măcar era destul de inteligentă să-și dea seama că e pe dinafară. Nu ca Winston Blount, cel mai mare ratat. Din când în când îl surprindea pe Winnie uitându-se în direcția sa și Robert zâmbea în sinea lui.

În fața clasei, doamna Chumlig încerca să ridice pe cineva în picioare.

— Știu că te-ai pregătit, Juan, arată-ne ce poți face.

„Juan” se ridică și păși în mijlocul scenei. Era puștiul care vorbise cu ceilalți adulți în timpul orei de atelier. Robert își amintea de atitudinea lui de comis-voiajor. La o primă vedere, băiatul părea cel mult mediocru, tipul de elev care termină liceul din oficiu, cu toată turma. Dar acum, în secolul douăzeci și unu, incompetența nu mai era

tolerată: Chumlig părea să aibă aşteptări ridicate din partea elevilor. Băiatul ezită, după care începu să dea din mâini. Fără niciun efect vizibil.

— Nu ştiu, doamna profesoară, încă nu-s... ăăămm... destul de bine pregătit...

Doamna Chumlig dădu înţelegătoare din cap şi îi făcu semn să continue.

- OK.

Băiatul se concentrează şi gesturile îi deveniră şi mai haotice. Nici nu dansa, dar nici nu vorbea. Chumlig se rezemase de birou şi aproba din cap. Majoritatea celor din clasă urmăreau mima băiatului cu atenţie şi dădeau cu toţii din cap în acelaşi timp, parcă ascultau muzică.

Rahat Alte tâmpenii pe care nu le putea vedea. Robert se uită la foaia lui de hârtie şi se jucă cu browserul local. Internet Explorer era la fel cum îşi amintea, însă mai erau opţiuni suplimentare care îi permiteau să „selecteze modul de vizionare”. Multinivel. Apăsă pe „Juan Orozco vă prezintă”. Primul nivel arăta ca un fel de graffiti, erau mângălitate comentarii la adresa lui Juan, genul de bileţele care circulau printre copii pe sub bănci. Apăsă pe nivelul următor. Aha! Îl văzu pe băiat pe podium. Ferestrele din spatele lui dădeau spre un oraş întins, văzut parcă dintr-un turn înalt. Robert îşi plimbă mâna pe marginea foi şi ascultă. Sunetul era slab şi discret în comparaţie cu acasă, dar... da, era muzică! Un fel de Wagner, care apoi o lua razna transformându-se într-un fel de marş. Pe ecran apărură curcubee şi la fiecare gest al băiatului îşi făceau apariţia... *pisoii albi*?! Acum toţi copiii râdeau, împreună cu Juan care dădea din mâini disperat. Pisoii umpluseră podeaua, înghesuiţi, iar muzica bubuia frenetic. Dintr-odată, animalele se prefăcură în fulgi de zăpadă care se înălţară în mici tornade şi plutiră în văzduh, băiatul îşi încetini ritmul şi muzica se linişti devenind un cântec de leagăn. Zăpada străluci şi se evaporă pe măsură ce muzica devenea tot mai stinsă până încetă cu totul. Acum Robert vedea în fereastră acelaşi băiat banal care stătea şi în faţa clasei.

Spectatorii aplaudară politicos, câțiva căscară.

— Foarte bine, Juan! zise doamna Chumlig.

Era la fel de impresionant tehnic ca oricare din spoturile publicitare pe care Robert le văzuse în secolul trecut. În același timp, era complet lipsit de noimă, o adunătură de efecte speciale de prost gust. Cât de multă tehnologie și cât de puțin talent.

Chumlig discută cu clasa pe fiecare componentă a prezentării lui Orozco, întrebându-l blând pe băiat ce avea de gând să facă cu opera lui, sugerându-i chiar o colaborare (co-la-bo-ra-re!) cu alți elevi pentru a pune și versuri.

Robert se uită pe furiș în jurul clasei. Ferestrele erau deschise spre dealurile acoperite cu frunziș ruginiu. Ca întotdeauna toamna în ținutul de nord, soarele strălucea vesel și o adiere de vânt aducea înăuntru parfum de caprifoi. Din curtea școlii se auzeau copii jucându-se. Înăuntru totul era făcut din plastic ieftin, lipsit de orice farmec. Da, școala era ușoară, dar era și un „cimitir al tinereții”, trebuia să-și recitească poeziile pe tema asta. Nesfârșitele zile în care trebuiau să stea țepeni în bănci să asculte o pălăvrăgeală lipsită de sens în timp ce lumea și viața bâzâiau afară.

Majoritatea elevilor păreau că o urmăresc pe doamna Chumlig. O fi fost vreo șmecherie? Când ea punea întrebări rapide în clasă, primea răspunsuri, deși poticnite, la obiect.

Apoi, mult mai repede decât se așteptase, o auzi:

— ... încheiem mai devreme astăzi, deci mai avem timp doar de o singură prezentare. *Ce-a spus? La naiba!* Chumlig se uita acum direct la el:

— Vă rugăm să ne arătați ce ați pregătit, profesore Gu.

Juan se îndreptă spre banca lui, abia auzind comentariile lui Chumlig. Era întotdeauna indulgentă când critica public temeile lor, dar veștile nu erau bune pentru el. Doar gemenii Radner scriseseră ceva de bine. Unul care arăta ca un iepure se rânjea la el din galerie. *Cine mai e și asta?* Se întoarse și se trânti în scaun.

— ... Deci avem timp doar pentru o singură prezentare. Să vedem ce ați pregătit, profesor Gu.

Juan se uită în direcția lui Gu. Oare ce prezentare putea face?

Același lucru părea să se întrebe și Robert.

— Nu am nimic pregătit care ar putea fi pe gustul clasei... nu mă pricep la audiovizuale.

Chumlig îi trimise un zâmbet strălucitor și Juan știa că omul n-avea nicio scăpare.

— Nici nu vreau să aud, domnule profesor. Ați fost... sunteți poet.

— Așa este.

— Iar eu v-am dat o temă.

Gu arăta tânăr, dar, când își ridică ochii și o privi pe doamna Chumlig, toată personalitatea lui părea s-o domine. *Uau!, dacă aș putea să mă uit și eu așa la Chumlig când mă pune la colț!* Tânărul-bătrân tăcu o clipă, apoi spuse liniștit.

— Am scris un fragment, dar, după cum spuneam, nu e...

Privirea i se plimbă prin clasă și se opri o secundă asupra lui Juan.

— ... nu e cu... efecte speciale.

Doamna Chumlig îi făcu semn să vină în fața clasei.

— Doar cuvintele dumneavoastră vor fi suficiente, vă rog, poftiți.

După o clipă, Gu se ridică în picioare și se repezi în fața clasei. Notițele zburau înainte și înapoi și pentru moment toată lumea era ochi și urechi, așa cum își dorise întotdeauna doamna Chumlig, care se dădu la o parte, lăsându-l pe Robert Gu singur în fața lor. Bineînțeles că nu-și activă prompterul. Dar nici pe foaia lui nu se uita. Privi către clasă și spuse:

— Un poem. Trei sute de cuvinte. Despre Ținuturile de Nord cum se văd aici și dincolo. Brațul îi țâșni într-o parte arătând spre fereastră.

După care începu să... vorbească. Fără efecte speciale, fără cuvinte derulându-se în aer. Și nu putea fi un poem în adevăratul sens al cuvântului, fiindcă nu declama; Robert

Gu vorbea simplu despre pajiștea de jur împrejurul școlii, despre mașinile de tuns iarba care făceau cercuri-cercuri de-a lungul ei. Despre mirosul ierbii și cum puteai stoarce din ea rouă în zori. Cum, dacă alergai până în vârful dealului, dădeai de pâraul de la marginea caselor. Era ce vedeai zi de zi, cel puțin dacă nu foloseai lentilele să vezi altceva.

Dintr-odată, Juan nu mai auzi cuvintele, începu să vadă, parcă era acolo, mintea lui zbura deasupra văii, înota pe râu în sus, aproape ajunsese la poalele Dealului Piramidei... când, fără veste, Robert Gu se opri și Juan fu aruncat înapoi în realitatea lui din fundul clasei la ora de compoziție. Stătu câteva secunde să-și revină din vis. Cuvinte. Doar cuvinte. Dar ce făcuse Robert Gu cu ele fusese mai mult decât un efect vizual. Sau tactil. Juan avea în nări mirosul trestiei de pe malul râului.

O clipă se lăsă tăcere deplină. Doamna Chumlig avea privirea pierdută. Ori fusese impresionată, ori naviga.

Dinspre clubul moșnegilor zbură o cucuvea care se roti de jur împrejurul clasei și se găinăță pe capul lui Robert Gu. Fred și Jer izbucniră în râs și, după un moment, întreaga clasă hohotea.

Robert Gu nu putea vedea efectele speciale. Rămase perplex și când se dezmetici, le aruncă gemenilor o privire muștrătoare.

— Clasă!

Doamna Chumlig părea chiar enervată, râsul se stinse imediat și toată lumea aplaudă politicoasă. Profesoara le făcu semn să continue aplauzele în timp ce îi scana. De obicei nu se amesteca în mesajele lor, dar, de data aceasta, căuta vinovatul. Privirea i se opri în băncile moșilor și ridică dintr-o sprânceană, vag surprinsă.

— Foarte bine, mulțumim Robert. Atât pentru astăzi. Pentru data viitoare, va trebui să colaborați pentru a îmbunătăți ce-ați pregătit pentru astăzi. Căutați-vă fiecare un partener și anunțați-mă pe e-mail echipele.

Tot prin e-mail vor primi și ei, până ajungeau acasă, detaliile temei.

Chumlig sună clopoțelul și ora se termină. Până reuși Juan să-și strângă lucrurile, toată lumea se bulucea la ușă, dar nu conta, că nu se grăbea, era încă năucit de imaginile *imaginare* ale lui Robert Gu.

Privind în spate, observă că Gu își dăduse în sfârșit seama că ora se terminase și se îndrepta spre ieșire. *Acum am ocazia să-l bag pe lista Șopârlei*. Sau poate chiar mai mult. Își aminti cuvintele omului. Ar putea colabora la tema pentru data viitoare. Toată lumea îl luase la bășcălie, dar, înainte să zboare bufnița, înainte de hazul general, Juan simțise tăcerea din sală, fermecată, *toată lumea fusese vrăjită de cuvintele lui...*

Îndreptându-se spre ușă, Robert era mai degrabă enervat decât emoționat. Vreme de treizeci de ani își hipnotizase studenții. Cu poemul pe care îl citise astăzi, sala ar fi fost vrăjită. Se întorsese și îi captivase cu privirea. „Un poem” le spusese. „Trei sute de cuvinte. Despre Ținuturile de Nord cum se văd aici și dincolo”. Poemul era un clișeu pastoral, compus cu o seară înainte, din amintirile pe care le avea din San Diego și din ce văzuse prin Fairmount. Dar pentru câteva clipe, lăsase cuvintele să curgă, ca în vremurile bune.

Când terminase, plutise tăcerea. Văjise copiii. Se uitase înspre băncile bătrânilor și văzuse zâmbetul parșiv, răutăcios al lui Winston Blount. *Invidios, ca de obicei, Winnie, nu?*

După care, o pereche de tăntălăi din primul rând începuseră să se hlizească. Și toată clasa izbucnise în chicote.

— Clasă! Chumlig sărise și aplaudase, împreună cu toată lumea, inclusiv Blount.

După care profesoara mai îngăimase câteva vorbe, sunase clopoțelul și se repeziseră cu toții spre ușă. Și el în urma lor.

— Robert, zise doamna Chumlig, vă rog, mai stați o clipă, clopoțelul nu a sunat pentru dumneavoastră.

Și-i zâmbi, încântată de apropoul literar.

— Poemul a fost minunat. Aș vrea să vă cer scuze din

partea elevilor mei, n-ar fi trebuit să dea drumul bufniței... și făcu un semn cu mâna în aer.

— Poftim?

— Nu contează. Mă tem că publicul nu era pe măsura talentului.

Se uită la el, perplexă.

— Nu-mi vine a crede că aveți șaptezeci și cinci de ani, medicina modernă face adevărate minuni. De-a lungul anilor, am avut mulți elevi seniori, vă înțeleg iritarea.

— Ah, da?

— Orice veți face aici, va fi în folosul elevilor, sper să rămâneți cât mai mult, să-i ajutați. Dacă puneți poemul pe niște imagini ale unor copii. Ei ar învăța de la dumneavoastră... și ei ar putea să vă ajute să vă familiarizați cu noile tehnologii care v-ar face viața mai ușoară.

Robert schiță un zâmbet. Lumea era plină de naivi ca Louise Chumlig. Din fericire, femeia schimbă discuția:

— Vai, ce târziu el Am altă oră! Vă rog să mă scuzați!

Și îi întoarse spatele, îndreptându-se către centrul clasei, gesticulând către cineva din primul rând de bănci:

— Bine ai venit, Sandi, gata, te rog, lasă inorogii în pace!

Robert se uită în camera goală și femeia părea să vorbească singură, iaca unde te duce tehnologia...

Afară, elevii se împrăștiaseră. Robert rămăsese singur, să rumege întâlnirea lui frontală cu „mediul academic”. Ar fi putut fi și mai rău. Poemul său fusese mult prea mult pentru ei. Până și Winnie Blount aplaudase. Să impresionezi pe cineva care te urăște - și asta era o formă de triumf.

— Domnule Gu? se auzi o voce timidă.

Robert se întoarse surprins. Era puștiul acela, Orozco.

— Hei, îi zise și îi adresă un zâmbet amabil.

Poate prea prietenos. Orozco se desprinsese de lângă ușă și veni după el.

— Aăă... deci... poemul dumneavoastră a fost super fain.

— Ești foarte amabil.

Băiatul arată spre peluza spălată de razele soarelui.

— Chiar am simțit că sunt acolo, în peisaj. Fără efecte și computere.

Se uită în ochii lui Robert și apoi într-o parte, cu o expresie de încântare care l-ar fi flatat, dacă părerea puștiului ar fi contat în vreun fel.

— Pariu că sunteți la fel de tare ca și ăia care fac publicitate la jocuri.

— Te cred.

Băiatul bâigui ceva.

— Am observat că nu purtați computerul. Aș putea să vă învăț. Poate facem echipă. Că le aveți cu vorbele.

Se uită iar spre Robert și spuse dintr-o suflare:

— Am putea să ne ajutăm unul pe altul. Și mai am un om cu un proiect. Putem face niște bani. Prietenul dumneavoastră, domnul Blount, deja e băgat.

Merseră o vreme în tăcere.

— Deci, ce ziceți?

Robert îi trimise băiatului un zâmbet cald și, taman când puștiul se mai relaxase, îi zise:

— Dragul meu, trebuie să fiu nebun de legat să mă asociez cu un idiot ramolit de-alde Winston Blount... sau cu un idiot tânăr, ca dumneata.

Zbang. Băiatul făcu un pas înapoi, parcă-l pocnise în plex. Robert se îndepărtă, zâmbind. Nu fusese mare lucru, dar, la fel ca și poemul, era un început.

INCIDENTUL EZRA POUND

Diminețile lui Robert aveau și o latură întunecată. În unele zile se trezea și inspirația nu-i venea, ba chiar conștientiza că undeva era o problemă reală, gravă, imediată și fără soluție. Nu atinsese proporțiile îngrijorătoare ale unei obsesii, dar era ca o frustrare creativă. Câteodată starea respectivă îl lua prin surprindere; de cele mai multe ori, atacurile de panică erau considerate o neplăcere trecătoare, însă pentru el erau o problemă gravă. De obicei, ele duceau la o soluție reală, cum fusese atunci când își retrăsese prima lui colecție de poezii de la tipar, ascunzându-i superficialitatea naivă de ochii publicului.

Foarte rar, aceste atacuri nu rezolvau nimic și îl lăsau neputincios în fața dezastrului iminent.

Seara trecută, întorcându-se de la prezentarea din clasă, nu se simțise prea bine. Puștii din public fuseseră impresionați, la fel ca Winston Blount, care era un fraier ceva mai sofisticat. *Lucrurile merg înspre bine, îmi revin*. La cină o ignoră pe Miri care îl bătea la cap cu toate chestiile cu care l-ar putea ajuta. Bob tot nu se întorsese din misiune. Robert o chestionă pe Alice despre ultimele zile ale Lenei. Cerase să-l vadă înainte de sfârșit? Cine venise la înmormântare? Alice era mai răbdătoare decât de obicei, dar tot foarte vagă.

Cu aceste întrebări în minte se dusesse la culcare.

Și se trezi cu un plan prin care să capete răspunsuri. Când se întoarce Bob, va purta o discuție serioasă cu el despre Lena. Bob trebuie să aibă răspunsuri. Cât despre restul... la ora de Cercetare și analiză, Chumlig le vorbise despre Prietenii pentru dreptul la intimitate și cum să treci de filtrul lor de minciuni. Robert devenea din ce în ce mai bun la Cercetare, într-un fel sau altul, avea să recupereze timpul în care fusese absent din viața Lenei.

Asta era vestea bună. Vestea proastă plutea în aer în

timp ce el își făcea planuri cum să folosească tehnologia ca să afle mai multe despre Lena. Vestea proastă era o presimțire care luă locul neliniștii pe care o simțise în primele zile de când își revenise. *Ieri, poezia mea i-a impresionat pe puști*. Nu era un motiv de bucurie și fusese un prost să se lase furat de moment. Orice urmă de mulțumire îi dispăruse când mucosul acela Juan îi spusese că ar fi bun să scrie reclame. *Auzi la el!*

Dar Winston Blount aplaudase încercarea lui Robert. Winston Blount era în măsură să aprecieze poemul său. Robert își aminti perfect zâmbetul lui Winston când îl aplaudase. Nu fusese zâmbetul unui dușman învins și luat prin surprindere. Robert știa foarte bine să recunoască acest zâmbet. Nu, zâmbetul lui Winnie sugera batjocură. Winnie Blount îi spusese ceea ce el ar fi trebuit să știe de la bun început: pastelul ăla era un rahat, bun pentru un public obișnuit să mănânce rahat. Robert rămase nemișcat câteva clipe, cu un geamăt agățat în gât, amintindu-și de versurile banale pe care le compusese.

Asta fusese revelația genială a dimineții, concluzia pe care o tot ocolise zi de zi de când îl readuseseră dintre morți: *mi-am pierdut muzica din cuvinte*.

În fiecare zi fusese inundat de idei pentru noi poeme, dar nici măcar o fărâmă de vers. Își spusese că geniul îi revenea împreună cu celelalte facultăți, că îi revenea încet, în micile sale poeme. Dar fusese doar o iluzie. De care își dădea seama acum. Era mort pe dinăuntru, harul i se transformase în neant.

Poate mă înșel! Se dădu jos din pat și se îndreptă spre baie. Aerul era rece și nu bătea nicio boare de vânt. Se uită pe geamul pe jumătate deschis al băii care dădea înspre strada pustie. Bob și Alice îi dăduseră camera de la etaj, îi plăcea că putea iar să urce și să coboare scările.

În realitate, nimic nu se schimbase, nu avea nicio dovadă nouă că era incurabil. Doar că acum - crezând orbește în adevărul Revelației de dimineată - era sigur că nu-și va mai recăpăta niciodată talentul. *La dracu', se poate, măcar o dată, să mă tem degeaba!* Poate obsesia

asta cu moartea Lenei îl făcea să vadă lucrurile numai în negru.

Nu, nu avea nicio problemă.

Își petrecu întreaga dimineață într-o stare de furie panicată, încercând să-și dovedească lui însuși că încă mai poate scrie. Dar singura bucată de hârtie era purtabilul și, când scria pe el, mâzgălitul lui era rearanjat în șiruri de litere frumos ordonate. Lucru care îl iritase și înainte, însă niciodată suficient de mult încât să caute hârtie reală. Dar astăzi, acum... vedea cum sufletul îi era smuls din cuvinte înainte de-a putea să le facă să cânte! Era victoria finală a tehnologiei asupra gândirii creative. Toate lucrurile erau intangibile și el avea nevoie să se folosească de toate simțurile pentru a-și elibera talentul! Și în toată casa nu era nici urmă de hârtie adevărată sau cărți tipărite.

Aha! Se repezi la subsol și scoase una din cutiile prăfuite pe care Bob le adusese de la Palo Alto. Înăuntru, găsi câteva cărți adevărate. Când era copil, își petrecea toate vacanțele de vară pe canapeaua din sufragerie. Nu aveau televizor în casă, dar în fiecare zi își aducea câte o stivă de cărți noi de la bibliotecă. În acele veri, tolănit pe canapea, își croise drum prin înțelepciunea și frivolitatea lumii și învățase mai multe despre adevăr decât în întregul an la școală. Poate de acolo învățase cum să facă vorbele să cânte.

Cărțile pe care le găsi în cutie erau, în mare parte, porcării. Câteva manuale publicate de Stanford înainte să le scoată exclusiv online. Și câteva broșuri pe care asistentul său le trăsese la xerox pentru studenți.

Însă găsi și câteva cărți de poezie. Prea puține, din păcate, și pe care, în ultimii zece ani, numai bătrânii le mai citeau. Robert se ridică și aruncă o privire către cutiile care se întrezăreau mai în spate. Cu siguranță erau mai multe cărți acolo, luate la întâmplare din casă după ce Bob vânduse la licitație lucrurile din casa de la Palo Alto. Se uită la cartea pe care o avea în mână. Kipling. Tromboane șoviniste. *Dar e un început.* Spre deosebire de cărțile care pluteau prin virtual, avea ceva tangibil. Se așează pe cutii și

începu să citească, împingându-și mintea înaintea cuvintelor, în încercarea de a-și aminti - sau de a crea - versurile poemelor.

Trecu o oră. Apoi două. O auzi ca prin vis pe Alice chemându-l la masă și îi făcu semn cu mâna să-l lase în pace. N-avea el timp de mâncare. Deschise mai multe cutii. Unele dintre ele erau cu lucrurile lui Bob și Alice, chiar mai prostești decât cele aduse din casa lui. Dar, în final, găsi vreo zece cărți de poezie, din care unele erau... chiar bune.

Astfel își petrecu întreaga după-amiază. Încă îi mai făcea plăcere să citească poezie, dar plăcerea era amestecată cu durere. *Nu mai pot scrie niciun rând mai de Doamne-ajută, în afara de cele pe care mi le amintesc din trecut.* Panica îl cuprinsese și mai rău. Se ridică și azvârli cu un volum de Ezra Pound de peretele subsolului. Cotorul se rupse și cartea se împrăștie pe jos cu foile întinse, ca un fluture de hârtie. Robert rămase blocat. Niciodată în viața lui nu rupsese o carte, oricât de proastă ar fi fost. Traversă subsolul și se aplecă asupra volumului. Chiar în acel moment, Miri avu proasta inspirație să se repeadă pe scări în jos.

— Robert! Alice ne dă voie să comandăm un taxi aerian! Unde ai vrea să mergem?

Cuvintele ei erau doar zgomot lipsit de noimă, zgâriindu-i disperarea. Culese cartea de jos și dădu din cap.

— Nu.

Pleacă de aici.

— Nu pricep. De ce sapi aici, când sunt alte metode să citești ce vrei?

Robert se ridică, cu cartea în mână. Privirea lui o găsi pe a lui Miri. Acum o vedea și o asculta. Miri zâmbi, sigură pe ea, gata să-l comande pe Robert și, pe moment, nu înțelese mesajul din ochii lui.

— Și cum aş putea, Miri?

— Problema e că nu poți accesa tot ce e în jurul nostru. De aia ești aici citind vechiturile astea, nu-i așa? Într-un fel, ești ca un copil, dar asta e bine, e foarte bine! Oamenii

mari, ca Alice sau Bob, au tot felul de obiceiuri proaste care îi țin în loc. Dar tu începi aproape de la zero. Deci îți vine mai ușor să înveți chestii noi. Dar nu din tâmpeniile alea de ore vocaționale. Înțelege? Lasă-mă să te învăț să „porți” computerul.

Aceeași plăcă zilnică, doar că acum credea că găsisese un motiv nou să-l convingă.

De data asta, n-o mai iertă. Făcu un pas înspre ea.

— Vasăzică m-ai urmărit să vezi ce fac aici? o întrebă blând, pregătindu-se pentru ceea ce avea să urmeze.

— Păi... să văd ce mai faci. Eu...

Robert mai făcu un pas înainte și îi împinse cartea mutilată sub nas.

— Ai auzit vreodată de poetul ăsta?

Miri miji ochii să vadă literele.

— E... z... ah, Ezra Pound? Așa.. da, am toate volumele ei. Lasă-mă să-ți arăt, Robert!

Ezită, apoi văzu tableta lui așezată pe una din cutii. O luă și o aprinse. Titlurile curgeau de-a lungul paginii, poemele, cânturile, eseurile, chiar și (Dumnezeu să ne aibă în pază) critica recentă a tâmpiților din secolului douăzeci și unu.

— Dacă te uiți doar pe foaia ta e ca și cum ai vedea lumea prin gaura cheii, Robert. Pot să te învăț să vezi în mai multe dimensiuni, cu...

— Destul! zise Robert, coborându-și vocea până ajunse doar o șoaptă clară, tăioasă. Cap sec. Habar n-ai ce-i cu tine și vrei să mă dirijezi cum faci și cu prietenii tăi.

Miri se dădu un pas înapoi. Pe chipul ei se putea citi șocul, dar mintea ei încă nu se conecta.

— Da, și Alice spune că sunt prea autoritară...

Robert mai făcu un pas și Miri se dădu înapoi până ajunse la scări.

— Toată viața ai jucat jocuri pe calculator, convingându-te pe tine însăși și pe prietenii tăi că ești deosebită, că ești chiar drăguță. Pun pariu că părinții tăi au fost destul de proști încât să-ți împuie capul cât de deșteaptă ești. Dar nu e chiar așa simpatic să vezi o idioată grasă și răzgâiată

făcând-o pe șefa.

— Eu...

Miri își duse mâna la gură și căscă ochii. Făcu un pas în spate pe scări în sus. În sfârșit, cuvintele își atinseseră ținta, armura de încredere în sine și jovialitate se prăbușea cu fiecare silabă.

Robert n-o slăbi:

— „Eu”, „eu” - probabil cu asta e preocupat neuronul tău singur și egocentrist în majoritatea timpului, altfel ar fi greu să suporti atâta nulitate. Dar gândește-te de două ori înainte să mai vrei să mă dirijezi cum ai tu chef.

Lacrimi se prelingeau pe obrajii lui Miri. Se întoarse și o luă la fugă pe scări, dar nu tropăind cum fac copiii, ci încet, ca și cum ar fi vrut să n-o audă nimeni.

Robert stătu câteva clipe nemișcat uitându-se în sus la treptele goale. Se simțea ca în fundul unui puț adânc și întunecat, cu un petic de lumină deasupra capului.

Apoi își aminti. Fusesse o perioadă când el avea cincisprezece ani și sora lui Cara avea zece... când Cara devenise independentă și plictisitoare. La acea vreme Robert avea și el problemele lui - complet nesemnificative privind în urmă, dar foarte importante în perioada respectivă. Avusese un moment de imensă satisfacție când reușise să calce în picioare proaspătul ego al Cărei, făcând-o să realizeze cât de puțin conta în schema generală a lucrurilor.

Robert se uită în lumina care venea de sus și așteptă să-i vină mulțumirea.

Bob Gu își termină misiunea sâmbătă seara. Nu era la curent cu evenimentele de acasă; operațiunea din Paraguay îi consumase tot timpul. OK, poate era doar o scuză. Dar era și adevărat. Găsiseră într-adevăr lansatoare de rachete sub orfelinat. Acolo, în Asuncion, văzuse cum arată Iadul.

Deci abia când intră în casă află veștile proaste *locale*.

Miri era prea mare ca s-o mai ia în brațe, dar stătea lângă el pe canapea și își ținea mâinile în mâinile lui. Alice

stătea de partea cealaltă; părea calmă, dar Bob știa că trebuie să fie îngrozită.

Agitația cu instructajul plus problemele de acasă erau deja prea mult pentru ea. Era timpul să ia frâiele familiei în mână:

— Nu e vina ta, Miri.

Miri dădu din cap. Avea cearcăne mari sub ochi și se oprise din plâns abia cu o oră în urmă.

— Am încercat să-l ajut și...

Restul frazei se pierdu. Vocea fetiței nu mai avea nimic din încrederea în sine pe care o căpătase în ultimii ani. *La naiba*. Cu coada ochiului, Bob îl putea vedea pe Robert în camera de sus, următorul lucru pe ordinea de zi era să-i facă o vizită. Bătrânul va avea o mică surpriză.

Deocamdată, altceva era mai important de îndreptat.

— Știu că voiai să-l ajuți, Miri. Și cred că l-ai ajutat foarte mult pe bunicul de când a venit să stea cu noi.

Bătrânul încă și-ar mai fi căutat șoșonii dacă n-ar fi fost ea. A

— Îți aduci aminte că am discutat despre asta înainte? Bunicul nu e chiar cel mai de treabă tip din lume... *(decât atunci când vrea să-i faci un serviciu sau când se pregătește să te faulteze, nimeni nu-i rezista când e în toane bune)*.

— Da... îmi aduc aminte.

— Lucrurile pe care ți le spune când vrea să te jignească n-au nicio legătură cu tine, că ai fost bun sau rău, deștept sau prost.

— Poate m-am băgat prea mult în sufletul lui. Tu nu l-ai văzut cum era azi-dimineață, Bob. El crede că eu nu observ cât de trist e. Dar am văzut că avea tensiunea foarte ridicată. Iar se temea că nu mai poate scrie nimic. Și îi e dor de bunica, adică de Lena. Și *mie* mi-e dor de Lena! Dar...

— Nu e responsabilitatea ta să rezolvi problema asta, Miri.

Se uită către Alice peste capul lui Miri.

— E treaba mea și până acum am neglijat-o. Treaba ta e

la școală. Înainte să vină Robert, aveai lecții, o grămadă de prieteni și de proiecte. Nu-mi spuseseși tu că aveai să întorci casa pe dos pentru Halloween?

O sclipire din entuziasmul ei obișnuit îi luminează ochii:

— Da, ceva în genul lui Spielberg plus Rowling. Annette avea de gând să...

— Atunci asta e misiunea ta de acum înainte.

— Și cu Robert cum rămâne?

Robert sa se mai ducă și la dracu!

— Stau eu de vorbă cu el. Ai dreptate, are o problemă. Dar câteodată, vezi tu... o să-ți dai seama când o să mai crești, unii oameni și le fac cu mâna lor. Și tot timpul se chinuie pe ei înșiși și pe cei din jurul lor. Pentru astfel de oameni nu merită să-ți faci inimă rea.

Miri își lăsă tristă capul în jos. Apoi își ridică ochii și, cu fălcile încleștate în încăpățânarea pe care Bob o observase de atâtea ori, se uită la el:

— Poate asta e valabil pentru ceilalți oameni... dar aici e vorba despre bunicul *meu*.

8

COMPONENTE FIXE

După acea sâmbătă de pomină, Robert Gu își petrecea din ce în ce mai puțin timp în casa fiului său. Încă mai dormea în camera de la etaj, din când în când mânca și în sufragerie. Miri nu era niciodată acasă, Alice era o stană de piatră. Când Bob se afla prin preajmă, atmosfera era chiar și mai încărcată. Robert știa că timpul lui acolo se cam apropie de sfârșit și că n-avea nicio legătură cu starea lui medicală.

Stătea la școală cu orele, în clasele goale, citind din cărțile lui vechi. Naviga pe net mai mult decât înainte, Chumlig îi arătase câteva programe moderne pe care nu le folosisese înainte și care nici măcar nu aduceau cu cele din Windows.

Și se plimba cu mașina prin oraș. Era fascinant să te joci cu noile mașini, dar la fel de interesant era și să vezi ce s-a mai făcut în San Diego în ultimii ani; de fapt, suburbiile erau la fel de deprimante ca înainte.

Dar Robert descoperise că noua și alterata lui personalitate era fascinată de gadgeturi. Tot felul de scule ciudate erau ascunse prin ziduri, cuibărite în copaci, ba chiar zăceau aruncate prin grădini. Își făceau treaba discret, aproape invizibil, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Robert începuse să se întrebe dacă în toată lumea era la fel sau doar aici.

Într-o zi, după ore, Robert o luă înspre est, dincolo de nesfârșitele, plictisitoare suburbii. Casele începură să devină mai rare abia când intră în zona muntoasă. Dar după ce trecuse de El Cajon, la treizeci de kilometri distanță, casele se terminau brusc și dădu într-o zonă ca de război. Clădiri demolate se întindeau câteva sute de metri dincolo de autostradă și, când coborî geamul, auzi ceva ce ar fi putut fi foc de artilerie. O stradă îngustă mergea de-a lungul zidului înalt. Pe o pancartă ruginită scria ceva de genul „UP/Express”.

Apoi auzi zgomote ca focurile de armă chiar în spatele lui.

Șoseaua începu un urcuș abrupt, printre versanți, iar automobilul accelerează ușor. Uitându-se pe indicatorul de pe ecranul bordului, văzu că mergeau cu aproape 200 de kilometri pe oră. Bolovani și tufișurile de pe margine erau ca niște fantome, iar geamul se închise automat. Depăși mașinile conduse manual de pe banda din dreapta care mergeau atât de încet de parcă ar fi stat pe loc. *Într-o zi va trebui să învăț să conduc din nou.*

Ajunse pe creastă. Automobilul încetini, luând curbele ușor cu 80 de kilometri pe oră. Își aminti cum conducea și el așa când era cu Lena, prin 1970, pe o autostradă asemănătoare, dar mult mai mică. Lena Llewelyn era pentru prima dată în California, proaspăt venită în America. Fusesse copleșită de vastitatea locurilor în comparație cu Anglia, țara ei natală. Pe vremea aceea era atât de deschisă și încrezătoare. Era chiar înainte de a se hotărî să se specializeze în psihiatrie.

Dealurile erau colorate în verde pal și se înălțau ca niște movile de bolovani rotunzi. Deșertul se întindea cât vedeai cu ochii. Ieși din munți, lăsând în urmă autostrada și o luă încet pe drumuri părăsite, înspre Parcul Anza Borrego. Ultimele sate se zăreau pe dealurile din spate. Aici, lucrurile erau la fel ca atunci când terminase facultatea, neschimbate chiar de câteva sute de ani.

Erau o grămadă de semne de circulație pe străduțele respective. Unele ruginite și îndoite, dar reale. Urmări cu privirea un indicator de oprire găurit de gloanțe până când acesta se făcu tot mai mic în urma lui. Totul era atât de frumos. Ceva mai în față, dădu peste o potecă prăfuită care se întindea la nesfârșit prin deșert. Când vru s-o ia pe acolo, automobilul se opri:

— Ne pare rău, domnule, dar nu există hartă pentru drumul respectiv și dumneavoastră nu aveți permis de conducere.

— Ha! În cazul ăsta, o să fac o mică plimbare.

În mod surprinzător, mașina nu obiectă. Deschise

portiera și păși în răcoarea după-amiezii. Își simți spiritul dezmoțindu-se. Putea vedea hăt departe. O luă spre est pe o șosea prăfuită, plină de gropi. În sfârșit, ajunsese în lumea reală. Lovi cu piciorul ceva metalic.

Un capac de roată? Nu. Obiectul avea o antenă în vârf. Rob o azvârli în tufișuri. Vasăzică nici măcar aici nu ieșise din grilă. Scoase din buzunar foaia de hârtie și căută harta locului. Pe ecran se vedea peisajul din jurul lui, dintr-un fel de cameră încorporată în foaie; deasupra plantelor pluteau mici semne - *Ambrosia dumosa* ici, *Encelia Farinosa* colo. În partea de sus a paginii se derulau reclame la magazinul de suvenire al Parcului.

Robert formă 411. Într-un colț al ecranului îi apărură un tarifometru, afișând aproape cinci dolari pe minut. Asta însemna că se afla undeva la capătul pământului. Robert vorbi cu foaia.

— Deci, cât de departe sunt de „lumea naturală”, de lumea... neoptimizată?

O etichetă pe ecran își schimbă culoarea, semn că întrebarea lui fusese înregistrată. O voce de femeie îi răspunse imediat:

— Sunteți foarte aproape. Mai aveți... aproximativ trei kilometri în direcția în care mergeți. Dacă-mi permiteți, nu e nevoie să apelați la 411 pentru a afla răspunsul la întrebarea dumneavoastră. Trebuie doar să...

Dar Robert deja băgase foaia în buzunar, luând-o la drum înspre est, cu umbra în fața lui, arătându-i drumul. Trecuse foarte mult timp de când nu mai mersese pe jos trei kilometri, dar astăzi era într-o formă excelentă și durerea din articulații îl lăsase. *Cea mai importantă parte din mine e stricată, în schimb toate celelalte funcționează de minune.* Reed Weber avusese dreptate, era ca un câmp minat cu noroc. *Am noroc cu carul.*

Vântul aduse sunetul unui motor care se ambalează. Mașina lui pleca în altă parte să-și facă treaba, dar Robert nici nu se întoarse.

Umbra i se alungi, iar aerul deveni mai rece. În sfârșit, ajunsese la începutul sălbăciei. O voce îi șopti în ureche

că este pe cale să părăsească zona monitorizată a parcului. Dincolo de acest punct, avea acces doar la „wireless de proastă calitate, pentru operații de urgență”. Robert continuă să meargă prin pustietatea neatinsă. *Deci doar aici poți fi singur în ziua de azi.* Se simțea bine. Aerul era curat și rece. Pentru o clipă, amintirea discuției de sâmbătă cu Bob îl copleși, mai reală decât seara care se lăsa peste deșert. Fuseseră momente, cu ani în urmă, când se înfuriase pe fiul său, încercând să-l convingă că-și irosește talentul în armată. Dar sâmbătă, furia se revărsase în sens invers.

— Stai jos! îi spusese Bob, care nu mai era un copil, pe un ton cu care tatăl său nu era obișnuit.

Robert se lăsase să cadă pe canapea și, preț de o clipă, fiul său îl domină cu prezența. Apoi Bob se așează în fața lui și se aplecă în față.

— Miri nu vrea să-mi spună prea multe, dar e destul de evident ce-ai făcut în după-amiaza asta.

— Bob, voiam doar...

— Scutește-mă. Fetița mea are destule probleme, iar tu *n-o să fii* una din ele! Privirea îi era aspră și neclintită.

- N-am vrut, Bob, am avut o zi proastă...

Undeva într-un colț al minții își dădu seama că se smiorcăia.

— Unde e Lena, Bob?

Bob ridică din umeri.

— M-ai mai întrebat și înainte. Nu știam dacă chiar te interesează sau te prefaci. Dar acum n-are nicio importanță. După ce s-a întâmplat azi, tot ce vreau e să nu te mai văd în casa mea, dar... te-ai interesat să vezi ce bani mai ai?

Deci la asta se ajunsese.

— Da... am văzut pe computer că am un cont curent. Economii, în 2000 eram multimilionar.

— Asta a fost acum mulți ani, tată. Dar la ora actuală poți să ai grijă de tine și singur. Iar asistența socială nu prea vrea să aibă de-a face cu tine. Plătitorii de impozite nu agreează bătrânii, fiindcă se bagă peste tot.

Ezită o clipă, apoi continuă:

— După ziua de astăzi, generozitatea mea s-a încheiat. Mama a murit acum doi ani, dar te părăsise în urmă cu zeci de ani. Poate ar trebui să te preocupe alte lucruri, de exemplu, unde-ți sunt toți vechii prieteni de la Stanford?

— Eu...

Lui Robert îi venira în minte chipurile foștilor colegi. Lucrase la catedra de engleză vreme de treizeci de ani, își aminti de mulți dintre ei. Unii erau cu ani buni mai tineri decât el. Oare pe unde or fi acum?

Ca răspuns la tăcerea lui, Bob dădu din cap.

— Corect. Nimeni nu te-a vizitat, nici măcar n-a încercat să ia legătura cu tine. Ceea ce mi se pare normal. Chiar înainte de ziua de astăzi, mă așteptam ca, mai devreme sau mai târziu, să începi să dai în cei de lângă tine, adică în Miri. Deci am încercat să te pun în legătura cu vreunul din prietenii de pe vremuri. Și ghici care a fost reacția lor? Nimeni nu vrea să aibă de-a face cu tine. Ah, mai sunt admiratori naivi, dinăștia găsești oricând, dar dintre ei nu ai nici măcar un singur prieten.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Vasăzică, nu prea ai încotro s-o apuci. Termină semestrul, învață cât poți și *pe urmă ieși afară din casa mea*.

— Dar Lena? Cum rămâne cu Lena?

— Mama a murit, tată. N-ai avut nevoie de ea decât ca să te slugărească sau să ai pe cine să-ți verși nervii. Acum e prea târziu. Nu mai e.

— Dar...

Avea atâtea amintiri, dar se ciocneau între ele. Ultimii zece ani la Stanford. Premiul Bollingen, apoi Pulitzerul. Lena nu fusese atunci lângă el. Divorțase de el în aceeași perioadă în care Bob se înscrișese la Facultatea de Marină. Și totuși...

— Îți aduci aminte. Lena m-a dus la azilul acela de bătrâni, Capătul curcubeului. Apoi știu că a fost aici, când boala s-a agravat. A fost aici, cu Cara.

Cara avea zece ani. Dar Cara, sora lui mai mică, murise

în 2006. Cuvintele i se opriră în gât.

— Da, mama a fost aici, la fel ca și Cara. Muștrările tale de conștiință nu mă impresionează, tată. Te vreau afară din casa mea, până cel târziu la sfârșitul semestrului.

Aceasta fusese cea mai lungă conversație pe care Robert o avusese cu cineva de sâmbătă încoace.

Se făcuse frig. Mersese mult prin deșert și noaptea începuse să coboare, stelele apăruseră deasupra pământului plat care se întindea cât vedeai cu ochii. Poate acesta ar fi „Secretul celui ce s-a întors” ... că voia să plece din nou, să se piardă în noaptea de cerneală. Mai merse o vreme, apoi încetini și se opri lângă o stâncă uriașă, cu privirea înspre partea întunecată a cerului. După câteva minute, se întoarse și își îndreptă ochii către lumina strălucitoare a apusului.

Juan trăsesese misiunea Șopârlei pe linie moartă, școala îi ocupa din ce în ce mai mult timp. Chumlig aștepta de la ei să termine proiectul, ba mai rău, conducerea școlii hotărâse, dintr-odată, că prima audiere a pieselor va fi la ceremonia de sfârșit de semestru, cu părinții. Lui Juan îi ajungea că avea note proaste și doamna Chumlig era dezamăgită de el; știa deja că e un ratat, chiar nu-i mai trebuia să se mai facă și de rușine în public. Deci pentru o vreme se concentră în altă parte: găsirea unui om cu care să se combine pentru ora de creație. Problema era că Juan nu avea talent la scris. La matematică era cât de cât mai răsărit, dar nu cine știe ce.

Chumlig spusese la oră că secretul succesului este „să înveți să pui întrebarea potrivită”. Dar pentru asta, tot ea spusese că trebuie „să știi ceva despre ceva”. La fiecare oră repeta placa asta și aia cu „fiecare dintre noi este bun la ceva”. Degeaba. În cel mai bun caz,

Juan putea spera să facă o echipă atât de mare, încât proștii să se acopere unul pe altul.

Astăzi, era cu Fred și Jerry în spatele cortului cu gadgeturi. Gemenii chiuliseră de la ora de atelier de dimineață și acum frecau menta în loc să se ducă să învețe.

Bine, era destul de distractiv. Cică ei lucrau la un planetariu, dar planurile erau furate de pe net. Jumătate din clasă făcuse deja câte ceva, de exemplu echipa lui Doris Schley făcuse niște avioane de hârtie care de obicei zburau, dar în după-amiaza asta aveau probleme cu stabilitatea. Doar că ei nu erau la curent cu proiectul neoficial al lui Fred și Jerry, care se jucaseră cu instalația de aer condiționat a cortului și, în timp ce se prefăceau că lucrează la planetariu, puneau ventilatoarele pe avioanele lui Schley.

Xiu Xiang stătea aplecată peste un dispozitiv de transportat marfă la care lucra acum. În ultima vreme nu mai arăta atât de pierdută și disperată ca înainte, dar tot era antitalent. Era practic băgată cu totul în proiect, din când în când se mai dădea câțiva pași în spate și studia ansamblul, după care se repezea din nou la nebunia pe care o făcuse și care deja nu mai putea fi adusă într-o stare de funcționare. Winston Blount fusese scump la vedere de când îl cooptase Juan, ceea ce probabil era bine, însemna că Blount lucra și el să găsească oameni.

Juan simțea răcoarea confortabilă a ventilatoarelor. Aici era plăcut, dar la intrare, unde stătea Robert Gu, era cald și aglomerat. Mai devreme, tipul stătuse cu ochii pe Xiang. Din când în când, și ea îi arunca priviri pe furiș. Acum, Gu nu făcea altceva decât să urmărească mașinile care treceau pe stradă, unele oprindu-se să ia sau să lase oameni, după care plecau iar. Pe masa din fața lui erau înghesuite tot felul de bucăți de metal ca niște turnuri. Juan se logă pe o cameră de supraveghere de deasupra capului lui Gu și aruncă o privire peste haosul de pe masă. Niciuna din piese nu părea să aibă vreun motor atașat sau vreo logică.

Deci Gu avea să pice la materia asta cum avea și Juan să pice la Creație. Deodată îi veni ideea că ar putea relua jocul Șopârlei și, în același timp, să facă o ultimă încercare să-și găsească un partener pentru proiectul la Chumlig. *Deja l-am întrebat săptămâna trecută.* Robert Gu era cel mai bun scriitor pe care Juan îl întâlnise vreodată. Era atât

de bun, încât putea să te și omoare din cuvinte. Juan își adună curajul și încercă să uite de incidentul de săptămâna trecută.

După care își aminti: Tipul nu poartă computer, deci nu se uită efectiv la nimic, probabil se urcă pe pereți de plictiseală. Juan mai șovăi câteva minute, dar ora mai dura încă o jumătate de oră, iar gemenii erau absorbiți cu joculețul lor de-a scutul antiaerian.

Jerry —> Juan: <sm> Hei, unde ai plecat?</sm> Juan -> frații Radner: <sm> Mă duc să mai încerc o dată cu Gu.

Țineți-mi pumnii!</sm> Fred~> Juan: <sm> Prea mult efort pentru o notă dăunează grav sănătății.</sm>

Juan făcu un ocol prin pavilion, mergând de-a lungul meselor cu aerul că studiază proiectele celorlalți. Se opri în fața bătrânului cu înfățișare de adolescent.

Gu se întoarse către el și nonșalanța lui Juan se evaporă. Gu arăta cam de aceeași vârstă cu Fred Radner. Dar ochii lui erau bătrâni când îl țintui pe Juan cu o privire crudă și rece. Săptămâna trecută omul păruse de treabă, până în clipa în care îl făcuse praf pe Juan. Acesta, pe moment, uită replicile inteligente fe care și le pregătise; le uită și pe cele neinteligente. În cele din urmă, reuși să ridice un deget și să arate spre masa lui Robert Gu.

— La ce lucrați?

Bătrânul-tânăr continua să-l fixeze pe Juan cu privirea.

— La un ceas.

După care băgă mâna într-o cutie cu piese și scoase trei bile argintii pe care le lăsă să cadă peste cel mai înalt turn. - Ah!

Bilele se rostogoleau pe scările care conectau turnurile. Primul dintre ele era chiar în fața lui Juan. La dreapta, fiecare turn era puțin mai scurt și mai complicat decât cel din stânga lui. Asta era un ceas? Juan încercă să compare mecanismul cu ceasurile tradiționale. Nu se potriveau la fix, deși chestia avea pârgonii care se loveau tic-tac de o cevacumâizice... un fel de rotiță. Poate bilele de pe scări erau ca limbile de la ceas.

Gu continua să se uite insistent la el.

— Dar o ia înainte.

Juan se aplecă să inspecteze proiectul, încercând să ignore privirea bărbatului. Înregistrează cam trei secunde din mișcarea mecanismului, suficient cât să identifice punctele staționare și dimensiunile. Apoi introduse datele într-un program de simulat mecanisme antice pe care îl folosea la gadgeturile pentru jocurile medievale și rezultatul veni imediat.

— Trebuie doar să faceți pârghia mai lungă cu jumătate de centimetru.

— Da, știu.

Juan se întoarce către Robert:

— Cum v-ați dat seama?

— Pur și simplu.

— E destul de frumos lucrat.

— Frumos ca anume ce? Ca o jucărie pe care orice țânc o poate face?

Juan nu știa ce să răspundă.

— Dar sunteți și poet pe deasupra.

— Care mai nou se pricepe la gadgeturi.

Mâna lui Gu zvâcni, pârghiile și roțițele zburară care încotro, unele spărgându-se sub forța loviturii.

Toată clasa încremeni. Era momentul pentru Juan să se retragă. Doar că avea nevoie disperată de ajutor pentru compoziția la Chumlig, deci rămase locului:

— Dar la cuvinte tot vă mai pricepeți, corect?

— Da, încă știu despre cuvinte. Și gramatică încă mai știu. Pot să fac analiză gramaticală. Și chiar și ortografie, slavă cerului, fără ajutorul mașinilor. Cum te cheamă?

— Juan Orozco.

— Așa, da, îmi aduc aminte. Și la ce ești dumneata bun, domnule Orozco?

— Acum învăț să pun întrebările corecte, zise Juan lăsându-și ochii în jos.

— Ia, să auzim.

— Hm...

Aruncă o privire spre celelalte obiecte pe care Gu le adunase, dar nu le folosisese la ceas. Câteva motoare

rotative, adaptoare wireless și alte scule programabile, ba chiar și un container de transport ca acela al doamnei Xiang.

— Cum se face că nu folosiți niciuna din sculele de aici? Ar fi mult mai simplu.

Se așteptă la o teorie Chumlinghiană despre rezolvarea problemelor cu mijloace limitate, dar tipul se apucă să trântască nervos componentele.

— Pentru că nu pot vedea în interiorul lor. Uite.

Și îi aruncă peste masă un motor rotativ.

— Uite ce scrie pe el: „Structură fixă.” Ștanțat în plastic. Și o carcasă neagră. Interiorul e o enigmă de nedelegat.

— Dar în manual v-ați uitat? Că arată ce e înăuntru.

Gu ezită și strânse pumnii, gest care îl făcu pe Juan să se dea câțiva pași în spate.

— Poți vedea componentele dinăuntru? Le poți modifica?

Juan era cu ochii la pumnii omului. *E nebun de legat!*

— Da, se văd, aproape orice se vede pe manual, iar, dacă nu, cauți pe Google după seria componentei.

Expresia de pe chipul lui Gu îl făcu să adauge repede:

— Cât despre părțile dinăuntru... de cele mai multe ori sunt programabile. De altfel, poți comanda de la bun început cu ce-ți trebuie, încă din faza de laborator și design. Dar, la o adică, astea sunt doar niște *componente*, de ce ai vrea să le schimbi?! Dacă nu-ți place cum merg, le arunci la gunoi și iei altele.

— Doar componente?

Gu se uită afară pe sub copertina cortului. Un automobil venea dinspre Bulevardul Pala, îndreptându-se spre sensul giratoriu din fața școlii.

— Dar mașinile, alea ce dracu' sunt?

— Aăă...

Toată clasa era cu ochii pe ei. Aproape toată clasa, fiindcă domnul Williams era într-o pauză și nu puteai da de el. Gu se ridică, îl apucă pe Juan de guler și-l trase afară.

— Ia să văd și eu.

Juan țopăia înainte, fără scăpare, împins de la spate de Robert.

— Să desfaceți o mașină? De ce-ați vrea să faceți așa ceva?

— Întrebare greșită, puștiule.

Măcar nu se duceau *înspre* intersecție și, chiar dacă se repezea la vreo mașină, ce-i putea face? Caroseriile erau dintr-un prefabricat reciclabil, suficient de dur cât să reziste la un impact la 80 de kilometri la oră. Parcă era într-o scenă din *Transformers*, doar că acum era în realitate.

Jery --> Juan: <sm> Ce-are moșul de gând?</sm>

Juan --> frații Radner: <sm> N-am idee!</sm>

Robert Gu îl târî de-a lungul cortului până la Xiu Xiang. Până ajunseră la ea, singura urmă de nebunie era un spasm al feței.

— Doctor Xiang?

Nebunul arăta chiar relaxat și prietenos, dar doamna Xiang ezită îndelung până răspunse.

— Da.

— Vă admiram proiectul. Un dispozitiv de mutat lucruri dintr-un loc în altul?

Xiang îndreptă obiectul înspre el.

— Da. E doar o jucărie, dar mă gândeam că poate obțin un efect de pârghie dacă îndoi suprafața.

Vorbind despre proiect părea să-i distragă atenția de la Gu.

— Foarte bine!

Nu era nici urmă de sarcasm în vocea lui.

— Pot să?

Ridică bucata de metal și o învârti între degete.

— A trebuit să-i dau găuri, ca să nu se prindă microfaltșurile, zise ea, arătându-i tava.

Tăvile de transport erau pentru căratul mizeriei sau depozitarea containerelor de mici dimensiuni. Pentru majoritatea lucrurilor erau folosiți roboții, chiar dacă nu arătau cine știe ce. Mama lui Juan redecorase bucătăria cu roboți din imitație de marmură; după aceea, toate treburile din bucătărie erau făcute de roboți, toate lucrurile erau așezate în frigider sau la cuptor ori pe blatul de lucru,

exact atunci când avea nevoie. De obicei, microfantele nu puteau aluneca mai repede de câțiva centimetri pe secundă.

Lui Juan îi veni o idee. Poate că tava nu era stricată, la urma urmei. Începu să introducă dimensiunile într-un program de mecanică...

Dar Robert părea să știe despre ce e vorba.

— Forța aplicată s-ar putea tripla dacă am ajusta placa aici.

Și învârti tava, care scârțâi cum scârțâie bucățile de faianță pe care le îndoi cât *aproape* să se spargă.

— Stați un pic...

Doamna Xiang întinse mâna.

— N-am rupt-o, ba chiar acum funcționează mai bine, vino cu mine să-ți arăt.

Cuvintele lui sunau sincere și prietenoase, în vreme ce se îndrepta spre ieșire.

Xiang o luă în urma lui, dar nu cum fac copiii când le iei jucăria. Mergea alături de Gu, cu ochii ațintiți la tava de transport.

— Dar nu poți folosi avantajul mecanic respectiv cu bateriile cu care e dotată mașina.

După care continuă cu detalii matematice pe care Juan le ignoră.

Când trecu prin dreptul fraților Radner, mâna dreaptă a lui Robert apucă un borcan cu bile mici din metal pe care Fred și Jerry le foloseau pentru planetariu.

— Hei!

Gemenii săriră în picioare și se rezeziră pe urmele lor, fără să spună prea multe cu voce tare. Studenții seniori erau de neatins, tu nu te jucai cu ei, nici ei cu tine.

Jerry --> Juan: <sm> Deci care-i faza?</sm>

Fred —> Juan: <sm> Ce i-ai zis omului? </sm>

Juan se întoarce din mers și făcu semn cu mâna că n-avea nicio vină. El nu era decât un spectator nevinovat.

— Fă-te și tu util, Orozco, găsește o sursă de curent.

Juan scană împrejurimile. Erau surse de 110 în campus, dar majoritatea erau în interior. Căută utilitățile publice și

văzu o săgeată mare îndreptată înspre peluză. Priza era folosită când aveau nevoie să reconfigureze curentul în clădire, dacă aveau lume mai multă în școală. O rolă cu un cablu de zece metri. Juan alergă și trase firul din iarba proaspăt tunsă.

Acum toți copiii - mai puțin echipa lui Schley, care erau super bucuroși că avioanele lor puteau zbura din nou - îi urmaseră afară din cort.

Mașina care ieșise din intersecție se opri la un stop în curba din spatele lui Juan. Era doamna Chumlig, care se întorcea din pauza de prânz.

Robert Gu preocupat, cu Xiang pe urmele lui, supărată. Gu lăsase deoparte amabilitățile, luă cablul din mâna lui Juan și îl băgă în mufa containerului, ignorând bateriile minuscule din interior. Înclină tava într-o parte și turnă înăuntru bilele de metal prin deschizătura de deasupra.

Chumlig se dădu jos din mașină și veni înspre ei:

— Ce se întâmplă aici...

Robert se întoarce la ea:

— Proiectul meu, Louise. M-am săturat de tot felul de nu-deschideți-capacele. Ia să vedem ce e înăuntru.

Se aplecă peste capota mașinii și își plimbă degetul peste interdicția scrisă din fabrică. Copiii stăteau ciorchine, mai într-o parte, cu gurile căscate. Juan nu mai auzise de nimeni din școală care s-o fi luat razna. Robert Gu tocmai scria Istoria. *Unde ți-ai lăsat sabia laser, domnu Skywalker?* Tipul așeză tava pe mașină. O privi concentrat, apoi se uită în dreapta, la frații Radner:

— Nu cred că vreți să stați acolo.

Xiu Xiang începu să strige panicată.

— Dați-vă în spate! În spate!

Programul de mecanică a lui Juan îi transmise rezultatele, care îl făcură să sară un pas înapoi de lângă mașină. Robert Gu nu avea nevoie de o sabie laser. Ce avea acum pe mână era la fel de bun.

Gu băgă curent în container. Urmă un zgomot de parcă s-ar fi rupt ceva, dar tare, ca de sfârșitul-lumii. Acolo unde tava atinge capota mașinii săreau mii de scântei

adevărate. La zece metri în fața mașinii, în locul în care stătuseră gemenii, era o tufă de oleandru, cu unele crengi groase cât brațul lui Juan. Acum, florile albe vibrau în aer ca legănate de briză și una din crengi se rupse și căzu pe trotuar.

Gu plimbă containerul de-a lungul capotei, turnând zeci de biluțe metalice în gura tăvii, făcând o tăietură groasă de trei milimetri. Întoarce tava - *cutter*-ul - și făcu o curbă. Acum peluza din apropierea lor fu sfâșiata de scânteile ricoșate.

În mai puțin de zece secunde, Gu încheie cercul tăieturii. Bucata decupată căzu undeva în întunericul de sub capotă.

Gu aruncă proiectul lui Xiang în iarbă. Băgă mâna înăuntrul mașinii și trase în sus de capotă. Din public se auziră aplauze probabil la mișto:

— Hei, balaure! Pe acolo tre' să fie și o încuietoare. De ce n-ai spart mecanismul?

Gu nu dădea semne cum că ar auzi. Se aplecă în față și aruncă o privire în interior. Juan se trase și el mai aproape. Compartimentul era în umbră, dar lucrurile se vedeau destul de bine. Făcând abstracție de avaria produsă, totul arăta ca în manual. Erau câteva noduri de procesare și cabluri care duceau la câteva alte zeci de noduri și senzori și efectoare. Mai era și o servodirecție. La fund, neafectat de operația lui Gu, era sistemul de transmisie pentru roțile din față. În rest, nimic. Condensatorul și bateria erau în spate.

Gu se uită îndelung în mașină. Niciun foc, nicio explozie. Chiar dacă ar fi tăiat și în spate, sistemele de protecție ar fi împiedicat declanșarea vreunei reacții spectaculoase. Dar Juan văzu pe ecranul lui tot mai multe mesaje de eroare în dreptul mașinii. În curând, avea să vină un vagon de colectat deșeurile. Un container pe bune.

Gu lăsă capul în jos resemnat, iar Juan studie mai îndeaproape componentele. Pe fiecare din ele era ștampila cu „Nu desfaceți cutia”.

Bătrânul se ridică și se îndepărtă de mașină. În spatele

lor, Chumlig și Williams erau acolo, împingând elevii înapoi în cort. Majoritatea dintre ei erau încă super ambalați de la toată nebunia din jurul lor. Dar niciunul nu avusese tupeul să facă vreo prostie majoră.

Când făceau câte ceva, de obicei era din soft, cum fusese cel care strigase din mulțime mai devreme.

Xiu Xiang clătina din cap și vorbea singură în șoaptă în timp ce își aduna „proiectul”, proaspăt îmbunătățit de Gu, de pe jos. Îi scoase din priză și făcu un pas înspre Robert.

— Urât din partea dumitale să-mi iei jucăria! Deși ai optimizat-o...

Gu nu răspunse. După o scurtă ezitare, continuă.

— Și nici prin cap nu mi-ar fi trecut s-o bag în priză!

Gu arătă cu mâna înspre măruntaiele mașinii:

— E făcută în întregime ca păpușile rusești, este, Orozco?

Juan nici nu se deranjează să caute „păpuși rusești”.

— Sunt piese de unică folosință, domnule profesor, de ce ar vrea cineva să se joace cu ele?

Xiu Xiang se uită din spatele lui Robert în compartimentul mașinii, aproape gol, cu cutiile aranjate, cu etichetele la vedere.

— Ești mai dus cu pluta decât mine, îi spuse blând.

Mâna lui Gu țâșni în sus și, pentru o secundă, Juan crezu că avea s-o pocnească.

— Ești o babă proastă. Și toată viața n-ai fost decât un rahat de inginer, iar acum, nici asta nu mai ești.

Se întoarse și o luă spre intersecție și pe bulevard în jos.

Xiang făcu câțiva pași în urma lui Gu. Din cort, Chumlig striga la toată lumea să vină înăuntru; Juan o luă pe Xiajig de braț.

— Trebuie să ne întoarcem în clasă...

Femeia nu protestă, se îndreaptă spre cort, strângând la piept tava la care lucrase. Juan venea în urma ei, urmărindu-l cu privirea pe țacănitul care se îndepărta.

Chiar și cu Robert Gu dispărut din peisaj, restul după-amiezii fu destul de palpitant. Conducerea vru să închidă

școala. De fapt, a încercat să închidă școala. Dar trebuia să le dea voie elevilor să sune acasă, iar majoritatea au profitat de ocazie ca să sune pe la ziare să vândă povestea. Juan fusese cel mai aproape de „punctul zero” și avea cele mai bune poze de la „marea catastrofă automobilistică”. Fapt care n-o bucură prea tare pe maică-sa. Iar, când auzi că „nebunul” avea trei ore comune cu Juan, se bucură și mai puțin.

În orice caz, se dusesse povestea în San Diego și mai departe, întâmplarea de azi din campus fiind în topul ciudățeniilor zilei pe planetă. Elevii din celelalte clase profitară de agitație ca să tragă chiulul și să caște gura.

Juan văzu o fată plinuță stând de vorbă față în față cu doamna Chumlig.

Până la ora trei, toată zarva se potolise. Era trecut mult peste ora la care majoritatea elevilor se duceau acasă. Bursa de pariuri a gemenilor Radner cu ce pedeapsă va primi Gu fusese preluată de niște tipi din L.A. Norocul gemenilor. Problema cu faima peste noapte e că durează până când apare altceva nou care distrage atenția publicului.

Fusese o zi ieșită din comun, dar, într-un fel, tristă.

Juan ajunsese aproape de casă când primi un telefon.

Un telefon? Cel puțin așa îl denumea computerul. Probabil era străbunicul.

— Alo? răspunse Juan, automat.

Apelul arăta ca o fereastră deschisă de un webcam, în care vedea într-un dormitor înghesuit, decorat ciudat: peste tot se vedeau cutii de carton burdușite cu cărți tipărite pe hârtie. O față distorsionată acoperea aproape în întregime ecranul. Apoi se dădu în spate. Era Robert Gu, suna de pe foaia lui.

— Salut, puștiule.

— Salutare.

În persoană, Robert Gu era destul de impresionant, la cameră arăta mic și urât.

— Uite la ce m-am gândit eu...

Imaginea tremură și se mișcă brusc. Gu se juca cu

computerul. Când îl puse la loc, fața iar îi acoperea tot ecranul.

— Ce mi-ai zis săptămâna trecută. Cred că pot să te ajut cu compunerea.

Bravo!

— Asta ar fi o tragedie, domnule profesor.

Gu se uită la el fără să înțeleagă.

— Adică! Ar fi super cool. Și eu vreau să vă învăț cum să purtați.

Juan deja își făcea planul cum să-i dea vestea maică-sii.

— Bun.

Gu se dădu în spate și ridică din umeri.

— Probabil e o idee bună. Dacă mă mai lasă la școală, ne vedem acolo.

9

FRUNZE DE MORCOV

Să fie foarte clar, treaba cu salvarea planetei nu era chiar floare la ureche.

Alfred citea enervat ultimul raport al lui Günberk Braun, „Studiu secret privind Marea Teroare din San Diego”. Lucrurile fuseseră destul de dificile și înainte ca Günberk să descopere proiectul lui Alfred de manipulare în masă, iar de la întâlnirea din Barcelona, duplicitatea lui Alfred devenise din ce în ce mai greu de menținut. Nu se așteptase ca Braun să urmărească atât de aproape laboratoarele din San Diego. Alfred fusese nevoit să-și înceteze aproape toată activitatea în zonă, chiar anulasă operațiunile regulate de trimitere de mostre în afară, lucru care îi dădu programul peste cap.

Singurul lucru bun era că Günberk și Keiko fuseseră de acord cu „Planul Iepurele”. De fapt, Iepurele reapăruse la suprafață cu o săptămână în urmă și le prezentase primul raport de supraveghere și nota de plată. Care fusese de tot râsul, practic o listă întreagă de droguri, cam ce i-ar furniza un traficant de droguri sud-american unui tânăr om de afaceri. Cât despre raportul de supraveghere, Iepurele venise cu o listă de persoane de contact în San Diego și un plan complicat pentru montarea de camere de luat vederi direct în laboratoare. Günberk și Keiko fuseseră iritați și, în același timp, amuzați de schemă, dar, între ei, căzură de acord că ar putea funcționa. Americanii și-ar da seama că sunt filați, dar, dacă lucrurile nu degenerau, operațiunea putea fi oricând mușamalizată.

Bineînțeles, Günberk și Keiko nu vedeau decât partea simplă. Partea complicată era ceea ce Alfred ascundea sub Planul Iepurele. Când această măreață invazie/inspecție avea să se încheie, nu va exista nicio dovadă a experimentelor lui în laboratoarele din San Diego. Din poziția lui de șef de grup, măcar atât putea să facă.

Succesul misiunii va consta în a găsi dovezi false care să-l trimită pe Günberk în alt colț de lume, departe de operația lui Alfred din San Diego. Eșecul misiunii ar însemna ca Alfred să-și refacă proiectul și planul de acoperire undeva într-o zonă de mâna a doua. Ar pierde un an, doi.

Cât de grav l-ar afecta o astfel de întârziere? Partea cea mai grea trecuse. Testul cu nugaua demonstrase că sistemul de livrare funcționa. De fapt, virusul Pseudomimi se dovedise mai robust decât își imaginase Günberk. Dacă Marea Teroare ar fi fost țelul lui Alfred, s-ar fi putut considera deja învingător: avea mijloacele să declanșeze o psihoză generală devastatoare, ba chiar putea să-și aleagă victimele. Calea de obținere a altor metode de controlare a minții, mai avansate, era clară.

Între timp, umanitatea se îndrepta spre marginea prăpastiei, legată la ochi. Peste tot existau pericole: emisiunile urmărite de toată planeta la televizor, costurile infime de livrare, bolile care umpleau lumea. Dacă următorul Mare Pericol avea să fie Marele Dezastru și el nu va fi gata să preia controlul la timp?

Deci da, câteva luni de întârziere erau foarte importante. Împinse deoparte raportul lui Günberk și se apucă să facă planul de operare când el, Günberk și Keiko aveau să preia controlul asupra laboratoarelor din San Diego.

Era atât de absorbit, încât nici nu sesiză zgomotul din spatele lui. Se auzi un păcănit urmat de un șuiert, efect sonor tipic jocurilor, care nu aveau ce căuta în biroul lui Alfred. Luat prin surprindere, se întoarse și dădu cu ochii de Iepure.

— Salutare, domnu' șef! M-am gândit să-ți fac o vizită, te mai pun la curent cu ce se mai întâmplă, poate îmi dai și un sfat în legătură cu niște detalii.

Iepurele rânji cu toți dinții și se așează confortabil ronțâind la un morcov. Se lăsă pe spate în scaunul pentru musafiri, vizavi de Alfred. În biroul lui Alfred. Biroul lui personal, din buncărul lui de sub orașul Bombay, în inima Serviciului secret de contrainformații externe al Indiei.

Alfred reușise să păstreze secret locul în care-și desfășurase activitatea vreme de șaptezeci de ani. De zeci de ani nu mai fusese atât de neplăcut surprins. Se simțea iar tânăr și prost - ceea ce nu-i pica prea bine. Câteva minute îl studie pe Iepure și analiză implicațiile foarte, foarte neplăcute ale prezenței tipului în birou. *Poate, pentru moment, ar fi cel mai bine să nu mă gândesc la implicații.* Răspunse absent:

— Ce se mai întâmplă? Am citit raportul și eu personal am fost cumva dezamăgit. N-ai făcut cine știe ce progrese...

— Vizibile.

— ... În afara unei abureli prostești care nu prevestește nimic bun. „Agenții locali” pe care i-ai recrutat sunt incompetenți. De exemplu...

Alfred se apucă să frunzărească emfatic raportul, în timp ce oamenii lui încercau să identifice locul în care se afla Iepurele. Deasupra capului creaturii apăru un grafic: Iepurele venea prin routere din trei continente.

— De exemplu, continuă Alfred, alegând un nume la întâmplare. Winston Blount ăsta. Cu ani în urmă, a fost rectorul Universității din San Diego, dar n-a avut niciodată niciun fel de relație personală cu fondatorii laboratoarelor, iar astăzi... Oamenii ăștia au atât de puțin în comun cu laboratoarele noastre, încât aș putea întreba, pe bună dreptate, pentru ce te plătim noi pe tine.

Iepurele se aplecă peste biroul de mahon al lui Alfred. Reflexia în luciul maroniu se mișca în sincronizare perfectă.

— Ai putea întreba. Dar ar fi un semn de ignoranță crasă. Voi știți exact ce căutați și tot n-ați găsit. M-ați luat pe mine, care sunt invizibil în ochii americanilor, o fantomă care apare ca un sunet brownian până când - pac! - mă reduceți la tăcere!

Iepurele rânji cu botul până la urechi și făcu un gest cu lăbuța înspre sanctuarul lui Alfred.

— La o scară redusă - dar de dragul exemplului - se pare că astăzi ai fost tu redus la tăcere. Tu, japoneza, neamțul,

credeați că m-ați dus de nas. Eh, cum rămâne cu anonimatul vostru?

Alfred îl privea cu o antipatie nedisimulată. *Sper din tot sufletul că asta e tot ce-ai descoperit*

Iepurele își puse coatele pe biroul lui Alfred și continuă pe un ton lejer.

— Nu-ți face griji, nu sunt la fel de deschis cu prietenii tăi din serviciile din Japonia și Europa. Mi-e să nu-i sperii - mai ales că-mi place proiectul, cunosc oameni noi, învăț lucruri noi. Mă-nțelegi.

Și înclină capul, parcă așteptându-l pe Alfred să-i facă, la rândul lui, o confidență.

Alfred păru să cântărească sugestia și în cele din urmă înclină capul spre Iepure.

— Da, dacă află că au fost descoperiți - chiar și de unul de-al nostru, cum ești tu -, ar putea dori să abandoneze misiunea. Ai făcut bine că ai venit întâi la mine.

Numerele de deasupra capului Iepurelui se schimbau. Routerile erau un talmeș-balmeș, dar latența rețelelor le confirma analiștilor că, aproape sigur, Iepurele venea de undeva din America de Nord. Fără ajutorul celor din Europa, nu putea obține cu certitudine locul în care se afla holograma, ceea ce ar fi însemnat să-i povestească lui Günberk, ori acesta era ultimul lucru pe care și-l dorea Alfred.

Deci trebuie să mă port cu banditul ăsta ca și cum am fi „colegi”. Alfred se lăsă pe spate și arboră o mină blândă.

— Atunci, între noi doi, în ce fază ești cu proiectul?

Iepurele aruncă pe biroul lui Alfred ce mai rămăsese din morcov și își încrucișă labelle pe după cap.

— Ei. Aproape am reușit să adun echipa de lucru. Dosarul în care te uiți probabil îi conține pe unii, inclusiv stimabilul domn Blount. Pe majoritatea din ei îi pot plăti din banii mei. Unul din ei s-a băgat de dragul aventurii, ceilalți pot fi convinși că tot ce contează e bunăstarea națiunilor. Și unul din lucrurile pe care Alianța indo-europeană le are în vedere e tocmai bunăstarea națiunilor.

— Atât timp cât se lucrează discret și nu arată ca o

bunăstare.

— Crede-mă, dacă vreunul din sonații ăștia își pune mintea la contribuție, o să creadă că suntem chiar traficanți de droguri. Trecând peste asta, într-o săptămână, două voi veni cu cererile din partea lor. Dacă lucrurile merg conform planului, veți avea acces complet pentru patru ore în laborator, cândva la sfârșitul lui decembrie.

— Excelent.

— Până atunci poate o să-mi spui și mie ce vreți în laboratoarele alea.

— Credem că americanii „coc” ceva acolo.

Iepurele făcu ochii mari.

— O mare putere să-și trădeze aliații?

— S-a mai întâmplat și înainte.

Dar nu și după acordul dintre China și Statele Unite de la începutul secolului.

— Hmmm.

Iepurele căzu pe gânduri câteva clipe.

— Am încredere că mă vei ține la curent.

— Atât timp cât rămâne între noi doi, încuviință Alfred.

De fapt, Alfred nici nu voia să se gândească la ce s-ar putea întâmpla dacă Iepurele avea să afle despre proiectul lui.

Din fericire, Iepurele nu insistă:

— Ar mai fi ceva. Ultimul recrutat, un tip deosebit de interesant - într-un fel, mai captivant pentru mine decât tot talmeș-balmeșul ăsta spionistic.

— Așa.

Alfred era pregătit să suporte cu stoicism orice tâmpenie avea să debiteze noul lui prieten. O fotografie cu un tânăr chinez pluti în aer. Privirea lui Vaz alunecă în dreapta unde erau scrise datele biografice. Nu, tipul n-avea cum să fie tânăr.

— ăsta nu e tatăl lui Bob Gu? Te bagi unde nu-ți f...

Se opri brusc, amintindu-și ultimele evenimente din Paraguay. Pe moment, uitase să joace rolul spectatorului placid, unele impertinențe erau greu de înghițit.

— Vezi tu, operațiunea respectivă trebuia să rămână

secretă. Cum ai putut...

— Stai calm, n-am nicio treabă cu juniorul. E pur și simplu o coincidență din aia una la un milion. Faza e că tatăl lui Bob Gu este socrul lui Alice Gu.

Poftim? Alfred procesă exprimarea întortocheată și îi pică fisa că Iepurele vorbea despre Alice Gong. *Aaa...* Iepurele deja ieșise din zona prostioarelor naive și se înfunda într-un teritoriu extrem de periculos. Alfred rămăsese fără cuvinte.

— Aha, deci o știi pe Alice, da? Știai că se pregătește să înceapă o verificare de-la-A-la-Z a laboratorului din San Diego? Ia gândește-te! Măine-poimăine guvernul american îi va cere lui Alice să întărească paza acolo. E *muy importante* să stăm cu ochii pe ea, bătrâne.

— ... Da.

Dacă aflau că Alice Gong era implicată, europenii și japonezii aveau să se dea deoparte. *Și Alice cu siguranță va afla ce fac eu în laborator.*

— În concluzie, ce propui?

— Vreau să fac în așa fel încât Alice să nu fie acolo când intrăm noi. Aici îl am pe Gu Senior. Dar se dă greu. În plus, mor de nerăbdare să vorbesc cu el în persoană. Avem nevoie de un alt contact.

O altă poză țâșni.

— Un indian?

— Subtil, nu? Da, indian, dar domnul Sharif e stabilit de doi ani în State. Chiar nu are nicio legătură cu vreun serviciu de informații. Îl voi contacta pe căi foarte întortocheate și discrete, dacă americanii îl descoperă, n-or să afle nimic de la el. Prietenii tăi, europeanul și japoneza, n-au tupeu să-l abordeze. Tu, probabil ai avea. Deci îți spun ca să știi. Acoperă-mă cu treaba asta, ține-ți oamenii departe de Sharif. Cândva, în viitor, s-ar putea să mă arăt sub înfățișarea lui.

Vaz rămase tăcut o vreme. Nu știuse că Alice Gong Gu se pregătea pentru un audit la laboratoarele din San Diego, Asta era chiar o veste proastă. Foarte proastă. Nu era suficient să o țină departe de laborator într-o seară. Îi

veni o idee. Alice sacrifica un lucru extraordinar pentru a putea fi acolo unde era. El îi descoperise taina acum câțiva ani; într-un fel, ea risca mult mai mult decât Alfred riscase vreodată. *Și arma mea, așa neterminată cum e, ar putea-o opri.* Își îndreptă privirea înapoi la Iepure.

— Foarte bine, ai întregul meu sprijin. Rămâne tot între noi.

Iepurele își linse blana.

— Dar, dacă îmi permiți o sugestie, continuă Alfred, ca de la coleg la coleg, ar fi mai bine dacă am putea aranja lucrurile în așa fel încât Alice Gu *să fie* la datorie în seara în care intrăm în laborator. Cu un plan bine făcut, am putea întoarce prezența ei în favoarea noastră.

— Cum așa? Iepurele ciuli urechile foarte curios.

— Vei avea detaliile în câteva zile.

De fapt, erau o mulțime de detalii, dar nu pentru urechile Iepurelui. Alfred deja începuse să traseze liniile noii misiuni către echipa lui secretă. Cât timp le-ar lua să conceapă un pseudo mimivirus special care să o atace pe Alice în punctul ei sensibil? Care ar fi cea mai sigură metodă? Infecția indirectă nu era probabil cea mai practică soluție.

Și ce minciună să-i vândă iepurelui ăstuia nenorocit care stătea și se uita la el, așteptând un răspuns?

— Desigur, există detalii pe care va trebui să le păstrez pentru mine.

— Ei, da, bineînțeles. Planuri de cucerire a lumii și așa mai departe? Nicio problemă, eu mă mulțumesc să fiu fantoma providențială! Ținem legătura. Intre timp...

Dintr-odată, apăru îmbrăcat într-o uniformă gri de paradă cu trese și decorată cu medalii și își ridică mâna într-un salut hitlerist:

— ... trăiască Alianța indo-europeană!

Și dispăru, ca un actor de mâna a doua.

Alfred stătu nemișcat câteva minute, fără să răspundă la târâitul alarmelor de-a lungul rețelei, fără să bage de seamă diversele analize pe care deja oamenii lui începuseră să le genereze. Alfred își revizua prioritățile.

Nu știuse despre Alice Gong, dar acum aflase și avea destul timp la dispoziție pentru a întoarce prezența ei în favoarea lui. Era o coincidență tristă că avea să-i facă rău acestei femei care lupta, de fapt, de aceeași parte a baricadei ca și el, care făcuse mai multe decât majoritatea oamenilor pentru a menține securitatea în lume.

Își forță gândurile să revină la misiunea lui. În afară de problema cu Alice, mai avea una: să afle mai multe despre Iepure și să găsească o modalitate să-l distrugă.

Alfred Vaz nu avea un grad oficial în cadrul Agenției, dar avea putere imensă. Altfel n-ar fi reușit să-și ascundă programele de cercetare, oricât de compartimentalizată ar fi tehnologia modernă. Acum însă... vizita Iepurelui la sediul Agenției era fără discuție cel mai spectaculos caz de spargere a rețelei secrete a deceniului - dacă ar fi avut cine să comenteze incidentul! Dar Alfred își folosi toată influența în Agenție și în structurile secrete politice pe care o dobândise în ultimii șaptezeci de ani, pentru a păstra incidentul cât mai secret. Dacă șeful cel mare doar ar fi mirosit ceva, toate planurile lui Albert ar fi fost descoperite. Era trist că propriul lui guvern probabil ar considera un act de trădare eforturile lui de a salva lumea.

Toate acestea transformaseră glumița Iepurelui într-o afacere delicată. Printr-o procedură încă neelucidată, dușmanul penetrase cel mai puternic și mai sigur sistem de protecție inventat vreodată. Ba chiar făcuse rost și de un localizator cu rezoluție bună (de unde și imaginea perfectă). Explicația cea mai evidentă era că Iepurele reușise să intre în serverul Agenției. Dacă se întâmplase așa ceva, atunci toată securitatea modernă era pusă sub semnul întrebării, iar vizita Iepurelui fusese semnalul de alarmă.

Desigur, sfârșitul lumii nu avea să fie anunțat de un iepure idiot. Urmară aproape trei zile de nesiguranță, în care oamenii lui Alfred încercară să dezlege misterul. În cele din urmă, analiștii descoperiră adevărata explicație, care pe de o parte îi liniștea, pe de alta îi jena: Iepurele profitase - inteligent, ce-i drept - de bug-urile din soft și din

sistemul de înregistrare, care de obicei le dădeau bătaie de cap cetățenilor normali, și pătrunsese în sistem. Concluzia era că Iepurele era mult mai periculos decât îl crezuse Albert inițial, dar nu era Marea Catastrofă.

Vaz avusese totuși câteva zile de coșmar. Dar, la sfârșit, cel mai enervant lucru din toată povestea era bucata de morcov pe care Iepurele i-o lăsase pe masă. Cu toate resursele și expertiza statului modern Indian, le luă „specialiștilor” aproape trei zile să șteargă bucata de cod care îi pusese morcovul acolo.

10

SUBIECT DE LUCRARE DE LICENȚĂ

Miri continuă să fie o prezență discretă prin casă, deși Alice nu prea era de acord, dar altă soluție nu exista, atât timp cât Bob îi interzisese să intre în vorbă cu Robert. Amândoi păreau să creadă că, dacă se ivea o nouă ocazie, Robert ar fi supărat-o din nou.

Foarte bine. Miri îl lăsă pe Robert în sufragerie de câte ori voia. De fiecare dată când el era în casă, ea se ducea pe afară. Dar trăgea cu ochiul de câte ori putea.

Halloweenul se apropia, deci era mai mult pe la prieteni, ocupată cu ultimele pregătiri. Împreună cu Annette și Paula, muncise mult la proiect. Care acum îi părea cam copilăresc.

Mai stătea de vorbă și cu prietenii de departe. Cum ar fi Jin, ai cărui părinți erau medici psihiatri la Centrul medical din Hainan. Jin nu vorbea prea bine engleză, iar Miri nu vorbea aproape deloc chineză.

Dar limba nu era o problemă. Se întâlneau pe plajă, când era vreme frumoasă, la el - dacă era zi în China, sau la ea - dacă era lumină în San Diego, și sporovăiau într-o pășărească englezochineză ajutată de dicționare și poze. Micul lor grup era foarte activ pe forumuri, unul din hobby-urile sociale ale lui Miri.

Jin avea tot felul de teorii în privința lui Robert:

— Bunicul tău era aproape pe lumea cealaltă când l-au readus doctorii înapoi, deci nu-i de mirare că acum are problemele astea.

Și-i flutură în față tot felul de lucrări academice. Astăzi Jin avea invitați câțiva copii care locuiau împreună cu bătrâni senili sau bolnavi. Majoritatea erau spectatori pasivi, cu diverse avataruri, unii păreau niște crabi pe nisip, alții erau simple iconițe. O fetiță, care părea de vreo zece ani, luă cuvântul:

— Stră-strămătuşa mea e la fel. Prin 2020 a fost responsabil cu clienţii.

Hmmm, responsabil cu clienţii nu-i spunea mare lucru lui Miri.

— Cu trecerea anilor s-a sclerozat. Am văzut poze. Arăta dusă şi deprimată. Bunica zice că şi-a pierdut minţile şi pe urmă şi-a pierdut şi jobul.

Cineva din decor răspunde:

— Şi ce-i aşa nemaipomenit? Fratele meu e şomer şi deprimat şi n-are decât douăzeci de ani. E greu să ţii pasul.

Fetiţa ignoră intervenţia:

— Strămătuşa era pur şi simplu de modă veche. Bunica i-a făcut rost de un job de decorator.

Şi le arată poze cu reclame de decoruri pe care le puteai închiria când te suna cineva şi tu erai în baie.

— Era destul de bună, dar tot n-a mai făcut bani ca înainte. După aia, nici decorurile video n-au mai mers. În orice caz, a mai stat cu bunica încă doisprezece ani. Se aseamănă cu situaţia ta, Miri.

Doisprezece ani! Aş lua-o razna şi după un an!

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?!

— Ah, în final lucrurile s-au rezolvat. Mama a găsit o clinică specializată în upgradarea specializărilor. Două zile mai târziu strămătuşa a ieşit cu diplomă de manager de publicitate.

Ceea ce era aproape echivalentul modern al responsabilului cu clienţii.

Tăcere. Toată lumea părea şocată.

După un moment, Jin zise:

— Asta-mi sună a SLC.

— Specializare la comandă? Şi ce dacă?

— SLC-ul e ilegal, zise Miri. *Nici nu vreau să aud de aşa ceva.*

— Pe vremea aceea nu era ilegal. Şi nu e nici aşa naşpa. O duce chiar bine, atât timp cât îşi ia upgrade-urile. Pare destul de fericită, doar că plânge cam mult.

— Mie îmi sună a manipulare, zise Jim.

— Ba nu! râse fetița. Tu ar trebui să știi mai bine, Jin Li! Care ești și chinez, și cu doi părinți psihologi!

Își plimbă ochii pe ecran, căutând ceva.

— Părinții tăi au lucrat pentru Armată, nu-i așa? Manipularea e un lucru obișnuit. Asta a făcut și bunicul tău în Myanmar!

Jin se ridică în picioare și dădu cu nisip în imaginea fetei.

— Nu! Asta s-a întâmplat acum o mie de ani. Nimeni nu mai face din astea. Noi cu siguranță nu!

Miri simți un val de antipatie vizavi de fetiță. Ce spunea ea era mai mult sau mai puțin adevărat, dar... Bob îi vorbise acum câțiva ani despre Restaurația de la Myanmar, când avusese de făcut o temă pentru Istorie. Chiar îl citase „o sursă de încredere din Armată”; Bob îi spusese aceeași poveste pe care o găsea și pe net. Tehnologia de manipulare în masă fusese un pericol despre care se vorbise ani întregi. La Myanmar se testase pentru prima dată oficial manipularea în masă.

— Totul se reduce la ce încerci să vinzi, spusese Bob. Armata chineză avea niște medicamente noi, care dăduseră rezultate foarte bune în laborator. Dar pe teren? Chinezii au investit jumătate din buget în TSMC și nu ar fi obținut mai mult dacă ar fi dus o campanie de propagandă simplă, dar bine gândită.

Oamenii aveau un milion de ani de evoluție în care se antrenaseră să reziste la puterea sugestiei; niciun medicament nu se poate pune cu evoluția! Miri se ridică în picioare:

— Hei! N-am venit aici ca să discut politică, am venit ca să-l ajut pe bunicul meu!

Fetița o studie câteva clipe, cu un zâmbet enigmatic. Toți copiii își exprimară suportul față de Miri, toți mai puțin unul.

— Încercam doar să te ajut, zise fetița ridicând din umeri. Gata, sunt cuminte, numai ochi și urechi!

Și demonstrează grafic, desenându-și o pereche de urechi iepurești supradimensionate.

Se așezară din nou și, pe moment, nimeni nu mai spuse nimic. Miri se uita de-a lungul plajei. Știa că e peisajul real, deși nu fusese niciodată în Hainan. Era frumos, semăna foarte bine cu golful La Jolla, doar că plaja din Hainan era mult mai mare și, evident, mai aglomerată. Undeva lângă linia orizontului se zăreau trei creste albe, aisberguri în drum către orașele de coastă din nord. La fel ca în California.

— Păi, bun, zise Jim. Cum facem *s-o* ajutam pe Miri? Dar fără SLC, nu duce la nimic bun. Bunicul tău se pricepe la ceva la ora actuală?

— Bine, el a fost întotdeauna cel mai talentat om la scris pe care-l cunosc. Nu știe să se asorteze, iar acum a devenit bun la numere și chestii mecanice.

Remarca ei stârni interesul, unii dintre spectatori veniră mai aproape.

— Dar noul talent pare mai degrabă să-l enerveze!

Și le arată povestea cu automobilul dezintegrat.

Dacă Louise Chumlig nu i-ar fi luat apărarea, ar fi fost exmatriculat.

Urechile fetei reveniseră la forma normală și, bineînțeles, avu din nou de comentat.

— Eh, am citit despre el, cum era înainte. Era cunoscut în secolul douăzeci, „Marele poet” blabla, dar era admirat numai de oamenii care nu-l întâlneau niciodată.

— Nu e adevărat! Nu e Robert cea mai agreabilă persoană, d-dar...

Cuvintele îi rămaseră suspendate în aer când își aminti poveștile pe care le auzise despre Lena și mătușa Cara. Și incidentul Ezra Pound.

Jin își înfipse tălpile în nisip.

— Să ne întoarcem la oile noastre. Are vreun prieten la școală?

— N-nu... Făcuse pereche cu Juan Orozco. Un nătărău, ca majoritatea colegilor lui de clasă.

— Dar prietenii de odinioară? Încercă fetița.

Miri clătină din cap. Dintre toți oamenii pe care Robert îi cunoscuse și îi ajutase când era mare poet, niciunul nu

voia să aibă de-a face cu el. Era oare prietenia un lucru atât de efemer?

— Mai sunt și alți bătrâni în clasă, dar ei lucrează la alte proiecte, se întâlnesc foarte rar.

— Du-te pe un site de socializare unde găsești sute de persoane compatibile și cu aceleași probleme și preocupări. Fetița zâmbi. Pe urmă aranjezi o întâlnire „întâmplătoare”, dacă bunicul tău nu află că ești la sfori, nu are de ce să facă mofturi.

— Sau, și mai bine, spuse, ridicând capul surprinsă de propria inspirație, demult, pe vremea lui, bunicul tău a fost subiectul multor cărți de critică. Pun pariu că încă există la ora actuală studenți care ar fi fericiți să-și facă lucrarea cu el. Propune-i unuia din ei un subiect de licență cu adevărat interesant!

După întâlnire, Miri făcu săpături printre colegii de clasă ai lui Robert. Unul dintre seniori, coleg cu el la Fairmont, îl cunoștea de mai mulți ani! Ar fi trebuit să-și dea seama mai devreme, aveau atâtea lucruri în comun! Dacă ar putea să-i aducă împreună. Hmmm. Păcat că Robert făcuse echipă cu prostănacul de Orozco... Dar Winston Blount mai era băgat și în altceva, în afara școlii, împreună cu cel puțin încă o persoană care fusese coleg de școală cu Robert încă din anii șaptezeci.

Cum să aranjeze ceva care să-i aducă pe toți împreună?

Deja făcuse săpături să găsească studenți care ar fi interesați să se întâlnească cu Robert. Era convinsă că nimeni din familia ei nu ar putea fi victima unei lingușeli „aranjate”, dar pe de altă parte, ar fi bine pentru Robert să întâlnească pe cineva din afara casei și a școlii, care să-l trateze cu respectul care i se cuvenea. Dacă era cineva care nu se pricepea la computere... ar putea fi un lucru bun, s-ar putea băga și ea să-i ajute.

Dădu căutare în toată lumea, fiindcă genul acesta de proiect îi atrăgea mai ales pe cei care doreau să învețe engleza. Și avu noroc, găsi persoana potrivită în mai puțin de cinci minute. Tipul ăsta, Sharif, era în Oregon, deci

majoritatea întâlnirilor vor fi virtuale. Cu toată impertinența ei enervantă, fetița din chat avusese o idee excelentă.

Miri stătu o clipă în cumpănă. Dacă se gândea bine, toate ideile bune îi fuseseră sugerate de fetița aceea. Dacă „fetița” era cineva cu o agendă ascunsă? Miri începu să facă cercetări pe net și printre prieteni, care ar putea să-i dea vreun indiciu despre identitatea persoanei din spatele avatarului. Chiar și dacă ar descoperi că vorbise cu o fetiță de zece ani, de capul ei, tot nu însemna nimic, unii țânci așa sunt ei, ciudați de-a binelea.

Femeia era înaltă, îmbrăcată în negru.

— Înțeleg că ai nevoie de ajutor.

Ce? Zulfikar Sharif își ridică privirea din tacoul cu vită din farfurie. N-o auzise apropiindu-se. După care își dădu seama că era încă singur la masa lui din fundul cantinei din campusul Universității de stat Oregon. Se încruntă la apariția din fața lui.

— Nu accept fantezii.

Doamne apără și păzește de ispite.

Femeia se încruntă la el. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani, dar nu-și putea imagina cum ar fi să o invite în oraș.

— Uite care e treaba, tinere, eu nu sunt fantezia dumitale. Ai nevoie de ajutor pentru teza de licență, da sau nu?

— Ah!

Zulfi Sharif nu era mare amator de tehnologie avansată, iar acum, în al doilea an la Filologie la USO, era aproape în pragul disperării. Coordonatoarea lui de proiect nu-i era de foarte mare ajutor; Blandings părea mai degrabă interesată să aibă un asistent permanent care să lucreze degeaba. Prin ianuarie, Sharif se văzuse nevoit să pună anunțuri că are nevoie de ajutor. Primise o sumedenie de propuneri de teze de cumpărat, fie copiate de la alții, fie nou-nouțe, special pentru el. Annie Blandings era atât de nasoală, încât aproape fu tentat să accepte ofertele, până

când prietenii lui mai obișnuiți cu tehnologia nouă îl avertizară că lucrurile pot sfârși foarte prost dacă se băga în afaceri dubioase cu lucrarea de licență.

Sharif îi exclusese pe plagiatori și pe miștocari. Mai rămăseseră foarte puțini. Marea tehnologie nu-l prea ajutase. Își petrecuse ultimele două semestre trăgând la jugul carierei lui Blanding în Revizionismul Deconstructiv. În timpul liber, lucra la biroul de Informații al Asociației poeților americani și muncea să-și facă teza de licență pentru care nu avea niciun fel de material. Venise în State cu speranța că va studia la o universitate de prestigiu mondial literatura lumii vechi, de care era pasionat, dar, în ultima vreme, se întrebasese tot mai des dacă n-ar fi fost mai bine să fi rămas acasă în Calcutta.

Iar acum, dintr-odată, femeia aceasta. *Rugăciunile mele au fost ascultate. Vezi să nu.* Îi făcu semn să se așeze. Poate, dacă era nepoliticos cu ea, avea să plece.

Dar apariția nu păru să observe lipsa lui de curtoazie. Alunecă elegant în scaunul din fața lui.

— Mă așteptam mai degrabă să primesc un e-mail, începu el.

Femeia din fața lui abia se sinchisi să ridice din umeri, privindu-l țință, fără să spună un cuvânt. După câteva clipe, Sharif continuă:

— De fapt și de drept, eu am nevoie de un subiect de licență. Dar trebuie să spun din start că nu mă interesează furtul, plagiatul sau teza la comun. Dacă asta vinzi, poți s-o lași baltă. Eu am nevoie pur și simplu de indiciile și suportul pe care un coordonator de teză trebuie să le ofere unui student.

Pe chipul femeii apăru un zâmbet răutăcios și Sharif avu subit impresia că ar putea fi mână-n mână cu Annie Blandings. Zgripturoaica nici măcar nu „purta” computerul, dar poate avea prieteni care purtau.

— Nimic ilegal, domnule Sharif. Pur și simplu am văzut anunțul dumatile. Și am o ofertă extraordinară.

— Nu am cine știe ce bani!

— Sunt sigură că putem ajunge la o înțelegere.

Interesat?

— Aăă... poate...

Femeia în negru se aplecă în față. Chiar și umbra i se potrivea cu lumina din cantina studențească. Sharif nici nu-și închipuise până acum că o asemenea acuratețe era posibilă.

— Presupun că nu știai că Robert Gu e viu, bine mersi și trăiește în California.

— Ce? Pe dracu'! A murit acum câțiva ani. N-a mai... își înghiți cuvintele când femeia îl fulgeră cu privirea. Scrise rapid la tastatura invizibilă și dădu o căutare standard. De când lucra la informații, devenise destul de bun la căutările astea ultrarapide. Rezultatele se scurgeau în fața lor.

— OK, n-a murit, doar s-a oprit din scris. Alzheimer... *dar și-a revenit!*

— Corect. Ceea ce dă naștere la noi posibilități. Sharif deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc. Repetă gestul de câteva ori, în timp ce își dădea palme în gând că nu căutase singur acum câteva luni.

— Noi posibilități.

Un interviu cu Robert Gu ar fi ca un fel de interviu cu William Shakespeare.

— Bun, rosti femeia ridicând degetul arătător în sus. Dar există câteva complicații mărunte.

— Cum ar fi?

Era prea frumos ca să fie adevărat.

— Robert... Imaginea femeii păru să înghețe pe moment, poate o mică defecțiune tehnică. Profesorul Gu nu s-a purtat niciodată prea delicat cu proștii. Iar acum, cu atât mai puțin. Eu pot să-ți dau codul de acces la rețeaua lui privată. De dumneata depinde să-l faci să stea de vorbă.

Fără codul respectiv, era imposibil să ajungă la marele poet.

— Cât mă costă? întrebă Sharif. Avea douăzeci de mii de dolari într-un cont de student. Poate fratele lui mai putea face rost de un împrumut.

— Ah, prețul meu nu e în dolari. Tot ce cer e să asist la

discuții, să fac sugestii sau să pun câte o întrebare.

— Dar eu voi fi principalul interlocutor?

— Bineînțeles.

— Huh! Păi... glasul lui Sharif tremura de emoție. *Robert Gu!* OK, batem palma.

— Prea bine.

Femeia îi făcu semn să-i dea mâna.

— Dă-mi acces complet un minut.

Regula numărul unu a computerului portabil este: nu se permite accesul complet decât părinților sau partenerilor de viață - și chiar și atunci, pe riscul dumneavoastră. Sharif n-avea să știe niciodată dacă tonul ei îl convinsese sau frenezia momentului, dar întinse mâna și atinse aerul. În același timp, coborî nivelul de securitate. Simți furnicături în deget și aerul dintre ei se umplu de certificate de licență, contracte de colaborare și confidențialitate.

După ce hârțogăraia se sfârși, în aer rămase doar IP-ul. Sharif se uită la parolă și deodată îl copleși însemnătatea momentului.

— Și acum pur și simplu îl sun?!

Femeia aprobă din cap.

— Acum ai numărul. Dar nu uita ce ți-am spus... nu suportă proștii. Ești familiarizat cu opera lui?

— Evident.

— Îți place?

— Da! Pe cuvântul meu de om de litere că îmi plac în draci toate poeziile lui.

Era o exagerare care avea succes cu majoritatea profesorilor lui, dar în acest caz, chiar era adevărată.

— Atunci e foarte bine. Fii atent că profesorul Gu nu se simte prea bine. Încă este în convalescență. S-ar putea să aibă nevoie de ajutorul tău direct.

— Aș fi în stare și să-i golesc și oala de noapte!

Încă un moment de pauză în expresia ei.

— Ah, nu cred că va fi nevoie. Dar îi lipsesc lucrurile de demult. Îi e dor de cărțile de demult, obiectele acelea cărămidoase pe care trebuia să le cari cu tine.

Cine e femeia asta? Dădu din cap.

— Știu despre, hm, cărțile fizice. Pot să-i arăt o grămadă, în realitate.

Deja începuse să caute numere la taxiuri.

— Foarte bine. Apariția zâmbi. Mult noroc, domnule Sharif.

Și dispăru.

Sharif stătu ținut locului aproape un minut, uitându-se în gol la aerul ocupat în urmă cu un minut de femeia în negru. Apoi îl apucă o dorință arzătoare să împărtășească vestea cu alții. Din fericire, cantina era aproape goală la ora aceasta târzie, iar Sharif nu era din acei oameni care scriu mesaje sub impulsul momentului. Nu, după ce se mai liniști, își dădu seama că ar trebui să-și țină gura, mai ales până stabilea o legătură cu Robert Gu.

În afară de asta, alte frici începură să-i dea târcoale. Cum am putut fi atât de prost să-i dau acces în computerul meu? Îl scană de câteva ori de viruși. Rezultatele îi pluteau deasupra farfuriei. Computerul spunea că e curat. Dacă ar fi fost complet invadat, i-ar fi spus exact același lucru.

Dacă sunt invadat, sunt mort. Sper să nu ajung iar să-mi ard computerul. Mi-a ajuns!

Mai ales în situația de față. Aruncă o privire la codul dinaintea lui: IP-ul lui Robert Gu. Dacă-și făcea treaba bine, putea în sfârșit să-și scrie teza. Și nu orice teză. Sharif îl considera pe Robert Gu unul din cei mai tari poeți moderni ai lumii, la același nivel cu Williams și Cho.

Robert Gu era Dumnezeuul lui Anne Blandings.

11

INTRODUCERE ÎN PROIECTUL BIBLIONET

Computere portabile, cine a mai pomenit de-așa ceva! Robert ar fi putut confunda noua lui garderobă cu hainele normale. Ce-i drept, pantalonii și cămășile nu erau pe stilul lui, brodate pe dinăuntru și pe dinafară. Noroc că broderia nu se vedea, mai degrabă se simțea la atingere. Juan Orozco îi arătase rețeaua de microprocesoare și lasere. Cea mai mare problemă o avea cu blestematele de lentile de contact. Trebuia să și le pună în fiecare dimineață și să le poarte toată ziua. Lumina era prea puternică și, din când în când, vedea flashuri, dar, cu exercițiu, reuși să le controleze. Avusese un moment de fericire adevărată când reuși să scrie ceva la tastatura fantomă și răspunsul de la Google pluti în aer în fața lui... Avu un sentiment de *putere* când putu să extragă răspunsuri de nicăieri.

Apoi, mai era ceea ce Juan Orozco numea „codul de ansamblu”.

Trecu o săptămână. Robert exersa cu „îmbrăcămintea” de începător, încercând diverse șmecherii de codificare pe care i le arătase Juan. De cele mai multe ori, chiar și cele mai simple gesturi nu-i ieșeau din prima. Dar tasta și iar tasta. Când îi ieșea, simțea un val de bucurie copilărească și se întorcea la lucru cu și mai mult avânt. Ca un puști la un joc pe computer. Sau un hamster pe roata lui. Când primi un telefon, îi sări inima din loc. Îi trecură câteva flashuri prin fața ochilor și auzi un bâzâit îndepărtat. Apoi bâzâitul se transformă în cuvinte:

— ... foarte mulțțțzzz dacă ați vreazzz... vă iau unzzz interviuzzz...

Aha! Spam sau vreun reporter.

— De ce aş vrea să dau vreun interviu?

— Pzzzțțț foarte sssțțțzzzcurt.

— Nici măcar unul scurt.

Răspunsul lui Robert fusese reflex. De ani buni nu mai avusese ocazia să refuze un jurnalist.

Lumina puternică din lentile încă îl orbea, dar când Robert își îndreptă gulerul cămășii, vocea deveni clară.

— Domnule profesor, numele meu este Zulfikar Sharif. Interviuul ar fi teza mea de licență în literatură engleză.

Robert miji ochii, se scutură, apoi miji ochii iar. Și dintr-odată nimeri la țanc: vizitatorul lui stătea chiar în mijlocul dormitorului său.

Trebuie să-i povestesc lui Juan!

Era primul lui succes tridimensional real și era exact cum îi povestise puștiul despre proiecția retinală, Robert se ridică în picioare, făcu un pas în laterală și își inspectă musafirul de jur împrejur. Imaginea era cât se poate de reală și completă.

Hmmm...

Și totuși vizitatorul arunca o umbră nesincronizată cu lumina din cameră.

Oare a cui o fi vina?

Musafirul lui avea tenul închis la culoare - indian? pakistanez? vocea lui avea un accent sud-asiatic.

— Vă rog nu mă refuzați, domnule! continuă tânărul. Mi-ați face o deosebită onoare dacă am putea sta de vorbă. Sunteți o inspirație pentru întreaga umanitate.

Robert se plimba înainte și înapoi în fața vizitatorului său, încă fascinat de descoperirea lui.

— Doar câteva ore din timpul dumneavoastră prețios. E tot ce vă cer. Și...

Aruncă o privire în camera lui Robert, pe care nu apucase s-o ascundă. Ieri, Juan avusese de gând să-i arate cum să afișeze fundaluri artificiale, dar se luaseră cu cealaltă jumătate a târgului pe care îl făcuseră - să-l ajute pe Juan la engleză. Bietul Juan, abia știa să scrie. Pe de altă parte, acest Sharif... *Cât de inteligenți or mai fi studenții în ziua de azi?*

Studentul de față arăta din ce în ce mai disperat. Privirea i se agăță de ceva în spatele lui Robert.

— A! Cărți! Sunteți unul dintre pușinii care mai

apreciază încă adevăratele „cărți”.

„Biblioteca” lui Robert era formată din niște etajere de plastic pe care erau puse cutiile din carton recuperate de la subsol. Unele dintre ele - Kipling, de exemplu - nu l-ar fi interesat înainte. Dar era tot ce mai avea la ora actuală. Se uită la Sharif.

— Corect. Unde vrei să ajungi, domnule Sharif?

— Mă gândeam... că înseamnă că împărtășim aceleași valori. Ajutându-mă pe mine, veți transmite această nobilă pasiune generațiilor viitoare...

Făcu o pauză, parcă vorbind cu sine însuși, dar, de când lua lecții de la Juan, Robert nu mai avea încredere în oamenii care vorbeau singuri.

— Poate reușim să ajungem la o înțelegere. Aș da orice să stăm de vorbă câteva ore, să-mi împărtășiți amintirile și părerile dumneavoastră. Iar eu mă ofer să fiu ghidul dumneavoastră, sunt expert în Informații, așa îmi plătesc taxele la Universitate. Pot fi ghidul dumneavoastră în lumea nouă.

— Deja am un profesor.

Când auzi ce spune, îl lovi ironia cuvântului, dar într-un fel, exprima adevărul. Juan era profesorul lui.

Se lăsă o nouă tăcere.

— Ah, el!

Sharif - imaginea lui, perfectă cu excepția umbrei aiurea și a papucilor care intraseră jumătate de centimetru în podea - făcu câțiva pași în jurul lui Robert. Să studieze mai de aproape cărțile din rafturi? Subit, lui Robert îi veni în minte o sumedenie de probleme pe care le avea de lămurit cu Juan. Sharif vorbi din nou.

— Sunt tipărite permanent?

— Evident!

— Minunat. Știți ceva? Aș putea să vă duc la biblioteca Universității. Milioane de volume.

— Pot să mă duc și singur, oricând.

Dar încă nu avusese curajul să se ducă. Robert aruncă o privire spre mica lui bibliotecă. În Evul Mediu, numai un om bogat își permitea să aibă atâtea cărți câte avea el.

Astăzi, cărțile erau din nou o raritate. Dar la Universitate exista o bibliotecă reală, fizică. Și o vizită în compania unui student... ar fi ca în vremurile bune.

Îi privi pe Sharif.

— Când să mergem?

— Chiar și acum, dacă vreți.

Robert se gândi să-l sune pe Juan Orozco să-l anunțe că nu mai vine la lecția de după-amiază și simți un val de jenă foarte neobișnuită pentru el. Juan avea să-i arate cum să caute cu alte motoare de căutare decât Google, Robert îi promisese că-l învață să recite cu intonație. Robert își împinse părerile de rău undeva într-un colț al minții:

— Păi, ce mai așteptăm?

Robert luă o mașină până în campus. Dintr-un motiv sau altul, nu putu obține o imagine clară a lui Sharif în interiorul automobilului. Acolo nu i se auzea decât vocea sporovăind întruna, întrebându-l pe Robert ce crede despre orice le ieșea în cale, oferindu-i explicații și păreri de fiecare dată când profesorul părea pierdut.

Robert mai condusese și altă dată până în apropierea campusului; astăzi avea să vadă cum arăta acum universitatea. La ieșirea din Fallbrook, obișnuitele cartiere gri, triste și neinteresante. În nordul campusului, trecu pe lângă un șir nesfârșit de clădiri vopsite în gri-verde, traversate din loc în loc de alei. Nicio fereastră nu dădea în străduțele pustii.

— Acestea sunt laboratoarele de biologie, explică jovial Sharif. O mare parte din ele se află sub pământ.

Și îi transmise lui Robert fotografii și scheme cu detalii. Aha. Deci aceste clădiri fără uși, fără geamuri nu erau vreun experiment al secolului douăzeci și unu privind traiul la comun. De fapt, clădirile nu erau ocupate de mai mult de câteva zeci de oameni. Coridoarele erau pentru transportul biomonstrelor.

Clădirile acestea hidoase și cavernele de sub ele ar putea găzdui adevărați monștri. Dar și adevărate miracole. Robert le salută din mers. Terenul minat în Rai al lui Reed Webber era pus la punct într-un astfel de loc.

Ajunseră și la anticamerele Universității. Robert se pregăti să înfrunte opera viitorului: campusul. Mașina îl purtă pe Calea Pinilor Torrey². Intersecțiile erau la fel cum și le amintea, doar că acum nu mai existau semafoare și treceri de pietoni. Mașinile își făceau singure treaba, navigând cu o grație și o precizie ireale.

Într-o zi va trebui să scriu un textuleț despre viața secretă a mașinilor.

Niciodată nu văzuse o mașină oprită mai mult timp decât le lua pasagerilor să se urce sau să coboare. Când fusese în deșert, mașina lui plecase aproape imediat, lăsându-l în mijlocul pustiului. Dar până ajunsese iar pe drumul principal, sosise alta.

Drăciile astea erau într-o permanentă mișcare. Și le închipui învârtindu-se prin toată țara, manevrându-se singure astfel încât niciun client să nu aștepte mai mult de câteva momente.

Ce-or fi făcând noaptea când oamenii dorm? Aceasta ar trebui să fie tema noului său poem. Oare existau undeva garaje ascunse, parcări invizibile? Ar trebui să existe undeva service-uri pentru reparații sau măcar pentru piese de schimb. Dar poate mașinile nu se opreau niciodată. Iată o temă poetică și futuristică în același timp: poate că, noaptea, când cererea scădea și ele ar fi trebuit să doarmă degeaba în vreo parcare goală, poate se întâlneau și puneau la punct un plan să se combine *Autoboții...* să devină camioane de mare tonaj care să transporte cargouri prea mari pentru mașinile obișnuite.

În orice caz, parcare veche din partea de nord a campusului nu mai exista, fusese înlocuită cu terenuri de joacă și clădiri de birouri. Mașina îl lăsă pe Robert unde se termina vechiul campus, în apropiere de clădirea unde pe vremuri era Facultatea de Matematică și Fizică aplicată.

— Nimic nu mai e la fel, nici măcar acolo unde înainte erau clădiri.

Spațiile libere erau mai mari decât în anii șaptezeci.

² Pini Torrey - *Pinus torreyana* - cea mai rară specie de pini din Statele Unite; nu cresc decât în zona San Diego.

— Nu vă faceți probleme, domnule profesor.

Sharif tot doar cu vocea era. Parcă citea dintr-o broșură:

— Universitatea de Stat San Diego este mai aparte, mai puțin tradițională decât altele din sistemul universitar. Majoritatea clădirilor au fost reconstruite după cutremurul de la Rose Canyon. Iată imaginea oficială a campusului.

Dintr-odată, clădirile redeveniră cum le știa de demult, solide, urâte, din beton armat.

Robert șterse cu mâna imaginea falsă, gest deprins încă de la începutul lecțiilor cu Juan.

— Ia-ți mâinile de pe peisaj, tinere.

— Mă scuzați.

O luă la pas înspre est, scrutând împrejurimile. Pe terenurile de sport, aceleași meciuri ca și în 1970, jumătate fotbal american, jumătate fotbal european. Robert nu jucase niciodată fotbal, dar un lucru pe care îl admirase la Universitatea din San Diego era că studenții *chiar* jucau la un nivel care la alte universități era considerat semiprofesionist.

Pe aleile campusului, oamenii arătau obișnuit, cu veșnicele rucsacuri, cu mânerele de la rachetele de tenis ieșind în sus, ca puștile de vânătoare.

Majoritatea dintre ei vorbeau singuri, uneori gesticulând sau împungând aerul cu degetele. Nimic nou în asta; dependenții de telefoane mobile îl scoseseă mereu din sărite pe Robert. Dar cei din campus se comportau chiar mai bizar decât puștii de la Liceu. E destul de ridicol să vezi un om în toată firea oprindu-se brusc în mijlocul drumului, lovindu-și cu degetele centura de la pantaloni și apoi începând să vorbească singur.

Noul Robert, curios de tot ce se petrecea în jurul lui, observă imediat un lucru care vechiului Robert i-ar fi scăpat: erau mulți tineri alergând de colo-colo, dar bătrâni erau mult prea mulți. Unul din zece arăta bătrân de-a binelea, de vârsta reală a lui Robert. Unul din trei era zvelt și vioi, genul de „cetățean matur activ” din secolul douăzeci. Și unii... îi luă o vreme să depisteze câțiva pentru care medicina modernă făcuse minuni. Tenul le era

neted și mersul sigur; arătau aproape tineri.

Apoi inima îi săltă de bucurie și speranță: doi moșnegi venind spre el - și amândoi cărau cărți! Lui Robert îi veni să-i ia în brațe! Dar se mulțumi să le zâmbească fericit în timp ce treceau pe lângă el.

Sharif îl convinsese că nu va găsi cărți nici la decanate, nici la librăria Universității.

— Șansa cea mai bună e tot la Bibliotecă, domnule profesor.

Robert o luă la vale pe aleea către Bibliotecă. Un pâlcc de eucalipti de pe vremea lui, dar mai mari decât și-i amintea. Coroana de frunze foșni în vântul care adia pe deasupra lor. Pătura de frunze uscate și crengi pocnea uscat sub tălpile lui. De undeva din față se auzea un cor cântând.

Apoi, printre copaci, zări Biblioteca Geisel. Neschimbată în toți acești ani! În afară de stâlpii de susținere, acum acoperiți cu iederă - dar totul era cât se poate de real. Ieși de sub umbra copacilor și se uită înspre clădire.

Vocea lui Sharif se auzi dintr-odată.

— Domnule profesor, dacă o luați în dreapta, aleea dă către intrarea...

Și Robert își amintea la fel, dar ezită o clipă când vocea băiatului se întrerupse.

— Da?

— Oops. Eh, va trebui să înconjurați prin stânga. O gloată de cântători blochează intrarea principală.

— OK. Dar, apropo, despre ce cântă?

Sharif nu răspunse.

Robert ridică din umeri și își continuă drumul după cum îl sfătuisese ghidul invizibil, înconjurând aripa de nord a clădirii, până ajunse în dreptul unei foste parcuri subterane. De la nivelul lui, Biblioteca se înălța amenințătoare deasupra lui. Își aminti ce mai cârcotiseră toți când se construiseră: „Un elefant alb și scump”, „Invazia extraterestră”. Chiar semăna cu o farfurie zburătoare: cele șase etaje deasupra solului formau un octaedru sprijinit pe stâlpi înalți de cincisprezece metri, atingând pământul într-un singur punct. Pe vremea lui Robert, structura era

din beton și sticlă.

Acum, iedera se cățăraseră până la al cincilea etaj, ascunzând betonul. Biblioteca mai arăta încă de pe altă lume, dar acum era ca un giuvaier antic imens, montat în pământ, prins cu liane verzi.

Vocile cântăreților se auziră mai tare. Păreau că intonează „La Marseillaise”, dar mai erau și alte scandări care sunau ca lozincile tradiționale studentești. Era chiar sub stâlpi acum, trebuia să se uite direct în sus care să vadă etajul al patrulea, al cincilea și al șaselea, unde betonul scăpa din strânsoarea iederei. Ciudat. Marginea fiecărui etaj era dreaptă, dar betonul avea striatii fine care scăpărau în soare, cum strălucesc firele de argint în piatră.

— Sharif?

Niciun răspuns.

Ar trebui să văd de ce strălucește.

Juan Orozco era bun la căutări din astea. Apoi îi veni să zâmbească: poate singurul lor scop era să fie acolo, un fel de joacă artistică misterioasă. USSD avea un departament de artă foarte creativ și, în același timp, bizar.

Robert sui câteva trepte, care dădeau spre o rampă. Părea cea mai la îndemână intrare în Bibliotecă. Pe zid se zărea un semn abia vizibil de interzis accesul persoanelor neautorizate. Una din uși era închisă, dar o alta era dată într-o parte. Dinăuntru se auzeau zgomote ca de drujbă - or fi în renovare? Își aminti că Juan îi spusese ceva despre „vederea din interior”. Făcu o încercare, dar nu se întâmplă nimic. Apăsă pe alt buton. *Aha!*

Ușa pe care intrase era plină de semne de interzis. Aruncă o privire înspre dealul pe care tocmai coborâse. Undeva sus se zărea intrarea principală. Pe ecran vedea acum un semn luminos pâlpâind deasupra corului din față. Cuvintele pluteau în aer *A bas la Bibleotome!* - Jos proiectul Biblionet! Acum auzea și vocile reale și cele din camerele instalate deasupra Bibliotecii, pe care le urmărea de pe ecranul computerului.

— Ce se întâmplă, Sharif?

De data aceasta primi un răspuns:

— E un protest studențesc. Nu veți putea intra pe ușa din față.

Rămase o clipă nemișcat - oare față de ce mai protestau studenții în ziua de astăzi? *Nu contează*. Putea verifica mai târziu. Intră pe ușa întredeschisă și aruncă o privire de-a lungul coridorului slab luminat. În ciuda mulțimii semnelor și a încălcării regulamentelor, nu sesiză niciun pericol. Dar drujba se auzea din ce în ce mai puternic: zgomote puternice, nepământești, ca de ziduri dărâmate, întrerupte de momente de tăcere mormântală.

Robert păși înăuntru.

12

CUSTOZI AI TRECUTULUI, ÎN SLUJBA VIITORULUI

Încă de la începuturile sale, Conjurația bătrânilor se întrunea la al șaselea etaj al Bibliotecii Geisel. Winston Blount, folosindu-se de influența căpătată în anii petrecuți la Catedra de Litere, făcuse acest lucru posibil. Pentru o perioadă, avea chiar și un club aranjat în salonul dedicat personalului Bibliotecii. Asta se întâmplase după cutremurul de la Rose Canyon, când șmecherașii de la IT o lăsaseră o vreme mai moale cu tehnologia și etajul le aparținea celor care se aventurau la o asemenea înălțime.

În primii ani, erau de obicei cam treizeci de membri care se mai schimbau de la un an la altul, dar, în general, erau profesori și membri ai Administrației de la începutul secolului, adică pensionari sau împinși pe linie moartă.

În timp, societatea lor secretă își pierdu din verva inițială. Blount însuși se îndepărtă de grup, nemaiavând nevoie de influență în cadrul Universității. Planurile lui de relansare a carierei se concentraseră pe programul de reorientare profesională de la Liceul Fairmount. Până când puștiul acela Orozco îi arătase o cale mai scurtă: Mișcarea de protest față de Programul Biblionet - pentru care nucleul Conjurației era perfect. De altfel, nucleul era singurul care mai rămăsese în picioare.

Tom Parker stătea înaintea peretelui de sticlă, împreună cu Blount, supravegheea protestatarii de jos. Parker scoase un mormăit amuzant.

— Ia zi, domnule decan, ai de gând să le ții oamenilor un discurs de la balcon?

— Nu, bombăni Blount. Dar ne văd că suntem aici. Fă-le cu mâna, Tommie.

Blount își ascultă propriul sfat, ridicându-și brațele și trimițându-le binecuvântarea lui celor adunați în fața

intrării principale și a celor din grupul care se adunase pe o alee laterală. În realitate, chiar se oferise să le vorbească demonstranților. Pe vremuri, ar fi fost invitatul de onoare. Astăzi era mai mult de decor, avea zero impact la public. Frunzări câteva imagini de deasupra mulțimii.

— Măi, măi... s-au adunat ceva oameni. Pe mai multe niveluri chiar.

Dar pe unele niveluri erau contrademonstrați, câteva fantome infiltrate în mulțime, să facă mișto de ei. *Să-i ia dracii.*

Închise imaginile și băgă de seamă rânjetul lui Parker.

— Tot te chinui cu lentilele de contact, dom' decan? Își mângâie laptopul cu afecțiune. Ascultă la mine, nimic nu se compară cu minunea asta cu mouse și ferestre, le închizi și le deschizi când vrei.

Mâinile i se plimbară deasupra tastaturii, încercând să dibuiască layer-urile pe care le văzuse Blount direct prin lentile. Tom Parker era poate cel mai inteligent tip din câți mai rămăsese în clubul lor, dar era fără speranță ancorat în trecut.

— Mi-am programat laptopul să culeagă ce e mai important.

Imaginile zburau pe ecranul minuscul. Erau chestii pe care Winston Blount nu le observase: cineva pusese o aură deasupra demonstranților. Impresionant.

Tommy încă mai mustăcea.

— Nu prea pricep ce-i cu nimbul ăsta mov, e de bine sau de rău?

De partea cealaltă a lui Parker, Carlos Rivera se retrase din dreptul ferestrei și se întinse.

— Jurnaliștii zic că e anti. Cică e în semn de onoare pentru custozii din trecut.

Cei trei rămăseră tăcuți o vreme. Corul de jos se auzea prin ferestre și de la toți protestatarii din jurul lumii. Efectul era mai degrabă solemn decât frumos, vocile fiind complet în contratimp.

— Aproape o treime din cei prezenți fizic sunt din afara orașului! exclamă Carlos Rivera.

Blount rânji. Carlos Rivera era un tânăr veteran de război, cu apucături ciudate. Teoretic nu îndeplinea criteriul de vârstă al clicii, dar, în unele privințe, era la fel de depășit ca și Tom Parker. Purta ochelari mici rotunzi, cu lentile groase, la modă pe la începutul secolului. Purta inele la toate degetele de la mână, iar pe cămașă avea scris, ca pe vremuri, cu litere albe pe fundal negru: „Bibliotecarii: Custozii ai trecutului, în slujba viitorului.” Dar cea mai importantă calitate a lui Carlos Rivera era că lucra în Bibliotecă.

Parker analiza numerele afișate pe laptop.

— Am reușit să avem atenția întregii lumi îndreptată asupra noastră. Acum câteva minute, am atins două milioane de vizitatori. Și mult mai mulți vor privi mai târziu.

— Rectoratul ce spune?

Parker tastă repede pe laptop.

— Se dau loviți. Apar ei imediat ce trece valul. Ha! Dar îi hărțuiește presa...

Se lăsă pe spate și rămase o vreme pradă amintirilor.

— Pe vremuri, mi-aș fi ascuns camerele de luat vederi la subsol. Și dacă mă filau, aș fi spart site-ul celor de la Relații cu publicul și aș fi postat poze cu cărți arse în toate comunicatele lor de presă.

— Duî, aprobă Rivera. Dar în ziua de astăzi ar fi greu de făcut așa ceva.

— Dap. Chiar mai rău, ți-ar trebui curaj, nu glumă. Tommie bătu cu degetele în laptop. Asta-i problema cu oamenii din ziua de azi. Au dat libertatea pe siguranța zilei de mâine. Când eram eu tânăr, nu erau polițai în fiecare widget și nici câte un măscărici la fiecare clic să-ți ia banii pe copyright. Nu era nicio „Securitate a sistemelor electronice”, și nu aveai nevoie de zeci de mii de tranzistori să faci un circuit, îmi aduc aminte prin nouășunu, când am dat jos...

Și începu iar una din veșnicele lui povești. Bietul Tommie. Medicina modernă nu-l vindecase de nevoia de a povesti aventurile lui din tinerețe de fiecare dată când se

ivea ocazia.

Dar lui Carlos păreau să-i placă poveștile. Îi sorbea cuvintele lui Tommie. Blount se întreba uneori dacă entuziasmul tânărului era o calitate sau un defect, dacă ar trebui să-l bucure sau să-l supere.

— ... în orice caz, înainte să ne vină în minte să verificăm dacă nu cumva e fisurat cablul pe undeva, ne ștersesem toate fișierele și...

Dintr-odată, minune, Rivera nu mai era atent la discuție. Își întorsese privirea spre zona depozitelor, cu o mină surprinsă. Bălmăji ceva în chineză, după care o dădu înapoi pe engleză.

— Vreau să spun, așteptați, vă rog, un moment.

— Ce s-a întâmplat? Parker își ridică ochii din laptop. Au scos tocătoarele?

Blount înjură în gând. Sperase ca momentul culminant să fie marcat de protestatari.

— Da, spuse Rivera. Le-au scos acum câteva minute, în timp ce povestești. Dar ce se aude acum e altceva. Cineva a intrat în zona rampelor de încărcare.

Winston sări în picioare, sări atât cât îi permiteau încheieturile lui reîntinere.

— Parcă ne spusesei că zona e securizată?

— Și eu credeam la fel! Rivera sări și el, la rândul lui, în picioare. Stați să vă arăt.

În fața ochilor lui Blount țâșniră imagini de la toate camerele de supraveghere din partea de nord și est a clădirii, dar erau prea multe ca să poată înțelege ceva din ele.

Bătrânul închise cu un gest al mâinii imaginile care îi inundau câmpul vizual.

— Vreau să mă conving cu ochii mei.

Și se îndreptă grăbit spre depozite, cu Rivera pe urmele lui.

— Dacă am fi știut, am fi pus pe câțiva din oamenii noștri să păzească intrarea de acolo.

Asta era problema în ziua de astăzi. Sistemele de supraveghere erau atât de eficiente, încât, atunci când se

defectau, nimeni nu mai era în apropiere ca să profite de ocazie! Undeva într-un ungher întunecat al minții, Blount se minuna de schimbarea priorităților sale. Fusesse o perioadă când domnul decan Winston C. Blount fusese un membru de vază al instituției, dându-și interesul ca nimeni să nu tulbure liniștea Bibliotecii. Astăzi, hmmm... astăzi, o mică zdruncinătură poate ar fi tocmai potrivită pentru a reaseza lucrurile pe făgașul potrivit.

— Cei din față oare au observat?

— Habar n-am. Camerele de luat vederi din zonă sunt izolate.

Rivera răsufla greu de parcă alergase. O luară pe lângă lifturile și birourile personalului care ocupau partea centrală a etajului și se îndreptară ținând spre depozite. Undeva în spatele șirurilor de rafturi ordonate, pline de cărți, se zărea cerul.

— Spuneai că există șanse ca Max Huertas să apară la întâlnirea de astăzi.

— Da, e posibil să vină. Câteva biblioteci încep proiectul săptămâna asta, dar noi suntem primii.

Huertas era ceva mai mult decât banii din spatele Biblionetului. Tot el investise o groază de bani și în biolaboratoarele din apropierea campusului. Întorsese atmosfera în Universitate cu fundul în sus când declanșase nebunia cu distrugerea cărților - Biblionetul. În cele din urmă, reușise să-i șpaguiască pe cei din conducerea Universității care ar fi trebuit să țină cu dinții de Bibliotecă.

Blount încetini pasul când ajunseră în dreptul ferestrelor. Campusul trecuse prin multe schimbări în ultimele decenii. Campania de construire de noi clădiri de pe vremea sa, care începuse să prindă din ce în ce mai mult teren, fusese sistată după cutremurul de la Rose Canyon și de noile sisteme de administrație a universităților. Campusul se reîntorsese la arhitectura ieftină și urâtă de dinainte. Îi amintea, într-un fel, de zilele de demult de când era student aici. Trist, foarte trist.

Am construit un campus atât de frumos și pe urmă am

lăsat oportunismul, cursurile la distanță și blestematele de laboratoare să facă praf tot ce-am realizat noi.

Unde este onoarea unei Universități când educă cinci sute de mii de studenți, dar își pierde propriul suflet?

Ajunsesse la fereastra cea mai nordică și aruncă o privire în jos. Etajul al șaselea era punctul cel mai înalt al clădirii și cel mai înclinat. De acolo se vedea cel mai bine în jos, la fâșia de beton crăpat, rampa de încărcare. Iar acolo, un tip aruncând priviri furișe de jur împrejur. Carlos Rivera îl ajunsese din urmă și, pentru câteva clipe, stătură unul lângă altul la geam, cu privirea ațintită spre individul de jos. Apoi Blount observă că tânărul se uita prin podea, cu siguranță descoperise vreo cameră de luat vederi de la etajele de dedesubt.

— Åsta nu-i Max Huertas, zise Carlos. El ar fi venit cu o satră de lingăi.

— Mda.

Dar părea a fi cineva care putea convinge noii paznici ai Bibliotecii să-l lase în clădire. Blount bătu cu degetul în geam.

— Hei, uită-te-n sus, mă, banditule!

Străinul se mișca ciudat, de parcă ar fi fost un bătrân care abia se acomoda cu un sistem nervos reîntinerit... Lui Blount i se puse un nod în gât. Apoi străinul își ridică privirea. Era ca și cum te-ai trezi dintr-odată cu un șobolan uriaș la picioare.

— Dumnezeuule...

O combinație ciudată de scârbă și curiozitate îl forță să-i ordone lui Carlos:

— Adu-l la mine.

După soarele puternic de pe rampa de încărcare, holul părea foarte întunecat. Robert ezită o clipă, ajustându-și ochii la lumină. Pereții aveau urme de zgârieturi, iar podeaua era din ciment. După urâtenia și goliciunea camerei, se vedea că nu era într-o zonă publică. Își amintea de vremea studenției când, împreună cu alți colegi, se furișau pe la subsolurile clădirilor din campus.

Pe ecran se vedeau semne în dreptul ușilor, tavanului și chiar în dreptul crăpăturilor din ziduri. Nu erau cine știe ce informații, numere de identificare și instrucțiuni de mentenanță, genul de text pe care înainte l-ai fi găsit ștampilat direct pe ciment. Dar, dacă ar avea timp să cerceteze pe îndelete camera respectivă, ar putea cerceta semnele mai în amănunt ca să afle mai multe informații. Fiindcă erau tot felul de ciudățenii. De exemplu, o crăpătură chituită în zid era marcată „grindă în consolă - maximum < 1, 2mm:25sa. Robert tocmai se pregătea să afle ce înseamnă grinda respectivă când îi atrase atenția o ușă acoperită cu un panou uriaș pe care ticăiau secunde: 00:07:03 *Echipament Biblionet în funcțiune: ACCESUL STRICT INTERZIS!*

Și ușa respectivă era deschisă! *Ce naiba se întâmplă aici?*

Înăuntru, huruitul drujbei era și mai puternic. Mai merse douăzeci de metri înainte, dădu peste niște lăzi mari din plastic, pe care scria „Date salvate”. La capătul sălii, în spatele unui fel de motostivuitor, se găsea o altă ușă deschisă. De data aceasta, se afla într-un spațiu cunoscut: se găsea la baza scării principale a Bibliotecii. Privi în sus, în spirala din ce în ce mai mică a scărilor. Particule albe pluteau și se învârtteau în raza de lumină care venea din tavan. Fulgi de zăpadă? Prinse unul în palmă: o bucățică de hârtie. Huruitul drujbei se auzea din ce în ce mai puternic, acompaniat acum de un aspirator uriaș. Acest zgomot infernal care răsuna în toată clădirea îl obseda, fiindcă îl cunoștea, dar nu-i putea da un nume, însă știa că era un sunet pe care normal îl auzi *afară*.

O luă în sus pe scări, făcând o pauză la fiecare etaj. Praful și zgomotul se întetiră la etajul al patrulea, etichetat pe ecran „Catalog, secția P-Z”. Ușa se deschise ușor. În spatele ei ar trebui să fie depozitul bibliotecii, toate cărțile la care ai visat vreodată, kilometri întregi de volume. Frumusețea ideilor gata de asalt. Dar aici îl întâmpină o imagine cum nu mai văzuse în viața lui, într-un depozit de bibliotecă. Podeaua era acoperită cu o prelată albă. Aerul

era încărcat cu praf alb. Luă o gură de aer, simți mirosul de rășină și lemn ars și îl apucă un acces de tuse.

— Trrrrrrrr. Se auzi asurzitor de undeva din dreapta, unde nu erau decât rafturi goale, o movilă de bucăți de hârtie și un strat gros de pulbere.

— Prrrrrrrrrrprrrrrrr.

După ce își chinuise mintea să identifice zgomotul, în cele din urmă Robert își aduse aminte cu exactitate ce trebuie să fie mașina care scotea asemenea mugete. O auzise din când în când de-a lungul vieții, dar întotdeauna fusese într-un spațiu deschis.

— Brrrrrrprrrrr!

Un tocător de lemne!

În fața lui nu erau decât rafturi goale, schelete ale fostului depozit. Robert merse până la capătul culoarului și se îndreptă în direcția dinspre care venea sunetul. Aerul era imposibil de respirat, saturat de praf de hârtie. Pe unul din culoare, spațiul dintre rafuri era ocupat de un tub uriaș de pânză. Viermele uriaș era luminat puternic dinăuntru. La celălalt capăt, aflat la aproape zece metri, stomacul viermelui - sursa zgomotului. Prin ceața deasă din încăpere, Robert putu distinge două siluete îmbrăcate cu salopete albe, cu ecusoane pe care scria: „Huertas - Departamentul de arhivistică.” Cei doi purtau măști și căști de protecție.

Puteai să-i confunzi cu muncitorii pe un șantier de construcții. De fapt, afacerea lor se baza în principiu pe deconstrucție: unul urmat de celălalt scoteau cărțile din raft și le aruncau în gura tocătorului. În raza vizuală a lui Robert, computerul îi genera etichete banale și calme pentru oroarea pe care o vedea prin lentilele de contact: mecanismul infernal era un „tocător special Navicloud”, viermele de pânză care se întindea în spate era „tunelul aparatului”. Robert clipi des din ochi în fața dezastrului, iar programul răspunse generându-i imagini din interiorul monstrului: bucăți de cărți și reviste se rostogoleau de-a lungul tunelului ca frunzele luate de vârtejuri de vânt, purtate tot mai sus și mai sus. Interiorul tubului era plin cu

mii de minicamere de luat vederi, fiecare bucată de hârtie era fotografiată din toate unghiurile și apoi aruncată la coșul de gunoi de la picioarele lui Robert. Datele erau salvate. - PPPPPRRRRRR!

Monstrul mai avansă printre rândurile de cărți, lăsând în urmă un metru de rafturi goale. Aproape goale. Robert făcu un pas în față și dădu cu mâna de ceva aflat pe unul din rafturi. Nu era praf. Era o jumătate de pagină, ultima rămășiță a miilor de file care fuseseră în cărțile deja digerate de echipamentul de „stocare a datelor”. Robert o flutură către muncitorii în costume albe și urlă la ei cuvinte care se pierdură în zgomotul tocătorului și al aspiratoarelor din viermele de pânză. Dar cei doi tipi se uitară la el și îi țipaseră ceva înapoi.

Dacă la mijloc nu s-ar fi aflat tubul tocătorului, Robert poate s-ar fi repezit la ei. Dar așa, fiecare stătea pe câte o parte și făcea semne disperate.

În spatele lui Robert își făcu apariția un al treilea tip, la vreo treizeci de ani, solid, îmbrăcat cu o pereche de bermude și un tricou negru. Tânărul răcnea la el în - în chineză?! Îi făcu un gest rugător cu mâna să-l urmeze înapoi către scări, să iasă din coșmarul de acolo.

Etajul al șaselea al Bibliotecii era din altă lume decât cea cu două etaje mai jos. De fapt, arăta aproape la fel cum și-o amintea Robert din 1970. Tipul cu tricou negru îl condusese prin depozite până într-o sală de lectură în partea de sud a clădirii. Un tip scund, cu un laptop în poală, stătea lângă fereastră. Se ridică și îl cercetă câteva clipe, după care izbucni în râs, întinzându-i mână.

— Măi, să fiu al naibii, dacă ăsta nu-i chiar Robert Gu în carne și oase!

Robert luă mâna întinsă și stătu o clipă dezorientat. Jos, cărți făcute praf, aici, un tip care pretinde că-l cunoaște. Plus corul de nebuni de jos. În sfârșit putea să-i vadă pe cântăreți.

— Hei! Nu mă recunoști, nu-i așa? *Nu.*

Omul avea o coamă de păr blond, dar, după chip, era

antic ca mumiile. Doar râsul îi era familiar. După o secundă, ridică din umeri nepăsător și îl invită pe Robert să ia loc.

— N-ai nicio vină, continuă să sporovăiască. Dar mie îmi vine ușor să te recunosc. A dat norocul peste tine, Robert, așa-i? Aș zice că tratamentul Venn-Kurasawa a dat cele mai bune rezultate la tine; ai pielea mai fină decât la douăzeci de ani.

Bătrânul își mângâie falca cu o mână pătată de vârstă, zâmbind trist.

— Dar restul aparatului cum e? Arăți cam agitat.

— Am... am fost plecat cu sorcova. Alzheimer. Dar...

— Aha, înțeleg, se vede.

Robert recunoscuse dintr-odată acea franchețe brutală. În spatele chipului bătrânului, Robert îl recunoscuse pe omul care îi făcuse anii de la Universitate infinit mai interesanți.

— Tommie Parker!

Tânărul plin de energie pe care nimeni și nimic nu-l putea opri, entuziast spărgător de servere ale Universității încă de pe vremea când era la liceu și, pe urmă, în toți anii facultății. Pișpirelul care abia aștepta să ajungă om mare.

Tommie dădu din cap, râzând ușor.

— Dap. Dap. Doar că, de vreun secol, lumea mă strigă „domnul profesor Thomas Parker”. Știi că mi-am luat doctoratul la Institutul Tehnologic din Massachusetts? După care m-am întors aici și am fost profesor patruzeci de ani. Ai în față unul din membrii de vază ai Universității!

Și văzând ce făcuse timpul... Robert rămase tăcut. *Ar trebui să fiu imun deja.* Își luă privirea de la Tommie și se uită pe fereastră la mulțimea de afară.

— Ce se întâmplă, bătrâne? Te văd aici aranjat la comandă ca un căpitan.

Parker râse și tastă ceva la laptopul din brațe. Din câte putea Robert să-și dea seama, era un soi de sistem străvechi, mai rău decât „foaia” cu care începuse el, și cu un sistem de operare mult, mult mai slab decât Epiphany. Dar în vocea lui se auzea entuziasmul.

— E o demonstrație de protest pe care am organizat-o.

Împotriva pericolului Biblionetului. N-am putut opri tocarea cărților, dar... uau, ia uite ce-am găsit. Te-am prins pe cameră când ai intrat mai devreme prin spate.

Tommie îi arată ceva parcă înregistrat cu un telefon mobil undeva în nordul campusului. O figură abia vizibilă, care putea fi Robert, pătrundea în Bibliotecă prin ușa din spate.

— Nu am idee cum ai reușit să treci de camerele de securitate, Robert.

— Asta se întreabă și conducerea, zise tânărul care îl salvase. Se așezase la masa din fața sălii și își scutura pulberea de hârtie din păr și de pe haine. Dintr-odată, inscripția de pe tricou „Confetti dăunează grav sănătății” capătă sens. Tipul simți privirea lui Robert și îi făcu un semn din mână.

— Vă salut. Eu sunt Carlos Rivera și lucrez în Bibliotecă.

Tricoul se făcu alb, ceea ce măcar mai ascundea bucățile de hârtie care mai rămăseseră pe el.

— Dumneata ești cu cei care distrug cărțile?

Dintr-odată băgă de seamă jumătatea de pagină pe care o salvase de la tocător. O așeză încetișor pe masă, poate mai târziu avea s-o citească și să încerce să afle de unde fusese luată.

— Nu, nu, zise Parker. Carlos ne ajută. De fapt, toți bibliotecarii se opun distrugerii cărților, în afară de cei din administrație. Și, având în vedere că și tu ai intrat fără să te întrebe nimeni nimic, aș zice că avem aliați și în rândul șefilor. Ești un personaj celebru, Robert. Am putea să ne folosim de înregistrarea făcută de tine în camera tocătorului.

— Dar n-am...

Robert era cât pe ce să spună că n-are nicio înregistrare, dar își aduse aminte ce fel de „haine” purta.

— În regulă, doar că va trebui să-mi arăți cum să ți-o dau.

— Nu e nicio problemă... începu Rivera.

— Folosești porcăria aia de Epiphany, nu-i așa? Da, va trebui să-ți găsim pe cineva care poartă ca și tine, să te

ajute. Purtabilele cică îți fac viața mai ușoară, dar eu cred că e o modalitate să te controleze mai ușor. Eu mă mulțumesc cu dovezi palpabile.

Și bătut ușor cu palma în laptop. Printr-un accident fericit de memorie, Robert recunoscuse modelul. Acum vreo douăzeci de ani, fusese cea mai tare sculă în materie de putere combinată cu miniaturizarea, douăzeci de centimetri pe douăzeci și cinci, cu un ecran ultraluminos, gros de câțiva milimetri și o cameră web excelentă. În ziua de astăzi... până și lui Robert îi părea ditamai măgăoia învechită. *Cum o fi comunicând cu celelalte aparate moderne?*

Privirea lui Parker alunecă înspre bibliotecar.

— Cum a reușit să intre în clădire, Carlos?

— *Wo buz hidao*³

!

Tommie scăpă un geamăt frustrat.

— Iar vorbești chineză, Carlos.

— Pardon.

Se uită înspre Robert.

— Am fost translator în cadrul Armatei pe timpul războiului, zise, ca și cum asta ar fi explicat totul. Nu știu cum a reușit să intre, domnule profesor. Eu l-am văzut coborând pe alee dinspre Clădirea Varșavschi. Am folosit aceleași imagini pe care le au și camerele de supraveghere. Veți observa că, până și atunci când a ajuns la sala unde erau tocătoarele, tot nu s-a găsit nimeni să-l oprească.

Își întoarse capul în direcția depozitului.

— Poate domnul decan are oameni care lucrează la problemă.

După un moment de tăcere, un bătrân își făcu apariția din spatele cărților.

— Știi prea bine că n-am niciun om, Carlos.

Se îndreptă spre fereastră fără să-i adreseze vreo privire lui Robert.

Aha! gândi Robert, *deci aici se ascunsese Winnie în*

³ „Nu știu” în lb. Chineză în original (n. Red.).

ultimele săptămâni. Blount se uită în jos înspre piață, în cele din urmă vorbi:

— Au încetat cântatul. Știu că a venit și Gu, nu-i așa?

— Da, domnule. Chiar dacă noi n-am publicat înregistrarea, sunt destui jurnaliști care mișună primprejur. Cel puțin trei surse l-au identificat.

Afară, mulțimea scanda. Robert încercă o mișcare, cum îi arătase Juan să facă pentru a afla știrile. Văzu doar publicitate. Și Sharif tot mut era.

După o clipă, Blount se întoarse în capul mesei și se așează pe scaun cu un oftat greu. Încă nu-i aruncase nicio privire lui Robert, dar nu mai arăta atât de impertinent ca la ora lui Chumlig. *Câți ani au trecut oare de când nu ne-am mai jucat de-a războiul?* Robert îl privi fix pe Blount, gest pe care computerul l-a interpretat ca fiind o comandă de căutare pe numele acestuia. Dar, în plus, în zilele de demult, privirea lui Robert întotdeauna îl intimida pe tip.

— OK. Blount îi făcu semn lui Tom. Spune-le oamenilor noștri de jos să înceapă ultima parte, cu interviuri, opinii etcetera.

— Și cu ultimul nostru invitat-surpriză cum rămâne? zise Tommie arătând cu degetul spre Robert.

Blount se uită, în sfârșit la Robert. Pe ecran veneau valuri de informații: Google: *Winston C. Blount a absolvit Filologia la Universitatea din San Diego în 1971, doctoratul în literatura engleză la Universitatea din Los Angeles 1973, profesor la Catedra de engleza la Universitatea din Stanford 1973 - 1980, profesor de literatură și apoi decan al Facultății de Artă și Literatură la Universitatea din San Diego 1980 - 2012. /Bibliografie, Interviuri., Activități/...*

— Ia zi, Winnie, tot cu șmenuri de ocupați?

Chipul bătrânului păli, dar răspunsul fu cât se poate de prompt.

— Prefer să mi se spună domnule decan sau Winston.

Avusese o vreme când voia să i se spună „Win”, dar îl lecuisese Robert de pretenția respectivă. Se măsurară din priviri câteva clipe, în cele din urmă, Blount întrebă:

— Ai vreo explicație despre cum ai reușit să intri pe ușa

de serviciu?

Robert râse încet.

— Am intrat pur și simplu. Sunt cât se poate de neștiutor, Winston.

Ce se întâmplase oare cu Zulfi Sharif?

Tommie Parker își ridică ochii din laptop.

— *Există* pe net informații publice de ultimă oră în *legătură* cu Robert Gu. Care a suferit de Alzheimer *aproape patru ani*. Este unul din ultimele succese în *materie* de tratament. Uau, frate, era să mori de bătrânețe înainte *să te faci bine*. Pe de altă parte, se pare că te-a *lovit norocul cel mare*. Deci! Cu ce ocazie pe la *noi*, taman azi?

Robert, spre surprinderea lui, nu avea niciun chef să *discute problemele lui* cu Bob și Miri.

— *Potrivirea* e pur și simplu întâmplătoare. Am venit *pană în* campus pentru că... pentru că voiam *să văd cărțile*.

Un zâmbet răutăcios înflori pe chipul lui Blount:

— Cum îți stă ție în obicei, să apari când e prea târziu. Vii să vezi cărțile în ziua când noi le ardem.

— Ba nu le ardem, domnule decan, sări Rivera. Doar le tocăm. Tehnic vorbind. În afară de confetti, celelalte tocături sunt păstrate.

Robert privi la pagina pe care o adusese de jos: o tocătură care scăpase din locul de veci? Ținu bucata e hârtie stingheră între degete și întrebă:

— Serios, ce se întâmplă aici? Ce-a fost asta? Ce nebunie a dus la distrugerea cărții din care a căzut pagina asta?

Winnie nu răspunse imediat; îi făcu un semn lui era să-i dea hârtia din mâna lui Robert. O așeză pe masă și o analizează câteva clipe, apoi zâmbetul lui i se lăți și mai mult.

— Ce ironie plăcută. Încep de la literatură post-modernă, nu-i așa, Carlos?

— Dui... răspunse tânărul, ezitând.

— Aceasta, zise Winnie rânjind în timp ce flutura hârtia în aer, este dintr-un roman științifico-fantastic! Tâmpiții ăia sefiști au primit în sfârșit ce meritau. Treizeci de ani au sabotat literatura și educația literară - acum le-a venit de

hac reduktionismul viitorului! Bună răsplată!

Făcu foaia ghem și o aruncă înapoi spre Robert.

Tommie recuperează mingea de hârtie și încercă să o netezească.

— A fost o întâmplare că SF-ul a fost primul, Winston.

— De fapt, remarcă Rivera, există zvonuri cum că s-ar fi început cu SF-ul fiindcă ar fi mai puțini protestatari în rândul ciudaților.

— N-are nicio relevanță, spuse Tommie. Aveau programat să ajungă și în celelalte domenii până la sfârșitul zilei.

Winnie se aplecă în față:

— Ce vrei să spui cu *aveau*?

— Cum, nu știai? Parker își mângâie iar laptopul. Au încheiat pe ziua de astăzi. Zâmbi cu gura până la urechi și continuă: presa populară spune că „mica problemă tehnică” a fost apariția lui Robert în mijlocul operațiunii.

Rivera ezită și o luminiță pâlpâie în lentilele negre din ochelarii pe care îi ținea mereu la ochi.

— Da. Deci mulțimea de afară avea motiv de bucurie, la urma urmei.

Winnie se ridică, privi din nou pe fereastră și se așează la loc.

— Foarte bine, o primă victorie! Transmite felicitări trupelor, Tommie.

Robert își ridică mâinile în aer.

— Îmi poate explica și mie cineva ce se întâmplă? Poate nu arde nimic, dar aduce foarte bine cu *Fahrenheit 451*. Care e altă carte științifico-fantastică, Winston.

Rivera îi făcu un semn:

— Dați o căutare pe Biblionet, domnule profesor.

Robert începu să tasteze, gesticulând și întrebându-se în gând cum reușea Juan să facă toate astea fără să pară ridicol.

— Ia laptopul meu, n-ai să reușești să vezi știrile în Epiphany.

Winston Blount bătu cu palma în masă.

— Lasă-l pe Gu în treaba lui, Tommie. Noi avem treaba

noastră.

— OK. Dar Robert a schimbat datele problemei, acum ne putem folosi de reputația lui.

Rivera aprobă și el:

— Corect. Practic, a câștigat toate premiile care se puteau câștiga.

— Lasă-mă, domnule, cu astea, zise Blount. Avem deja patru nobeliști alături de noi. Față de ei, Gu e apă de ploaie.

Aruncă o privire rapidă în direcția lui Robert. Avusese o secundă de ezitare, prea scurtă pentru ca ceilalți să sesizeze.

Cele mai importante lucruri despre Winston Blount nu erau scrise în biografia de pe net. Odinioară, Winnie se crezuse el însuși poet. Dar nu era; abia putea să lege două idei, dar avea un ego mare. Până la vremea când ajunseseră amândoi preparatori la Stanford, Robert își pierduse deja răbdarea cu acest poseur. Pe de altă parte, ședințele de la catedră ar fi fost plictisitoare de moarte fără pasiunea lui Robert de a-l ironiza pe Winnie. Tipul fusese o sursă nesecată de amuzament, în încercările lui disperate de a-l pune pe Robert cu botul pe labe. Semestru după semestru, duelurile lor verbale deveniseră din ce în ce mai puțin voalate, iar eșecurile lui Winnie, tot mai evidente. Soarta fusese și crudă, vitregindu-l pe Blount de talentul la care râvnea cel mai mult, acela de a crea opere memorabile. Campania lui Robert, mai în glumă mai în serios, avusese un efect devastator. În ultima perioadă a anilor șaptezeci, bietul Winnie era ținta - mascată - a întregii catedre. Din toată demagogia lui nu mai rămăsese nimic. Plecase din Stanford, spre marea satisfacție a lui Robert, care își amintea ce mulțumire simțise când scăpase lumea de un asemenea talent gol, iar Blount își luase locul meritat în schema lucrurilor, devenind administrator...

Dar probabil fusese la fel de bun cum era noul Robert Gu talentat în poezie. *Mă întreb dacă Winnie are idee ce prost manager e...* Tommie Parker habar nu avea de

nuanțele discuției. Răspunse la comentariile lui Blount ca și cum ar fi fost un fapt divers.

— Cineva trebuie să-l fi considerat important. Cineva care are putere să-l treacă dincolo de un sistem de securitate destul de strict.

Se întoarse spre Gu.

— Ia adu-ți aminte, Robert. Știu că ești nou într-ale comunicațiilor - și Epiphany nu te ajută prea mult dar ai observat ceva neobișnuit astăzi? Vreau să spun... ceva înainte să ajungi la Bibliotecă!

— Păi...

Aruncă o privire la știrile care începeau să se deruleze în aer. Texte și fotografii despre „Proiectul Biblionet: salvarea preistoriei pentru studenții de astăzi”. Știrea *asta* era cu siguranță ciudată. Nu mai observă nimic neobișnuit, în afară de lumini care pâlpâiau în diverse locuri. Încercă să-și amintească explicațiile lui Juan. *Ah*. Sharif revenise, o iconiță roșie într-un colț, pe undeva prin zona depozitelor.

— M-a ajutat un student, Zulfikar Sharif.

— Ai ținut legătura cu el în drum spre Bibliotecă?

— Da. Sharif mi-a spus că ar fi mai ușor dacă aș evita mulțimea adunată în fața intrării principale.

Rivera și Parker se uitară unul la altul.

— Și n-ați observat barajele puse de Pază? Care vă ghidau spre intrarea din sud?

— Domnule profesor, se pare că ați fost deturnat.

— Nu fi supărat, Robert, zise Parker. Genul acesta de lucruri se întâmplă frecvent cu portabilele. Ar trebui să vedem ce este cu acest personaj Zulfikar Sharif.

Robert făcu semn în direcția luminii roșii.

— Cred că e încă aici.

Gestul trebuie să-i fi semnalat computerului să facă publică lumina pe care o vedea: Rivera se uită în direcția mâinii lui, apoi:

— Da! Vedeți luminița, domnule profesor Parker?

Tommie se uită în ecranul laptopului și atinse touchpadul:

— Bineînțeles că o văd. Pun pariu că, prin computerul lui

Robert, a și tras cu urechea la ce discutam mai devreme. Ce-ai spune să-l invităm să iasă din ascunzătoare, să stăm puțin de vorbă.

Blount se uita, pierdut, de jur împrejur, clipind din ochi. Evident, nu vedea luminița, dar răspunse la sugestia lui Tommie ca și cum i-ar fi fost adresată lui.

— Da, invită-l.

Robert tastă și așteaptă o clipă. Un fel de spiriduș rubiniu zbură până la marginea mesei și dintr-odată deveni un om întreg, cu pielea închisă la culoare și privire onestă. Le zâmbi jenat, prelingându-se de-a lungul mesei, pentru a se „așeza” pe un scaun aflat în celălalt capăt.

— Vă mulțumesc, domnule profesor, că m-ați invocat. Și da, am tras cu urechea la ce vorbeați. Scuze pentru defecțiunile tehnice de mai devreme.

— Aș spune că mai degrabă ai profitat de neștiința unui începător, zise Parker.

Blount dădu din cap cu emfază:

— Așa aș zice și eu! Eu...

Ezită, părând să cântărească faptele.

— Ah, la naiba. Contează, Tommie? Tot ce am făcut astăzi este pe față.

Tommi zâmbi cu gura până la urechi.

— Adevărat! Dar un lucru pe care l-am învățat este că întotdeauna calul de dar se caută la dinți. Câteodată poți descoperi vreun cal troian!

Privi către imaginea de pe ecranul laptopului.

— Deci, domnule Sharif, nu contează dacă ai tras sau nu cu urechea. Spune-ne doar ce i-ai făcut lui Robert Gu. Cineva l-a condus spre intrarea de serviciu și l-a trecut de toate nivelurile de securitate.

Sharif zâmbi timid.

— Sincer să fiu, și eu am fost la fel de surprins ca și dumneavoastră. Eu și domnul profesor stăteam de vorbă bine mersi când am ajuns în campus. La un moment dat, a devenit foarte tăcut pe măsură ce coboram panta dinspre Clădirea Varșavschi. Pe urmă, brusc, fără niciun motiv aparent, a făcut stânga și a luat-o spre partea de nord a

clădirii. După care l-am văzut intrând pe la intrarea de serviciu... și ni s-a întrerupt legătura. Mai mult de atât nu știu. Purtabilul meu are antivirusul cel mai puternic de pe piață, nu are nimeni acces, hm...

Stătu o clipă tăcut, apoi schimbă subiectul.

— Mă întreb, nu cumva înțelegeți greșit situația? Proiectul Biblionet va permite oricui dorește să aibă acces la toată literatura scrisă în istoria omenirii și mult mai rapid decât oricare alt program existent. Ce e greșit cu treaba asta?

Această ultimă remarcă fu întâmpinată cu o tăcere totală. Winston Blount schiță un zâmbet subțire:

— Bănuiesc că nu ai văzut site-ul nostru de web!

— Ăă... încă nu am avut ocazia...

Făcu o pauză, cu privirea pierdută în gol.

— Aha, înțeleg ce vrei să spunei, continuă, zâmbind. Presupun că ar trebui să fiu de partea protestatarilor - aș avea și eu jobul asigurat la Biroul de informații! Vedeți dumneavoastră, mie îmi plac poeziile din timpurile străvechi, dar literatura veche este incredibil de greu de accesat. Dacă te interesează un subiect post anii 2000, sursele sunt peste tot, găsești tot ce vrei, doar apeși pe un buton. Dar pentru restul literaturii, trebuie să te apuci să răscolești toată *asta*!

Și arată cu mâna spre șirurile nesfârșite de cărți, depozitul care se întindea cât vedeai cu ochii pe întregul nivel al șaselea al Bibliotecii.

— Îți trebuie zile întregi doar ca să-ți dai seama care pe unde vine.

Trântorul, gândi Robert și se întrebă dacă entuziasmul lui Sharif pentru „cărți adevărate” fusese sincer. Dar observase trendul respectiv chiar din perioada când era profesor. Nu erau doar studenții cei care refuzau să se murdărească pe mâini. Chiar și cei care se lăudau că lucrează în cercetare ignorau informațiile pe care nu le găseau online. Winnie privi amenințător înspre tânăr:

— Domnule Sharif, dumneata nu înțelegi scopul acestor camere. Nu mergi în depozit așteptând să găsești

răspunsul precis la întrebarea-arzătoare-a-momentului. Nu funcționează așa. Am fost de mii de ori printre rafturile astea și numai rareori am găsit răspunsul exact al căutărilor mele. Dar știi ce am găsit în schimb? Am găsit alte cărți, care tratau parțial subiectul căutat și care mi-au răspuns la întrebări pe care eu nici nu mă gândisem să mi le pun. Acele răspunsuri mi-au deschis noi orizonturi și au fost de cele mai multe ori mai interesante decât crezusem eu când pornisem în călătorie.

Se uită la Rivera:

— Zi tu dacă nu-i așa, Carlos,

River aprobă din cap, nițel cam fără entuziasm, observă Robert.

Dar Winnie vorbise bine, atât de bine, încât Robert simți nevoia să întărească cele spuse.

— Este curată nebunie, Sharif. Aparent, proiectul Biblionet este ideea cuiva de a fotografia și apoi digitaliza tot conținutul Bibliotecii. Dar... - brusc își aminti o mulțime de întâmplări din ultimii lui ani la Stanford - Google nu a făcut același lucru?

— Corect, zise Rivera. De fapt, acesta este primul nostru argument și, probabil, cel mai puternic. Dar Huertas e un comerciant versat și are și el argumente în favoarea lui. Ce dorește el este ceva rapid și foarte, foarte ieftin. Niciuna dintre digitalizările de dinainte nu a fost la fel de complexă și împânzită precum va fi cea de acum. Huertas are avocați și software care să-i permită să cumpere vechile drepturi de autor pe niște sume de nimic și care nu vor mai putea fi răscumpărate sau vândute altcuiva.

Winnie râse amar.

— Adevăratul motiv pentru care cei din administrație au acceptat proiectul este că le convin banii lui Huerta, poate chiar și publicitatea. Dar dă-mi voie să-ți explic, domnule Sharif, tocarea cărților înseamnă distrugerea lor. Mai rău de atât nu se poate. Rezultatul va fi un talmeș-balmeș fără nicio utilitate.

— Ba nu, domnule Blount, citiți prezentarea: fotografiile înregistrate de camerele din tunel sunt apoi analizate și

reformatate. Este o problemă de software să reorienteze imaginile, să le potrivească unele cu altele și să reconstruiască textul original, în ordinea corectă. De fapt, dincolo de simplitatea mecanică a proiectului, se pare că acesta este motivul pentru care foile sunt rupte cu asemenea violență. Urmele lăsate în momentul ruperii sunt unice, nu e ceva nou. Reconstruirea focului de armă este deja un procedeu clasic în criminalistică.

— Ah, da?

Robert luă în mână pagina pe care o scăpase de la măcelul din depozitul de literatură nouă. O ținu între degete ca pe o victimă, lipsită de suflare.

— Ia să-mi spui și mie ce minune de software va putea recupera o bucată de hârtie smulsă din legătură și care nu a ajuns în tub, deci rămasă nefotografiată?

Lui Sharif prea puțin îi păsa, dar văzu pe fața lui Robert că nu era de glumă.

— Dar, domnule profesor, asta nu e problema mea. Se vor pierde fragmente pe ici, pe colo, e drept. Chiar și acolo unde totul este fotografiat integral, programele ar mai putea încurca pe ici, pe colo câte o bucătică. Teoretic, marja de eroare este infimă, câteva cuvinte la un milion de volume, mult mai bună chiar și decât în cazul republicării unei cărți, cu editare manuală! Acesta este și motivul pentru care marile biblioteci participă la proiect, pentru a verifica rezultatele și a detecta orice eventuală eroare.

Alte biblioteci mari! Robert își dădu seama că stătea cu gura deschisă. O închise, rămas fără replică.

Tommie se uita în ecranul laptopului.

— Pari dintr-odată foarte bine informat, domnul meu.

— Pentru că... mă rog, sunt cu computerul pe mine, răspunse tânărul.

— Pfff. Și tot ce-ți dorești este să-ți urmezi pasiunea pentru literatură.

— ... Da! Îndrumătoarea mea de lucrare și-a bazat întreaga carieră pe *Secretele vârstelor* lui Gu. Și acum află că marele poet s-a întors printre noi din ghearele Alzheimerului! Este un tren pe care nu-l prinzi decât o

dată în viață... Uitați ce zic eu: dacă nu credeți în prezentarea mea de pe Google, dați în baza de date de la Informații! Multă lume este foarte mulțumită, chiar o grămadă de studenți de la Universitate - și să știți că nu le dau vreo informație secretă! Nici măcar una!

Aha. Poate că încă era interzis să faci lucrările altora, în această minunată lume nouă.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu domnul profesor Gu astăzi, dar apariția lui a încetinit proiectul, nu-i așa? Nu asta vă doreți?

Blount și Rivera aprobă simultan.

— Dap. Dar încă nu-s lămurit care e jocul dumitale.

— Nu sunt decât un simplu student la engleză!

Tommie scutură din cap:

— Poți fi aproape oricine. Poate și cineva din conducere. Când vor să pozeze în filologi, trimit pe cineva care se pricepe la poezie. Există o vorbă din bătrâni: începutul încrederii vine când te vezi cu omul față în față. Eu nu văd nimic în biografia dumitale de care să mă agăț să zic că ești băiat de încredere.

Sharif se ridică și făcu câțiva pași prin masă. Își îndreptă privirea în sus, ridicându-și mâinile în aer.

— Vreți în persoană? Asta pot face. Uitați-vă în jos, la banca de lângă alee.

Tommie își dădu scaunul mai în spate, aruncând o privire peste umăr. Robert se duse la fereastră și se uită în jos. Mulțimea se risipise, mai rămăseseră câteva pâlcuri de demonstranți înrăiți. Aleea era un șarpe din dale care își croia drum de-a lungul dealului, capul atingând balustrada terasei Bibliotecii. Mozaic veritabil, încă de pe vremea studenției lui Robert.

— Am bătut tot drumul din Corvallis special să-l văd pe domnul profesor Gu, vă rog, nu mă trimiteți înapoi acasă.

Și chiar acolo, în mijlocul aleii, era al doilea Zulfi Sharif, de data aceasta, în carne și oase. Se uita în sus către ei și le făcea semn cu mâna.

13

MIRI ÎȘI FACE GAȘCĂ

De când se știa, Miri avusese ghinion cu bunicii. Părinții lui Alice - și bunicii de asemenea - trăiseră în Chicago și niciunul nu mai era în viață. Din partea familiei lui Bob, Robert fusese aproape mort, dar apoi își revenise! Acum Miri se temea că avea să-l piardă și a doua oară. Și ajungem la Lena...

Lena Gu era decedată doar oficial, după ce îl convinsese pe Bob să aranjeze minciuna cu Prietenii dreptului la intimitate și îi interzisese categoric să-i spună lui Miri. Dar Bob o pusese pe Miri la curent. Foarte inteligent din partea lui, pentru că Miri ar fi descoperit oricum, dar, făcând-o părtașă la secret, Miri devenise prizoniera promisiunii de a nu dezvălui nimic. Nu-i suflase o vorbă lui Robert, nici chiar pe vremea când mai erau încă prieteni și el căutase disperat răspunsuri.

Dar acum *Miri* era cea disperată. Nu o mai văzuse pe Lena de cinci luni. Fusese cât pe ce să o sune după incidentul cu Ezra Pound. Dar n-ar fi făcut altceva decât să-i confirme certitudinea că Robert e un monstru. Bob nu voia să mai audă de problemele lui Robert. Lașul. Alice nu era lașă, dar era ocupată până peste cap în aceste zile cu pregătirea care nu părea să meargă prea bine. *OK, mă pot descurca și singura*, își spuse Miri în gând. Pusese la cale un plan de recuperare, împreună cu Sharif. La început, totul mersese ca pe roate. Avea acces la purtabilul lui Sharif și, prin el, direct la Robert. Dar, după excursia lui Robert la Universitate, își dăduse seama că, în afară de ea, mai era cineva în spatele lui Sharif.

Clar, venise momentul să-i facă o vizită Lenei.

Așteptă până în weekend și luă o mașină până la Dealul Piramidei. Locul roia de lume sâmbăta. Bob îi povestise că îi aducea aminte de bălciurile din copilărie. Trebuia să mergi fizic până acolo, dar, odată ajuns, puteai intra în

orice joc aveai chef. Era afacerea celor de la Cazinourile din Baja, dar pentru copiii care nu erau încă la vârsta legală pentru jocurile de noroc. Cel mai important lucru, pentru Miri, era că parcul avea un sistem de pază destul de bun. Chiar dacă pe Robert l-ar fi apucat curiozitatea să vadă unde s-a dus, era puțin probabil că ar fi putut-o repera până la Lena.

Când ajunse, își scoase bicicleta din portbagajul mașinii și o proiectă ca un măgăruș. Avatarul ei era un personaj clasic de desene animate: ochii mari, părul în formă de țepi și gură mică. Ceea ce ar fi trebuit să descurajeze pe oricine avea de gând să se joace cu el.

Miri o luă de-a lungul potecii care înconjura dealul, își scoase avatarul ca să poată vedea jocul zilei. *Îh, porcăria de Jurassic*. Teropozi și stegozauri peste tot. Acum un an, nimeni nu auzise de Jurasici, iar acum erau mai populari decât multe jocuri de la firme mari. Chiar reușiseră o mega lansare a ultimei versiuni de *Cretacic*. Existau sute de tipuri de personaje. Unele chiar erau furate din alte jocuri. Restul erau imaginate din folclorul popoarelor de la capătul lumii. Imagieria era foarte foarte ieftină, fără vreo logică creativă. Poate de aceea erau copiii înnebuniți după ele.

Aproape de vârful dealului, un Mic Tiranozaur urla. Sunetul nu era amplificat de vreun sintetizator.

Tiribombele țâșniră de undeva din măruntaiele pământului, aruncându-se spre înălțimi. Stătură suspendate în aer aproape un minut, după care se aruncară înapoi spre pământ. Era cea mai spectaculoasă cursă din California de Sud. Prietenii lui Miri strâmbau din nas: „Poate e doar poșta, trimisă cu lansatorul de la UP/Ex”. Dar când era mică, Miri își petrecuse zile întregi făcând tumbe prin aer.

Astăzi, traversă parcul fără să participe la vreun joc. Fusesse atentă să nu atingă, cu atât mai puțin să se urce în vreo jucărie. Evitase cu multă grijă animăluțele pufoase pe care îți venea să le iei în brațe să te joci cu ele. Regula numărul unu a parcului era „pui mâna, plătești”. Poate ar

trebui să plătească intrarea la vreun joc, pentru a împărtăși febra momentului.

Se opri și aruncă o privire în susul dealului. Zona era foarte animată, iar, dacă ascultai atent, îi auzeai pe puștii ascunși prin tufișuri jucându-se în alte universuri, concepute în așa fel încât niciunul din jucători și nicio mașină nu îi incomodau pe ceilalți. Se felicită că alesese avatarul anime, prea pretențios pentru mucoșii de aici.

— Ce zici de *Spirite gemene*? Nu ai nevoie decât de doi oameni.

— Au!

Miri era cât pe ce să cadă de pe măgăruș. Se întoarse și se ascunse în spatele bicicletei. În fața ei era cineva real, dar tot cu avatar anime. Mută pe imaginea reală și surpriză: Juan Orozco. El mai lipsea. Nu și-ar fi închipuit că era fan anime clasic.

Vorbi cu o voce pițigăiată:

— Mă tem că astăzi nu sunt dispusă, caut ceva mai sofisticat.

Orozco - și creatura cu părul cu țepi pe care o avea ca avatar - își aplecă într-o parte capul, curios:

— Tu ești Miri Gu, nu?

Culmea lipsei de politețe, dar la ce să te aștepți din partea unui ratat de paisprezece ani?

— Așa. Și? Tot n-am chef să mă joc.

Făcu stânga-mprejur și împinse bicicleta la deal, pe potecă, cu Orozco pe urmele ei. Băiatul avea o bicicletă pliabilă, pe care o manevra mult mai bine decât Miri pe a ei.

— Știi că eu și bunicul tău lucrăm împreună pentru proiectul de compoziție al doamnei Chumlig?

— Știam asta!

Am îmbulinat-o! Dacă Juan afla ce avea Miri în plan, atunci și Robert putea afla.

— M-ai urmărit?

— Nu e ceva ilegal!

— Dar nu e frumos.

Nu se uita la el, mergea repede-repede tot înainte.

— Nu te-am urmărit secundă-cu-secundă. Doar speram să ne întâlnim pe undeva, după care te-am zărit venind dinspre poartă...

Poate doar îi instalase alarme de proximitate.

— Nu știu dacă știi, bunicul tău încearcă să mă ajute. La scris, de exemplu. Am impresia că încep să le am cu scrisul. Iar eu îl învăț să poarte. Dar... îmi pare rău pentru el. Tot timpul pare enervat de ceva.

Miri continua să meargă înainte.

— În orice caz, mă gândeam... dacă s-ar putea întâlni cu vreunul din prietenii lui de demult... poate s-ar simți mai în largul lui.

Miri se întoarse nervoasă spre el.

— Recrutezi cumva?

— Nu! Adică, am o afacere în care s-ar putea băga seniorii, dar nu despre asta este vorba. Bunicul tău mă ajută la lecții și vreau să-l ajut și eu la rândul meu.

Începuseră să coboare dealul pe partea cealaltă, apropiindu-se de poarta dinspre est. Aici era ultima șansă a Parcului să facă bani. Cu cât te apropiai mai mult de poartă, cu atât decorul devenea mai tentant. Tot felul de animăluțe pufoase se jucau în jurul tău, îmbiindu-te să le iei în brațe. Jucăriile erau de-adevăratelea, un mecanism îmbrăcat în pluș gros care îi tenta pe copii. Când era mai mică, Miri cumpăra câte o jucărie pe lună. Mai avea și acum câteva în camera ei.

Împinse bicicleta prin aglomerația de jucării, încercând să evite ursuleții vorbitori, soldații în miniatură și copiii. Ajunsă în fața porții, Miri se împiedică și își pierde avatarul, redevenind pentru o clipă fata grasă și neinteresantă de fiecare zi, iar bicicleta, o rablă. Orozco în realitate era un slăbănog care se chinuia, nervos, să-și desfacă bicicleta nou-nouță.

Nu trebuie să afle despre Lena.

Făcu un pas spre băiat și îl împunse cu un deget în piept.

— Bunicul meu se descurcă și fără ajutorul tău. Lasă-te de racolări și, în afara școlii, stai departe de el.

Și îi băgă sub nas o imagine făcută de Annette pentru grupul lor de Răz bunători. Băiatul se dădu un pas în spate.

— Dar vreau doar să-l ajut!

— Iar dacă te prind că mă urmărești...

Își programă portabilul să transmită coordonate greșite, pe care puștiul avea să le depisteze abia după câteva ore.

Anonim --> Juan Orozco: <sm> Dacă mă superi, temele tale vor „arăta” ca și cum ar fi fost copiate de pe net.

</sm>

Juan făcu ochii mari, luat prin surprindere de amenințarea fetei. Care era vorbă goală, Miri era ascultătoare și respecta regulile cu sfințenie, chiar dacă pretindea altfel.

Se urcă pe bicicletă și își dădu drumul la vale. Aproape își pierdu echilibrul, dar se dresă repede și o zbughi, cât mai departe de Orozco.

Când coborai Dealul Piramidei prin partea de nord-est, dădeai de o vale în care se afla cartierul pensionarilor numit Capătul curcubeului. Fusese fondată în urmă cu șaizeci de ani, cu mult timp înainte ca suburbiile să se extindă atât de departe. Comunitatea luase avânt în primii ani ai secolului douăzeci și unu, când un val de bătrâni proaspăt îmbogățiți ajunsese aici.

Miri pedală de-a lungul rampei de biciclete, făcând tot posibilul să nu dea peste cineva. Legitimația ei de vizitator era încă validă, iar copiii aveau oricum statut de cetățeni de onoare ai comunității. Când era mică și venea la Lena, i se părea că satul era ca din povești. Grădinile cu iarbă adevărată erau la fel de frumoase ca și cele cu iarbă artificială din Fallbrook. Și statuile din bronz adevărat. Și colonadele și fațadele de cărămidă erau reale și frumoase cum numai în cele mai scumpe magazine mai puteai vedea.

Între timp Miri crescuse, mai aflate câteva lucruri despre seniori la școală, deci era inevitabil să nu-și facă unele idei, chiar cinice: la Capătul curcubeului se învârtteau bani frumoși, dar erau cheltuiți de oameni care nu mai aveau pe ce da banii. Majoritatea celor care stăteau acolo se hrăneau cu amintiri, iluzii și promisiuni

biotehnologice, fiindcă nu avuseseră încă norocul să găsească/reușească un tratament nou.

Orozco nu încercase s-o urmărească ori să-și ascundă urmele, Miri îl putu vedea îndreptându-se spre est. Reușise, în cele din urmă, să-și desfacă bicicleta și o luase la pedale înspre cartierul Mesitas. Fata îl urmări, dusă pe gânduri. Ar putea fi Juan Orozco individul care îl deturnase pe Sharif la Universitate? Imposibil. Acela fusese un deștept încrezut care făcuse un gest de bravadă. Mai important, Deșteptul lui pește știa ce face, poate chiar mai bine decât Miri.

Gata. Avea lucruri mai importante la care să se gândească. Casa Lenei era la capătul celei de-a doua străzi. Era timpul să redecoreze peisajul. Se gândise mult la această întâlnire, închipuindu-și toate lucrurile pe care avea să le spună, toate lucrurile triste pe care avea să le vadă. Miri își construise o viziune specială, bazată pe proiectele la care lucrase, într-o formă sau alta, încă din clasa a doua, când învățase ce înseamnă „varianta 12: osteoporoza incurabilă”.

Mai întâi, făcu copacii de pe marginea străzii mai înalți și mai robuști, să nu mai semene a palmieri. Pe măsură ce urca dealul, frunzele mari din vârf fură înlocuite cu crengi arcuite acoperite cu ace verzi de conifere. Miri nu avea, desigur, niciun suport fizic pentru peisajul proiectat, nu avea la ea purtabilul cu planșe pentru jocuri, nici microventilatoare. Soarele tot o bătea în cap, chiar dacă desenase nori pe cer și copaci umbroși de o parte și de alta. Poate ar trebui să-și imagineze căldura ca un fel de vrajă. Se mai gândise și înainte la asta, dar mereu se iveau alte detalii mai importante la care să lucreze. După toate lunile în care visase cu ochii deschiși, imaginea pe care o proiecta acum nu era luată de nicăieri, era în întregime produsul minții lui Miri, împrumutat din sute de fantezii și gânduri, despre cum avea să fie întâlnirea cu Lena. Nu făcuse public proiectul. Multe fantezii sunt mult mai distractive atunci când le împărtășești cu alții, dar nu aceasta.

În cele din urmă se opri brusc și descălecă de pe bicicletă. Avea să meargă pe jos următoarea sută de metri. În jur mai erau câțiva oameni, care, în viziunea ei, făceau parte din decor. Trotuarele și rampele pentru scaunele cu roțile erau poteci de pădure și trepte vechi, acoperite cu mușchi. De câteva ori se împiedică de unele detalii care nu-și aveau logica acolo, dar era explicabil în emoțiile momentului. Ajunse în dreptul grupului de case unde stătea Lena. Se vedeau poteci ducând undeva în spate, semn că mai erau și alte cabane ascunse în inima pădurii. Aici, copacii ei erau foarte bătrâni, cu crengi uriașe întinse deasupra ei. Miri își împinse bicicleta de-a lungul cărării. Oamenii din zonă o duceau mai bine decât restul - nu la fel de bine ca Lena, dar erau încă bine văzuți și respectați. Miri își ținu ochii în pământ și se rugă să nu-i vină cuiva ideea să o întrebe de vorbă.

Mai făcu câțiva pași și dădu de o alee care ducea la o cabană din lemn, mare și albă. Aruncă o privire în sus la crengile care ascundeau cerul într-un verde de smarald al frunzelor bătute de soare. Aici erau copacii cei mai înalți din toată pădurea. Vrajitoria vrăjitoriilor. Aici era înțelepciunea lumii. Își rezemă bicicleta de perete și se îndreptă spre intrare, apoi bătău cu putere în ciocănelul ușii. Bubuitul îi răsună în urechi. Ignoră melodia soneriei care cânta undeva în realitate și pe care Lena o adusese din casa din Palo Alto.

Trecură câteva clipe. Miri auzi un zgomot de pași dinăuntru. Pași? Ușa se deschise scârțâind și imaginația lui Miri fu luată prin surprindere: o femeie, cam de vârsta profesorilor ei de la școală. *Ce cauți aici?!* Miri rămase o vreme fără cuvinte. Nu i se întâmpla foarte des să fie atât de surprinsă de realitate. Își reveni și dădu din cap respectuos.

— Xiu Xiang?

— Da. Tu ești Miri, nu-i așa? Nepoata Lenei?

Făcu un pas înapoi și o invită pe Miri înăuntru.

— Ah, nu știam dacă mă recunoașteți.

Miri făcu câțiva pași în casă, cu imaginația zburând în

toate părțile. Xiu Xiang arăta prea tânără ca să fie o vrăjitoare în toată puterea cuvântului. *OK, o fac discipola Lenei, o cum-să-i-zicem... o ucenică vrăjitoare!*

Ucenica Xiang zâmbi:

— Lena mi-a arătat poze cu tine. De câteva ori te-am văzut și la școală. Lena mi-a spus că vei veni pe la noi, ăăă... mai devreme sau mai târziu.

— Deci mă poate primi?

— S-o întreb.

— Mulțumesc, spuse Miri înclinând ușor din cap.

Ucenica Xiang o invită pe Miri să ia loc într-un fotoliu ce se afla în fața unui birou încărcat cu cărți. Miri se lăsă confortabil în el. Vai. Era de fapt un scaun din plastic ieftin. Iar biroul... era într-adevăr acoperit cu cărți, dar erau manuale pentru reorientarea profesională a seniorilor. Nu erau genul de cărți groase și vechi pe care și le imaginase Miri, însă măcar erau reale. Pe un maldăr era așezat un computer, o „foaie” de care folosise și Robert la început. Miri o transformă repede într-o carte de farmece. Se aplecă în scaun și aruncă o privire pe cărți. Mecanică și electronică. Trebuie să fie ale lui Xiang; Miri se interesase de toți colegii lui Robert. Cutia cu jucării de sub birou conținea probabil gadgeturile pe care le construia la ora de atelier. Miri recunoscuse tava mutilată de Robert, pe care o văzuse la știri.

Ce coincidență dubioasă că Xiu Xiang stătea în aceeași casă cu Lena...

Se auziră zgomote de undeva din spate. Ușa camerei se deschise. Era ucenica Xiang, cu vrăjitoarea-șefă chiar în urma ei. Miri avea pregătită imaginea pentru acest moment. Căruciorul cu roțile al Lenei era o mașinărie banală cu șase roțile, trei pe o parte și trei pe alta, montate pe o axă. Căruciorul Stăpânei Gu avea niște roți mari de lemn, îmbrăcate în argint, înclinate ușor în afară. Când se puneau în mișcare, scânteii albastre dansau în aer de jur împrejurul lor. Miri și-o imaginase pe Lena îmbrăcată într-o rochie grea de catifea neagră, atât de neagră, încât înghițea toată lumina din cameră. Atât de

neagră încât detaliile se pierdeau în întunericul catifelei. Pălăria țuguia de vrăjitoare a Lenei era agățată lejer de spătarul căruciorului. Aici se opreau efectele speciale ale lui Miri. Restul era exact cum arăta Lena în realitate. De fapt, întreaga atmosferă era un cadru special construit pentru a o pune în evidență pe Lena, care era o minune de unică.

Vrăjitoarea-șefă o măsură pe Miri de sus în jos și apoi o întreabă.

— Nu ți-a spus Bob să nu mai iei legătura cu mine?

Dar nu părea atât de furioasă pe cât se așteptase Miri.

— Ba da, dar îmi era dor de tine.

— Ah.

Se înclină puțin în față.

— Ce face mama, Miri? E bine?

— Alice e bine.

Lena știa deja prea multe despre Alice. În plus, nu-i aducea niciun folos să știe mai multe.

— Despre altceva vreau să stăm de vorbă.

Stăpâna Gu închise ochii înfundați în orbite. Când îi deschise din nou, un zâmbet fantomatic păru să-i lumineze fața.

— Mă bucur să te văd, Miri. Dar nu vreau să mă cert cu tine sau cu Bob și, mai ales, nu vreau să afle Știm-noi-cine că încă mai sunt pe aici.

— Vreau să ne certăm doar un pic, Lena. *Atât cât să ajungem la o înțelegere și să mai vrei să mă primești și altădată.* Nu trebuie să-ți faci griji despre Știm-noi-cine.

Dialogul acesta era parcă luat dintr-o carte de povești, doar că, din păcate, Robert nu putea fi în rolul balaurului.

— Îți promit că nu-i suflu o vorbă despre tine. Cel puțin nu fără permisiunea ta. Mi-am luat super precauții când am plecat de acasă. În plus, Știm-noi-cine nu e bun la tras cu ochiul.

— Așa crezi tu, spuse Lena clătinând din cap.

Ucenica Xiang se așezase lângă scaunul Lenei și le urmărea în tăcere. Poate ar putea-o ajuta.

— Dumneavoastră îl vedeți pe Știm-noi-cine în fiecare zi,

nu-i așa?

— Da, la orele de atelier și la ora de cercetare și analiză a Louisei Chumlig.

— Doamna Chumlig nu e chiar așa de rea... *mai ales pentru cei slabi de minte*. Miri era suficient de bine-crescută, încât să-și înghită ultima parte a frazei, dar tot simți că i se urcă sângele în obraji.

Xiang nu păru să bage de seamă.

— Mie mi se pare chiar bună. I-am povestit și Lenei. Louise are o perspectivă, neobișnuită pentru mine, a aflării răspunsului prin căutarea întrebării potrivite. Și tot de la ea am învățat despre importanța analizei.

Arată cu degetul spre „cartea de vrăji” de pe masă. Miri era puțin surprinsă. Da, doamna Chumlig era o femeie de treabă, dar era plină de clișee și era *pisăloagă*.

Dar cu o vrăjitoare, nici măcar ucenică, nu e bine să te contrazici, iar Miri se străduia să facă o impresie bună. Lăsă capul în jos:

— Da, aveți dreptate. Ce voiam să spun... dumneavoastră vă vedeți des cu Știm-noi-cine. E într-adevăr un om atât de rău?

Xiu Xiang dădu din cap.

— E destul de ciudat. Și arată *foarte tânăr*. Robert - pardon, Știm-noi-cine - e cu toane, acum e foarte amabil, o secundă mai târziu îți taie macaroana. L-am văzut făcând asta cu câțiva tineri. Cei bătrâni se feresc de el. Cred că Winston Blount îl urăște de-a binelea.

Da. Miri îl urmărise pe Winston Blount la Bibliotecă sâmbăta trecută. Deși ea își concentrase toată atenția pe bătălia pentru salvarea lui Zulfikar Sharif, nu-i scăpase ostilitatea lui Blount.

— Mă tem că Lena are dreptate în privința lui. Se folosește de oameni. Cum a făcut și cu proiectul meu, mi l-a lăudat ca pe urmă să plece cu el și ai văzut ce-a făcut.

Lena chicoti.

— Xiu, mie mi-ai povestit că a fost foarte palpitant când l-ai văzut ciopârțind mașina.

Ucenica Xiang era prinsă la înghesuială.

— Ăăă... da. Când eram eu la școală, proiectele noastre erau mini rachete și avioane teleghidate. N-aș fi ajuns nicăieri fără experiența practică, reală. În ziua de azi, lucrurile palpabile sunt ascunse sub multe straturi de tehnologie. Și cred că și eu am o parte din vină, fiindcă i-am dat voie. Amândoi, și Robert, și eu, voiam să spargem ceva și l-am aplaudat că *a făcut* ceva. Dar pe el nu-l interesa proiectul meu. I-am oferit doar instrumentul potrivit.

Lena râse din nou.

— Ești atât de norocoasă. Tu ai înțeles în câteva zile ce mie mi-a luat ani.

Ridică o mână uscată și-și dădu părul într-o parte. Medicina modernă o ajutase și pe Lena într-o oarecare măsură. Acum cinci ani, suferea de Parkinson. Miri își amintea și acum tremorul. Medicina modernă tratase Parkinsonul, îi menținuse mintea trează, îi oprise evoluția câtorva boli mai grave și mai puțin grave. Dar osteoporoza nu i se mai putea trata. Încă din clasa a doua, Miri înțelesese motivul medical al acestei imposibilități. Motivul moral nu i-l putuse nimeni explica.

Miri se uită la chipul uscățiv al vrăjitoarei-șefe.

— M-mă bucur că ți-a luat ani buni să vezi adevărata față a lui Știm-noi-cine. Altfel nu l-ați fi avut pe Bob și Bob nu s-ar fi căsătorit cu Alice... și nu m-ar fi avut pe mine.

Lena se uită într-o parte.

— Mda. Bobby a fost singurul motiv pentru care am stat cu bunicul tău. Am vrut ca Bobby să aibă o familie. Și el se purta aproape omeneste cu băiatul, cel puțin până în momentul când și-a dat seama că nu-l mai poate dirija cum vrea el. Dar, între timp, Bob evadase, ducându-se la Facultatea de Marină.

Își întoarse privirea înapoi spre Miri.

— Sunt fericită că l-am avut pe Bobby. Am făcut o greșală teribilă căsătorindu-mă cu bunicul tău, dar uite ce minune a ieșit și nu m-a costat decât douăzeci de ani.

— Nu ți-e dor de el niciodată?

Stăpâna Gu se încruntă.

— Te apropii periculos de mult de linia roșie, domnișoară.

— Îmi cer scuze.

Miri se apropie și îngenunche lângă căruciorul Lenei și îi luă mâna în mâna ei. Bătrâna zâmbi. Știa ce avea să urmeze, dar nu-i putea rezista fetei.

— Ai stat atâția ani departe de el. Îmi aduc aminte când veneai în vizită la noi, pe vremea când Știm-noi-cine era bine sănătos și nu venea niciodată să ne vadă.

Chiar și pe vremea aceea, Lena tot o bătrânică era, o doamnă doctor foarte ocupată, care zâmbea cel mai mult când stătea de vorbă cu Miri.

— Erai fericită atunci?

— Bineînțeles! După toți acei ani, scăpasem în sfârșit de monstru!

— Dar după ce Știm-noi-cine a început să-și piardă mințile, atunci l-ai ajutat.

Lena își dădu ochii peste cap, apoi se uită spre ucenica Xiang.

— Când îți fac semn, o iei pe răzgâiata asta mică de aici și o dai afară.

Xiang se uită la ea, neștiind ce să creadă.

— Ăăă... bine.

— Dar... nu încă.

Lena se întoarce către Miri.

— Am mai discutat despre acea perioadă, Miri. Bob a venit la mine, aici, și m-a implorat să-l ajut. Îți aduci aminte. Te-a adus și pe tine cu el. Bob nu a înțeles niciodată pe deplin relația mea cu tatăl lui. Bietul de el n-a priceput că toată afecțiunea din casa noastră nu era decât pentru el. Dar în fața rugămintelor lui și a mutrișoarei tale simpatice, am cedat și am acceptat să-l ajut pe ticălos în ultimii ani... Și unii spun că demența mai înmoaie oamenii. A urmat cam un an când Robert era aproape neajutorat, dar încă îi recunoștea pe cei din jur și își amintea de anii petrecuți împreună. Atunci chiar ne-am înțeles bine pentru o vreme!

Miri dădu din cap.

— Pe urmă doctorii au găsit un medicament pentru boala lui. Între timp devenise mai mult o legumă. Miri, aş fi stat cu el până la capăt dacă nu ar fi fost tratamentul minune. Dar ştiam ce avea să urmeze: întoarcerea Monstrului.

Lena îşi ridică un deget strâmb în direcţia lui Miri.

— Dacă te fraiereşte o dată, ruşine lui. Dacă te fraiereşte şi a doua oară, ruşine ție. Deci stau în banca mea. Ne-am înţeles?

Miri îi strânse mâna.

— Dar n-ar putea fi altfel de data asta? Până să apuce ei să-l facă bine, o parte din el deja murise.

Aceasta era teoria lui Jin Li, nu a lui Miri.

— Ştiu că e mereu nervos, dar este aşa pentru că a pierdut multe. Poate a scăpat şi de lucrurile rele pe care ți le aminteşti tu.

Lena îi făcu semn în direcţia lui Xiu.

— N-ai auzit ce-a spus Xiu despre noua lui nobleţe de caracter?

Miri folosi altă metodă: niciodată nu funcţiona cu Alice, dar lui Bob, dacă schimba repede subiectul, reuşea să-i distragă atenţia. Aruncă o privire către ucenica Xiang.

— Lena, tu te-ai mutat aici când s-a îmbolnăvit Robert. După ce şi-a revenit, puteai să te muţi oriunde, din moment ce nu mai vii pe la noi. Dar nu te-ai mutat, stai la cincisprezece kilometri.

Lena îşi ridică mândră capul.

— Am trăit în San Diego ani întregi. Doar n-o să renunţ la prietenii de-o viaţă, la magazinele cu care m-am obişnuit, la drumeţiile... la drumeţii am renunţat. Ce vreau eu să spun e că, deşi Ştim-noi-cine a înviat, nu-mi poate controla viaţa!

— Dar... - *atenţie la gheaţa de sub picioare!* - o cunoşteai pe doamna Xiang dinainte?

Vrăjitoarea-şefă strânse buzele.

— Nu. Iar acum tu vei spune sau vei lăsa tăcerea care va urma să sugereze că din moment ce în Curcubeu trăiesc două mii cinci sute de bătrâni, combinaţia noastră nu

poate fi o simplă coincidență.

Miri rămase tăcută.

În cele din urmă, ucenica Xiang vorbi.

— A fost alegerea mea. M-am mutat aici la începutul verii, cam în perioada când începusem să-mi revin. Eu sunt dintre cei mai bătrâni din cartier, dar sunt atât de „veselă și zglobie”, încât nu știu ce să facă cu mine... Deci m-am oferit să stau împreună cu cineva și a fost o idee excelentă. Bunica ta e cu zece ani mai tânără decât mine, dar asta prea puțin contează la vârsta noastră.

Și o bătu ușor pe umăr pe Lena.

Miri își amintea că Lena Gu lucrase ani la rând ca psiholog aici, la Capătul curcubeului. Dacă cineva putea hotărî cu cine s-ar potrivi Xiu Xiang, atunci ea era cea mai capabilă persoană. Deschise gura să spună cu glas tare, când ceva din privirea Lenei îi atrase atenția, un semnal de avertisment care, nici dacă l-ar fi strigat în gura mare, nu ar fi fost mai clar.

După o clipă, Lena se foi în scaun.

— Vezi, draga mea? Pură coincidență. Dar trebuie să recunosc, a fost foarte util. Xiu mă ține la curent cu noile aventuri ale Știm-noi-cui în educația modernă.

Și afișă un zâmbet vrăjitoresc care nu avea nimic de-a face cu efectele speciale ale lui Miri.

— Da, răspunse Xiang. Amândouă stăm cu ochii pe el.

— Monstrul n-o să mă prindă de data asta.

Miri se dădu pe spate cu scaunul:

— Sunteți o entitate combinată!

Nici în visele ei cele mai fantastice nu și le-ar fi putut imagina pe cele două vrăjitoare folosind magia modernă.

— O ce? întrebă ucenica.

— O entitate combinată. Parteneri cu puncte slabe și puncte forte complementare. În ochiul public sunteți o singură persoană, reprezentată de partenerul mobil. Dar vă folosiți calitățile pentru un scop comun.

Xiang se uita la ea fără să înțeleagă nimic.

Ah... Miri le trimise un impuls. În afară de statusul medical al Lenei, amândouă erau complet offline. Miri

fusese prea absorbită cu propria ei jucărie.

— Nu „purtați”, nu?

Xiang arată cu mâna spre birou.

— Am foaia și cărțile de pe masă, încerc să învăț o grămadă de lucruri noi, Miri, nu am timp de pierdut cu purtatul.

Miri aproape își uită misiunea pentru care venise.

— Doamnă Xiang, vă înșelați în privința purtabilelor. Nu v-a vorbit și doamna Chumlig despre ele? Unele pachete de analiză nici nu funcționează pe computerele statice.

Xiang aprobă din cap:

— Mi-a arătat ceva. Dar mi s-a părut o simulare moleculară îmbrăcată frumos ca la un joc.

— Dar v-ați uitat la ele numai prin foaia bidimensională!

Ucenica vrăjitoare își lăsă capul în jos, copleșită.

— Am atâtea lucruri de învățat, Miri. Încă sunt la noțiunile cele mai simple, pe care le pot rula de pe foaie.

Lena o privi pe femeia din fața ei, apoi se întoarse spre Miri.

— Biata de tine. Miri, tu nu înțelegi. Trăiești într-o epocă a omenirii care crede că poate ignora condiția umană. N-ai citit niciodată *Secretele vârstelor*; nu-i așa?

— Ba normal că am citit-o!

— Scuze, Miri, sunt sigură că ai citit-o. La urma urmei, e cea mai cunoscută capodoperă a prea-odiosului meu soț. Dar, recunosc, sunt poeme absolut geniale. „Greutatea lor implacabilă” e manifestarea răutății lui canalizată într-o formă care să cuprindă aceste adevăruri universale. Dar tu nu ai cum să înțelegi. Ești înconjurată de promisiuni medicale și jumătăți de remedii. Îți abat atenția de la realitatea dură.

Lena se opri, lăsându-și capul în piept. Rămase nemișcată, ca pe vremuri, sau poate se întreba dacă să spună mai multe.

— Miri, adevărul este că, dacă suntem atenți și norocoși, reușim să ajungem bătrâni, slabi și foarte, foarte obosiți. Când lupta încetează.

— Nu! O să te faci bine, Lena! Ai avut doar puțin

ghinion, dar e doar o chestiune de timp!

Auzi un râset slab și își aminti că „e doar o chestiune de timp” era laitmotivul poemelor lui Robert.

Pentru o clipă, bunica și nepoata se priviră drept în ochi, fiecare încercând s-o convingă pe cealaltă de adevărul ei. Apoi, Lena continuă:

— Și ajungem acolo unde mă temeam că se va sfârși discuția noastră. Îmi pare rău, Miri.

Miri se dădu bătută. *Doar vreau să te ajut!* Ciudat. Același lucru i-l miorlăise și Orozco. OK, poate omul nu era chiar un tâmpit. Poate ar putea-o ajuta. Dar îi mai spusese și altceva, care în acest moment părea mult mai important... Da! Deodată Miri știu cum să-și transforme înfrângerea într-o victorie. Se uită în sus la bătrână și zâmbi nevinovat.

— Lena, știai că... Știi-tu-cine învață să „poarte”?

14

STRĂINUL MISTERIOS

Chiar și după trei săptămâni, Robert și Juan făceau lecțiile împreună „pe viu”, imediat după terminarea orelor. Se așezau în tribunele de pe terenul de sport și un ignorant îl învăța pe celălalt. Din când în când, Fred și Jerry Radner veneau cu ei, al treilea și al patrulea ignorant. Gemenii făcuseră echipă la ora de compoziție a lui Chumlig, însă păreau mai degrabă interesați de progresul lui Robert decât de proiectul lor, oferindu-i sfaturi care mai de care mai pline de imaginație, dar rareori folositoare.

Mai era și un al cincilea ignorant. Xiu Xiang renunțase la orele de compoziție, dar încă mai urma alte cursuri la liceu și, ca și Robert, învăța să „poarte”; începuse cu o costumație de începător, o bluză cu volane și paiete. Era și ea acolo când Robert și Juan se întâlneau cu chilienii, pe pista de alergări care înconjura terenul de sport. Maidanul părea pustiu, echipele de atletism încă nu începuseră antrenamentele.

Miri --> Juan: <sm> Hei! Scularea, Orozco! Uite-i iar! </sm>

Juan --> Miri: <sm> Scuze, nu i-am văzut. </sm>

Miri --> Juan: <sm> Nici ieri nu i-ai observat.

Marchează-i înainte să treacă la gemeni. Ți-am spus că tipii ăștia sunt buni de practicat pe ei. </sm>

Juan --> Miri: <sm> Bine, bine! </sm>

— Ia, zise Juan dintr-odată. Robert, Xiu, uitați-vă aici. Și transmise coordonatele lui Robert. Era asemănător jocului cu țintele la care lucraseră în ultimele zile. Puștiul pretindea că, dacă exersează, tipul acesta de interacțiune li se va părea la fel de firesc ca și cum s-ar fi uitat înspre locul indicat de iconiță. Nu era chiar ușor pentru Robert Gu. Se opri locului și își concentră privirea pe icoană. Din oficiu, acest gest ar trebui să se centreze pe obiectul

respectiv. Nimic. Lovi câteva clape din tastatura lui fantomă. Observă că și Xiang, la câțiva pași distanță, făcea același lucru.

Miri --> Juan, Lena, Xiu: <sm> OK, cred că Robert îi vede. </sm>

Lena —> Juan, Miri, Xiu: <sm> Eu îi văd! Tu îi vezi, Xiu? </sm>

Xiu -> Juan, Lena, Miri: <sm>... nu încă, trebuie să... </sm>

Miri --> Juan, Lena, Xiu: <sm> Nu vă mai chinuiți să tastați înapoi, doamnă Xiang, încă nu sunteți suficient de rapidă și Robert ar putea începe să bănuiască ceva. Vorbiți cu glas tare, ca și cum ați discuta cu el sau cu Juan. </sm>

Xiang nu zise nimic o vreme, tastând întruna. Ea învăța și mai greu decât el. După care o auzi spunând:

— Da, îi văd! Cine sunt? întrebă uitându-se la Juan.

— Niște prieteni ai lui Fred și Jerry, din sud. Sunt chilieni.

Miri —> Juan: <sm> Spune-le să pună monstrul sincron. </sm>

Juan --> Miri: <sm> Bine. </sm>

Juan începu să sporovăiască cu străinii cu o viteză la care Robert nu prinse mare lucru, decât că era vorba de a-i ajuta pe începători cu un monstru. Spaniola celorlalți era și mai puțin inteligibilă. Dar nu conta. Tipii se dădură în spate și spațiul dintre ei se umplu cu *un ceva* purpuriu care se mișca greoi.

Xiang izbucni în râs:

— Văd și asta, dar monstrul... nici măcar nu are pretenția să arate real!

Robert se aplecă mai aproape de imaginea disproporționată pe care o vedea în față.

— Cred că are pretenția să fie un animal împăiat.

Cu niște cusături grosolane prin care îi ieșeau paiele de umplutură pe la îmbinări. Dar arătarea avea aproape trei metri și, când Robert vru să se apropie, monstrul se retrase.

— Am citit despre arătările astea, începu Robert să râdă.

Lena ~> Juan, Miri, Xiu: <sm> Xiu, am căutat pe net, deci, dacă tu te miști, se mișcă și el. Dar fiecare dintre voi poate controla numai o parte. </sm>

— Aha.

Xiu Xiang păși înainte împiedicând monstrul să se retragă. Picioarele din spate se opriseră, dar picioarele din față continuau să împingă înapoi și aproape căzu pe spate.

Miri --> Juan: <sm> Spune-le că ideea e să facă animalul să danseze grațios. </sm>

— Scopul este ca toți trei să ne sincronizăm încât să-l facem să se miște, explică Juan. Dansează în jurul lui, Xiu.

Xiu dansă. Odată cu dansul, se auzi și muzica. Picioarele creaturii se rearanjară și partea din spate părea să fie în armonie cu ritmul picioarelor ei. Lucru care stârni râsul puștilor din Chile.

Când Robert lovi aerul cu mâna ca la tobe, auzi și el muzica.

Juan începu să bată din palme și umerii monstrului se mișcară în ritmul melodiei. Tinerii din sudul îndepărtat urmăriră o vreme în tăcere. Arătau la fel de reali ca și Juan sau Xiu Xiang, dar erau la fel de ignoranți ca majoritatea utilizatorilor din San Diego. Umbrele le băteau într-o direcție complet aiurea și picioarele rar făceau contact cu iarba de pe teren. După câteva secunde părură și ei să audă muzică și se porniră să bată din palme. Acum, coada monstrului - partea lor de sincron? - începu să salte ritmat în sus.

Gesturile lui Robert deveniră mai ample, controlând labele din față ale creaturii. Pentru câteva secunde, animalul reuși să danseze după muzică, fiecare gest fiind firesc. Dar rețeaua avea o întârziere de o jumătate de secundă sau mai mult. Varia de la o fracțiune de secundă până la o secundă întreagă. Dansul deveni din ce în ce mai haotic, pe măsură ce încercau să dreagă ritmul, până ce coada se încolăci în jurul labelor din spate și monstrul căzu pe spate cu picioarele crăcănate.

Lena --> Juan, Miri, Xiu: <sm> Uau, asta a fost chiar distractiv! </sm>

— La naiba! exclamă Robert.

Toată lumea râdea amuzată de joc. Până la urmă, unul câte unul, copiii de departe dispărură și rămaseră doar cei prezenți real, Robert, Juan și Xiu Xiang.

— Puteam să dansăm mai bine, Juan!

Lena --> Xiu: <sm> Vezi? Un cârcotaș și jumătate! Mai lasă-l un pic și o să înceapă să se plângă că tu ești de vină că lucrurile n-au mers mai bine! </sm>

— Știu, știu! zise Juan, încă râzând. Dar netul era *basura mas odiosa*. Sunt firme de jocuri care îți dau net ieftin și prost, ca să te enervezi că-ți merge greu, să-ți iei net rapid pe bani.

— Atunci de ce ne-am mai chinuit?

— Ca să exersăm, ca să ne distrăm!

Robert își aminti de corul de protestatari care cântau în contratimp în fața Universității.

— Ar fi trebuit să folosim rețeaua școlii. Nu-i putem aduce pe copii înapoi?

— Eh, nu, asta a fost așa... ca un fel de salut. Fiecare cu treaba lui.

Fiecare cu treaba lui.

— Nici nu-i observasem înainte să mi-i arăți tu. Cât de aglomerat e pe aici prin aer?

Robert făcu semn cu mâna arătând vag în jur. Câte realități îi înconjurau invizibil?

— Aici în public e mult prea aglomerat ca să poți urmări. Tu ai, în câmpul vizual, trei sau patru sute de noduri de rețea. Fiecare nod poate ține câteva zeci de subdimensiuni. Dacă se adună mulți oameni la un loc, vor fi sute de realități active, deci miliarde de alte posibile...

Miri ~> Juan: <sm> Nu îi da ideii, bunicul meu e destul de inteligent să pună lucrurile cap la cap, să-și dea seama că s-ar putea să fie și fantome pe aici. </sm>

Juan —> Miri: <sm> A, da, numai eu sunt de vină? Dar nici cu tine nu mi-e rușine. Când i-ai arătat-o pe doamna Gu lui Xiu, n-ai făcut altceva decât s-o derutezi. Uite-te la ea cum încearcă să nu se uite în locul unde ai pus-o pe Lena. </sm>

Băiatul păru derutat o clipă.

— Bine, acolo unde sunt doi, trei oameni, traficul e destul de slab...

Porniră de-a lungul pistei de atletism, cu Juan explicându-le cum să surfeze printre camerele de luat vederi publice. Robert și Xiu îi urmăreau explicațiile, uneori ajungând să vadă același lucru. Xiang părea mai relaxată decât la începutul plimbării; măcar mergea mai aproape de Juan și Robert.

Dar Xiu nu râse când Robert făcu o glumiță:

— Parcă merge din ce în ce mai rău!

Lena --> Xiu: <sm> Vezi? Ce-ți spuneam! </sm>

Robert ajunsese la concluzia că madam Xiang e o gâscă ciudată.

Xiu Xiang mai avea și alte ciudățenii. Deși renunțase la orele de compoziție, motivând că e prea timidă ca să vorbească în fața clasei, la orele de atelier părea să fie în elementul ei. În fiecare zi meșterea ceva nou. Atunci era chiar fericită, zâmbea și fredona încet o melodie. Noul Robert înțelegea din prima unele din proiectele la care lucra, la altele bâjbâia, dar ea îi explica entuziasmată:

— Chiar dacă nu înțeleg ce e înăuntru, înțeleg ce fac cu ele!

Făcea în fiecare zi câte un proiect la care elevii ceilalți petreceau un semestru întreg și se distra de minune.

Dar Xiu nu era chiar ruptă de realitate; în mod normal, nu-și făcea apariția când Gu făcea lecțiile cu Juan. Robert nu predase niciodată copiilor, nici nu stătea de vorbă cu incompetenții. Deși Juan se străduia, din nefericire pentru el, era și una, și cealaltă. Și acum Robert se prefăcea că-l învață să scrie.

— E simplu Juan, se auzi Robert vorbind. *Îl mai și minți!* Sau poate nu: era simplu să scrii porcării. Știa din proprie experiență, cât predase timp de douăzeci de ani cursuri de poezie. Să scrii bine era cu totul altă poveste. A scrie versuri bune era o treabă care nu se preda la niciun nivel.

Geniile aveau drumul lor. Juan Orozco era de la o poștă

cel mai puțin apt elev din toată cariera lui Robert. După standardele secolului douăzeci, era aproape analfabet... mai puțin când avea de lucrat cu computerele. OK, poate nu era analfabet. Poate trebuia inventat alt cuvânt pentru copiii ăștia. Paraliterat? *Și pun pariu că pot să scot din el un scriitor! Prost, dar scriitor!*

Deci stăteau în tribune, înșirând cuvinte prin aer. Lui Juan, în sfârșit, nu-i mai fugeau ochii la fiecare secundă spre cei care alergau pe teren. Veni și ziua în care nu se mai juca cu fonturile în loc să se joace cu cuvintele.

După care sosi clipa când reuși să scrie o frază care exprima ceva. Nu era vorbărie goală. Era aproape de nivelul clișeele obișnuite. Băiatul se uită în aer aproape un minut, cu gura căscată.

— Asta e... dat naibii. Cuvintele, deci... mă fac să văd lucruri...

Își coborî privirea spre Robert și zâmbi fericit.

— Tu cu computerele, eu cu scrisul. Începem să ne mișcăm.

— Ne mișcăm.

Robert, la rândul lui, nu-și putu reține un zâmbet.

Trecu o săptămână. Majoritatea serilor, Robert și le petrecea stând de vorbă cu Zulfi Sharif. După ore și câteodată la sfârșitul săptămânii, el și Juan lucrau împreună. Dar acum vorbeau de la distanță. Încă nu se apucaseră de proiectul de final de semestru. Robert era din ce în ce mai interesat de coordonarea de la distanță. Jocurile, muzica, sporturile erau la îndemână pe o rază de câteva mii de kilometri și câteva zeci de noduri. Băiatul avea din cele mai bizare idei despre proiect.

— Am putea face ceva pe muzică, muzică *manuală*. E mai ușor decât sincronizarea la jocuri!

Robert își petrecea ore întregi uitând de sine, de boala lui, de cât de bătrân era.

Proiectele de la școală erau acum mai interesante pentru noul Robert decât interviurile admirative cu Sharif și mult mai interesante decât vizitele ocazionale la

Universitate. Distrugerea cărților din Bibliotecă fusese suspendată temporar, la prima vedere datorită demonstrațiilor și a apariției sale involuntare și dramatice. Dar fără protestatari, Biblioteca era un loc mort. Studenții de acum nu aveau niciun motiv să vină acolo. Nu era decât „Conspirația bătrânilor” peste care trona Winnie la etajul al șaselea, rebeli a căror cauză era, pentru moment, lăsată pe linie moartă.

Robert și Xiu Xiang se familiarizaseră cu principiile de bază de pe Epiphany. Acum, când se uita la ceva „așa și nu altfel”, îi săreau în față explicații. Dacă se uita lung la icoanele de pe ecran, îi veneau mai multe informații. Iar când se uita „altfel”, putea vedea prin lucruri și chiar dincolo de ele! Xiu nu era la fel de bună ca Robert cu vizualele. Pe de altă parte, dacă nu era stresată, se pricepea mai bine la partea audio: dacă auzai un cuvânt pe care nu-l știai, îl bifai și rezultatele apăreau instantaneu. Acum își explica vocabularul extraordinar și gafele majore pe care le observase în limbajul copiilor.

Miri --> Juan: <sm> Ar trebui să-i explici că setările neimplicite sunt mult mai complicate. </sm>

Juan --> Miri: <sm> OK. </sm>

— Robert... ăăă... cum să zic io... tu și Xiu sunteți deci foarte buni la setările de bază. Dar ar trebui să trecem la neimplicite.

Xiang aprobă din cap. Azi era intrată de acasă, ca și Juan, doar că nu se vedea la fel de realist. Imaginea ei era perfect reală, însă picioarele îi intrau până la genunchi în scaunele din fața ei și, din când în când, Robert putea zări fragmente din... decor? apartamentul în care locuia? Gu făcu câteva glumițe, dar, ca de obicei, când el devenea mai volubil, ea se dădea lovită.

Lena --> Juan, Miri, Xiu: <sm> Ce! Ce-a văzut? </sm>

Miri —> Juan, Lena, Xiu: <sm> Nimic. Xiu are filtre de background. În afară de asta, tu ești în bucătărie și ea e în sufragerie. </sm>

Robert se întoarce la Juan:

— Ei, care sunt cele mai importante neimplicite?

— Păi, unul din ele ar fi mesajele scrise. Au nevoie de foarte puțină bandă, deci, când altceva nu mai merge, mess-ul e cea mai simplă soluție.

— Am auzit de mesajele scurte, ms-uri. E ca pe vremuri cu sms-urile, doar că acum nimeni nu te vede că scrii.

— Corect, majoritatea folosesc setarea invizibilă, aprobă Juan.

Lena -> Juan, Miri, Xiu: <sm> Nu! Lasă-l pe nebun să afle singur cum să-și scrie textul! </sm>

Miri --> Juan, Lena, Xiu: <sm> Hai, te rog, lasă-l să învețe, Lena! </sm>

Juan ~> Lena, Miri, Xiu: <sm> Toată lumea folosește meseul. </sm>

— ... doar că e nevoie de mult exercițiu, continuă băiatul după o scurtă pauză. Nu merită deranjul, dacă te prinde careva.

Poate își amintea de când o băgase pe mânecă în timpul orelor?

Xiang se aplecă peste un scaun. Probabil acasă se rezema de ceva.

— În afară de texte, care mai sunt celelalte neimplicite?

— Ah, sunt o mulțime de chestii. Dacă scoți defaulturile poți face o groază de lucruri. Poți prioritiza căutările, adică poți căuta ceva pe mai multe niveluri. Poți combina imaginile video din mai multe perspective, ca să „vezi” ce nu se poate vedea cu ochiul liber, dacă stai într-un singur loc. Asta se numește fantomare. Dacă ești super șmecher, poți rula simulări în timp real, folosind rezultatele căutărilor dinainte și sugestiile generate. De aia gemenii sunt așa buni când joacă baseball. Bine, poți s-o dai în bară, dacă ai un bug în rețea, sau, dacă vrei să fie și mai realist...

Și Juan o luă pe arătură, vorbind în pășăreasca lui, dar Robert deja știa cum să-l înregistreze, fiindcă avea de gând să studieze problema ceva mai încolo.

Lena ~> Juan, Miri, Xiu: <sm> Uite la el că deja e pierdut! Hai că ai reușit să-i muți gândurile, Juan! </sm>

— Bine, Juan, hai s-o luăm de la început.

— Cel mai simplu este să nu-ți mai concentrezi atenția asupra perspectivei frontale.

Băiatul le arată câteva manevre simple. Robert n-avea idee cum se vedea pe computerul lui Xiang, care era intrată de la distanță. Pentru el, era simplu să se întoarcă cu spatele, dar Juan îi interzisese să folosească metoda ogindă, pe motivul că ar deveni derutat când începea să schimbe unghiurile.

Fără setările implicite, lucrurile deveniră destul de dificile.

— O să-mi petrec restul zilelor căutând comenzile, Juan.

— Nu și dacă folosim meniurile din lentilele de contact! contracară Xiu.

Robert se uită la ea, enervat: „Asta fac, nu vezi?”

Lena ~> Xiu: <sm> Niciodată să nu-l contrazici! Ți-o plătește când nici nu te aștepți! </sm>

Xiang își lăasă privirea în jos, speriată. Se uită la Juan:

— Eu nu te văd pe tine niciodată tastând cu degetele.

— Păi, eu am crescut cu textele scrise. La mine în casă toată lumea folosește „tastatul fantomatic”, chiar și maică-mea!

— Juan, Xiu și cu mine suntem de modă veche, am apucat alte vremuri. Dar învățăm papagalicește, tu spunei pe ce să apăsăm, cum să clipim și noi facem.

— Foarte bine! Dar acum nu mai e vorba de gesturile obișnuite pe care le știm. Partea interesantă abia de acum încolo începe, poți face o combinație din gesturile tale și unele generate de computer. Senzorii de pe piele prind mișcări pe care ceilalți nu le sesizează. Tu îți înveți purtabilul și el te învață pe tine.

Robert citise despre asta. Părea să fie la fel de ciudat pe cât suna la prima lectură, o combinație între a învăța să jonglezi și a învăța o maimuță să te ajute să jonglezi! El și Xiu Xiang aveau la dispoziție aproape douăzeci de minute să se maimuțarească, înainte să vină băieții să joace fotbal. Dar era suficient, căci acum Robert putea vedea tot în jurul său printr-o simplă mișcare din umăr.

Juan zâmbi:

— Sunteți chiar buni, pentru niște...

— ... pentru niște babalâci? completă Xiu.

— Da, zise Juan cu gura până la urechi. Se întoarse către Robert:

— Dacă vă descurcați, înseamnă că sunt șanse și pentru mine să pun două cuvinte cap la cap... Trebuie să plec s-o ajut pe maică-mea, participă la un știu ce maraton în după-amiaza asta. Dar ne vedem mâine, OK?

— OK, zise Xiu, și eu ar trebui să plec. Dar cât de buni trebuie să fim?

— Ha! Ca să fiți buni, trebuie să exersați, dar ar fi suficient cât să nu râdă băieții de voi.

Și arată spre terenul de fotbal unde începea lumea să se adune pentru antrenamente.

— Doamna Xiu, ce-ar fi dacă v-aș transforma în iconiță și v-aș explica mai multe pe drum?

— Perfect.

Imaginea lui Xiang se făcu un punct luminos roșu.

Băiatul zâmbi la Robert.

— Mă descurc să-i explic doamnei Xiu fără să fie nevoie să o văd în mărime naturală.

Imaginea lui sări peste scaunele din tribună. Umbra i se potrivea mult mai bine decât a lui Sharif. Iconița lui Xiu plutea deasupra umărului drept al lui Juan. Ajunse pe gazon și o luă spre capătul celălalt al terenului, făcându-se tot mai mic.

Pe nesimțite, litere aurii apărură în fața ochilor lui Robert.

Xiang --> Gu: <sm> Ne vedem mâine! </sm>

Hah. Deci așa arătau mesajele. Robert îi urmări pe cei doi până dispărură din raza vizuală.

Lena --> Miri, Xu: <sm> Hei! Imaginea lui Juan e foarte reală. Băiatul ăla e isteț. </sm>

Miri --> Lena, Xiu: <sm> A fost ok. </sm>

Robert nu mai avea ore, așa că era liber să se ducă acasă. Putea să ia o mașină spre casă - în fața școlii roiau autovehiculele când ieșeau copiii de la școală -, dar astăzi nu se grăbea să se întoarcă în Fallbrook. Văzu că Miri

ajungea acasă în câteva minute. Bob era de serviciu în acea seară - ce-o fi însemnând și asta. Dacă se apropia de Miri, avea de-a face cu Alice. Robert nu mai înțelegea de ce crezuse cândva că nora lui era fină și diplomată. Acum îl speria pur și simplu. Sau poate Robert își dăduse seama că, dacă o călca pe Alice pe bățatură, aveau să-l trimită la Capătul curcubeului. (Nu înțelesese niciodată dacă numele era creația unui om care nu știa că nu există un capăt al curcubeului sau știa ce înseamnă metaforic un azil de bătrâni.)

Se gândi să mai stea la școală o vreme și să observe atmosfera. Dinamica era neschimbată de pe vremea adolescenței lui, poate chiar de la începutul omenirii. Avea să-și recapete simțul superiorității. Urcă spre treptele de sus ale tribunelor, unde copiii care se adunau pe teren nu-l mai vedeau, ferit și de ochii celor care se ascundeau pe sub scaune și făceau glume pe seama tuturor.

Miri -> Lena, Xiu: <sm> Ar trebui să plece spre casă.
</sm>

Lena --> Miri, Xiu: <sm> Nu și monstrul meu. Vezi ce privire hotărâtă are? Se gândește la ce s-a întâmplat mai devreme și își face un plan s-o necăjească pe Xiu. </sm>

Xiu --> Lena, Miri: <sm> Mie mi s-a părut că s-a purtat destul de normal de când a luat-o razna la ora de atelier.

</sm> Xiu ~> Lena, Miri: <sm> Nu, Lena, te rog, folosește messengerul. Știu că tocmai m-am așezat lângă tine la masă, în bucătărie, dar aș vrea să mai exerseze.

</sm> Lena —> Miri: <sm> Of, Xiu e o tipă extraordinară, dar când are o idee, n-o mai lasă. </sm>

Xiu --> Lena, Miri: <sm> Alo! Lena, te văd! Ce-i scrii lui Miri? </sm>

Soarele apunea undeva în spatele lui, umbra tribunelor se întindea pe o jumătate de teren. Putea vedea de jur împrejurul campusului. Privite cu ochiul liber, clădirile arătau jalnic, ieftin, de genul barăcilor de șantier. Dar nu erau doar porcării noi. Clădirea principală a școlii era din lemn, peticită pe ici, pe colo cu plastic. Potrivit descrierii, la origine fusese un pavilion de călărie!

Xiu --> Lena, Miri: <sm> Cred că își exersează
Epiphany-ul. </sm>

Robert urmări din nou camerele de pe terenul de fotbal.
Arăta ca pe vremea când Bob mergea la școală - dacă
faceai abstracție de lipsa liniilor de marcaj și a porților.
Alese o vedere de sus și observă planul general. Jucătorii
alergau înainte și înapoi, echipați obișnuit, dar aveau căști
de protecție altfel decât își amintea el. Strigătele lor
ajungeau până la el fără ajutorul tehnologiei moderne. Se
adunară în mijlocul terenului, părând să asculte de un
antrenor invizibil.

Cu un strigăt de luptă, se repezică unii la alții,
urmărind... ce anume?

O minge invizibilă? Robert caută disperat prin meniuri și
zări o suită de alte imagini pe dedesubt. Aha! Acum
echipele aveau un echipament spectaculos și se vedeau și
arbitrii. În tribune, un grup de spectatori - profesori?
părinți? - publicul obișnuit pentru un astfel de meci care
era mai degrabă antrenament decât campionat.

Xiu --> Lena, Miri: <sm> Ce fel de meci e? </sm> Miri

~> Lena, Xiu: <sm> Fotbal Egan. </sm>

Xiu ~> Lena, Miri: <sm> Nu face altceva decât să
urmărească meciul, Lena.</sm> Lena --> Miri, Xiu: <sm>

Poate. </sm> Xiu --> Lena, Miri: <sm> Eu cred că Juan
are dreptate în privința lui. Lasă-mă să stau de vorbă cu el,
o să vezi că va fi bine.</sm> Xiu —> Lena, Miri: <sm>

Mai gândește-te.</sm>

Robert tot nu zărea mingea. Mai rău, terenul era acum
acoperit de o ceață aurie, care, în unele locuri, le ajungea
jucătorilor până la brâu. Prin aburi se vedeau plutind
numere minuscule, care își schimbau culoarea și
strălucirea în funcție de intensitatea aburilor. Când
jucătorii echipei adverse veneau la atac, numerele
străluceau și mai puternic, iar copiii se aliniau ca și cum s-
ar fi pregătit să lovească mingea. Atunci se vedea o lumină
tâșnind ca un arc de foc de-a lungul terenului.

Xiu ~> Lena, Miri: <sm> Cum a rămas cu Sharif, Miri?

Cu ajutorul lui vorbești cu Robert, nu? </sm>

Miri --> Lena, Xiu: <sm> Da, am crezut că Sharif ar fi bun de paravan, fiind student, are ce discuta cu Robert. Și un firewall foarte slab! A fost ușor să intru în pielea lui. Problema e că se pare că nu sunt singura! Și ne încurcăm unii pe alții. Hei, ce se întâmplă? </sm> Xiu —> Lena,

Miri: <sm> Nu-l mai văd pe Robert, Miri.</sm>

Miri ~> Lena, Xiu: <sm> Am pierdut și semnalul sonor!

Nici nu mi-am dat seama! Ce șmecher! </sm>

Lena —> Miri, Xiu: <sm> Vedeți? V-am spus eu.</sm>

Unul dintre copii se desprinsese de ceilalți și alergă de-a lungul flăcării, ghicind cumva exact unde va cădea ghemul de foc. Fata o ajunsese și lovi dintr-o parte... și căzu în fund. Pentru o clipă, una din porți fu puternic luminată, o lumină stranie și clară de parcă toată ceața s-ar fi strâns ghem într-o minge de fotbal. Toată lumea aplauda, chiar și adulții fantomatici din tribune.

Robert nu era lămurit de ce nu vedea chiar și ceva atât de simplu, cum ar fi un meci în curtea școlii. Trase de manșeta cămășii, în speranța că avea să prindă o imagine mai clară.

— Nu e vina ta, amice, nu e nimic în neregulă cu purtabilul tău.

Vocea părea să vină de undeva de lângă umărul lui drept. Își întoarse capul, dar nu văzu pe nimeni. Se uită nedumerit în spațiul gol. După o vreme, vocea continuă.

— Uită-te și pe tabela de marcaj. Toate sunt neclare în jocul ăsta, chiar și scorul.

Pe tabela uriașă îndreptată cu fața spre el, scorul era marcat 0.97.

— Cred că trebuia să fie rotunjit la 1. A fost un gol excelent, aproape perfect!

Pe teren, echipele se retrăgeau fiecare pe jumătatea ei. Se pregătea o nouă lovitură fantomă.

Robert își concentrează privirea asupra meciului și nu răspunde când vocea încercă să continue discuția:

— Am impresia că nu recunoști jocul, domnule profesor, nu-i așa? Este fotbal Egan. Uite aici...

În raza vizuală îi apărură explicații despre joc, în timp ce

pe stadion trei jucători căzuseră la pământ și alți doi se loviseră unul de altul.

— Firește, continuă vocea, este doar o aproximație a idealului.

— Te cred, zise Robert și aproape zâmbi. Străinul îi vorbea pe un ton secretos, cu o voce studiată și aproape fiecare propoziție suna foarte serios. Era o plăcere să întâlnească în sfârșit pe cineva cu care știa cum să vorbească:

— Ia-o din loc, puștiule, nu ți-ai găsit omul, dacă încerci să te joci cu mine.

— Nu mă joc cu nimeni, omule! replică vocea, la început iritată, apoi o dresă și reveni la tonul superior ușor vesel. Ești un caz interesant, Robert Gu. Sunt obișnuit să manipulez oameni, dar de obicei, prin intermediari. Sunt prea ocupat să stau de vorbă cu muritorii de rând. Dar tu mă intrigi.

Robert se prefăcu atent la joc, dar vocea continuă:

— Știu ce te chinuie, prietene. Știu cât te roade că nu mai poți scrie poezie de când ți-ai revenit.

Robert nu-și putu stăpâni surpriza. Străinul invizibil râse pe înfundate, cumva, îi prinsese emoția ascunsă în smuciturile involuntare pe care Robert le avea de obicei.

— Nu e nevoie să te ascunzi, aici nu-ți poți ascunde reacțiile. Senzorii medicali instalați în curtea școlii sunt atât de sensibili, încât ai putea fi la fel de bine conectat la un detector de minciuni.

Ar trebui s-o iau din loc. Dar nu se ridică, mai stătu câteva momente urmărind meciul de „fotbal”. Când fu sigur că e din nou stăpân pe vocea lui, răspunse:

— Deci recunoști că ai făcut o măgărie.

Alt râset înfundat.

— Într-un fel, e o măgărie foarte sofisticată. Poți să te gândești la mine ca la o entitate superioară, dotată cu toate mijloacele tehnice pe care omul le-a inventat pentru a-și face viața mai ușoară și mai frumoasă.

Trebuie să fie vreun puțoi din școală. Sau poate că nu. Poate vizitatorul era invizibil pentru că până și prezența lui

virtuală pe terenul școlii ar fi fost o violare a legii. Robert se prefăcu dezinteresat de laudele vocii.

— Cu mare plăcere aş putea raporta „calitățile tehnice superioare” părților interesate!

— Dar n-o s-o faci. În primul rând, pentru că poliția n-ar putea să mă identifice. Și în al doilea rând, pentru că ți-aș putea da înapoi ce ai pierdut. Vocea poetică.

De data aceasta, Robert era pregătit și scoase, la rândul lui, un hohot scurt, care, spera el, suna credibil.

— Vai, zise celălalt, câtă suspiciune. Dar și începutul speranței! Ar trebui să citești știrile sau să-ți mai scoți filtrele de reclame. Pe vremuri, aveam atleți pe steroizi și studenți pe amfetamine. Dar drogurile respective erau apă de ploaie. Acum, avem lucruri care chiar își fac treaba.

Dumnezeule, un traficant de droguri! Robert aproape râse cu glas tare. Apoi se gândi la noua lui viață, la corpul lui reîntinerit, la ușurința cu care putea sări și alerga fără niciun efort. *Tot ce mi s-a întâmplat până acum ar fi considerat un miracol, după standardele lumii vechi.* Da, ar putea fi un traficant de droguri, și ce dacă?

— Cum se fac profiturile din medicamentele pentru recuperarea poeziei? întrebă Robert cu neobrăzare, apoi își dădu seama cât de mult se expunea în discuția asta. Poate nici nu conta.

— Ești atât de depășit de vremuri, profesore... Vezi dealurile acelea din sud?

Dealuri acoperite cu șiruri nesfârșite de case.

— La câteva mile în spatele lor, există unul din puținele lucruri pe Pământ pentru care amplasarea fizică este încă foarte importantă.

— Universitatea?

— Pe aproape. Mă refer la laboratoarele biotehnologice care înconjoară campusul. Ce se întâmplă în laboratoarele respective nici nu se compară cu cercetarea medicală a secolului douăzeci. Tratamentele moderne sunt un lucru extraordinar, dar sunt adesea concepute pentru pacienți individuali.

— Nu poți finanța cercetarea dacă faci tratamente

pentru fiecare bolnav.

— Nu mă înțelege greșit. Tratamentele cu aplicabilitate pe scară largă rămân în continuare principala sursă de bani. Dar chiar și acolo se folosesc studii de caz particular pentru a stabili și împiedica apariția efectelor secundare. Chiar și la dumneata se aplică, fiind un caz special. În tratamentul Alzheimerului, câteodată vindecarea e incompletă și sechelele sunt idiosincrasice. În cazul dumitale, niciun alt mare poet nu a mai avut problema asta. Deci până în *ziua de azi*, nu există tratament.

Măscăriciul ăsta avea un stil dezarmant să dea cu tine de pământ și pe urmă să te flateze.

— Dar trăim într-o epocă a medicamentelor stimulante, profesore, și multe dintre ele sunt cu spectru restrâns, unicat. Există o foarte mare posibilitate ca aceste laboratoare să fie *impulsionate* să-ți găsească un tratament.

Magie. *Dar dacă chiar e posibil? Țsta e Viitorul. Eu m-am întors din morți și poate...* Robert simți speranța înmugurindu-i în suflet. Nu putu rezista. *M-a prins. Știu că e manipulare, dar nu contează.*

— Deci cu cine am onoarea, o, tu, străine enigmatic?

Era o întrebare ca să se afle în treabă, dar măcar încercase.

— Străin enigmatic? Ăă...

Urmă o pauză, în care fără îndoială omul căuta cuvântul enigmatic în dicționar.

— Ah, da, desigur, m-ai ghicit din prima! Străin enigmatic, e bun așa.

— Și bănuiesc că ajutorul tău implică ceva periculos și ilegal, continuă Robert scrâșnind din dinți.

— Categorie ilegal! Și, într-o oarecare măsură, periculos... pentru dumneata, mă refer. Tratamentul dumitale va merge pe un teritoriu necunoscut. Dar, în același timp, merită cu vârf și îndesat, nu crezi?

Da!

— Poate.

Robert încercă să-și stăpânească nervozitatea din voce și

aruncă o privire în spațiul gol de lângă el.

— Care e prețul? Ce vrei de la mine?

— Ah, nu-ți face griji, răspunse străinul râzând. Vreau doar ajutorul dumatăle la un proiect în care ești deja implicat. Prietenii de la Bibliotecă, să mergi la întâlnirile lor, să te implici în planurile lor.

— Să te țin la curent cu ce se întâmplă?

— A, nu e nevoie, eu știu și văd totul. Nu, am nevoie doar de mâinile dumatăle. Gândește-te că acum ești un robot care a fost cândva poet. Deci, profesore, batem palma?

— Mă mai gândesc.

— Odată ce termini de gândit, sunt sigur că vei fi de acord.

— Să-mi vând sufletul.

— Au, ce poetic. Dar nu e cazul. Deocamdată.

Locotenentul-colonel Robert Gu Jr. își adusese de muncă acasă. Sau cel puțin așa spunea el când muncea în timpul în care ar fi trebuit să stea cu Alice și Miri. Dar Miri avea și ea de învățat în seara asta și Alice... ultima ei misiune era cea mai dificilă din câte avusese până acum. Se plimba prin casă, tăcută și preocupată. Altcineva în situația ei ar fi fost deja mort sau nebun de legat. Printr-un miracol, ea rezista, chiar reușind uneori să pară vechea Alice. *Și ei o muncesc din ce în ce mai mult.*

Bob își alungă acest gând. Tot acest sacrificiu avea rostul lui. Trecuseră mai bine de zece ani de la atacul din Chicago. Niciun atac asupra Statelor Unite sau a vreunui din statele care semnaseră tratatul nu mai reușise de mai bine de cinci ani. Dar amenințarea era mereu acolo. Încă mai avea coșmaruri cu lansatoarele de la orfelinatul din Assuncion și ce fusese cât pe ce să facă pentru a le opri. Și, ca de obicei, internetul zumzăia cu zvonuri despre noile tehnologii care făceau armele clasice să pară de jucărie. În ciuda securității permanente și în ciuda eforturilor lor, riscul creștea mereu. Încă mai erau grupuri teroriste care făceau ravagii în lume.

Bob trecu în revistă ultimele rapoarte de siguranță. Ceva plutea în aer și părea mai aproape decât Paraguay. Veștile cu adevărat proaste erau pe hârtie: analiștii de la CIA ziceau că indo-europenii ar colabora cumva cu băieții răi. Iisuse, dacă marile puteri nu pot lucra împreună, ce șanse are umanitatea să treacă în secolul următor?

Auzi un zgomot din spate. Era tatăl lui, stând în cadrul ușii.

— Bună, tată, spuse politico.

Bătrânul se uita la el. Bob își făcu vizibile hârtiile pe care le citea.

— Ah, scuze. Lucrai?

— Da, hârtoage de la birou. Nu-ți face griji dacă le vezi ca prin ceață; nu se pot vedea în casă.

— Aha. Mă... mă gândeam dacă aş putea să te întreb câteva lucruri.

Bob speră să nu i se fi observat surpriza: era prima dată când Robert părea timid. Îi făcu semn să ia un loc.

— Te rog.

— Azi, la școală, stăteam de vorbă cu cineva. Doar pe voce. Tipul putea să fi fost și la capătul celălalt de lume, corect?

— Da, zise Bob. Dar dacă e foarte departe, îți poți da seama.

— Știu. Bruiaj și lag.

Mi se pare mie sau papagalicește în jargon? Înainte de a-și pierde mințile, Robert fusese un ignorant în ale tehnicii. Bob își amintea o dată, pe vremea telefoanelor clasice, când tatăl lui insistase că receptorul fără fir al telefonului din casă era un telefon mobil. Dar Lena îi demonstrase că nu are dreptate și îl trimisese pe Bob cu receptorul afară să-i arate că nu poate suna cu el în casă. Mare greșeală din partea ei, bătrânul tunase și fulgerase pe această temă câteva săptămâni.

— Analiza sincronizării probabil ne-ar putea ajuta să aflăm mai multe, zise Robert vorbind pentru sine.

— Da. Orice elev de la liceu se pricepe la asta.

Și tu ai putea, dacă ai fi lăsat-o pe Miri să te ajute.

Bătrânul se uită într-o parte, gânditor. Îngrijorat?

— Îți face cineva necazuri la școală, tată?

Nu-i venea a crede.

— Cineva încearcă să mă supere, îi răspunse Robert, cu un zâmbet răutăcios.

— Poate ar trebui să vorbești cu unul dintre profesori, să le arăți logul cu discuția respectivă. Incidente de genul ăsta se întâmplă frecvent.

Replicile tăioase la care se aștepta Bob nu veniră. Robert era cât se poate de serios.

— Știu, ar trebui. Așa o să fac. Dar e greu, înțelegi? Și cu jobul tău, mă rog, ai petrecut ani întregi lucrând cu genul acesta de probleme, în versiunea lor pe-viață-și-pe-moarte, corect? M-am gândit că tu ai cea mai avizată părere.

Era pentru prima dată în viața lui Bob când tatăl său rostise ceva de bine despre cariera lui. *Trebuie să fie o farsă!*

Pe moment se lăsă tăcerea, în timp ce bătrânul aștepta aparent răbdător și fiul încerca să formuleze un răspuns.

— OK, doar că răspunsurile militare s-ar putea să fie mult mai mult decât poți duce. Nu pentru că noi am fi mult mai inteligenți decât miliarde de adolescenți, ci pentru că noi avem Controlul securității sistemelor. Practic, noi controlăm toată tehnologia.

Făcând abstracție de componentele făcute „pe vapor”.

— Tipul cu care am vorbit în după-amiaza asta își zicea „un nor atotcuprinzător de cunoaștere”. Vorbea prostii? Cât de multe poate ști despre mine?

— Dacă nemernicul respectiv e dispus să sape adânc, poate afla totul despre tine. Inclusiv fișa medicală, poate chiar și ședințele cu Reed Weber. Poate să te spioneze în public, deși asta depinde de setările tale și de semnalul din zona respectivă. Dacă are complici sau zombi, poate afla ce faci chiar și când ești în locuri neacoperite, deși informația nu-i parvine în timp real.

— Zombi?

— Sisteme corupte. Îți aduci aminte cum erau

computerele când eram eu copil? Aproape toate porcăriile, spamurile, virușii, pe care le aveam pe desktopuri, acum le avem în portabile. Situația ar fi disperată fără securitatea sistemelor electronice.

Robert privea gânditor sau poate căuta pe Google.

— Nu-ți face griji, tată. Sistemul tău este sigur, doar trebuie să fii precaut și să nu ai încredere în oricine.

Bătrânul păru să rumege ce-i spusese Bob.

— Dar altfel nu pot? Cum ar fi gadgeturi, pe care dracii... hm, copiii să mi le agațe de haine?

— Ba da! Tâmpițeeii ăștia nu-s cu nimic diferiți de cum eram noi când aveam vârsta lor, doar că au mai multe posibilități la îndemână să facă prostii.

Semestrul trecut pususeră la cale o invazie de camere de luat vederi ca niște păianjeni care se agățau de haine. Miri fusese exasperată vreo câteva zile, după care abandonase subiectul atât de subit, încât Bob o suspecta că aranjase o revanșă.

— De aceea trebuie să intri în casă pe ușa din față, prin holul principal, unde avem un „deparazitator”. Când ești în casă, n-ar trebui să-ți faci probleme... Deci ce anume ți-a spus tipul? Tu ești atât de departe de scena școlii, încât nu te văd intrând în vizorul vreunei găști de puțoi.

Mâi să fie, tata chiar pare speriat!

— Nu sunt foarte sigur, mă gândesc poate e genul de farsă pe care o fac nou-veniților, cine știe? - zâmbi ușor - chiar dacă nou-venitul se întâmplă să fie un bășinos bătrân ca mine. Mulțumesc pentru sfaturi.

— Nicio problemă.

Și ieși ușor din cameră. Bob îl urmări cu privirea sus pe scări până intră în camera lui. Omul era clar preocupat de ceva. Se uită îndelung la ușa închisă, mirându-se cum se întorc lucrurile în viață și dorindu-și ca el și Alice să fie ca alții care trăgeau cu ochiul la ce făceau cei din casă.

CÂND METAFORELE SUNT REALE

În săptămâna care urmă, Robert ocoli Universitatea, doar ca să vadă care va fi reacția Străinului Misterios.

Începuse să se simtă în largul lui cu computerul, deși nu va putea fi niciodată la fel de îndemânatic precum copiii care crescuseră purtându-l. Xiu Xiang încă mai avea probleme, dar mai degrabă era lipsa ei de încredere în sine. Apoi refuzase trei zile să poarte după ce apăsase undeva aiurea și se trezise în... refuzase să dea orice detalii, dar Robert bănuia că nimerise peste o setare cu un fel de vedere porno.

Limbajul în proiectul Gu/Orozco, chiar dacă nu atinsese nivelul de poezie, depășise nivelul de înșiruire de cuvinte fără noimă. Robert constată că, spre surprinderea lui, îi plăcea să lucreze la efecte video și sintetizare sonoră. Dacă proiectul lor ar fi fost prezentat în anii '90, ar fi fost opera unui geniu. Acum aveau la dispoziție biblioteci întregi de clișee literare și efecte vizuale senzaționale, dar Juan se temea - și pe bună dreptate - că Chumlig nu voia ce se găsea deja pe net.

— Avem nevoie de o valoare adăugată, altfel ne pică.

Căută pe net vreun liceu în care să se studieze instrumentele cu clape.

— Copiii aceia cred că e o formă tragică de joc.

În cele din urmă, Robert stătu de vorbă cu studenți la Conservator din Boston și Chile, ocazie cu care își exersă „pe viu” cunoștințele de rețea.

Sharif se întorsese la Corvallis, dar mai avură câteva interviuri. Unele din întrebările tânărului erau mult mai inteligente decât se așteptase Robert după primele lor întâlniri.

În rest, stătea pe net foarte mult, să citească diverse articole despre siguranța sistemelor și, din când în când, să vadă ce se mai întâmplase cu poezia. Ce era arta, acum

când perfecțiunea de suprafață era o realitate? Ei, literatura serioasă încă mai era acolo. Nu făcea prea mulți bani, nici chiar cu sistemul de drepturi de autor. Dar mai existau încă bărbați și femei care mai puteau face cuvintele să cânte, aproape la fel de bine ca Robert pe vremuri. *Să-i ia naiba!*

Străinul încă nu dăduse niciun semn. Fie își pierduse interesul, fie îl aștepta pe Robert să se dea învins. E ușor să câștigi când adversarul e disperat. Trecuse multă vreme de când îi învinsese cineva încăpățânarea lui Robert Gu... până într-o sâmbătă când, în loc să se întâlnească cu Juan, luă o mașină și se duse direct la Universitate.

Sharif îi ieși în întâmpinare.

— Vă mulțumesc că ați acceptat să ne întâlnim, domnule profesor.

Imaginea luă loc lângă el în mașină, afundându-se pe jumătate în pernele banchetei. Zulfi arăta mai neglijent decât la întâlnirile recent avute.

— Ați fost greu de găsit în ultima vreme.

— Am considerat că joi am discutat suficient de mult.

Sharif afișă o expresie îndurerată.

— Vreo problemă? întrebă Robert mirat.

— Vai, nu, nu, deloc! Dar, vedeți dumneavoastră, e posibil că în ultima vreme, pe undeva, am neglijat securitatea purtabilului meu și am impresia că e... ăăă... puțin virusat. Pun pariu că li se întâmplă tuturor utilizatorilor. Am crezut că țin situația sub control, dar lucrurile au scăpat din frâu, fiindcă... cum să vă spun, nu eu v-am luat interviul joi. N-am fost eu.

— A-ha!

Deci Străinul Misterios lucra pe două fronturi: îl trata pe Robert cu tăcerea și, în același timp, se folosea de altcineva ca să-l spioneze. Sharif așteptă reacția lui Robert, dar, când văzu că nu scoate un cuvânt, se grăbi să adauge:

— Vă rog, domnule profesor, îmi doresc atât de mult să continui aceste interviuri! Acum că știm că am o problemă, putem să o ocolim! Vă rog nu mă refuzați.

— Ai putea să-ți cureți sistemul.

— Da, păi, da. Teoretic. L-am mai curățat o dată când eram în primul an la facultate. Fără să vreau, devenisem un zombi într-un complot de înșelătorie. Deși nu fusese vina mea, Universitatea din Calcutta m-a obligat să-mi incinerez purtabilul.

Își ridică mâinile în sus, ca și cum s-ar fi rugat la Robert.

— Niciodată n-am fost bun la backup-uri, deci toată isprava m-a costat munca pe un semestru. Vă rog, nu mă puneți să-mi ard iar computerul, acum ar fi și mai rău, ar fi o adevărată tragedie!

Robert se concentrează la drum. Tocmai ieșiseră pe autostradă și se îndreptau spre coastă. Drept înainte începeau laboratoarele. Poate Străinul Misterios era și el acolo. Prin comparație, măcar în cazul lui Sharif știa cu cine are de-a face. Se întoarse spre tânăr și îi spuse blând:

— Bine, domnule Sharif. Continuă, așa virusat cum ești.

Îi veni în minte o amintire veche, de pe vremea când administratorii de rețea de la Stanford veșnic îl sâcâiau cu ultimele update-uri la antivirusuri.

— Vom fi mai presus de vandalismul de doi lei, domnule Sharif.

— Adevărat grațiat-ăți! Vă mulțumesc din suflet.

Sharif răsuflă profund ușurat.

— Și, mai mult ca oricând, sunt nerăbdător să facem aceste interviuri. Am întrebările pe aici pe undeva.

O scurtă ezitare și apoi privirea pierdută în timp ce schimba vitezele mentale.

— A, da! Ați mai lucrat în ultima vreme la completarea de la *Secretele vârstelor*?

— Nu, răspunse, cam repezit. Dar acum recunoștea genul de întrebare pe care un adevărat Zulfi Sharif ar fi pus-o, deci își îndulci răspunsul cu câteva semiadevăăruri.

— Încă revizuiesc întreaga structură, înțelegi...

Și se lansează într-o lungă disertație despre cum, deși poezia guiană este cunoscută prin simplitate, crearea ei necesita o planificare extraordinar de minuțioasă. Și pe vremuri obișnuia să spună gogoși, dar niciodată atât de

mari și glazurate ca acum. Sharif le servi fără să clipească.

— În următoarele săptămâni voi veni la prietenii mei vechi, din Bibliotecă, înțelegeți? Să mă pun la curent cu starea în care se află, hmm, literatura epocii apuse. Ești bine-venit să mă însoțești, dacă vrei. Dacă mă urmărești cu atenție, vei putea să prinzi câteva din secretele metodei mele de lucru și, pe urmă, voi asculta concluziile tale și le vom discuta împreună.

— Minunat, extraordinar, vă mulțumesc! aprobă tânărul în culmea fericirii.

Era incredibil ce bine se simțea să aibă pe cineva care să-l admire, chiar dacă era genul de admirator insipid de care se ferise toată viața lui de dinainte. *Înseamnă că așa a reușit bietul Winnie să reziste atâția ani, folosind cuvinte mari și pompoase, să-i fraierească pe cei și mai lipsiți de talent decât el.* Robert își luă privirea de la imaginea lui Sharif și încercă să-și ascundă zâmbetul care din binevoitor risca să devină un rânjet de animal de pradă. *Și, când se deșteaptă Sharif, voi ști că e Străinul.*

Astăzi nu aveau loc demonstrații la Bibliotecă, dar - surpriză - o mulțime de studenți veniseră în carne și oase. Emoționant, cum își amintea din anii trecuți, cu biblioteca pe post de centru al vieții intelectuale a Universității. Ce lucruri bune se petrecuseră în ultima săptămână? Robert și imaginea lui Sharif intrară prin ușile de sticlă și luară liftul până la etajul al șaselea. Interiorul clădirii nu era vizibil pentru Robert, chiar cu noile sale talente tehnice. OK, între timp putea citi... dar deja ajunseseră la etajul cinci.

Lena --> Juan, Miri, Xiu: <sm> Hei! Nu se mai vede nimic! </sm>

Juan --> Lena, Miri, Xiu: <sm> Etajul șase nu e accesibil publicului astăzi. </sm>

Miri --> Juan, Lena, Xiu: <sm> Poate să-i zic lui Robert să-mi dea acces. </sm>

Sharif rămăsese doar o luminiță roșie.

— Nu mai văd nimic. Și pun pariu că nu mai aud pe

nimeni în afară de dumneavoastră.

Robert ezită, apoi îi transferă lui Sharif accesul. *Ia să vedem ce părere au conspiraționiștii noștri.*

Winnie și Carlos Rivera erau așezați lângă peretele de sticlă. Tommie era aplecat peste laptopul lui.

— *Ni hào*, domnule profesor! zise Rivera. Vă mulțumim că ați venit.

— Dar nu-s sigur că-l vrem și pe prietenul tău, zise Tommie ridicând nasul din ecran.

Dar Sharif primi voie de la cine nu se aștepta.

— Tommie, cred că Sharif ne-ar putea fi de ajutor, spuse Winston Blount.

— Nu mai are cum, replică Tommie. Biblioteca e deja tocată.

— Ce zici?

Rafturile erau pline de cărți. Robert făcu un pas în spate și își plimbă degetele de-a lungul cotoarelor.

— Mie mi se par cât se poate de reale.

— N-ai văzut afișele de la celelalte etaje?

— Nu, am luat liftul și nu mă pricep prea bine deocamdată să văd prin pereți.

— Suntem la ultimul etaj netocat, explică Tommie. După cum ne așteptam, conducerea a așteptat până s-au liniștit lucrurile și, într-o noapte, au năvălit cu și mai multe tocătoare. Până să ne dezmeticim, deja dăduseră gata două etaje. Dar era prea târziu.

— Fir-ar să fie de treabă! zise Robert așezându-se pe un scaun. Atunci care mai e rostul continuării protestului acum?

— E drept că n-am reușit să salvăm Biblioteca, de fapt, nenorociții au făcut în așa fel încât proiectul Biblionet e mai popular în rândul studenților decât înainte. Dar, deocamdată, biblioteca de aici e singura tocată.

— *Duiy danstii tămen xuyao hui diao qitade twhuguan, ylnwei*, izbucni Rivera în chineză.

Ezită o clipă, când văzu că toată lumea îl privea nedumerită.

— M-mă scuzați. Spuneam că oricum au nevoie să

distrugă celelalte biblioteci. Pentru verificarea corectitudinii cărților în format virtual. Reproducerea datelor și reasezarea lor e un proiect care va continua, tinzând asimptotic spre reproducerea perfectă.

Robert observă că Tommie urmărea discuția zâmbind.

— Deci ai vreun plan secret?

— Nu spun nimic atât timp cât omul tău e prezent.

— OK, Tommie, oftă Winnie. Scoate-l de aici.

Luminița roșie a lui Sharif ieși de după rafturi.

— E în regulă. Nu vreau să creez prob...

Și se stinse.

— Gata cu el, zise Tommie ridicând ochii din monitor. Și am închis și etajul, adăugă, arătând spre ledul de deasupra laptopului antic.

Robert își aminti de discuția cu Bob:

— Și cu filtrul Armatei cum rămâne?

— Rămâne bine, Robert, zise Tommie mângâindu-și laptopul. Componente din Paraguay de la mama lor, livrate chiar înainte să le închidă fabrica. Acum nu suntem decât noi, dacă nu cumva vreunul din voi poartă chiloței virusați.

— Sau unul dintre noi este informator, zise Tommie uitându-se la Robert.

— Aici nu suntem la Stanford, Winston, oftă Robert.

Dar dacă Străinul Misterios era vreun băiat cu ochii albaștri? Ar fi trebuit să se gândească mai devreme. Dădu gândul la spate.

— Deci care-i planul?

— Am citit în *The Economist*, zise Rivera. Huertas International n-o duce prea bine cu banii. Dacă lucrurile trenează aici, ar putea fi nevoiți să abandoneze întregul proiect.

Se uită la Robert prin ochelarii groși în care se vedeau pâlpâind imagini.

— Chiar dacă au distrus aproape toate cărțile de aici?

— Da.

Tânărul se aplecă în față:

— Treaba stă în felul următor: Proiectul Biblionet nu este doar o captură video a cărților din mileniul trecut. Nu

este doar digitalizare. Merge mai departe decât Google și compania. Huertas intenționează să combine toată știința clasică într-o singură bază de date, obiectivată situațional, cu o taxă de accesare.

Bază de date obiectivată situațional? Termenul era peste puterea lui Robert de înțelegere, chiar și cu noua sa pasiune pentru tehnică. Încercă să caute termenul, dar nu se întâmplă nimic. Uitase de „zona moartă” a lui Tommie.

Rivera crezu că Robert încă avea dubii.

— Pe bune, nici măcar nu sunt atât de multe date pe cât s-ar crede. Câțiva petabyți. Cel mai important este că va fi foarte eterogenă în comparație cu alte baze de date de mărimi similare, din alte aplicații.

— În fine. Și unde vrei să ajungi?

Pe furiș observă zâmbetul lui Winnie. Tipul știa că Robert arunca praf în ochii proștilor.

— Așadar, continuă Rivera, colecția Huertas va conține aproape toată știința lumii până în urmă cu vreo douăzeci de ani. Toată corelată și interconectată. Acesta este și motivul pentru care Huertas dă bani statului California ca să-i permită să comită o asemenea atrocitate. Chiar și prima variantă, necizelată, a compilației ar putea fi o mină de aur. De la startul proiectului acum șase săptămâni, Huertas International are o perioadă de șase luni de monopol pe Biblionetul pe care îl fac. Asta înseamnă șase luni de acces complet la toate secretele trecutului. Sunt sute de întrebări la care o asemenea resursă ar avea răspuns: cine a încheiat de fapt Intifada? cine e în spatele falsificărilor de artă din Londra? unde s-au dus cu adevărat banii din petrol în ultimii ani ai secolului trecut? Unele răspunsuri ar stârni doar interesul unor societăți istorice obscure. Dar altele ar putea însemna bani frumoși. Și Huertas va avea drepturi depline asupra acestui oracol în următoarele șase luni.

— Dar mai întâi trebuie să adune toate datele, interveni Winnie. Dacă Huertas pierde câteva săptămâni, vor exista sute de organizații care vor hotărî că ar putea să mai aștepte până trece perioada de monopol - când vor putea

afla și mai multe răspunsuri, pe gratis. Ba chiar mai rău. Chinezii au Informagicul care face British Museum și British Library, folosind echipament mult mai performant decât al lui Huertas. Britanicii s-au împotrivit și mai mult decât noi, dar și la ei începe digitalizarea azi-mâine. Dacă Huertas întârzie cu proiectul, el și chinezii se vor bate care să ia primul banii din drepturile de difuzare ale primei variante.

— O adevărată spirală a morții! chicoti distrat Tommie. Întotdeauna fusese fascinat de mecanisme prin care lucrurile se dezintegrează. Robert își amintea, la incendiile care mistuiseră Coasta de Est, în anii șaptezeci, Tommie se dusese la fața locului să ajute cu comunicațiile - dar și ca să privească de aproape dezastrul.

— Deci, mmm...

De ce ar vrea Străinul să mă vadă băgat în proiect?

— Derutat, Robert? râse Blount.

Pe vremurile când erau amândoi la Stanford, Winnie n-ar fi îndrăznit să-i râdă în față, cel puțin nu după primul an. Dar acum Robert nu avea niciun chef să-l pună la punct. Deci îi răspunse calm:

— Da, sunt complet în ceață.

Blount rămase nedumerit, crezând că e vorba de una din capcanele lui Robert.

— Ideea este că noi vrem să-l sabotăm cât mai mult pe Huertas și programul lui. Pe cale legală n-am reușit să facem nimic, deci orice am face să întârziem dușmanul va trebui să fie pe căi lăturalnice. Înțelegi?

— Da, suntem de-a dreptul niște conspiratori.

— Și conspirația în sine e o infracțiune, remarcă Rivera.

— Așa și? râse Tommie. Tocmai le-am tăiat ăloră de la Armată accesul aici! E un atentat la siguranța națională.

— Nu mă interesează dacă comitem înaltă trădare! zise Robert. *Dacă pot să-mi iau înapoi poeziile...* Adică, știți cât iubesc eu cărțile.

Ceilalți aprobă din cap.

— Deci *care* e planul?

Blount îi făcu semn lui Tommie.

— Îți mai aduci aminte de escapadele noastre subterane? începu el.

— Pe vremea studenției? Da, erau distractive... la modul tâmpit.

Tommie rânji cu gura până la urechi.

— Vrei să-mi spui că tunelurile de aerisire încă mai sunt în stare de funcționare?

— Dap. În anii nouăzeci, au ieșit din modă. Noile clădiri construite n-au fost conectate la rețea. Dar după câțiva ani, oamenii au vrut canale rapide de comunicații și laboratoarele au avut nevoie să construiască coridoare pentru transportul specimenelor. Oamenii aveau o grămadă de bani.

— Acum au și mai mulți, adăugă Carlos.

— În zilele noastre, „căile de aerisire” nu mai sunt pentru cablurile de curent sau aer condiționat. Acum sunt adevărate pasaje secrete, pe sub întregul oraș. Am auzit un zvon că merg până sub ocean, deși naiba știe ce caută până acolo. Dacă o iei spre est, poți intra în fiecare din laboratoarele bio.

Deodată, Robert înțelese de ce Străinul Misterios era interesat să afle de planurile Conjurației bătrânilor.

— Și ce au tunelurile de aerisire de-a face cu proiectul Biblionet, Tommie? întrebă cu glas tare.

— A! Păi, știi că Max Huertas a făcut avere din biotehnică. Deține câteva din cele mai mari laboratoare din America de Nord - inclusiv cel de la câteva sute de metri de noi. A luat programul folosit la genomi, l-a modificat și a creat programul Biblionet! Și acum ține toată tocătura depozitată în niște seifuri sub laboratoarele din nordul campusului.

— Și?

— Și încă n-a terminat cu cărțile! Tocatul i-a furnizat destule imagini, dar treaba încă nu e finalizată. Va trebui să re și rerescaneze acolo unde nu s-a reușit din prima. Acuma, dacă n-ar fi fost presat de termenul-limită, ar fi stat cu mâinile în sân până când următoarea bibliotecă ajunge numai confetti și se folosește de datele lor pentru a-

și verifica materialul. Dar e în criză de timp.

— Depozitul respectiv e și el inclus în propaganda lui Huertas, interveni Winnie. Când vor termina rescannerile, maculatura respectivă cică „va fi pusă bine la păstrare în seifurile companie, pentru arheologii viitoarelor generații”. Unii chiar au înghițit-o!

— De fapt, interveni Rivera, există un sâmbure de adevăr în promisiunea lui. Hârtia va rezista mai bine în depozit la el, la temperatură și umiditate controlată, decât pe rafturile bibliotecii.

Dar Winnie îi tăie ideea:

— Important este că respectivele cărți au fost distruse și Huertas va distruge și mai multe dacă nu îl oprește cineva. Planul nostru este - și se uită împrejur, parcă realizând că e pe cale să facă pasul în lumea criminalilor - să intrăm în tunelurile de aerisire și să spargem seifurile. Tommie are o idee despre cum să facem bucățile de hârtie ilizibile.

— Poftim? Ne împotrivim distrugerii bibliotecii distrugând și ce-a mai rămas din ea?

— Doar temporar! sări Tommie. Am descoperit un lipici care se șpreiază! Dacă șpreiem hârtiile, ele se vor lipi una de alta și vor fi ca un bloc enorm de plăci din fibre lemnoase! Dar, după câteva luni lipiciul se evaporă.

— Deci nu va fi dăunător, aprobă și Rivera. N-aș fi aici dacă era vorba de distrugerea completă a cărților. Schema lui Huertas este de o brutalitate fără rost, din lăcomie, și vrea să termine totul într-un timp foarte scurt, deși, dacă s-ar fi făcut în pași mărunți, ar fi fost la fel de bine. Poate reușim să-l întârziem suficient de mult, cât să aibă timp companiile de digitalizare a cărților să-l ajungă din urmă - și nu va mai fi nevoie de distrugerea altor biblioteci.

Robert se lăsă pe spate și se prefăcu a cântări spusele lor.

— Chinezii au de gând să toace Biblioteca Britanică, asta vreți să spuneți?

— Da, și au de gând să termine și muzeul, oftă Rivera. Dar Uniunea Europeană caută un motiv să-i oprească. Dacă facem în așa fel încât Huertas să dea prost...

— Înțeleg, zise Robert gânditor, evitând să dea ochii cu Winnie. Blount era suficient de paranoic să-l suspecteze de ceva.

— Planul e destul de slăbuț... dar tot e mai bun decât nimic. Mă bag.

— Bravo, prietene! exclamă Tommie fericit.

Robert se uită în cele din urmă la Blount:

— Întrebarea este, de ce aveți nevoie de mine?

Blount rânji:

— Ne mai dai câte o mână de ajutor, te mai trimitem pe ici, pe colo...

— Nu, adevărul este că nici prin cap nu ne trecea să facem așa ceva înainte de a apărea tu, zise Tommie.

— Eu? De ce?

— Ha! Ia gândește-te: să intri pe ascuns în tunelurile de aerisire, să mergi vreo doi kilometri până la unul din cel mai bine păzite laboratoare biologice din lume. Să zicem că fac eu ce fac și intrăm neobservați. Dar putem să ne plimbăm pe acolo fără să ne vadă nimeni? În niciun caz. Asta funcționează numai în *Star Trek*, unde sistemul de ventilație e făcut special să permită accesul proștilor, ca să fie cu aventură. Dar în lumea reală, cu sistem de pază real, e imposibil.

— Am înțeles. Dar tot nu răspunde la „de ce eu?”

— Ce face? A! Ajung și acolo! În orice caz, după ce planul nostru cu protestele a cam picat, am început să fac săpături în legătură cu laboratoarele. Motoare de căutare, știri, chat-uri, grupuri de discuție, peste tot m-am băgat. Cel mai greu a fost să fiu cât mai discret să nu mă miroasă securiștii. A durat mai mult decât credeam, dar în cele din urmă mi-am făcut o idee despre sistemul de protecție a laboratoarelor. E tipic pentru un stabiliment important pentru siguranța națională. Treabă serioasă, dar greoaie. Sistemul e automat, accesul se face pe bază de parolă și amprentă. Amprentarea este simplă biometrie utilizată de unii ofițeri din unele servicii secrete. Și ghici pe cine am găsit pe listă?

— Pe fiu-meu.

— Nu chiar. Pe nora ta.

Alice.

— E ridicol. Noră-mea e nu știu ce expert în relații american o-asiatice.

Când nu e cât pe ce s-o ia razna. Apoi se gândi la Străinul Misterios.

— Prea se leagă toate.

— De când ești tu expert în securitate, Robert? întrebă Winnie.

Ar trebui să-mi țin gura. Mergem în direcția bună!

Dar își pierduse abilitatea de-a manevra oamenii din cuvinte și bolborosi:

— Să nu-mi spui mie că ai găsit informațiile respective doar din Google.

Tommie clătină din cap, dar în ochii lui se putea citi mila.

— Lumea s-a schimbat, Robert. Astăzi, găsesc răspunsuri pe care îmi era imposibil să le obțin acum douăzeci de ani. O sută de mii de oameni din întreaga lume mi-au dat o mână de ajutor, în unele locuri am primit informații importante din surse anonime. În cel mai rău caz, informațiile mele ar putea fi false. Dezinformarea este la putere astăzi. Chiar dacă minciunile nu sunt intenționate, există tot felul de grupuri de fanteziști care învârt realitatea cum li se pune lor pata. Dar dacă am fost păcăliți, a fost o conspirație mondială, fiindcă informațiile mele au venit din mai multe locuri.

— Aha.

Robert păru impresionat. De fapt, era pe bune impresionat, poate Străinul Misterios chiar era un barosan.

Mai stătura de vorbă încă jumătate de oră, dar nimic concret, cum ar fi trădarea la care se așteptau, din partea lui Robert. Tommie le dădu alte sarcini: aveau nevoie de câteva parole de acces în sistemul Universității și de niște simulatoare de voce. Intrările în tuneluri erau acum încastrate în beton. Nu mai existau căi de acces la nivelul solului, ca acum cincizeci de ani. Și mai era o problemă și

cu „șpreiul de lipit” al lui Tommie.

— Lipiciul? Întrebă Tommie cu un aer vag jenat, încă nu există, dar este aproape inventat.

Tommie prezentase conceptul pe un forum de grădinărit și peisagistică. Societatea gardurilor vii din Japonia lucra chiar în acest moment în colaborare cu unii biologi argentinieni pentru perfecționarea sistemului de aerosoli. Produsul ar trebui să fie terminat în mai puțin de două săptămâni și avea să fie prezentat în premieră la un curs de îngrijire a plantelor în Tokyo. Un litru de mostră avea să-i fie trimis lui Tommie. Se uită la Robert care rămăsese cu gura căscată:

— Hei, așa se face treaba în ziua de azi.

Trecuse deja de ora trei după-amiază. Umbra Bibliotecii se întindea acum mult înspre est, înghițind clădirile dimprejur. Cei patru conspiratori terminaseră ședința. Tommie se ridică în picioare.

— Putem s-o facem! Și e probabil ca nici măcar să nu ne prindă. Dar dacă ne prind, ce? Ar fi ca pe vremuri!

Carlos Rivera se ridică ceva mai greu.

— Și nu facem nimănui niciun rău.

— Gata, domnilor, ridic interdicția, zise Tommie, tastă câteva secunde și își stinse laptopul.

Se lăsă tăcerea, încă nu știau ce să spună realizând că sunt probabil ascultați.

— Păi, bine. Rivera se uită la Robert. Vreți să vedeți cu ce am... cu ce a înlocuit Biblioteca rafturile goale?

— Adică propaganda la care se referea Tommie?

— Da, zise Rivera zâmbind șters. Într-un fel, e foarte frumos. Dacă ar fi fost făcut mai cu ușorul, aș fi susținut proiectul din toată inima.

Îi conduse în jurul etajului prin spatele lifturilor.

— Intrarea dinspre scări e cea mai frumoasă.

Winnie Blount scăpă o grimasă, dar Robert băgă de seamă că venea după ei.

Casa scărilor era slab luminată. Cu ochiul liber, zidurile erau din beton, cu nervurile argintii pe care le observase și pe pereții exteriori. Când păși pragul ușilor, viziunea lui

Robert comută pe o variantă îmbunătățită: acum lumina venea de la torțele pe gaz prinse în suporti de-a lungul pereților. Tencuiala gri nu se mai vedea, acum zidurile erau construite din bucăți mari de piatră pătrate, cioplite cât să se îmbine perfect cu doar o urmă de mortar. Robert întinse mâna să atingă peretele, dar și-o trase înapoi când simți atingerea umedă și rece a zidului murdar! Rivera începu să râdă.

— Dezamăgitor, corect?

Când simțurile contraziceau iluzia vizuală.

— Da. Robert își lăsă palmele să alunece deasupra blocurilor de piatră, acoperiți în unele locuri cu mușchi.

— Conducerea facultății a fost foarte inteligentă aici. I-a implicat pe cei din comunitatea designerilor de fantezii virtuale și i-a încurajat să instaleze graffitti cu senzori tactili. Unele instalații sunt impresionante chiar și fără filtre vizuale.

Coborâra două rânduri de scări. Trebuie să fi ajuns la intrarea de la etajul al cincilea. Ușa era din lemn masiv sculptat, radiind întunecat în lumina torțelor. Rivera trase de mânerul de fier și ușa de aproape trei metri înălțime se dădu în lături. Lumina din cameră era de un violet actinic, alternând de la abia vizibilă până la orbitoare. Se auzeau pocnituri ușoare. Rivera își băgă capul prin ușă și intona ceva ininteligibil. Lumina deveni mai normală și singurele sunete care se mai auzeau erau glasuri vorbind în șoptă.

— E OK, haidem înăuntru.

Robert păși prin ușa întredeschisă și aruncă o privire înăuntru. Încăperea nu era de la etajul al cincilea al Bibliotecii Geisel de pe planeta Pământ. Într-adevăr, existau cărți, dar erau supradimensionate, așezate pe rafturi de lemn care se întindeau pe rânduri nesfârșite pe orizontală și pe verticală. Robert își lăsă capul pe spate. Lumina violetă mergea și ea până sus, de-a lungul rafturilor. Erau ca acele păduri fractali de pe vremuri. Cu coada ochiului vedea alte rânduri de cărți, minuscule din cauza distanței.

Oaaa! Era să cadă pe spate, dacă nu l-ar fi sprijinit

Tommie.

— Fain, nu-i așa? întrebă Parker. Mai că mi-aș dori să fi avut un purtabil la mine.

— D-da!

Robert se sprijini de un raft de lângă el. Era făcut dintr-o scândură groasă, solidă, din lemn adevărat. Își lăsa privirea în jos, la podea, și se uită de-a lungul aleii. Poteca printre rafturi șerpuia încolăcit și nu se termina la peretele extern real care trebuie să fi fost acolo la cinci, zece metri. Însă, acolo unde ar fi trebuit să fie geamurile, se vedea o scară din lemn care cobora abrupt. Genul acela de scări șubrede parcă făcute ad hoc, care îl fermecaseră mereu pe Robert în vechile anticariate. Dincolo de scări, rafturile păreau înclinate, de parcă gravitația în cealaltă cameră funcționa în alt sens.

— În ce fel de loc suntem?

Cei trei rămaseră tăcuți o clipă. Robert observă că păreau să poarte un fel armură închisă la culoare. Costumația lui Rivera avea un fel de însemn complicat. Și aducea dubios de mult cu un tricou și niște bermude făcute din zale.

— Nu v-ați prins încă? întrebă Rivera într-un final. Dumneavoastră trei sunteți Cavaleri păzitori, iar eu sunt un Bibliotecar războinic. E totul luat din *Știința primejdioasă* a lui Jerzy Hacek.

Blount aprobă din cap și se întoarse către Robert:

— N-ai citit în viața ta ceva de Hacek, este?

Robert își amintea vag de Hacek din perioada în care el se retrăsese. Pufni:

— Eu am citit lucrările importante.

Merseră încet de-a lungul aleii principale. Se mai vedeau și alei secundare, care nu duceau doar în stânga sau în dreapta, dar și în sus și jos. Dintr-unele se auzeau sâsâituri ca de șerpi, în altele, zări alți „Cavaleri păzitori”, cocoșați peste mese acoperite cu stive de cărți și pergamente; chipurile le erau luminate de paginile cărților deschise. Erau, într-adevăr, manuscrise luminate. Robert se opri să arunce o privire mai de aproape. Cuvintele erau în

engleză, printate cu caractere gotice vechi. Cartea părea a fi un fel de manual de economie. Unul din cititori, o femeie tânără cu sprâncene stufoase, îi examinează scurt și gesticulă în aer. De sus dintre rafturi se auzi o bufnitură și un volum uriaș îmbrăcat în piele se văzu alunecând la vale. Robert sări în spate, gata să-l dea jos pe Tommie. Dar blocul gros de un metru căzu până în dreptul fetei, unde rămase suspendat în aer, iar paginile se deschiseră de unele singure.

Of! Robert făcu câțiva pași în față.

— Am înțeles. Aici sunt digitalizările cărților care au fost distruse până acum.

— Prima variantă de digitalizare, spuse Blount. Care le-a adus tâmpiților din conducere mai multă publicitate decât visau ei. Toată lumea a sărit să laude programul „inteligent și drăguț”. Săptămâna viitoare ne toacă etajul șase.

Rivera îi conduse spre ieșire, către scările de lemn.

— Nu toată lumea e mulțumită. Fundația Geisel, doctorul Seuss, n-a fost de acord cu proiectul Universității.

— Bravo lor! Blount lovi cu piciorul în raftul de lângă el. Dacă e așa, studenții noștri ar putea la fel de bine să se ducă în Parcul Piramidei!

Robert gesticulă cum era obișnuit pentru a scoate filtrele, dar nimic nu se schimbă, aceeași lumină purpurie și manuscrisele vechi îmbrăcate în piele. Tastă direct comanda în computer. Nimic.

— Am rămas agățat cu vederea de aici.

— Așa e. Nu poți vedea ce e aici în realitate, decât dacă îți scoți lentilele sau suni la Urgențe. Încă un motiv pentru care nu port Epiphany. Tommie își flutura laptopul ca pe un talisman. Pot vedea iluzii, dar numai când vreau eu!

Bătrânelul o luă pe o altă alee, ba împungând cu degetul într-o carte care zăcea pe jos, ba intrând peste oameni în alcovuri să vadă ce citesc.

— Locul ăsta e super cool!

Când ajunseră la scările de lemn, Rivera se întoarse la ei:

— Atenție la scări, sunt periculoase.

Pe la jumătatea coborâșului, treptele erau înclinate și perspectiva era strâmbă. Winnie pași primul, după o scurtă ezitare.

— Am mai făcut asta înainte, mormăi, mai mult ca pentru sine. Pot s-o fac.

Păși în față, poticnindu-se, apoi stătu drept, dar celorlalți le părea că stă înclinat. Când Robert ajunse în prag, închise ochii. Epiphany-ul era setat să închidă orice iluzie când avea ochii închiși. Deci era pe moment imun la trucul vizual. Făcu un pas în față și... nu era nicio înclinare, doar o simplă curbă!

Tommie apăru imediat în spatele lui, cu un zâmbet larg pe față.

— Bun venit în aripa Escher! Scările astea vor face furori!

La capătul scărilor era o altă întorsătură de nouăzeci de grade în spațiu. Parker se întoarse la ei:

— OK, acum mergem înapoi în centrul clădirii, dar vom continua să avem iluzia că rătăcim printre șiruri interminabile de cărți.

Cărți în spate, în față, de o parte și de alta. Cărți deasupra, ca hornurile caselor pierzându-se în lumina purpurie. Cărți chiar și sub ei, unde scări șubrede păreau să coboare în adâncuri. Dacă Robert se uita la ele întorcând capul într-o parte, titlurile de pe coperte și cotoare străluceau în întuneric, un albastru închis aproape invizibil, dar foarte clar, cu tipăritura specifică Bibliotecii Parlamentului. Cărțile astea erau fantomele sau, mai bine zis, avatarurile cărților distruse.

Scoteau sunete, oftau, mormăiau, se văietau, șopteau. Conspirau. Pe unele alei îndepărtate, câteva cărți erau în lanțuri.

— Atenție la *Capitalul* lui Marx, zise Rivera.

Robert zări unul din tomuri - *de data asta, cuvântul se potrivește!* - încercând să rupă lanțurile, zdrăgănind inecele prinse în perete cu niște cuie imense.

— Da, *Știința primejdioasă* tânjește după libertate.

Unele cărți probabil erau reale, ca să păstreze senzația studenților că pun mâna pe o pagină. Câțiva studenți într-un colț se apucaseră să bage cărțile unele în altele. Se dădura un pas în spate și textele se amestecară într-o orgie de litere și pagini.

— Asta o fi o sinteză bibliografică?

Rivera îi urmări privirea.

— Aă, da. A început ca o poantă pe care a făcut-o domnul decan Blount, ca să nu-i îndepărteze pe studenți de Bibliotecă după ce se termină proiectul. Noi le povestim despre cărți ca despre niște ființe aproape vii, care slujesc și farmecă pe cei care le citesc. Terry Pratchett și apoi Jerzy Hacek s-au jucat cu tema asta ani întregi. Dar noi nu le-am apreciat la adevărata lor valoare. Câțiva oameni din cercurile de exegeți ai lui Hacek ne ajută în proiect. Orice acțiune de la nivelul bazei de date are corespondent aici, la fel ca în povestirile cu Bibliotecarii războinici ale lui Hacek. Cei mai mulți utilizatori consideră că proiectul e mai bun decât celelalte programe clasice de referință.

Winnie se întoarse spre ei. Se îndepărtase între timp și părea mai mic, parcă se vedea prin lentila unui telescop, de la mare distanță. Dădu din mână, dezgustat.

— Asta-i trădare, Carlos. Bibliotecarii tăi n-au fost de acord cu distrugerea cărților, dar uite ce-ați făcut. Copiii își vor pierde orice urmă de respect față de tezaurul scris al omenirii.

— Copiii de mult nu mai au niciun respect, Winnie, glumi în șoaptă Tommie Parker de undeva din spatele lui Robert.

Rivera se uita în pământ.

— Îmi pare rău, domnule decan. Tocatul reprezintă răul, nu digitalizarea. Dar, pentru prima dată în viața lor, studenții noștri au acces la cunoștințele din mileniul trecut.

Arătă cu mâna spre studenții din capătul aleii.

— Și nu doar de aici. Poți accesa Biblioteca și de pe net, mai puțin simulatoarele de realitate. Huertas permite accesul limitat fără plată, chiar și în perioada de monopol. Aici e doar o primă fază a reconstituirii, dar am avut mai

multe accesări pe secția premilenium în ultima săptămână decât în ultimii patru ani. Și majoritatea au fost de la facultate!

— Niște ipocriți nenorociți! izbucni Winnie.

Robert se uită către studenții din alcov. Orgia cărților se încheiase și volumele pluteau acum în aer, deasupra capetelor lor, și paginile cântau cu voci subțiri înspre cărțile rămase încă nedeschise. Metaforă întrupată.

Se întoarseră și se îndreptară spre scările interioare, pe unde veniseră, dar drumul îi păru acum de câteva ori mai lung. Scările înclinate îi scosese rădăcină probabil undeva în mijlocul etajului al patrulea. În cele din urmă ajunseră în dreptul ușilor înalte pe care intraseră. După tot ce văzuseră în bibliotecă, ușile păreau chiar normale. Chiar și podeaua părea solidă și banală. Când deodată o simți săltându-i sub picioare.

— Ce nai...

Robert se împiedică și se izbi cu spatele de perete. Se auziră cărțile mișcându-se în rafturi și își aminti că unele erau reale și la fel de grele pe cât păreau. Fulgerele străpungeau aerul lăsând în urma lor arcuri violete. Rivera urlă ceva în chineză despre un cutremur fals. Orice ar fi fost, clătinatul era real. De dedesubt veni un vuiet și lilioci zburară înainte și înapoi. În cele din urmă, clătinatul își redusese din intensitate și încetă. Podeaua și pereții erau nemișcați și rezistenți ca pe vremea studenției lui Robert.

Tommie se ridică în picioare și îi întinse o mână lui Winston Blount.

— Totul e în regulă?

Blount dădu din cap automat, prea zdruncinat ca să fie sarcastic.

— Niciodată n-a făcut, zise Tommie.

Carlos dădu din cap.

— *Āiyay duibuqiy wo gang xiang qildi tǎmen jintiǎn shi xln ddngxây* zise el ceva legat de experimentarea unei scheme noi.

— Hei, amice, vorbești în chineză, râse Tommie bătându-l pe umăr.

Rivera rămase tăcut, apoi răspunse tot în chineză, dar mai tare și mai rapid.

— E în regulă, Carlos, nu-ți face probleme.

Tommie îl conduse pe tânăr spre scări, Rivera tot vorbind, din ce în ce mai panicat, repetând *Wo zâi shuo ytngyu ma? Sht yângyu ma?* Vorbesc engleză? E engleză?

— Continuă să mergi, Carlos, totul va fi bine.

Robert și Winnie veneau în urmă. Blount clipea din ochi în felul lui exagerat, căutând ceva.

— Ha! izbucni. Tâmpiții au pus servo-stabilizatoarele să zguduie clădirea. Uite.

Și, minune, Robert văzu, în sfârșit după atâtea lecții de exersat „văzutul”.

— A-ha!

Biblioteca Geisel era una dintre clădirile care nu fuseseră înlocuite după cutremurul de la Rose Canyon. Dar îi băgaseră un mecanism de stabilizare în structura de rezistență.

— Deci administratorul de rețea s-a gândit să adauge niște realism în sala de lectură...

— Putea să ne omoare, zise Blount.

Erau la etajul al treilea. Din partea opusă venea un grup de studenți; sau, cel puțin, așa bănuia Robert, că sunt studenți, din moment ce erau foarte bine dispuși și majoritatea aveau avatururi cu monștri. Cele două grupuri trecură unul pe lângă celălalt, cei bătrâni muți până când studenții dispărură din raza vizuală.

— Carlos, ce declanșează zgâlțâiala respectivă? întrebă Tommie.

Rivera se agita în fața unui dulap de arme construit în zid.

— Tot nu vorbesc engleza? țipa din ce în ce mai tare. A, ba da! Slavă cerului! Visez de multe ori că rămân blocat!

Făcu câțiva pași aproape plângând de ușurare. Apoi începu să turuie:

— Da, da, am înțeles întrebarea: nu știu ce declanșează cutremurul. Am fost la o ședință în care s-a hotărât să se folosească sistemul de stabilitate din când în când.

Cutremurul - am zis noi - să se declanșeze de fiecare dată când cineva încearcă să „deschidă” vreo carte care conține cunoștințe pe care lumea nu are voie să le afle. Trebuia să fie ca o glumă, doar că s-a dovedit o glumă proastă. În plus, șefa noastră nu vrea să renunțe la idee. E și mare mahăr în clubul lui Hacek, vrea să implementeze metodele de pedepsire a utilizatorilor care încalcă regulile luate din cărțile lui Hacek.

Lui Tommie îi dispăru îngrijorarea fiind înlocuită cu o curiozitate tehnică:

— Vorbești serios? *Gropile pocăinței?*

La parter, intrară în holul principal al Bibliotecii. Cu o oră în urmă, Robert și Sharif intraseră tot pe aici să ia liftul, dar Robert abia observase spațiul larg, curat și mochetat, în centrul căruia trona statuia lui Theodor Seuss Geisel. În sfârșit un loc normal. Ieșiră din clădire pe ușile de sticlă și pășiră în soarele după-amiezii.

Winnie se întoarse și aruncă o privire în sus mamutului amenințător din spate.

— Au transformat locul ăsta într-un pericol pentru sănătatea oamenilor! Cutremurul a fost ceva... Ești OK, Carlos?

— Da, zise bibliotecarul gesticulând din mâini, câteodată, blocajele mele seamănă cu o criză de epilepsie.

Își șterse fața, udă de sudoare.

— Oho, asta a fost mai serioasă decât de obicei.

— Ar trebui să consulți un doctor.

— Asta fac. Vedeți?

Deasupra capului îi apărură câteva stegulețe cu cruce roșie.

— Am dat alarma când eram pe scări. La ora actuală e cel puțin un doctor cu ochii pe mine.

Stătu o clipă nemișcat, ascultând ceva.

— Mă cheamă la spital. Să-mi facă tomografie la cap ori ceva de genul ăsta. Ne vedem data viitoare. Stați calmi, domnilor, nu e nimic serios, îi liniști când le văzu îngrijorarea cu care îl priveau.

— Vin și eu cu tine, zise Tommie.

— OK, dar să nu vorbești, că acum mă pregătesc pentru tomograf.

O luară spre ieșirea din campus. Robert și Winnie îi urmăriră cu privirea până dispărură. Blount vorbi primul, cu o neobișnuită șovăială în glas.

— Poate n-ar fi trebuit să-i scot ochii cu treaba cu Hacek...

— O să fie OK?

— Probabil că da. De fiecare dată când un veteran are o criză, Asociația veteranilor dă prost în ziare. Deci o să aibă grijă de el.

Robert derulă momentele în care Rivera vorbise păsărește. Normal, nu scotea decât interjecții, ca un fel de tic verbal. Dacă ar fi fost în spaniolă, nici nu s-ar fi observat. Dar acum...

— Care e problema lui, Winnie?

Privirea lui Blount era absentă.

— Carlos e un SLC, zise ridicând din umeri.

— Ce-i aia un SLC?

— Ce? Vai de capul tău, Gu, ești în urmă rău!

Aruncă o privire în jur.

— OK, OK!

Apoi se întoarse către Robert cu un zâmbet forțat.

— Scuze, Robert. SLC e ușor de găsit, sunt forumuri, grupuri de discuții, informații gărlă. Dar cel mai important e să nu uităm de misiunea noastră! Ăăă... pentru Carlos, adică. Succesul ei depinde de tine.

— Dar despre ce misiune vorbim? Ce...

— Încă e în studiu, îl întrerupse Winnie. Îți vom transmite detaliile cât de curând.

În drum spre casă, Robert căută „SLC” și găsi milioane de rezultate, pe site-uri de medicină, de armată, de medicamente. Din lista de surse, își alese explicațiile furnizate de cei de la Siguranța globală, care erau cei mai „respectabili disidenți”.

SLC, „specializare la comandă” (sau „specialist-la-comandă” când se referă la victima procedurii). Un

tratament care combină terapia tradițională cu expunerea intensă la date, capabil să însereze o cantitate mare de deprinderi și cunoștințe în mai puțin de 100 de ore. Cel mai cunoscut pentru utilizarea lui cu efecte tragice în <link> Conflictul americano-asiatic </link>, când 100 000 de militari americani au fost învățați chineza, cantoneza...

O listă întreagă de alte specializări despre care Robert nu auzise în viața lui. În mai puțin de trei luni, americanii și-au rezolvat problema de limbă. Dar au urmat efectele secundare:

...această forțare a fost utilă pe teatrul de operații, însă victimele au început să apară chiar înainte de sfârșitul războiului.

Robert Gu - și probabil orice elev sau student - visase la o metodă rapidă de învățare. Rusă, latină, chineză, spaniolă peste noapte și fără niciun efort! *Dar ai grijă ce-ți dorești...* Citi secțiunea cu efectele secundare: Studiul unei limbi sau al unui domeniu de specialitate transformă individul. Acumularea de cunoștințe și deprinderi în mod forțat pe un termen foarte scurt poate distorsiona fondul unei personalități. Foarte puțini SLC-iști scăpaseră fără sechele. În unele cazuri, acești indivizi făceau și o a doua, chiar și o a treia specializare până când simțeau efectele negative. Procesul de respingere era ca un fel de război intern între noile concepte și cele vechi și se manifesta prin crize de pierdere a cunoștinței și halucinații. În cele mai multe cazuri, SLC-istul rămânea blocat într-o stare de ignoranță limitată la deprinderile ultimei specializări... Una din moștenirile războiului erau acești veterani specializați la minut. Bietul Carlos.

Și ce anume îmi promite mie Străinul Misterios? Astăzi fusese fără îndoială una din acele zile în care descoperirile științei te șochează. Robert coborî geamul portierei și se lăsa mângâiat de briză. De o parte și de alta a șoselei erau cartiere întregi, majoritatea construite pe la jumătatea secolului douăzeci, cu excepția câtorva case mai dărăpănate și a mall-urilor care arătau ca niște depozite de materiale. În mod ciudat, acelea erau magazine de-

adevăratelea, chiar și în această lume supratehnologizată. Chiar făcuse cumpărături în câteva din ele. Unele chiar erau construite solid. Magazine „pentru cei cu suflet bătrân” era sloganul lor, care, în anii 2000, cu siguranță ar fi stârnit valuri de indignare.

Robert ascunse misterele și frica într-un colț al minții și începu să se joace cu computerul. *Ia sa vedem cel mai simplu filtru.* Și făcu gestul cu care deja se familiarizase. *Până aici, totul bine.* Vedea inscripțiile simple: totul, chiar și florile de pe marginea șoselei, aveau un cod numeric deasupra. Un alt gest al mâinii și vedea exact obiectele pe lângă care trecea - sau mai bine zis proprietarii respectivelor obiecte voiau ca el să vadă. Pe mail erau panouri publicitare - din alea vechi, ca să-l încânte pe Robert, pe care-l ghiciseră că era un moșneag. Dar nu mai vedea spamurile care îl invadaseră în primele zile când purtase Epiphany, poate, în sfârșit, învățase să le oprească.

Robert se întoarse de la geam și exploră alte locuri mai de departe. Hărți colorate îi apărură în fața ochilor. Locuri de foarte departe geografic, pe care le vedea separat de peisajul dimprejur. Era ca cyber-space-ul din anii '80, '90. În cele din urmă alese „locuri publice din zonă”. Așa. Doar două sute de mii de locuri publice în această parte a San Diegoului. Alese la întâmplare. Prin parbriz, se zăreau dealurile micșorate sub cartiere întregi de case. Șoseaua avea trei benzi și mașinile păreau din anii '60. Observă eticheta de pe ștergătorul de parbriz al mașinii (acum un Ford Falcon): „Societatea istorică San Diego.” Încet, Încet, reconstruiau tot trecutul. Pachete întregi din secolul douăzeci erau disponibile pentru cei care doreau să trăiască în vremuri mai simple.

Robert aproape se pierdu în atmosferă. Era atât de aproape de anii lui de studenție. Era atât de... reconfortant. Îi trecu prin minte că acești fani ai istoriei ar putea fi aliați cu cei din proiectul Biblionet. Dacă Huertas își punea baza de date pe picioare, ei ar putea înainta și mai repede cu această nostalgie reconstruită. Se întoarse

la secțiunea de opțiuni. Era acolo ceva care se numea „traversare paratemporală continuă”. Sau poate ar trebui să aleagă viziunea unui scriitor. Uite-l și pe Jerzy Hacek. Nu, destul pe ziua de azi cu „O picătură de știință”.

Dar Terry Pratchett? OK. Casele erau acum din chirpici și mașina lui era un covor zburător ce aluneca în jos pe un dâmb cu iarbă verde care acum un minut fusese autostradă. În valea din față erau corturi viu colorate cu însemne pictate cu caligrafie latină care, prin înflorituri, aducea cumva cu literele arabe. Undeva, într-un colț al zării, scliffea o fâșie de ocean. Și nave cu pânze?

Robert Gu citise la viața lui un singur roman de Pratchett și, din câte își amintea, acțiunea se petrecea într-un oraș care aducea cu Londra medievală. Acum era diferit. Încercă să vadă ce era în orașul de corturi...

Miri --> Lena, Xiu: <sm> îl prind iarăși! Vedeți? </sm>

Xiu -> Lena, Miri: <sm> Oho, ești cu mașina chiar lângă el?</sm>

Miri --> Lena, Xiu: <sm> Nu, e o compilație de imagini de deasupra dealurilor și camerele de pe autostradă. </sm>

Xiu -> Lena, Miri: <sm> Pare că se uită în jur. </sm>

Miri --> Lena, Xiu: <sm> Trebuie să mă loghez în contul lui Sharif. Vă las cu Robert.</sm>

Lena --> Miri, Xiu: <sm> Asta-i culmea! </sm>

Miri --> Lena, Xiu: <sm> Gata, am revenit, sunt Sharif, în mașină cu Robert... au, fir-ar! </sm>

Cineva tuși discret lângă el. Robert se întoarse și-l zări pe Sharif așezat într-un colț, pe scaunul din dreapta.

— N-am vrut să vă surprind, domnule profesor, zâmbi timid apariția, am încercat să apar mai devreme, dar au fost probleme tehnice.

— E în regulă, zise Robert, întrebându-se dacă Tommie încă îl mai bruia.

Sharif făcu un gest larg cu mâna înspre atmosfera din jurul lor.

— Ei, ce părere aveți?

Peisajul era același, doar că avea mai multă apă. Și alți

oameni și altă civilizație.

— M-am gândit să încerc atmosfera din cărțile lui Terry Pratchett.

— E o variantă reușită a cărților, cel puțin aici în San Diego.

— Da, dar... Robert arată înspre pajiștile din jur. Unde e Ankh-Morpork? Unde sunt mahalalele, și mlaștinile, și santinelele?

— Alea sunt în Londra și Beijing, zise Sharif zâmbind. Cel mai bine e să aplici fantezia pe un relief cât de cât potrivit. Pratchett scrie despre toată lumea. Ce se vede aici e ce se potrivește cu atmosfera din San Diego.

Sharif privi o clipă în jur.

— Da, aici e Abu Dajeeb. Știți despre ce vorbesc? Sultanatul de la sud de Sumarbad în *Pasărea de foc*.

— Ah. *Pasărea de foc*?

— A fost scrisă după ce...

După ce m-am sonat la cap.

— E, e enormă. Îmi pot imagina pe cineva să scrie despre acest loc, dar niciun om sau vreun studio de film nu poate aduna la un loc toate...

Robert se retrase repede de la geam când o femeie călare pe o iguană înaripată trecu în zbor pe lângă ei. (Comută pe vederea reală și văzu un polițist pe o motocicletă gonind înainte.)

Sharif râse încet:

— Nu este munca unui singur om, probabil sunt milioane de fani care au contribuit. Ca majoritatea celor mai bune realități create, a fost și un efort comercial, fiind cel mai de succes cinema de exterior din 2019. În anii care au urmat, a devenit din ce în ce mai frumos, ca un omagiu adus din partea fanilor.

— Hmmm.

Robert întotdeauna criticase milioanele care intrau în industria filmului și scriitorii care se îmbogățeau de pe urma vânzărilor.

— Pun pariu că Pratchett a luat bani frumoși din treaba asta.

— Mai mulți decât Hacek, rânji Sharif. Dar nu mai mulți decât Rowling. Dar drepturile de autor se adună. Pratchett este proprietarul unor terenuri întinse din Scoția.

Robert închise vederea cu lumea lui Pratchett. Mai erau și altele: Tolkien, de exemplu, sau unele pe care nu le recunoștea după nume. Ce era SCA? Ah. În opțiunea SCA, suburbiile se transformau în sate înconjurate de ziduri, la poalele dealurilor pe ale căror culmi tronau castele uriașe. Parcurile din apropiere erau acum păduri sălbatice.

Sharif părea să urmărească și el aceleași peisaje. Îi arătă cu un deget parcul Los Pumas Valley pe lângă care tocmai treceau.

— Ar trebui să vedeți festivalurile medievale de acolo. Ocupă tot parcul, câteodată se pornesc așa-zise războaie între familiile de nobili din castelele de sus. E excelent, frate, un adevărat spectacol.

Ah. Robert se întoarse și îl privi cu atenție pe Sharif. Imaginea de acum semăna perfect cu cea de acum câteva ore, în afară de rânjetul impertinent de pe buze.

— Iar tu nu ești Sharif.

Rânjetul se lăți.

— Chiar mă întrebam dacă ai să te prinzi odată și-odată. Trebuie să te obișnuiești să fii mai precaut cu identitățile oamenilor, profesore. Știu, l-ai întâlnit pe Sharif în persoană. Adică, pe studentașul pupincurist din fața Bibliotecii. Dar la capitolul control asupra propriului computer e repetent. Pot să mă dau drept Sharif oricând și oriunde am chef.

— Acum câteva minute ai spus altceva.

— Mda, atunci era altceva, se încruntă Sharif. Atunci era altcineva. Se pare că mai ai și alți fani, iar unul din ei nu e chiar complet pe dinafară.

Ha? Robert se gândi o clipă, apoi schiță un zâmbet forțat.

— Atunci poate ar trebui să avem vreo parolă, să nu mă dau de gol de față cu străinii, ei, ce zici... Sharif?

Străinul Misterios nu părea foarte încântat.

— Prea bine, când vezi că-ți spun „frate”, „omule”,

„prietene”, ar trebui să-ți dai seama că-s eu.

Chipul lui Sharif căpătase o tentă verzuie, iar ochii aveau o formă ciudată, neomenească. Zâmbi către Robert:

— Te-ai ales cu un djinn, profesore. Dar să trecem la altele, ce părere ai de planul lui Tommie Parker?

— Ah...

Sharif - Străinul Sharif - se aplecă spre Robert, dar nu se vedea nicio urmă de mișcare pe imitația de piele a banchetei.

— Eu sunt peste tot și apar oriunde vreau, ca să obțin ce-mi doresc, în ciuda perspicacității lui Tommie, am fost la fața locului.

Se uită în ochii lui Robert:

— Ei, ai rămas fără cuvinte? Asta e singura duminică problemă, profesore, și vreau să te ajut, dar mai întâi trebuie să mă ajuți și dumneata pe mine.

Robert se strădui să schițeze un zâmbet detașat, fiindcă nu știa ce să răspundă. Dar încercă:

— Îmi promiți un miracol, fără să-mi oferi măcar o cât de mărunță dovadă. Iar dacă vrei să mă protestezi cu „specializare la comandă”, nu mă interesează, creativitatea nu se învață într-o sută de ore.

Sharif se dădu în spate râzând. Suna sincer și chiar plăcut.

— Foarte adevărat, banda rulantă e o minune îngrozitoare. Dar se mai întâmplă și minuni fericite în ziua de astăzi. Și *eu* pot să le fac să se întâmple.

Mașina ieșise de pe autostradă și intrase pe o stradă de cartier care ieșea în câteva minute în fața casei lui Bob. Străinul păru să studieze peisajul câteva minute, apoi zise:

— Chiar voiam să demarăm lucrurile astăzi, dar, dacă insiști să ai dovada sigură a bunelor mele intenții...

Făcu un gest și o luminiță scăpără în aerul dintre ei, indicând că se făcuse un transfer de fișiere.

— Aruncă o privire pe lista pe care ți-am transmis-o. Și uite și dovada că eu am fost în spatele „minunilor” de acolo.

— Am să mă uit și luăm legătura.

— Te rog să nu stai prea mult pe gânduri, profesore. Gașca băieților veseli de la Bibliotecă n-are nicio șansă de reușită fără ajutorul dumatăle prompt. De care am nevoie ca să te pot ajuta.

Mașina intră pe strada lor, încetini și opri chiar în fața casei lui Bob. Nu era nici măcar patru și jumătate, dar soarele intrase după dealuri și se însera. Grupuri de copii se jucau din loc în loc de-a lungul străzii, deși nu se mai vedea mare lucru. Robert ieși din mașină și o zări pe Miri pedalând la bicicletă în capătul străzii, spre el. Se priviră fără să-și spună nimic. Robert se simțea ciudat. În mod normal, nu se vedeau decât atunci când Bob sau Alice erau de față.

Pe vremuri, n-aș fi simțit nicio urmă de remușcare că am repezit-o pe biata fetiță. Dar cumva, reproșurile mute ale lui Bob și Alice și politețea de gheață a lui Miri îl făceau să se simtă foarte prost. Nu pot sta aici, în loc să-i ajut eu pe ei, mai mult îi încurc.

Miri descălecă de pe bicicletă și veni spre el. Se uita în mașină. Robert privi mașina îndepărtându-se, cu Sharif în continuare pe bancheta din dreapta. Poate și ea îl vedea.

— Tânărul e Zulfikar Sharif, zise Robert și se repezi să dea mai multe explicații, ca un om cu conștiința încărcată ce era. Face un interviu cu mine despre vremurile de demult.

— Aha. Părea că n-o mai interesează.

— Ei, nu știam că ai bicicletă.

Împinse bicicleta și pași alături de el.

— Da, răspunse foarte serioasă. Nu e un mijloc de transport foarte comod, dar Alice spune că trebuie să fac mișcare. De obicei pedalez în jurul cartierului și mă joc cu noile filtre de realitate.

Grație minunii de computer, acum Robert avea idee despre ce vorbea.

— De fapt, nici nu e bicicleta mea. E a lui Bob, de când era mai mic decât mine.

Roțile arătau noi, dar... privirea alunecă de-a lungul cadrului de aluminiu cu vopsea scorjită. Dumnezeu!

Lena insistase să cumpere bicicleta pentru băiat. Amintiri cu Bobby când era mic îi reveniră în memorie, de când se chinuia să învețe să pedaleze. Fusese o pacoste de om.

Merseră în tăcere restul aleii până la ușa de la intrare, Robert cu câțiva pași în urma nepoatei.

16

INCIDENTUL DIN BAIE

Winston Blount sună de câteva ori în zilele care urmară. El și băieții lui erau nerăbdători să mai discute despre „ce-am mai discutat”. Robert răspunsese că nu are timp și refuză o întrevedere personală. Aproape îl auzea pe Winnie scrâșnind din dinți de frustrare, dar îl mai lăsă o săptămână să se gândească.

Robert mai avu câteva interviuri cu adevăratul - cel puțin așa spera el, că era adevăratul - Sharif. Erau rememorări emoționante ale anilor de glorie și atmosfera era complet diferită de întâlnirile pe care le avusese cu Străinul Misterios. Tânărul era plin de un entuziasm aproape copilăresc, doar că, din când în când, părea cititor asiduu de science fiction. Din când în când. Când Robert făcu observația cu glas tare, Sharif se arătă foarte surprins. Ah! Străinul Misterios lovește din nou. Sau poate că erau trei... entități care animau imaginea lui Zulfikar Sharif. Robert începu să fie atent la fiecare cuvânt, fiecare nuanță.

Compozițiile lui Juan Orozco înfloreau. Acum putea scrie propoziții întregi fără să stea prea mult pe gânduri. Băiatul părea să creadă că reușise numai datorită geniului pedagogic al lui Robert Gu. *Da, în curând și pe maimuțe o să le farmec cu talentul meu profesoral.* Dar nu zise nimic cu voce tare. Juan Orozco evolua în propriile limite. Era condamnat la mediocritate, ca și el de altfel, dar acum lui Robert nu-i mai plăcea să împărtășească celorlalți din marea lui înțelepciune blazată.

Străinul Misterios se făcuse nevăzut. Poate gândea că nevoia disperată a lui Robert era suficientă să facă târgul. Căcănar. Robert întoarse pe toate părțile referințele pe care i le dăduse acesta. Erau descrieri ale unor descoperiri medicale miraculoase în ultimele zece luni. Unul era un tratament împotriva malariei. Nu cine știe ce, având în

vedere că existau medicamente ieftine de ani buni. Dar celelalte două descoperiri priveau tulburări de dispoziție și inteligență. Nu erau exemple de „terenuri minate în Rai” cum spunea Reed Weber. Ambele tratamente fuseseră *comandate* de pacienți care se făcuseră bine.

Și ce dacă? Miracole se întâmplau și în lumea modernă. Nu era nicăieri dovedit că erau opera Străinului. Scoase documentele pe care i le dăduse tipul. Vizual, arătau ca un fel de scrisoare de recomandare din Evul Mediu, în plic sigilat cu ceară roșie. La o privire mai atentă, era ușor să observi straturile de dedesubt, rândurile de cod care aparent nu aveau niciun sens. Dacă te uitai superficial, vedeai un meniu de folosire a recomandărilor, cu pasaje din lucrări tehnice care explicau ce făceau meniurile respective cu datele conținute.

De trei zile încoace, Robert studiasse lucrările din scoartă-n scoartă. Vechiul Robert n-ar fi avut deschiderea mentală să înțeleagă. Zeii îi luaseră geniul lui adevărat și unic și, în bătaie de joc, îi dăduseră talent la computere. Dar era distractiv să te joci cu protocoalele, în câteva zile le va pune cap la cap și avea să-l prindă pe Străin cu mâta-n sac.

Între timp, rămânea din ce în ce mai în urmă cu proiectul de la compoziție, cu Juan.

— Mai aveți timp să lucrați la sugestiile mele grafice? întrebă Juan într-o după-amiază. Până mâine, vreau să spun.

Când trebuiau să predea proiectul săptămânal.

— Da, sigur.

Puștiul făcuse efortul să corecteze acolo unde îi sugerase Robert, care simți un val de vinovăție că el nu-și dădea silința.

— Încerc, da? Am niște probleme acum cu alte lucruri.

— Așa? Vă pot ajuta cu ceva?

Doamne!

— Niște certificate de conformitate. Ar trebui să dovedească, ăăă, că un prieten de-al meu a fost implicat în rezolvarea... unei probleme la un joc.

Îi arată unul lui Juan. Puștiul se uită la sigiliu și la hârtie.

— Ah, acreditări! Am mai văzut astfel de certificate. Poți... hei, al tău are un plic de protecție, deci numai tu poți face operațiile, dar vezi - apucă certificatul și îi indică lui Robert unde să facă și ce - mai întâi trebuie să aplice propriul tău sigiliu, apoi să dezlipești de-a lungul liniei serverului și va apărea ceva de genul...

Și îi arată.

— Dacă prietenul nu vorbește prostii, vei vedea o linie verde aprins aici. Iar acolo va apărea o menționare în scris a contribuției lui, atestată de Microsoft sau Banca Americii sau cine o mai fi.

Apoi Juan trebui să plece acasă. Când aproape dispăru, Robert studie atent exemplul pe care i-l arătase. Recunoscuse câțiva pași din descrierea protocolului, dar...

— De unde ai știut ce să faci?

Întrebare stupidă. Băiatul păru ușor surprins de întrebare.

— Așa m-am gândit... e intuitiv, bănuiesc. Cred că așa funcționează interfața respectivă.

Și dispăru.

În casă nu mai era nimeni în afară de el, deci Robert coborî în bucătărie și își făcu un sandvici. Apoi reparcurse pașii pe care i-i arătase băiatul. Nu avea niciun rost să mai târăgăneze lucrurile. Mai șovăi o clipă... și verifică toate cele trei „acreditări”.

Verde aprins. Verde aprins. Verde aprins.

Străinul Misterios nu venea de obicei când Robert era acasă în camera lui, poate că nu era pe atât de competent pe cât pretindea el. Robert abia aștepta să plece de acasă, cu un amestec de speranță și groază. Va trebui să ia o decizie foarte curând. Își va putea trăda familia pentru șansa de a fi iar cel de odinioară?

Zilele trecură, niciun semn din partea necunoscutului.
Mă lasă să fierb în suc propriu.

Când, în cele din urmă, se întâmplă, Robert era la plimbare prin cartier, împreună cu Zulfikar Sharif. Tânărul se oprise în mijlocul propoziției și se uita la el.

Miri --> Juan: <sm> M-a scos afară!</sm>

Juan --> Miri: <sm> Iar?</sm>

Miri ~> Juan: <sm> Da, iar!</sm>

Trăsăturile oneste ale lui Sharif căpătară nuanța aceea vicleană și verzuie a Străinului.

— Care-i treaba, omule?

— Merge, merge, reuși Robert să răspundă cât mai relaxat.

— Arăți cam slăbit, profesore, zise Străinul zâmbind. Poate ar trebui să ne așezăm undeva. O mașină apărui și se opri lângă ei. Portiera se deschise și îl invită politicos pe Robert să intre.

— Aici suntem mai în siguranță? întrebă Robert în timp ce lua curba.

— În mașina asta, da, sunt mult mai puternic decât micii dumitale prieteni.

Se așază pe banchetă.

— Ia să vedem. Te-ai convins între timp că te pot ajuta?

— Poate că da, spuse Robert și simți un val de mândrie la felul detașat în care rostise răspunsul. Am verificat acreditările și, din câte se vede, n-ai nicio idee despre nimic, dar se pare că ai talentul de a pune oamenii potriviți la locul potrivit și de a fi prezent când oamenii respectivi rezolvă probleme serioase.

Străinul ridică o mână.

— Nu am idee despre nimic? Ești naiv, dragul meu profesor. Lumea noastră este saturată de expertiză tehnică. Cunoașterea cuprinde constelații întregi. Acestea fiind spuse, cea mai importantă informație e cea pe care o posed eu - cunosc oamenii și știu pe cine să pun unde și cu cine pentru a obține soluții. Doamna Chumlig înțelege asta. Copiii de la școală cu siguranță știu asta. Până și Tommie Parker pricepe, deși el înțelege pe dos un detaliu. În mine, zise el, ducându-și mâna într-un gest elegant la gulerul cămășii, în mine ai abilitatea lui dusă la apogeu. Eu sunt un „strateg” de clasă mondială.

Și un ego pe măsură. Cum face să-i manipuleze pe Einsteinii și Hawkingsii epocii ăsteia? Nu se poate să aibă

pe toată lumea la mână!

Străinul se aplecă spre Robert:

— Dar destul despre mine. Winnie Blount și „Conjurația bătrânilor” încep să fie disperați. Eu nu sunt chiar disperat, dar, dacă mai trăgănăm mult, nu voi putea garanta o rezolvare onorabilă. Deci. Te bagi sau nu?

— Eu... da, mă bag.

Acum douăzeci de ani l-ar fi trădat pe Bob fără să clipească. La urma urmei, prostul era un nerecunoscător. Acum, însă, nu-i veni în minte niciun motiv pentru care să facă un asemenea gest, numai că ar face orice să primească înapoi ce a pierdut.

— Ce este informația asta biometrică de care avem nevoie de la Alice?

— Sonograme pe care nu i le putem lua în public. Și un strop de sânge.

Străinul îi arată o cutie mică așezată pe banchetă între ei.

Robert întinse mâna și... degetele îi atinseră ceva tare și rece. Cutia era cât se poate de reală. Primul lucru palpabil de la necunoscut. Examină cu atenție obiectul. Era din plastic, fără nicio deschizătură și fără etichete virtuale. Bine, în afară de veșnicul „nu umblați înăuntru”.

— Așa.

— Așa, lasă cutia în baie la noapte. Își face singură treaba.

— Nu vreau să-i fac niciun rău lui Alice.

— Câtă paranoia, râse necunoscutul. Toată treaba trebuie să rămână secretă. Alice e în câteva locuri publice de câteva ori pe săptămână, dacă ar vrea cineva să-i facă rău, ar avea nenumărate ocazii. Tu și prietenii tăi aveți nevoie de amprenta ei... alte întrebări?

— Deocamdată, nu. Robert băgă cutiuța în buzunar. Doar că nu-mi pot imagina care securitate militară a secolului douăzeci și unu poate fi fraierită cu o picătură de sânge și o sonogramă.

— Ah, e mult mai mult decât atât, râse Străinul. Tommie Parker crede că are totul pus la punct, dar, fără ajutorul

meu, nici nu ajungeți până la intrarea în tuneluri.

Se uită la Robert care stătea crispat lângă el.

— Gândește-te la dumneata ca fiind interfața unui utilizator. Iar eu sunt utilizatorul, mai zise înclinând ușor capul.

Robert intră intenționat pe ușa din față cu gadgetul, dar nu stârni nicio reacție din partea scannerului. Deci nu trebuia să facă altă măgărie decât să se ducă în baia de la etaj și să ascundă cutia printre celelalte cutii, tuburi, sprayuri înghesuite pe polița de lângă chiuveță. Produsele de îngrijire corporală erau încă un bastion al publicității de modă veche reale. La urma urmei „chiar și cei mai moderni indivizi tot își dădeau jos hainele și lentilele de contact undeva. Dar Alice și Bob erau lipsiți de stil, cumpărau cele mai ieftine lucruri care se găseau în magazine. Blestemata de cutie de plastic nu făcea notă discordantă cu restul lucrurilor.

Robert stătu o veșnicie în duș, simțea nevoia să se spele bine. Nu auzi nimic neobișnuit, nu văzu nimic ciudat prin geam, însă, când ieși din cabina de duș, observă că dispăruse cutiuța de pe poliță. Scotoci peste tot în baie, nici urmă de cutie. Nu avea cine să între, ușa fusese închisă tot timpul. Cineva bătu la ușă.

— Robert, ești OK? era Miri. Alice te cheamă la masă.

Cina fu un adevărat coșmar.

Atmosfera era întotdeauna încordată când se întâlneau toți patru. De obicei, Robert evita cât de mult putea aceste întâlniri, dar Alice părea hotărâtă să ia toți cina împreună cel puțin o dată pe săptămână. Robert știa ce urmărea: îl ținea sub observație ca să vadă dacă poate să slăbească embargoul din casă.

În această seară, era mai încordată ca oricând și Robert se simțea și mai agitat, știindu-se cu musca pe căciulă. Poate avea un motiv special să fie suspicioasă. Băgă de seamă că Miri și Bob își tot găseau de lucru în bucătărie ducând și aducând felurile de mâncare. De obicei și Alice îi ajuta, dar în seara asta ea stătea pe locul ei obișnuit,

punându-i lui Robert întrebările obișnuite: ce mai e pe la școală, cum mai merge proiectul cu Juan. Îl întrebă și ce mai fac „vechii lui prieteni”, pentru numele lui Dumnezeu! Robert explica, zâmbea docil și se ruga să treacă testul. *Vechiul Robert nu avea niciodată probleme să-i ducă pe oameni de nas!*

Apoi Bob și Miri se așezară să mănânce. Alice își mută atenția de la ticălosul de socru-său. Conversă cu Miri în același ton prietenos și interesat pe care îl folosea și cu Robert. Miri răspunse la obiect, îi povesti pe scurt ce făcuse la școală, bune și rele. Robert începu să se relaxeze. La urma urmei, erau la masă. Sigur nu avea cum să se dea de gol.

Totuși, ceva era suspect, și nu era doar imaginația lui. Bob și Alice începură o discuție despre politică, un subiect interzis la școală. În aer plutea o atmosferă încordată; unele cupluri, când discutau politică, se certau, dar era pentru prima dată când Robert îi văzu pe ei doi discutând în contradictoriu. Din când în când, hainele lui Alice scoteau scânteii. În viața reală, Alice purta prin casă un capot lălâu, demodat încă de prin 1950. Când scotea scânteii, era o imagine pur virtuală, nu ca tricourile de modă veche ale lui Carlos. Prima dată când se întâmplă, Robert aproape nici nu observă, mai ales că Miri și Bob nu avură nicio reacție. Un minut mai târziu, când Alice gesticulă emfatic, într-o chestiune absolut trivială în legătură cu alegerile, văzu luminile. O fracțiune de secundă, văzu că era îmbrăcată cu un fel de uniformă albă, iar pe gulerul cămășii avea un însemn „PHS”. PHS? Pe Google găsi mai multe variante ale abrevierii. Trecu un minut, două și Robert o văzu pentru o secundă în uniformă întreagă de colonel. Asta Robert văzuse și înainte, din moment ce era gradul ei adevărat.

— Faci abuz de grad, draga mea, zise Bob cu blândețe.

— Nu contează, răspunse ea repezit. Știi asta. Ideea este că...

Și continuă să peroreze pe subiect. Dar ochii priveau în jur, până ajunseră iar la Robert. Era o privire tăioasă, chiar

dacă subiectul n-avea legătură cu Robert, iar vocea îi era severă. Apoi, pentru aproape câteva secunde, purta iar capotul ei obișnuit, cu un cordon cu ID. ID-ul avea numerele obișnuite și literele M.A.N. Robert știa ce însemnau literele respective. Făcu un efort supraomenesc să nu tresară. Nu are cum să știe ce se petrece! Se întrebă dacă Alice și Bob își sincronizau intenționat replicile și reacțiile, să-l sperie pe Robert să mărturisească. Dar avea o presimțire că lui Bob nu-i prea convenea situația.

Robert își plimbă privirea prin cameră. Miri era neobișnuit de tăcută, se uita absentă în aer, ca orice copil de treisprezece ani obligat să stea la masă cu părinții ei care discutau prostii neinteresante. Dar suntem în secolul douăzeci și unu și ea nu era oricine. Cel mai probabil naviga pe net, deși, de obicei, își camufla activitățile în timpul mesei.

Alice bătu cu palma în masă și Robert se uită imediat la ea. Care îl fulgera cu privirea.

— Nu ești de acord, Robert?

Nici Louise Chumlig nu putea fi atât de agresivă.

— Scuze, Alice, eram cu gândurile în altă parte.

— Nu contează, zise ea.

Și deodată văzu în aer literele plutind. Un mesaj.

Miri --> Robert: <sm> Nu te speria, nu e supărată pe tine. </sm>

Fetița părea în continuare absentă, cu mâinile pe masă, la vedere, nemișcate. Atât de bună era cu purtabilul. *Bine-bine, dar ce naiba se întâmplă aici?* Asta ar fi vrut să scrie, dar nepriceput cum era la tastat, singurul lucru pe care-l putea face era să se uite la ea, întrebător.

Alice continua să vorbească enervată, întreruptă din când în când de Bob. Dar acum, Robert se simțea mai liniștit. Așteptă câteva minute, se scuză și se ridică de la masă.

Bob păru ușurat.

— Nu e nevoie să discutăm despre asta acum, avem alte...

— Nu, e în regulă! Am teme de făcut.

Le zâmbi timid și se retrase în camera lui. Simți privirea lui Alice în ceafă la fiecare treaptă. Dacă n-ar fi fost mesajul lui Miri, ar fi luat-o la fugă.

Și până acum, Alice nu intrase în baie.

Chiar avea teme. Juan veni și îi mai luă gândurile vreo jumătate de oră cu explicații despre simulatorul de imersie spațială. Robert ar fi trebuit să aibă pregătit un început de proiect pentru mâine la ora cu Chumlig. Juan plecă mulțumit. Robert era și el mulțumit, recuperase cele câteva zile pierdute. Se mai jucă o vreme cu modelele pe care i le lăsase Juan să exerseze, până reuși să încropească ceva. Ar trebui să luăm un zece măcar pentru colaborare. Proza copilului devenise aproape rezonabilă, iar simulatorul, făcut de mâna lui, era frumos. O auzi pe Miri strângând masa și apoi cum se duse în camera ei. Bob și Alice se așezară în sufragerie. Puse un senzor de mișcare la etaj și pentru o vreme lucră absorbit la proiect, făcând modificări grafice din ce în ce mai rafinate.

Dumnezeule! Trecuse o oră! Aruncă o privire la parter. Până acum, nimeni nu fusese la budă. Avea un mesaj de la Tommie Parker. Conjurația voia să știe dacă mai puteau conta pe el.

Se uită iar jos. Ciudat. Nu mai putea vedea sufrageria, deși, de obicei, o găsea în meniul casei. Acum era la fel de inaccesibilă ca și dormitoarele. Se ridică în picioare și se duse până la ușă, o întredeschise încet și trase cu urechea după metoda tradițională.

Se certau! Bob era super enervat. Vorbea din ce în ce mai tare, ajungând să țipe cu furie.

— Mă doare-n fund că au nevoie de tine! De fiecare dată spui că e ultima oară. Dar de data asta ai...

Bob se opri în mijlocul propoziției. Robert se aplecă în față, lipindu-și urechea de ușă. Nimic. Nici măcar un sunet. Era clar, nu mai vorbeau în casă, își luaseră cearta pe tărâmurile virtuale. Dar Robert continuă să asculte. Îi auzea mișcându-se prin cameră. La un moment dat auzi o pocnitură. Alice dăduse cu masa de pământ? Se lăsă un

minut de liniște, apoi o ușă trântită.

Imediat, reveni semnalul din sufragerie. Bob era singur, uitându-se către ușă. Rămase nemișcat câteva clipe, dădu ocolul camerei și se lăsă să cadă în fotoliul lui preferat. Ridică o carte de pe măsuta de cafea. Era una din cele trei cărți reale de jos.

Încet, Robert închise ușa și se întoarse la birou. Stătu pe gânduri o clipă, după care își luă tastatura virtuală.

Robert --> Miri: <sm> Ce-a fost asta? </sm>

Miri era la câțiva metri distanță. De ce nu se ducea să bată la ușă? Sau de ce nu se ducea la ea virtual? Poate era obișnuit să nu stea în calea ei. Poate era mai ușor să se ascundă în spatele cuvintelor.

Poate nu era singurul care se ascundea. Trecu aproape un minut până primi un răspuns.

Miri --> Robert: <sm> Nu sunt supărați pe tine.</sm>

Robert --> Miri: <sm> OK, dar care e problema? </sm>

Miri --> Robert: <sm> Nu e nicio problemă. </sm>

Acesta era tot mesajul, dar după o vreme, Miri îi trimise un altul.

Miri --> Robert: <sm> Alice se pregătește pentru o nouă misiune. Care e tot timpul dificilă. După aia Bob se enervează. </sm>

Altă pauză.

Miri --> Robert: <sm> Astea sunt informații secrete, Robert. Eu nu ar trebui să știu. Tu cu atât mai puțin. Îmi pare rău. SS </sm>

Sfârșitul sesiunii. Un fel de „am încheiat discuția”, pe limba lui Miri. Robert așteptă, dar nu mai primi nimic. Fusesse prima conversație pe care o avusese cu Miri în ultimele două luni. Ce făcea fetița cu secretele ei? Cu siguranță avea și altele, mai importante decât bănuise el vreodată. Avea mai multe posibilități de comunicare decât oricare din adolescenții secolului trecut, dar atitudinea ei superioară n-o ajuta să aibă confidențe. *Sau poate are prieteni cu care poate să vorbească?*

Robert Gu senior nu avea niciun prieten, dar nici nu avea nevoie; în seara asta avea pe cap suficient scandal și

suspans să nu vrea să socializeze. Era cu un ochi pe ușa de la baie și cu unul la ușa de la intrare.

— Aveți timp să discutăm în seara asta, domnule profesor? Vocea venea chiar din spatele lui.

Robert sări de pe scaun, speriat.

— Iisuse!

Era Zulfikar Sharif.

Sharif se dădu în spate, cu ochii mari.

— Puteai să bați la ușă, zise Robert.

— Am bătut. Sharif părea ușor jignit.

— Da, da.

Robert încă nu se lămurise cum să seteze „cercul de prieteni” în Epiphany. Îi făcu semn lui Sharif să ia loc.

— Ce doriți, domnule Sharif?

Sharif se așează destul de realist, fără să intre în scaun.

— Păi, speram să putem sta de vorbă.

Rămase o vreme pe gânduri.

— Adică, mă gândeam să continuăm cu întrebările pe care le am în legătură cu volumul dumneavoastră, *Secretele vârstelor*.

De jos încă nu se auzea niciun sunet.

— ... Foarte bine. Întrebați.

Deci cine e aici? Adevăratul Sharif? Necunoscutul Sharif? Sefistul Sharif? Sau o combinație ciudată? Oricare ar fi fost, era o coincidență prea dubioasă că se arătase exact acum. Robert se lăsă pe spate în scaun, pregătit să observe și să asculte.

— Păi... nu știu.

Își uitase ideile? Dar Sharif se trezi dintr-odată și începu.

— Ah! Un lucru pe care doresc să-l subliniez în teză este echilibrul între frumusețea cuvintelor și frumusețea adevărului exprimat. Sau sunt separate?

O întrebare al cărei răspuns nu poate fi exprimat decât într-un sofism criptic. Robert făcu o pauză filosofică și se lansă într-o explicație pretențioasă.

— Ar trebui, la experiența dumneavoastră, Zulfi, să înțelegeți acest concept, ca un cunoscător de poezie, chiar

dacă nu creator de poezie, că aceste două noțiuni nu pot fi separate. Frumusețea capturează adevărul. Citiți eseul meu din *Carolingiană*, blablabla.

Sharif aproba, captivat.

— Atunci încercați să atingeți o culme a uneia, pentru a atinge esența celuilalt. Vreau să spun, culmea frumuseții pentru esența adevărului?

Ce? Acum chiar uită de problemele lui. Robert gândi și rumegă enormitatea prostiei. *Adică dacă voi ajunge să nu mai percep frumusețea?* Și răspunsul ar fi da; nu mai pot crea lucruri frumoase. Sau poate era „amicul” lui, Străinul-Sharif, jucându-se cu el cât așteptau cutiuța de plastic să-și facă treaba.

— Bănuiesc... că aș putea atinge culmea frumuseții.

Apoi îi sări în minte a doua jumătate a întrebării.

— La naiba, Sharif, adevărul - adevărul adevărat - a fost atins de mult. Noi, artiștii, stăm în vârful unei piramide care a fost construită acum zece mii de ani. Cei mai inteligenți dintre noi știm că tot ce a fost de spus s-a spus. Dar noi încă mai punem pietre, unii dintre noi fac treabă extraordinară, dar tot nu mai putem construi o altă piramidă deasupra.

Tocmai am spus ce-am spus?

— Și, dacă sunt conectate, atunci și frumusețea a ajuns în stadiul final?

Sharif se aplecase în față, cu coatele sprijinite pe genunchi, cu bărbia în podul palmelor. Îi sorbea fiecare cuvânt, cu ochii mari și serioși.

Robert se simți subit jenat. Își feri privirea. În cele din urmă, izbucni.

— Încă mai există frumusețe. Și eu o voi găsi.

O voi recuceri.

Sharif zâmbi, probabil lua remarca lui Robert drept o maximă, o încredere poetică în viitorul omenirii?

— Minunat, domnule profesor. Asta e mai tare decât eseul dumneavoastră din *Carolingian*.

— Într-adevăr.

Robert stătu nemișcat, întrebându-se ce naiba se

întâmpla și el încă nu înțelegea.

Sharif ezită un moment, de parcă nu știa ce să mai spună.

— La Bibliotecă, proiectul de acolo cum mai merge?

De la parter tot nu se auzea nimic.

— Vezi vreo legătură între arta mea și... proiectul Biblionet?

— Da, normal. Nu vreau să mă bag unde nu e treaba mea, dar la urma urmei ceea ce faceți la Universitate pare a fi o declarație a poziției artei și literaturii vizavi de lumea modernă.

Probabil stătea de vorbă cu sefistul Sharif care încerca să afle ce pune la cale Misteriosul Sharif. *Dacă l-aș putea pune pe unul să se bată cu celălalt..* Clătină din cap, gânditor.

— Voi prezenta aspectul prietenilor mei, poate putem aranja ceva.

Sharif păru mulțumit de răspuns. Se ridică și se pregăti de plecare. Stabiliră o întâlnire viitoare și musafirul se făcu nevăzut.

Robert închise accesul prietenilor. Nu era dispus să mai primească musafiri-surpriză în seara asta.

Jos, tot nicio mișcare. Privi prin pereți încă un sfert de oră. O metodă excelentă pentru petrecerea timpului.

Fir-ar să fie, gândește-te la altceva.

Închise rețeaua la etaj și se uită pe geam deasupra cartierului. Fără niciun filtru, totul părea cufundat în întuneric, aducea mai degrabă a loc pustiu decât a suburbie plină de case. Viața de noapte din San Diego era mai puțin palpitantă decât și-o amintea el de pe vremea studenției. Dar dincolo de peisajul real, existau infinite variante, toate lumile virtuale pe care cei din generația lui Robert nici nu și le puteau vreodată imagina. Sute de milioane de lucruri se întâmplau chiar acum. Robert simțea - sau Epiphany-ul lui simțea - zumzetul lumii ispitindu-l.

Tastă o comandă pe care Chumlig o menționase la oră, văzu luminițe strălucind ici și colo pe întinsul districtului.

Erau ceilalți colegi ai lui sau, în fine, cei care erau logați la ora asta și își făceau temele sau vorbeau unii cu alții. Douăzeci de luminițe. Mai bine de două treimi din clasă, un fel de club, preocupat să ia note bune la proiectul de mâine. Până acum nu realizase cât efort depuneau copiii ăștia pe care el îi considerase niște proști.

Robert se fantomiză deasupra suburbiilor, spre cea mai apropiată dintre lumini. Până acum nu încercase opțiunea de „în-afara-corpului”. Nu simțea aerul trecând pe lângă el, nu avea sentimentul că se mișcă. Era doar vederea lui artificială plutind de-a lungul peisajului. Încă putea să-și simtă fundul pe scaun în camera lui. Și totuși înțelegea de ce, în instrucțiuni, scria că e bine să faci asta stând jos. Fantoma lui se lăsă în jos în vale cu o viteză care îl ameți.

Alunecă într-o fereastră unde fusese invitat. Juan Orozco, Mahmoud Kwon și alți câțiva băieți erau adunați într-o sufragerie făcând pronosticuri pentru meciul de mâine cu Capetown. Se uitară la el și îl salutară, dar Robert știa că nu vedeau mai mult decât iconița lui bântuind prin cameră. Putea să se arate virtual, eventual chiar să arate la fel de „real” ca Sharif de obicei. Dar Robert prefera să plutească în aer, să asculte câteva clipe ce vorbeau și...

Alarma clipoci!

Tăie conexiunea și se întoarce în dormitor la el.

La parter, Bob ieșise din sufragerie. Se opri în fața biroului lui Alice și bătu ușurel. Din câte auzea Robert, dinăuntru nu veni niciun răspuns. După o clipă, Bob își băgă capul între umeri, se întoarce și plecă. Robert îl auzi urcând scările, sunetul pașilor ducea către capătul holului. Bob bătu la ușa lui Miri, așa cum o făcea aproape în fiecare seară. Se auzi o conversație înfundată și vocea lui Miri spunând:

— Noapte bună, tati.

Era prima dată când Robert o auzea spunându-i lui Bob tată.

Pașii se apropiară; Bob se oprise în fața ușii lui Robert, dar nu spuse nimic. Robert îl urmări prin perete cum se

întoarce și intră în dormitorul lui și-al lui Alice, unde Robert nu mai putea vedea. Robert se aplecă peste birou și se uită la parter. Alice se culca aproape întotdeauna cam în același timp cu Bob. Dar, firește acum nu era o seară obișnuită. La naiba. Îți iei și tu în sfârșit inima în dinți să-ți lucrezi familia pe la spate și soarta îți bagă tot felul de strâmbe. Dar chiar dacă Alice avea să doarmă la noapte în birou, până la urmă tot va trebui să se ducă la baie, corect?

Ușa de la birou se deschise. Făcu câțiva pași pe hol și se îndreptă spre scări. *Du-te la baie de la parter fir-ai tu să fii.* Femeia se întoarse din drum și începu să facă ture de jur împrejurul sufrageriei. Dar nu mergea. Fiecare mișcare avea precizie și forță, ca la un dansator sau un practicant performant de arte marțiale. Nu era Alice Gu pe care o știa el, femeia plinuță, cu fața ca o lună plină și capotul lălău pe ea. Și totuși, imaginile erau reale, se vedea chipul ei, chiar dacă încordat de durere și ud de transpirație. Ce? Robert încercă să-i urmărească dansul mai de aproape. Curgea transpirația pe ea, capotul era ud learcă, de parcă tocmai ar fi terminat o cursă de alergat.

Cum se întâmplase cu Carlos Rivera.

Imposibil. Alice niciodată nu rămânea blocată în vreo limbă străină sau în altceva ori într-un domeniu anume. Dar își aminti discuția de pe web în legătură SLC, unde citise despre câțiva oameni superdotați care se pot „specializa” de mai multe ori, care deveneau multitalentați până când efectele secundare îi ajungeau din urmă și la final îi distrugau. Unde ar putea un astfel de nefericit rămâne „blocat” când mintea lui avea prea multe culoare pe care să rățăcească?

Baletul lui Alice încetini, apoi încetă. Stătu o vreme cu capul plecat, umerii ridicându-se și coborând ritmic. Apoi se întoarse și o apucă încet spre baia principală.

În sfârșit! *Acum ar trebui să răsuflu ușurau* Dar, în loc de ușurare, revelația pe care tocmai o avusese începu să-i pună în mișcare roțițele din cap. Descoperirea de acum câteva clipe explica atât de multe mici enigme.

Contrazicea câteva lucruri pe care le crezuse sigure. Poate Alice nu avusese niciodată nimic cu el. Poate nu era, așa cum își închipuise el, cel mai aprig dușman al lui din casă. Câteodată lucrurile nu sunt ce par a fi.

Nu se mai auzea niciun sunet. În vechea lor casă din Palo Alto se auzeau mereu scârțaituri și pocnituri, uneori se mai auzea computerul lui Bob cântând muzică piratată. Dar aici, în seara asta... da, mai erau zgomote pe ici, pe colo, casa se obișnuia cu răcoarea nopții. O clipă! În meniul cu utilități văzu că se pornise dușul. Auzea apa curgând.

Pentru a mia oară, Robert se întrebă ce fel de magie putea face cutiuța aceea gri. Nu declanșase alarma la intrare în casă. Poate nu era un sistem electronic, poate era un mecanism clasic, cu arc, de secolul nouăsprezece. Dar Robert își aminti că porcăria *dispăruse* când intrase în duș. Asta era o invenție nouă, nu doar un truc vizual. Poate cutiuța făcuse picioare și o luase din loc. Dar orice ar fi fost, ce făcea ea în ultimă instanță? Poate necunoscutul nu avea nevoie doar de o picătură de sânge. Poate voia o baie de sânge. Robert stătu o secundă nemișcat apoi sări în picioare... și înlemni iar. *Eram atât de disperat.* Credibilitatea nu e obligatorie atunci când păcălitul vrea cu tot dinadinsul să creadă că mincinosul spune adevărul. Vasăzică, Străinul mințise atunci când îi spusese că nu avea să-i facă rău lui Alice. *Și eu, prost, disperat, am zâmbit și l-am crezut* într-o secundă, Robert izbi ușa camerei lui de perete și țâșni pe scări în jos. Trecu glonț prin sufragerie și bătu cu putere în ușa băii.

— Alice!

Ușa se deschise. Alice se uita la el cu ochii mari. O apucă de braț și o trase în hol. Fiind micuță, nu-i trebui mult efort s-o împingă într-o parte. Dar Alice se întoarse, dezechilibrându-l. Se împiedică unul în celălalt și Robert căzu, lovindu-se cu capul de clanța ușii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, enervată.

— Eu..

Robert se uită peste umăr, în baia puternic luminată,

apoi la Alice. Era îmbrăcată într-un halat de baie și părul scurt arăta de parcă ar fi fost proaspăt spălat. *Toată lumea e bine și nevătămată. Nicio baltă de sânge... în afară de rana pe care mi-am făcut-o la cap.*

— Ești OK, Robert?

Îngrijorarea părea să ia locul enervării.

Robert își duse mâna la cap.

— Da, da. Sunt destul de robust în ziua de azi.

Se gândi cum coborâse scările. Nici când avea șaptesprezece ani nu sărise câte patru trepte odată.

— Dar... începu ea.

În mod evident era mai degrabă îngrijorată de starea lui mentală decât de cea fizică.

E totul în regulă, Alice, am crezut ca te salvez de la moarte și, când colo, era o alarmă falsă.

Probabil nu era cea mai plauzibilă explicație. Deci ce căuta el aici, în toiul nopții, să spargă ușa băii? Mai aruncă o privire înăuntru.

— Ăă... hm., aveam nevoie urgentă la budă.

Pe chipul ei se așternu o bunăvoință miloasă.

— Bine, Robert, intră.

Se întoarse și se îndreptă spre dormitor.

— Totul în regulă, Alice? se auzi vocea lui Bob din capul scărilor.

Robert nu avu curajul să arunce o privire în sus, dar era aproape sigur că și Miri ieșise din camera ei și se uita la el. Când intră în baie și închise ușa în urma lui, auzi glasul obosit al nurorii sale.

— Nu e nimic grav, Robert avea nevoie la toaletă.

Robert stătu pe vasul de toaletă câteva minute până valurile de panică se potoliră. Poate totuși aici era o bombă și, dacă exploda, avea să-l arunce în aer pe vinovat. Și partea cea mai distractivă era că nici măcar nu mai avea cutia. Avea să se întoarcă la Bibliotecă cu mâinile goale. Așa, și? După o clipă, se ridică în picioare și se uită în oglinda de deasupra chiuvetei. Se strâmbă la reflexia lui. Poate le-ar putea duce o cutie contrafăcută; Tommie oare

ar băga de seamă? Cât despre Străinul Misterios, poate vraja lui s-a spulberat... și - odată cu ea - speranța lui Robert.

Privirea îi fu atrasă de polița din spate. În mijlocul dezordinii de tuburi, fiole, creme, era o cutiuță gri. Care nu fusese acolo când Alice ieșise din baie. Puse mâna pe ea, degetele atinseră plasticul cald. Nu era iluzie. Un mister și mai adânc decât cele cu care abia începuse să se obișnuiască. Băgă cutia în buzunarul pijamalei și se întoarse în camera lui.

ALFRED SE OFERĂ VOLUNTAR

Günberk Braun and Keiko Mitsuri erau ofițeri de bază în cadrul serviciilor secrete din țările lor. Vaz îi avea în vizor încă de când erau la colegiu. Știa mai multe despre viața lor decât ar fi bănuț ei vreodată. Acesta era unul din avantajele vârstei înaintate și a relațiilor bine consolidate: într-un fel, el îi coordonase spre cariera pe care o aleseseră, deși nici ei, nici organizațiile pentru care lucrau, nu bănuiră acest lucru. Nu erau trădători de țară, dar Alfred îi înțelegea atât de bine, încât îi putea ghida subtil să facă ce voia el.

Cel puțin așa credea și așa spera. Și totuși, eforturile celor doi tineri prieteni ai săi de a-l ajuta orbește începură să se întoarcă împotriva lui, entuziasmul lor risca să pună în pericol reușita planurilor sale.

— Da, da, există riscuri, zise Vaz. Știam asta de la bun început. Dar a lăsa un proiect de manipulare în masă să zburde nestingherit prin lume este și mai periculos. Trebuie să aflăm ce se pune la cale în laboratorul din San Diego. Aici ar trebui să-l avem pe domnul Iepurilă.

Keiko Mitsuri scutură din cap.

— Alfred, am contacte în cadrul serviciilor secrete din State, prieteni de-o viață. Nu sunt agenții mei, dar nu ar tolera vreun proiect ilegal de producere de armament. Aici am încredere deplină în ei. Eu zic să-i contactăm, absolut neoficial, și să vedem dacă descoperă ei ceva în legătură cu laboratoarele din San Diego.

Alfred se aplecă înspre ea.

— Le-ai încredințat soarta țării tale? Pentru că despre asta vorbim aici. În cel mai rău caz, ce se întâmplă la San Diego nu este doar un proiect al vreunui biolog bolnav la cap, ci chiar unul susținut de guvernul Statelor Unite până la cele mai înalte sfere. În acest caz, eforturile prietenilor tăi n-ar face altceva decât să trezească suspiciunile

superiorilor. Probele ar dispărea. Când este vorba despre o amenințare de o asemenea gravitate, *trebuie să acționăm singuri*.

Într-o formă sau alta, aceste diferențe începuseră încă de la întâlnirea din Barcelona. Dar sesiunea de astăzi avea să fie decisivă.

Keiko se lăsă pe spătarul fotoliului și ridică din umeri enervată. Imaginea ei era mai mult sau mai puțin fidelă ca prezență și amplasare, o femeie de treizeci de ani stând la biroul ei de undeva din Tokyo. Proiecția ei transformase un colț al biroului lui Vaz într-o cameră mobilată minimalist, cu vedere la panorama Tokyoului. Günberk Braun era mai puțin expansiv, imaginea lui pur și simplu „luase loc” pe unul din fotoliile din cabinetul de lucru al lui Alfred. Fără îndoială, Günberk intuise că UE va avea un cuvânt greu de spus în afacerea asta și stătea destul de relaxat. Günberk putea fi adevărata problemă astăzi, dar deocamdată asculta discuția.

OK. Alfred își răsfiră degetele pe birou.

— Eu cred cu tărie că planul pe care l-am trasat în Barcelona este cel mai prudent. Poți nega faptul că am făcut progrese serioase?

Arată cu mâna spre notițele biografice împrăștiate pe masă.

— Avem mână de lucru pe teren, care nu bate la ochi și habar nu ai cine îi manevrează. De fapt, oamenii au înțeles complet aiurea semnificația acestei operațiuni. Vă îndoiiți de reușita planului? Credeți că americanii au mirosit ce avem noi de gând?

Amândoi tinerii scuturară din cap. Keiko îi adresă un zâmbet jenat.

— Nu. Compartimentalizarea ta bazată pe securitatea sistemelor electronice este cu adevărat revoluționară în domeniul strategiei militare.

— Într-adevăr. Iar dacă noi folosim aceste metode, chiar în țările-surori din cadrul Alianței, arată cât de serioasă este situația actuală. Deci, haideți, vă rog. Dacă întârziem

proiectul mai mult de o sută de ore, s-ar putea să fim nevoiți să o luăm de la capăt. Care este problema voastră de nu vreți să vă dați acordul final?

Günberk aruncă o privire omologului său japonez. Ea îi făcu semn să ia cuvântul.

— Presupun că întrebarea ta este retorică, Alfred. Problema cu Planul Iepurilor este domnul Iepurilor. Suntem cu totul la mâna lui, iar noi nu știm încă aproape nimic despre el.

— Nici americanii nu știu nimic despre el. Deci nu îl pot prinde. Iepurele este exact omul de care avem nevoie.

— Este mai mult decât atât, Alfred.

Günberk îl străpungea cu privirea. În ciuda tinereții sale, Braun arăta solid și serios ca un veteran. Luă lucrurile pe rând, metodic.

— Punând la punct această operațiune, Iepurele a făcut minuni pentru noi. Capacitatea sa ne demonstrează că el însuși poate deveni oricând o amenințare.

Vaz studie rezultatele ultimei investigații a lui Günberk.

— Dar ai descoperit și puncte slabe esențiale la el. Oricât s-a chinuit el să-și ascundă urmele, ai reușit să-i depistezi autoritatea de certificare primară.

Faptul că Iepurele avea o singură autoritate de certificare nu era ceva neobișnuit; extraordinar era că Günberk reușise să-i dea de urme. Pentru Alfred care avea, hm, o relație delicată cu Iepurele, aceasta era o veste extraordinar de bună.

Günberk încuviință din cap.

— Da, Credit Suisse. Și ce-i cu asta?

— Păi, dacă Iepurele se dovedește a fi un ghimpe în talpă, închidem dreptul de certificare al lui Credit Suisse și îl lăsăm fără afacere.

— Închidem certificarea Credit Suisse? Ai idee ce ar înșenina asta pentru economia europeană? Sunt mândru de echipa mea că a reușit să descopere secretul, dar nu ne putem folosi efectiv de el.

— Ar fi trebuit să ne debarasăm de el imediat după întâlnirea din Barcelona, spuse Keiko. Este prea șmecher.

— Poate, dar dă-i omului mintea de pe urmă, răspunse Vaz.

— Poftim? Mă scuzi, Alfred, dar începem să ne întrebăm dacă nu cumva știi mai multe despre domnul Iepurilă decât noi. Drace!

— Nu știu nimic. Pe cuvântul meu de onoare. Alfred se relaxa în scaun și îi examina pe cei doi ieri care stăteau nervoși în fața lui.

— V-ați vorbit pe la spatele meu, voi doi, nu-i așa? zâmbi îngăduitor. Credeți că Iepurele e pe bune din serviciile americane? Chineze?

Își petrecură multe ore cântărind posibilitățile. Keiko scutură din cap.

— Cred că inteligența artificială este o posibilitate care trebuie luată în considerare. Abilitățile lui sunt atât de vaste, metoda lui de lucru atât de eficientă și personalitatea atât de juvenilă. Ultima este una din calitățile caracteristice ale inteligenței artificiale, conform Agenției pentru cercetare avansată în domeniul apărării din State.

Văzu îndoiala pe chipul lui Vaz.

— Ce? Pericolele nu vin numai de la secte religioase și conspiratori.

— Firește. Dar monștrii artificiali? Sperietorile din secolul douăzeci? Cine din serviciile secrete ia o asemenea amenințare în serios? Ah, asta e teoria lui Pascal Heriot, nu? Ați vorbit cu Pascal despre proiectul nostru?

— Bineînțeles că nu! Dar inteligența artificială a fost un subiect ignorat în ultimii ani.

— Corect, pentru că nu există nicio dovadă că ar exista. Înainte de războiul americano-asiatic, știm că americanii au cheltuit miliarde să facă roboți de birou. A fost un fiasco la fel de mare ca și interzicerea accesului în Spațiu.

— Interzicerea accesului a funcționat.

— A funcționat împotriva tuturor, Keiko, răsse Vaz. Dar mai ales împotriva americanilor. Să lăsăm asta. Ce vreau eu să spun este că unii din cei mai inteligenți oameni ai planetei au încercat să creeze inteligență artificială și au

eșuat.

— Proiectul a eșuat, dar cu siguranță codul scris a rămas pe undeva. Internetul nu mai e jucăria nevinovată care era cândva. Poate bucăți din roboții de atunci sunt undeva în eter, crescând și transformându-se în ceva imposibil de creat în trecut.

— Asta e science fiction! Era chiar și un film...

— Mai multe filme, de fapt, interveni Günberk. Alfred, nu sunt de acord cu Keiko că programele scrise cu ani în urmă se pot îmbunătăți de unele singure doar pentru că acum există resurse decente. Dar noi am luat în calcul și posibilitatea asta. Trebuie să recunoști că, la ora actuală, posibilitățile tehnice sunt infinite. Pascal consideră că, atunci când inteligența artificială va apărea, nu va fi rezultatul muncii unei instituții. Va apărea ca un accident, ca multe alte descoperiri, doar că va avea rezultate catastrofice.

Alt pericol pentru supraviețuirea umanității.

— Oricare ar fi explicația, spuse Keiko, Iepurele este prea competent, prea generic... îmi pare rău, Alfred, credem că ar trebui să închidem operațiunea și să luăm legătura cu prietenii noștri americani.

— Dar echipamentul este instalat, oamenii noștri sunt pe poziții!

— Cu Iepurilă în fruntea lor? Întrebă Keiko. Riscăm ca el să plece cu rezultatele cercetării. Chiar dacă noi am fi de acord cu tine, șefii noștri n-ar aproba.

Era serioasă. Alfred se întoarce la Braun. Și el era la fel de serios. Situația era cât se poate de proastă.

— Keiko, Günberk, haideți, vă rog, puneți în balanță riscurile.

— Le punem, răspunse Keiko. Iepurele scăpat de sub control la sfârșitul proiectului este o bombă cu ceas de dimensiuni cosmice!

— Dar putem aranja în așa fel încât Iepurele să primească informații operaționale cu lingurița pe măsură ce evoluează acțiunea.

Din fericire, Günberk îl contrazise imediat.

— *Ach*, nu, un asemenea micromanagement de la distanță e o cale sigură spre dezastru.

Vaz stătu multă vreme în cumpănă, încercând să arate cât mai dus pe gânduri, luând hotărâri importante.

— Poate, poate există o cale prin care să obținem ce dorim, adică să realizăm și „marele proiect”, dar și să-l ținem pe Iepure sub control. Să zicem că nu-i dăm omului detaliile finale înainte de faza ultimă a misiunii. Să presupunem că trimitem pe unul din oamenii noștri pe teren la San Diego în noaptea cea mare.

Mitsuri și Braun se uitară la el nedumeriți.

— Și cum rămâne cu negarea implicării noastre? zise Keiko. Dacă noi avem propriul agent infiltrat...

— Gândește-te, Keiko. Propunerea mea riscă să-i alarmeze pe americani, în timp ce propunerea ta este chiar să-i anunțăm. Dacă facem cum zic eu, menținem riscul la minim. Noi pur și simplu ne punem agentul nostru undeva în apropiere, într-o poziție bine gândită și cu răspuns instant. Ceea ce americanii numesc „local honcho” - șeful de la fața locului.

— Cum a fost Alice Gong în misiunea de la Ciudad General Ortiz, se lumineă Günberk.

— ... Da. Exact.

Nu se gândise la Alice, dar Günberk avea dreptate. Alice Gong fusese acolo și aproape singură descoperise și împiedicase mișcarea Frontul pentru dreptul la apă. Poate Frontul n-ar fi reușit, în fond și la urma urmei, nimeni nu mai încercase un bombardament de o asemenea amploare. Dacă le-ar fi reușit, „declarația lor de principiu” ar fi otrăvit izvoarele din vestul Antarcticii. Gong rămăsese necunoscută marelui public, dar devenise legendă în comunitățile de informații secrete. Ea era unul din oamenii pe care te puteai baza oricând.

Slavă cerurilor, nici Braun, nici Mitsuri nu părură să observe tulburarea lui Alfred la auzului numelui ei.

— Infiltrarea unui *honcho* acum ar fi dificilă, spuse Keiko. Vorbim aici despre turistul nevinovat rătăcit prin

laboratoare sau despre șoferul care transportă materiale? Niciunul din agenții mei de pe teren nu este pregătit pentru asemenea gen de operațiune. Este nevoie de o persoană specială cu aptitudini speciale și influență specială.

Asemenea misiuni arătau precum cele de capturare a armelor de distrugere în masă.

— Eu am niște oameni în California, spuse Günberk, dar niciunul nu e la asemenea nivel.

— Nu contează, spuse Vaz, regăsindu-și în sfârșit glasul. Sunt pregătit să mă duc eu însumi.

Îi mai luase prin surprindere și în alte dăți, însă, de data aceasta, fu o adevărată bombă. Braun rămase o vreme mut, cu gura deschisă.

— Alfred!

— Într-atât de important este.

Și se uită la amândoi cu cea mai onestă și convingătoare expresie de care era capabil.

— Dar tu ești șoarece de birou, ca și noi!

Alfred scutură din cap. Astăzi va trebui să dezvăluie o parte din povestea trecutului său. Spera ca, în felul acesta, să nu-i scape mai multe detalii decât ar fi vrut. Alfred își petrecuse ani întregi infiltrat în această poziție de funcționar în cadrul Agenției pentru informații secrete internaționale. Dacă avea să fie demascată, în cel mai bun caz putea să facă și el ce făcea și primul-ministru, forțat să se ocupe de șantaj politic la nivel mare. În cel mai rău caz... în cel mai rău caz, Günberk și Keiko și-ar putea da seama care era scopul real al misiunii lui la San Diego.

Vaz trimise secretarei lui un mesaj în care îi ceru să facă „Pachetul biografic nr. 3” disponibil pentru vizionare. Cu glas tare, le spuse celor doi prieteni mai tineri.

— De fapt, eu am ceva experiență de teren, am lucrat în primii ani după 2000 în Statele Unite.

Braun și Mitsuri se uitau concentrați în fața lor, ocupați că citească Biopachetul 3 pe care acum îl puteau vedea. Se potriveau cu ce știau despre el dinainte, dar dezvăluia noi secrete despre amicul lor indian. Günberk fu primul care

își reveni din surpriză.

— Înțeleg.

Apoi redeveni tăcut, citind mai departe.

— Te-ai descurcat bine. Dar asta a fost acum mulți ani, Alfred. Misiunea de acum e foarte mult bazată pe tehnologie.

Alfred dădu din cap înghițind observația.

— Așa este, nu mai sunt tânăr.

Mitsuri și Braun credeau că are undeva în jurul vârstei de cincizeci de ani.

— Dar pe de altă parte, aici în Agenție eu mă ocup tocmai de problemele legate de rețele, deci nu sunt chiar depășit.

Pe fața lui Keiko apăru un zâmbet surprins.

— În plus, cunoști cel mai bine operațiunea. Deci, prin prezența ta la fața locului, poți rezolva ultimele detalii fără să-l implici pe Iepurilă.

— Corect.

Günberk tot nu era convins.

— Și totuși, este o misiune extrem de periculoasă. Marile puteri sunt la concurență, e drept, dar, când vine vorba de armament, trebuie să facă front comun. Este pentru prima dată în cariera mea când pactul este încălcat.

Alfred dădu din cap cu solemnitate.

— Trebuie să aflăm adevărul, Günberk. Ne-am putea înșela în privința laboratoarelor din San Diego. În acest caz, ne retragem mulțumiți și fără să deranjăm pe nimeni. Dar trebuie să descoperim sursa virusului, oricare ar fi ea. Iar dacă ea se află în San Diego, atunci există mari șanse ca americanii să ne mulțumească.

Mitsuri și Braun se uitară unul la altul, apoi înclinară din cap și Keiko spuse:

— Vom sprijini infiltrarea unui șef la fața locului, cel mai probabil, tu. Voi vorbi cu oamenii mei să elaboreze o strategie de acoperire, în caz că ești descoperit. Vom furniza rețele de comunicare și analiză. Tu va trebui să coordonezi datele la sol...

— ... Și să nu-i dai voie lui Iepurilă să-și bage nasul unde

nu-i fierbe oala! completă Günberk.

Alfred stătu în biroul său încă o vreme după ce prietenii lui plecară. Fusesse pe muchie de cuțit. Pe măsura ce mizele cresc, pericolele se înmulțesc proporțional. Planul Iepurilă era cea mai delicată operațiune la care participase vreodată (cu bună știință) guvernul indian; obținerea aprobării prim-ministrului nu fusese o jucărie. Astăzi, Keiko și Günberk aproape îl lăsaseră singur. Cât despre Iepure... inteligența artificială ar putea fi o fantezie, dar era un adevărat pericol, așa cum intuiseră Günberk și Keiko.

Alfred se relaxă puțin și își permise să zâmbească, pentru prima dată în ultimele săptămâni. Da, pericolele se înmulțiseră, ha-ha!, ca iepurii. Dar astăzi se confruntase cu unele din ele și le învinsese. De săptămâni întregi pune la cale planul cu agentul infiltrat. În cele din urmă, Günberk și Keiko îi serviseră motivul cel mai la îndemână pentru a fi prezent el însuși pe teren, în San Diego.

18

SOCIETATEA SPEOLOGILOR MIASTENICI

Conspirația bătrânilor încă se mai întâlnea la etajul al șaselea al Bibliotecii, dar acum locul arăta complet diferit. Robert ieși din lift, evitând să dea ochii cu Hacekienii și „războinicii” lor. Cu toate acestea, simțul realității era greu de menținut. Statuia lui Theodor Geisel încă mai trona în mijlocul holului de la intrare, dar conducerea închiriasse toate celelalte încăperi. Jurasicii invadaseră subsolul. Se spunea că cei ai lui H.P. Lovecraft bântuiau și mai în adâncuri, pe unde fuseseră depozite închise cu anii.

Iar etajul al șaselea era... pustiu, golit de toate cărțile, lăsat cu rafturile goale. Din ușa liftului aflat undeva în centrul încăperii, Robert putea vedea prin rafturile scheletice până la ferestre. Tocătoarele de cărți veniseră și plecaseră. În colțul de sud-est, conjurații stăteau ascunși ca socialiștii la începutul secolului douăzeci conspirând împotriva Imperiului în mijlocul ruinelor.

— Unde sunt războinicii de la etajul al șaselea? întrebă Robert arătând către realitatea crudă a rafturilor goale.

— O întârziere în găsirea ultimei tehnologii haptice, răspunse Carlos. De fapt, e o chestiune politică. Partizanii jurasici vor etajul pentru universul lor. Bibliotecarii războinici se împotrivesc. Conducerea s-ar putea să dezamăgească ambele tabere și să facă aici un simulator de bibliotecă tradițională.

— Dar cu cărți false, corect?

— Dap, zise Tommie zâmbind. La ce te-ai aștepta? Intre timp avem tot etajul numai pentru noi. Încă nu ne-au învins, domnilor.

Winnie nu arăta prea convins.

— Știam de săptămâni întregi că este inevitabil. Am pierdut o luptă importantă. Dar e abia prima bătălie din război, zise uitându-se către Tommie.

Parker făcu semn către luminița de pe computerul din fața lui.

— Scutul e pe poziție, nu ne mai vede nimeni. E timpul să trecem la discuții serioase.

Zâmbea, dar privirea adresată fiecăruia era cât se poate de serioasă.

— OK, eu mi-am făcut treaba. Putem pătrunde în tuneluri. Am aranjat ca nimeni să nu fie la ora aceea în buncăre. Putem ajunge până la containerele cu tocătură și am spray-ul cu lipici. Putem produce daune majore proiectului Biblionet, dar mai ales lui Huertas. Firește că nu va sista întregul proces, dar îl va...

— Deja am stabilit că o anulare a acțiunii este imposibilă, mormăi Winnie. Însă putem să-i convingem pe tembeli să nu mai folosească metode distructive - și eu zic să e mare lucru.

— Just. Numai asta putem și trebuie să facem. Totul e aranjat, ne mai trebuie un singur ingredient.

Se uită la Robert, care simți muștrarea conștiinței lui adormite, dar, după o ezitare de o miime de secundă, băgă mâna în buzunar și scoase cutiuța de plastic pe care i-o furnizase Străinul.

— Ia uite ce am eu aici, Tommie.

— Hei, mă uimești! făcu Parker. Mă așteptam la vreun origami. Pare un fel de kit pentru biomostre, zise luând cutiuța din mâna lui Robert.

De fapt, deasupra cutiei străluceau luminițe colorate indicând chiar acest lucru.

— Cum ai făcut-o?

Chiar, cum? Lui Robert nu-i veni în minte nicio minciună sau parte din adevăr care să pară verosimil. Tommie înțelese greșit tăcerea lui și sări:

— Nu, nu-mi spune! Ar trebui să-mi dau seama și singur.

O privi zâmbind o clipă, apoi o băgă în buzunar.

— Bun, deci suntem gata. Acum trebuie să stabilim o dată.

— Cât mai curând, preciză Rivera. Se începe construirea unui alt laborator și va fi multă agitație.

— Aşa-i. În plus, mai suntem constrânşi de alte lucruri. E incredibil cât de greu a fost până aici, sunt băgat până în gât în tot felul de combinaţii. Nu te îngrijora,

Winnie, nu am decât o foarte mică parte din plan, când se termină totul, voi fi expert în afilierii.

Tommie se ambala pe măsură ce vorbea.

— Putem să reuşim, oameni buni. Hei, va fi ca pe vremurile bune. OK, poate nu pentru tine, Carlos, tu nu erai născut pe atunci.

Şi zâmbi cu gura până la urechi înspre Winnie şi Robert. Gu fusese în multe expediţii „subterane”, care mai de care mai palpitate, alergase prin sute de metri de tunel până să iasă la suprafaţă la întâmplare, în mijlocul unor clădiri întunecate şi pustii, unele chiar în faza de construcţie. Unele aveau scări, altele nu.

Şi Winnie zâmbea uşor acum.

— Da, Societatea speologilor miastenici.

Se încruntă, amintindu-şi de tinereţe:

— Am fost norocoşi că nu ne-am rupt gâturile.

Ultimul comentariu îi aparţinea lui Winnie cel de mai târziu, care îşi petrecuse restul zilelor ca administrator, plin până în gât cu responsabilităţi şi litigii.

— Dap, era mai distractiv decât jocurile pe calculator şi mai periculos. Oricum, era înainte să apară computerele, cel puţin nu aşa cum le ştim acum. Astăzi lucrurile sunt complet diferite, dar cu mişculaţiile mele şi cutiuţa lui Robert, putem avea o nouă aventură. Dacă lucrurile decurg conform planului. Să ne întoarcem la ale noastre, avem trei ferestre de timp în următoarele şase săptămâni, când toate găurile din sistemul de pază se aliniază.

— Când e prima, întrebă Winnie.

— Foarte curând. De luni într-o săptămână.

Îşi întoarse laptopul în aşa fel încât ceilalţi să poată citi pe ecran.

— Intrăm prin Clădirea Pilchner... - şi se lansă într-o poveste întreagă despre cum va reuşi să-i bage acolo - ... apoi aici tunelul se desparte în două, unul duce în campus, unul în laboratoare. De aici, mai mergem cam un kilometru

pe sub clădirea de la General Genomics.

— Laboratoarele lui Huerta sunt la nord.

— Exact. Și avem șanse zece la unu să intrăm să ne facem treaba. Cu puțin noroc, poate mai și ieșim!

Nici Rivera, nici Bount nu păreau speriați de pronostic. După câteva minute, Winnie spuse:

— Nu mai putem amâna lucrurile. Eu spun s-o facem de luni într-o săptămână.

— Și eu la fel, zise Robert.

— *Wo tongyi*. Da.

— Perfect atunci! Tommie întoarce laptopul cu fața spre el. Veniți cu purtabilele, dar eu voi aduce haine de schimb și aparatura electronică necesară.

— Mai e ceva, Tommie, interveni Winston Blount.

— A, ce?

— Nu e mare lucru, dar ne-ar putea ajuta să ne facem reclamă.

— Așa?

— Propun să mai luăm cu noi pe cineva de la distanță, pe omul lui Robert, Sharif.

— Asta e nebunie curată, sări Tommie în picioare, după care brusc căzu înapoi pe scaun. Vrei o prezență de la distanță? Nu pricepi? Nici măcar n-o să ai purtabilul cu tine acolo.

— Dar ai spus că aduci scule, Tommie, răspunse Winnie mios. Sculele tale nu suportă prezență virtuală?

— Cum credeți că funcționează prezența de la distanță, domnule decan? Întrebă Parker aproape înecându-se de indignare.

— Păi, e un fel de filtru.

— Așa arată, e drept, dar nu e ceva local. În spatele imaginii se află cod și transmisie de date în mediul ambient. Dar în subsoluri nu există rețele libere. În plus, reușita planului depinde foarte mult de discreția noastră. Asta include nefolosirea nodurilor de rețea ale laboratoarelor. Ce vreți dumneavoastră e...

Și clătină din cap, parcă nevenindu-i să creadă.

— Nici eu nu înțeleg ce te-a apucat, se uită Robert la

Blount. Nu mai departe de acum două săptămâni l-ai dat afară pe Sharif pe motiv că prezenta riscuri pentru siguranța noastră.

Winnie se înroși de nervi, ca pe vremuri când Robert dădea cu el de pământ la ședințele de catedră.

— Doar eram curios, Winnie, pe cuvânt. Robert ridică mâinile pacifist.

După o secundă, Winnie continuă.

— OK, deci eu n-am avut niciodată nimic cu omul. L-am văzut în persoană, aici la Bibliotecă. Pare un student în banca lui. Face un interviu cu tine pe bune, nu?

Când nu e domnul misterios sau domnul sefist da, cum să nu. Robert își dădu seama că un cuvânt din partea lui ar fi suficient ca planul să fie abandonat. Nu-și imaginase că trădarea este o muncă atât de complexă:

— Da. Întrebările lui sunt de obicei naive, dar în limite academice.

— Foarte bine! Ideea mea e că dacă lucrurile nu merg cum vrem noi, am putea avea un martor din afară de partea noastră, care să arate cum s-au întâmplat lucrurile din punctul nostru de vedere. Ideal ar fi chiar cineva care să vadă ce facem acolo. Ar fi diferența între a merge la pușcărie fără să ai cum să te aperi sau să faci o declarație publică.

— Da, spuse Rivera. Domnule profesor Parker, dumneavoastră sunteți un geniu în materie de securitate, dar chiar și planurile cele mai bine puse la punct pot să dea greș uneori. Dacă îl luăm cu noi pe Sharif, am putea avea un... fel de plasă de siguranță.

Tommie se dădea încetișor cu capul de masă.

— Oameni buni nu știți ce-mi cereți...

Dar, în ciuda gestului teatral, nu spusese nu. După câteva clipe bătrânelul își ridică fruntea și se uită chiorâș la fiecare.

— Îmi cereți o minune. Poate pot s-o fac, dar poate nu. Dați-mi o zi să mă gândesc.

— Absolut, domnule profesor.

— Nicio problemă, spuse Blount zâmbind ușurat.

Tommie dădu din cap și se aplecă peste laptop.

Nici nu-i băgă în seamă pe ceilalți când încheiară întrevederea și se îndreptară spre lifturi.

De obicei, când terminau întrunirile, era mereu câte un lift care îi aștepta. Se pare că, de data aceasta, „scutul” lui Tommie blocase și softul ascensoarelor. Când ajunseră în dreptul lifturilor, se opriră și stătură o vreme nedumeriți în fața ușilor închise, apoi Carlos întinse mâna și apăsă pe buton.

— Ce ți-e și cu tehnologia antică, râse încetișor.

Winnie zâmbea și el, dar nu avea nicio legătură cu liftul.

— Nu-ți face probleme, Tommie va găsi o soluție.

— Întotdeauna găsește el ceva... aprobă Robert.

— *Dap!* îl imită Winnie și râseră cu toții.

Dintr-odată lui Robert îi pică fisa de ce îl voiau Winnie și Carlos pe Sharif cu ei. Când veni liftul și Rivera cu Blount pășiră înăuntru, Robert rămase pe loc.

— Vorbim mai târziu, mă duc să-i mai văd o dată pe Bibliotecarii războinici.

— Cum vrei, zise Winnie și îl lăsară singur.

Robert stătu nemișcat, ascultând zgomotul cabinei în coborâre. Dincolo de ușa de la casa scării din stânga lui, se putea coborî în biblioteca virtuală. Nu mai fusese niciun cutremur de atunci, dar programul de avarie încă mai bubuia în boxe. Sub el, podeaua vibra. Așteptă încă un minut și, în loc s-o ia în jos pe scări, se întoarse și dădu iar ocol etajului până ajunse înapoi în fața lui Tommie Parker.

Tommie stătea aplecat cu nasul în laptopul lui. Ledul de protecție a zonei încă mai era aprins. Arăta ca un vrăjitor bătrân aplecat peste o carte de învățături din vechime. Nu era nevoie de niciun filtru virtual, se descurca singur. Robert se așeză pe scaunul din fața lui și așteptă. Era foarte posibil ca tipul nici să nu-l fi simțit întorcându-se, atât era de absorbit de planurile și schemele pe care le pune la cale.

Eu sunt peste tot și apar în orice formă vreau pentru a

obține rezultatul pe care îl doresc, își aminti Robert. Atunci crezuse că Străinul se dă mare, dar, după episodul de aseară din baie, Robert era dispus să creadă că nu fusese o laudă deșartă.

Mă întreb cu ce-i are la mână pe Carlos și Winnie.

În cele din urmă, Robert rupse tăcerea.

— Ia zi, Tommie, cât de rău stăm?

De după laptop apăru o pereche de ochi albaștri. Expresia lui Tommie părea să întrebe *ce naiba cauți aici?* Apoi se întoarse înapoi la computer.

— Habar n-am. Doar că aş vrea să vă hotărâți odată. Dar nu tu ai fost cel care a cerut schimbarea asta de planuri.

— Păi... în mine se duce o luptă.

Lunea viitoare, Străinul avea să fie în mijlocul acțiunii, dovedindu-și încă o dată ubicuitatea.

— Dar am fost întotdeauna de părere că e bine să-i lași pe oamenii care se pricep la tehnologie să-și facă treaba nestingheriți.

— Dap, dădu Tommie din cap.

De fapt, vechiului Robert nu-i păsase de tehnologie nici cât negru sub unghie. Dar acum lucrurile erau complet diferite.

— Îmi amintesc că tu mereu ai făcut și-ai dres și ne-ai scos din încurcături. Crezi că de data asta îți cerem prea mult, Tommie?

Parker își ridică ochii și se uită atent la el.

— Nu... pur și simplu, nu știu, Robert. Pe vremuri, îmi era absolut imposibil să rezolv așa ceva. Puteam scrie linii de cod sofisticate, puteam sparge protocoale, puteam face o grămadă de chestii pe lângă ce făceam eu la slujbă. Care acum par joacă de copii. De data asta...

— De data asta jonglezi cu probleme mai complicate din mai multe domenii.

— Exact. De unde știi?

Mi-a spus Louise Chumlig.

— Fiindcă așa sunt lucrurile în ziua de astăzi.

— Corect. Câteva din *talentele* mele de bază încă mai sunt importante. Sunt la fel de eficiente ca odinioară.

Dar... la vremea pensionării, ajunsesem o relicvă în departamentul meu. Mai eram bun la câteva cursuri de nișă, dar când am vrut să predau lucruri noi... toată viața am fost cu un pas în fața studenților, chiar și la noile tehnologii. Spre final, ajunsesem complet pe dinafară. În ultimul semestru de activitate nu făceam altceva decât să-i pun pe studenți să facă ce proiecte vor și pe urmă să-și dea note unul altuia.

Arăta de-a dreptul umilit. Lui Robert nu i se întâmplase niciodată asemenea rușine - *dar eu am știut întotdeauna ce înseamnă calitatea și performanța.*

— Apoi, după ce am ieșit la pensie, m-am întors la școală, cel puțin în mintea mea. Vezi cu totul altfel lucrurile când vrei să rezolvi problemele rapid. E ca și cum ai învăța să folosești supertehnologie, doar că sculele nu mai sunt Google și pachete de cod, acum sunt și forumuri, grupuri de discuție...

— Și interacțiunea cu oamenii?

— Dap. Oamenii n-au intrat niciodată în socoteala mea, dar acum nu mai e cazul, echipele de design se ocupă de cosmetizări. De când am început să lucrez la acest proiect, totul se leagă! Dacă nu reușim să evacuăm personalul din laboratoare, degeaba reușim să ajungem până acolo. Deci ce-am făcut? I-am stârnit pe Jurasici împotriva Hacekienilor și sper să avem un conflict politic intern între gameri. Va fi nemaipomenit, Robert! Am găsit un tip care înțelege ce vreau să fac și se ocupă de design, eu am făcut planul în mare, el îl implantează în toate rețelele, restul fac oamenii pe loc!

Tommie se lăsă pe spate, frustrarea inițială fiind spulberată de viziunea noii lui puteri.

— Și uită-te la computerul meu!

Își trecu degetele, cu dragoste, peste laptopul crăpat și zgâriat, de parcă trecuse prin război. Tommie probabil era unul din ultimii oameni care nu credea în „componente fixe”.

— De-a lungul anilor, am schimbat totul înăuntru. Cel mai mult ca să îndeplinească noile standarde și blestemata

de securitate a hardului. Dar în ultimele luni am pus o revoluție sub carcasă! Am un programel care blochează filtrul de securitate al ăstora. Pe cuvântul meu, Robert, sunt mai șmecher decât toate CIA-urile și FBI-urile lor!

Robert îl asculta, tăcut. Apoi zise:

— Sunt sigur că vei găsi o modalitate să-l bagi și pe Sharif în schemă.

— Ha! Asta ar fi cireașa de pe tort! Soluția evidentă e o treabă clasică: ne punem rețeaua noastră. Care va fi suficientă pentru un trafic decent - suficient pentru Sharif, în orice caz dar tot rămânem sub radar.

Se uită la Robert și confundă tăcerea lui cu îndoială.

— Știu, e nebunie curată și probabil securitatea în tunel va fi activă. Dar este și un fel de fibră optică... sau va fi după ce vorbesc cu designerul meu coordonator.

— Da, designerul tău coordonator.

Eu sunt peste tot și în orice formă pentru a obține rezultatul pe care îl doresc. Lumea nouă era un loc plin de miracole, dar exista o ierarhie a minunilor. Cele pe care Juan și Robert le puteau face. Minunile pe care încerca să le predea Louise Chumlig. Miracolele lui Tommie. Și undeva, deasupra tuturor, erau cele pe care le putea face Străinul Misterios.

19

POȚI SĂ MAI ȘI PICI

La Fairmount High începură examenele de sfârșit de semestru. Robert își amintea de pe vremea adolescenței, când atmosfera era aproape la fel: puștii abia așteptau să vină vacanța. Ba mai rău, sezonul de filme de Crăciun începea să le invadeze diversele lumi în care trăiau.

Dar examenele de acum erau diferite în mod esențial față de cele din timpul liceului. Pentru Robert Gu, aceste noi examene erau dificile. Pe vremuri, toată lumea știa că Gu va lua examenele cu brio și va eclipsa pe oricine din jurul lui. Dar, într-un an, fusese nevoit pentru o scurtă perioadă de timp să studieze și materii „reale”. În timpul acelor ore, cunoscuse tineri care nu-i erau din start inferiori și întâlnise profesori cărora puțin le păsa de geniul lui poetic. Odată ce scăpase de trimestrul obligatoriu în clasa de real, Robert evitase cu tot dinadinsul să mai trăiască o asemenea umilință. Până acum.

Matematică și logică. Statistici și mecanica datelor. Cercetare și analiză. Chiar și la Analiza probelor accesul pe internet era limitat. Deși la ore încuraja colaborarea, Chumlig credea cu tărie în importanța concurenței acerbe între elevi. Acum, toate platitudinile cu care îi plictisise în timpul trimestrului se concretizau într-o săptămână de chinuri și cazne.

Imediat după examenul la logică, Străinul Misterios își făcu apariția. Era doar o voce într-un abur verzui.

— Necazuri cu școala, prietene?

— Mă descurc.

Sincer, la matematică fusese chiar interesant.

Miri --> Juan, Xiu: <sm> Iar stă de vorbă cu altcineva.
</sm>

Juan —> Miri, Xiu: <sm> Ce spune? </sm>

Miri --> Juan, Xiu: <sm> Nu știu. Canalul audio e închis
pe privat. Juan! Du-te la el! </sm>

Juan -> Miri, Xiu: <sm> Nu ești șefa mea. Mă duc
fiindcă oricum aveam de vorbit ceva cu el. </sm>

Necunoscutul scoase un râs înfundat.

— La Fairmount High nu se dau automat note de zece,
nici măcar note de trecere din oficiu. Picatul e o
posibilitate, dar tu...

Ah, îi venea scăparea. Îl văzu pe Juan Orozco ieșind din
clădire, îndreptându-se către el. Străinul continuă:

— ... și Juan Orozco nu sunteți de nota patru. În afară de
asta, ești pe o programă simplificată. Ar trebui să vezi ce
subiecte îi pregătesc lui Miri.

— Ce e cu Miri?

Dacă nenorocitul se lua de Miri...

Dar vocea nu-i răspunse.

— Cu cine vorbești, Robert? întrebă Juan uitându-se de
jur împrejur.

— Nu vorbesc despre școală.

— Pentru că eu nu văd pe nimeni.

Ezită o clipă, apoi Robert văzu în fața ochilor un mesaj.

Juan --> Robert: <sm> Este foarte important să nu
colaborezi cu nimeni în afara școlii.</sm>

— Înțeleg, răspunse Robert cu voce tare.

— Bun atunci.

În mod evident, Juan nu credea că Robert avea să treacă
examenele. Câteodată avea impresia că bietul copil încerca
el să-l protejeze pe Robert.

— Înțelegi tu, continuă Juan, școala are un server de
protecție foarte bun. Poate sunt copii care îl pot fraieri. Cei
mai mulți dintre ei doar cred că pot, dar în realitate nu
reușesc.

*Și totuși, uite-l pe străinul nostru misterios care nu pare
să aibă nicio problemă cu securitatea.* Necunoscutul era
atât de atotputernic... Cu toate astea, îi făcea plăcere să-l

sâcăie pe Robert. Ar putea fi oare vreunul din vechii lui dușmani, cineva mult mai inteligent decât Winnie Blount?

— În orice caz, cred că avem o șansă să luăm un zece la proiectul de la Chumlig.

Băiatul începu să-i explice entuziasmat despre ultimele lui planuri de a combina versurile lui cu muzică la instrumente cu clape și algoritmii lui Robert. Era ca orbul care-l duce de mână pe orb, dar, după câteva minute, Robert era numai ochi și urechi.

În casă, atmosfera era cât se poate de tensionată și nu avea nicio legătură cu examenele. De fapt, aventura de la miezul nopții a lui Robert la baie cu Alice atinsese proporțiile unui asalt fizic. Nu contează că el încercase să o protejeze, nu putea admite nimănui acest lucru. De data aceasta Bob nu-l mai amenințase și nu-i mai dăduse termen-limită. Dar Robert vedea o îngrijorare în ochii fiului său pe care înainte nu o văzuse. Era privirea unui om care începe să se întrebe dacă șarpele ținut în casă nu era cumva o cobră. Dacă Bob avea să ajungă la o asemenea concluzie, atunci Robert avea să fie trimis pachet la azilul de bătrâni cât ai clipi din ochi.

Miri îi explică de ce încă îl mai țineau în casă. Îl ajunse din urmă într-o după-amiază când se plimba prin partea de vest a cartierului, în speranța că avea să fie contactat de vreunul din Sharifii cumiști. Miri, pe bicicleta ei veche, pedală pe lângă el câțiva metri încercând să țină pasul, controlând cu greu bicicleta care se smucea dintr-o parte în alta. În cele din urmă se dădu bătută, coborî și pași pe lângă ea. Ca de obicei, mergea dreaptă și înfiptă ca o profesoară, cu privirea tot înainte. Din când în când îi mai arunca câte o otheadă.

— Cum merg examenele, Robert?

— Bună, Miri. Cum merg examenele *tale*?

— Eu am întrebat prima! În afară de asta, știi că examenele mele încep după vacanță.

Entuziasmul ei dominator se temperă pe moment și făcu loc diplomației.

— Deci ce-ai făcut la examene?
— Se pare că am luat un opt la matematică.
— Au! Îmi pare rău, sări ea.
— Ah, nu, e de bine! râse Robert. Înainte de Alzheimer nici nu aş fi înţeles enunţul problemelor.

— Păi, atunci felicitări, îi zâmbi confuză.
— Hmmm. Un... prieten... de-al meu mi-a spus că în clasă de la tine elevii sunt foarte buni la materiile astea.
— Ştim să folosim cunoştinţele şi sculele pe care le avem.

— Cred că aş putea deveni mult mai bun la mate, zise Robert, mai mult pentru sine. Ar putea fi chiar distractiv.

Fireşte, dacă planul lui real pentru următoarele zile reuşea, avea să-şi recapete poezia şi examenele nu vor mai conta.

— Bineînţeles că poţi fi mai bun, zâmbi Miri, de data aceasta, mai fericită. Te ajut eu, dacă vrei. Mie îmi place matematica şi am tot felul de metode euristice inventate de mine. În vacanţa dintre semestre pot să te învăţ să le foloseşti.

Vocea ei căpătă o tonalitate de şef, pe măsură ce îi planifica vacanţa. *Acum e leită Alice*, gândi Robert şi aproape zâmbi.

— Să nu ne grăbim, mai am încă examene de trecut.

Şi se gândi la ultimele planuri ale lui Juan în legătură cu proiectul lor. Băiatul se descurca din ce în ce mai bine la partea lui. Robert era cel care avea dificultăţi cu partea sa de grafică şi interfeţe.

— Acolo aş avea nevoie de ajutor.

Miri sări ca arsă:

— Eu nu te ajut să copiezi, Robert!

Amândoi se opriră şi se uitară unul la altul.

— Nu asta voiam să spun, Miri!

Apoi realizează ce-i ieşise pe gură. *Doamne, pe vremuri jigineam oameni tot timpul, dar măcar o făceam în cunoştinţă de cauză.*

— Pe cuvânt. Ce am vrut să spun e că, pentru mine, examenele sunt grele. OK?

Lena —> Miri, Xiu: <sm>Stai calmă, Miri. Nici măcar eu nu cred că Robert vrea să-ți facă greutăți. </sm>

Xiu --> Lena, Miri: <sm> Asta e chiar o noutate din partea ta.</sm>

Miri se uită lung la Robert, apoi scoase un sunet ciudat ca și cum ar fi chicotit.

— OK, trebuia să știu că un Gu nu ar trișa niciodată. Doar că așa mă enervează unii copii din clasa în care învăț. Le spun ce să facă. Le spun să nu copieze. Și totuși ei de fiecare dată se chinuie să spargă protocoalele.

Păși înainte și Robert o urmă.

— De fapt, doar făceam conversație. Dar sunt aici în misiune, trebuie să-ți spun ceva.

— Așa?

— Da. Bob vrea să te trimită undeva departe. Crede că ai încercat s-o bați pe Alice.

Făcu o pauză, parcă așteptându-l să spună ceva în apărarea lui. Dar Robert se mulțumi doar să dea din cap, amintindu-și privirea lui Robert. Deci îl aștepta azilul.

— Cât timp mai am?

— Despre asta voiam să-ți spun, să nu-ți faci griji. Fiindcă...

Se pare că scăparea îi venise de unde nici nu se aștepta, mai precis doamna colonel Alice Gu în persoană. Din câte se părea, ea nu se simțise absolut deloc amenințată fizic de el.

— Alice știe că ai fost doar la mare nevoie. Adică...

Și Miri făcu ocolișuri peste ocolișuri ca să evite cuvinte urâte și să nu-l jignească, dar pe scurt: Alice credea că Robert e un moș nebun. Bătrânii nebuni se duc la toaletă tot timpul, ajung să nu se mai gândească decât la toaletă. Ba chiar mai mult, Alice nici nu considera că Robert o bruscase intenționat. Își aminti ce cucui avusese câteva zile după ce se împiedicase și dăduse cu capul de clanța ușii. Probabil Alice îl trântise la pământ. Centura neagră trebuie să fie una din specializările ei la comandă. Biata Alice. Bietul Bob. Biata Miri.

— Mai departe, ea i-a spus lui Bob că reacționează

exagerat și că ai nevoie să mergi la școală aici. Tot ea spune că poți sta la noi atât timp cât comportamentul tău e...

Vocea i se pierdu și se uită în sus la el. Nu știa cum să-i spună cât mai diplomatic: *atât timp cât nu-mi superi fetița.*

— ... înțeleg, Miri. Voi fi cuminte.

— Păi, perfect atunci. Miri se uită în jur.

— Deci... ăăă... eu asta am avut de spus. Te las cu... treburile tale. Baftă la examene.

Se urcă înapoi pe bicicletă și o luă la drum pedalând din greu. Rabla de bicicletă era prea mare și prea grea pentru ea. Robert dădu din cap și zâmbi.

20

OFIȚERUL DE SERVICIU

Examenele luară sfârșit. Robert obținuse 8 media generală și 9 la Cercetare și analiză. Muncise mai mult decât o făcuse vreodată în viața lui. Dacă nu ar fi știut că în curând nu va mai conta ce note a luat, ar fi fost mândru de el.

Acum era luni după-amiaza și el număra orele, aproape că număra și minutele. Străinul Misterios se arătase foarte rar în ultima vreme. Conjurația lor se întâlnise de câteva ori, Tommie le povestise în linii foarte mari care erau ultimele noutăți. Tommie citise prea multe cărți de spionaj la viața lui. Deocamdată, tot ce știa Robert era că urmau să se întâlnească toți patru la Bibliotecă în acea seară la ora 5.30.

Între timp, undeva sub baza militară Pendleton...

Teoretic, a fi în misiune de gardă într-o bază militară în sud-estul Statelor Unite nu se deosebea cu nimic de o operațiune de supraveghere în oricare alt punct al Pământului. Teoretic, și aici ar putea avea loc comploturi care să arunce lumea în aer. Dar, practic, aici era acasă la el, într-una din zonele cele mai sigure din lume. Șansele de a fi nevoit să ia cu asalt vreo formație inamică erau aproape de zero. Cu toate acestea, pentru următoarele ore, locotenentul-colonel Robert Gu Jr. Era responsabil cu protecția a aproximativ o sută de milioane de vecini de la distrugere în masă.

Gu ajunsese la bază cu douăzeci de minute mai devreme, ascultă raportul ofițerului care încheia garda și apoi luă la verificat problemele de la Ministerul Apărării Naționale. Acolo erau, de obicei, eventualele pericole care se puteau ivi în timpul unei gărzi. Printr-un miracol al birocrației virtuale, detașamentul lui Gu era în seara aceasta parte din MAN. Așa reușeau cei de la Armată să-și mențină bugetul, hm, redus.

„Asemenea oricărei instituții moderne, Ministerul Apărării Naționale colaborează cu oricare altă organizație de al cărei ajutor are nevoie în acel moment.” Aceasta era lozinca lor.

Bob făcu turul buncărului, transformă pereții de plastic verde în ferestre care dădeau înspre vederea orașului. Aerul se umplu cu obiecte virtuale, statusul oamenilor din subordine și al echipamentelor în dotare, rapoartele pe care trebuia să le întocmească. Luă o cafea de la automatul de lângă ușă și se așeză la un birou aflat la câțiva metri de popotă.

— Patrick?

— Da, să trăiți! Adjunctul lui își făcu apariția.

— Pe cine avem în noaptea asta cu noi?

O întrebare inutilă, dar Patrick Westin îi prezentă lista oficială. Grupul de Expediții Marine consta în patru echipe de câte doisprezece soldați. Să le spunem plutoane. În secolul douăzeci, comanda lui Bob ar fi fost de sublocotenent. Dar, chiar dacă nu avea decât o mână de oameni, controla mii de mașini (majoritatea de mărimea unor avioane) și suficientă muniție cât să termine un război mondial. Cel mai important amănunt: toți oamenii lui fuseseră supuși unui antrenament la fel de riguros și de dur ca oricare din soldații de acum o sută de ani. Erau pușcași marini. Patrick îi chemă pe toți la raport și o ședință scurtă. Camera se deschise în spatele biroului lui Bob și se transformă într-un auditoriu. Toată lumea era relaxată; în ultimii ani nu se întâmplase nimic deosebit în timpul acestor gărzi. *Și noi suntem motivul principal al acestei liniști.*

— Suntem aici pentru următoarele patru ore, începuse Bob. Dacă avem noroc, vor fi patru ore foarte plictisitoare. Atât timp cât nu se întâmplă nimic, sunteți liberi să stați în birourile de lângă vehiculele voastre. Dar majoritatea dintre voi ați mai fost cu mine de gardă înainte. Știți că vreau să stați în stare de alertă. Țineți pasul cu analiștii.

Arată cu mâna spre rapoartele trimise regulat. În timpul unei gărzi normale, erau folosiți aproximativ o mie cinci

sute de analiști pe diverse specialități, dar cu legături ramificate însumând sute de mii de servicii și milioane de procesoare încorporate. În seara aceasta, Alice se ocupa de coordonarea specialiștilor și modificările aduse de ea în organigramă erau vizibile, rețeaua nu mai arăta ca un mușuroi de furnici tridimensional, ci căpătase o structură și diviziuni care ar fi fost visul oricărui manager. În afară de reorganizarea minuțioasă, afișajul era convențional. Erau sute de conexiuni între analiștii care aveau acces la bază și comunicau între ei. Sub aceștia erau alte lumini care pâlpâiau la fiecare secundă, când se introduceau datele, se analizau și se obțineau rezultatele, care erau transmise la nivelul superior.

Bob arată înspre liniile roșii:

— Ia să vedem care sunt eventualele probleme în următoarele patru ore.

Analiștii din spatele nodurilor roșii transmisera primele rapoarte. Lucrurile păreau destul de liniștite:

Acțiuni posibile: Proteste la	
Universitate antiblillionet	
	Revolta
cercurilor virtuale aproape sigură	
	Cu participare
organizată	
	Cercul virtual
Jerzy Hacek	
Evaluarea CIA: participare	
prin conexiune indo-europeană	
	Cercul virtual al
Jurasicilor	
Evaluarea CIA: participare	
prin conexiune	
	Africa Centrală
Evaluarea CIA: participare	
prin conexiune	
	Africa de Sud
Evaluarea CIA: participare	

prin conexiune

Paraguay

**Raportul Camerei de comerț
și industrie a Statelor Unite.**

Organisme comerciale

**Posibile pericole pentru
infrastructură**

**Prea aproape de zone de
securitate națională**

**General Genomics Huertas
International**

**Creșterea importurilor de
componente ilegale Orange Los
Angeles Nu se cunoaște sursa
Justiție:**

**Raidul FBI la Las Vegas
Splendor farm - aproape sigur**

**Posibile cereri pentru întăriri
Agenția pentru controlul drogurilor
- raiduri în Kern**

**Eventuale cereri pentru
întăriri Posibile activități în afara
razei de acțiune Alberta Persoane
de interes:**

Arizona California

San Diego

**Numărul turiștilor din sudul
Asiei a crescut**

Altele

Nevada

Recomandări de recuzare

Bob lăasă lista în aer pentru un moment.

— Ha, zise unul din băieți. Măcar nu mai avem probleme cu mexicanii.

Nu aveau să trimită întăriri în raiduri în seara aceasta, fiindcă nu erau cazuri de răpiri sau de amenințări cu moartea. Nancy încercui luminițele de alarmă în jurul

Universității.

— Asta o să ne țină ocupați.

Selectă aria și mări imaginea să vadă mai multe detalii.

— Ce face? Un război între cercurile virtuale? N-am auzit niciodată de așa ceva.

Unul din cei mai tineri se întoarce către ea și spuse râzând:

— Îmbătrânești, Nancy. Războaiele virtuale sunt noile tragedii.

Bob nu se complică să ceară explicații, dar auzise destule de la Robert și Miri ca să știe că e ceva serios. Desfășură descrierea revoltei anunțate.

— Arată ca o combinație de proteste de secolul douăzeci și jocurile moderne. Ar trebui să fie la fel de sigură ca oricare eveniment public. Problema este zona.

Exista atâta activitate de laborator în apropierea Universității încât orice instabilitate era un factor de îngrijorare.

— Ar trebui să ne preocupe. Vedeți statisticile privind interesul din afara Statelor.

Se mută spre linkurile cu persoane de interes.

Ca de obicei, lista cuprindea zeci de mii. La un moment dat fiecare devenea persoană de interes, în afară de cazul în care era mort, când ar fi intrat la categoria paranoia bioterorismului.

— Nu vă cer să analizați pe fiecare în parte, fiindcă ar însemna să stăm la serviciu încă un an. Dar vedeți ce fac fantomele respective și fiți cu ochii pe schimbările în timp real.

Ultima remarcă era un sfat devenit clasic, dovedit vital în zecile de dezastră trăite și evitate în decursul secolului. Analistii au avut dintotdeauna un milion de suspiciuni, dar când ele se transformau în realitate, succesul contracarării depindea de atenția cu care oamenii responsabili urmăriseră evoluția în timp real a evenimentelor.

Iar la capătul listei, undeva detașat de celelalte enumerări de mai sus: Recomandarea de recuzare, adică membrul sau membrii echipei care ar putea, într-un fel sau

altul, să compromită garda. În mod normal, aceasta era cea mai paranoică listă dintre toate, dar echipa lui nu putea vedea acel paragraf, nici măcar linkuri la el. Recomandarea era doar pentru el și adjunctul lui. În practică, dacă ar fi fost o problemă serioasă, cei de sus ar fi avut grijă s-o rezolve cu mult înainte de întâlnirea aceasta.

— Întrebări?

Se uită de jur împrejur. Toată lumea tăcea, fiecare studiind rapoartele și analizând detaliile. Apoi cel tânăr care vorbise mai devreme întrebă:

— Domnule comandant, echipamentul de care avem nevoie e același ca în cazul misiunilor în străinătate legate de amenințarea tehnologică?

Bob se uită în ochii tânărului.

— Echipamentul este mai ușor decât cel obișnuit... Aceasta este singura diferență. Noi suntem o instituție de apărare, ceea ce înseamnă apărarea întregii țări. Unii ar spune chiar a întregii lumi. Deci, da, folosim aceleași arme.

Se lăsă pe spate în scaun și îi cuprinse pe toți cu privirea.

— Nu mă aștept să avem niciun fel de probleme. Dacă suntem cu ochii în patru și ne facem treaba, va fi o seară liniștită pentru cetățenii Californiei.

Încheie ședința, camera revenind la dimensiunile ei reale. Patrick Westin mai avu câteva întrebări despre distribuirea în teritoriu a plutonului, apoi se retrase și el. Bob Gu își scoase toate filtrele de mediu și rămase pentru câteva clipe la masa lui lângă automatul de cafea. În dreapta lui se afla ușa care ducea în camera serverelor, pe care, cu puțin noroc, n-avea s-o viziteze în seara aceasta.

Bob —> Alice: <sm> Totul în regulă? </sm>

Alice ~> Bob: <sm> Da. Misiunea la Universitate va fi un exercițiu bun pentru auditul meu la laborator. Vorbim după. </sm>

Adică după terminarea gărzii. În această seară, Alice era analistul principal; dacă nu ar fi fost specializată pentru audit, ar fi putut fi comandantul operațiunii. Era unul

dintre puținii oameni din lume calificați pentru ambele poziții. În oricare din cele două situații, era o plăcere să lucrezi cu ea, atât timp cât nu trebuia să te gândești la sacrificiile pe care le făcuse pentru a ajunge la o asemenea performanță.

Bob își termină de băut cafeaua și reaplică filtrele vizuale. Verifică din nou ce face Cheryl Grant. Se pregătea de plecare. OK, trebuia să preia garda oficial:

Gu--> Grant: <sm> Doamnă comandant, preiau garda.</sm>

Schimbară saluturi. Cronometrul porni. Plutonul lui ocupă pozițiile în stare de alertă maximă. Puteau sta așa ore întregi - nu înseamnă multă vreme, dar atât de mult cât putea rămâne cineva perfect treaz fără ajutorul medicamentelor sau drogurilor.

Munca lui Bob era diferită. El era un fel de câine ciobănesc care aleargă în jurul turmei să le țină la un loc, în timp ce fugeau dintr-o parte în alta. El urmărea ce făceau și soldații, și analiștii. Cu scopul, pe de o parte, să detecteze din timp dacă era vreo problemă și, pe de altă parte, să nu le scape vreun detaliu din neatenție.

Pentru moment, Bob se uita, printr-o cameră de supraveghere, peste întregul campus universitar. Acest... eveniment... avea să implice un număr mare de demonstranți, mulți dintre ei prezenți fizic. Statisticile arătau că o mulțime de demonstranți virtuali erau așteptați în plus. Se întrebă dacă Miri era la curent cu demonstrația.

Gândul îl readuse la realitatea momentului. Se uită din nou peste Recomandările de recuzare. Jumătate din echipa lui avea rude înscrise la Universitate. Aceasta era marea problemă a misiunilor acasă. Trei dintre oamenii lui chiar erau studenți la fără frecvență. Puștiul de mai devreme era pasionat de decorațiuni Jurasice care implicau și un număr de fani din Bangalore. Dacă nu ar fi fost de serviciu în această seară, probabil ar fi în campus acum. Dar analiștii îl urmăriseră minut cu minut în ultimul an, descoperiseră câteva mici ilegalități, ceva droguri recreaționale, dar nimic important, care să pună în pericol reușita misiunii.

Bob cercetase cu grijă întreaga listă de recomandări. Acum intră și mai în profunzime, dar tot nu dădu de numele lui Robert. *Și puteam să bag mâna în foc că e băgat în treaba cu Biblionetul.* Nu că acesta ar putea fi un motiv de recuzare. Se gândea mult prea departe, era un defect profesional al comandanților cu responsabilitate...

Xiu Xiang? Numele îi era vag familiar, dar nu i-ar fi sărit în ochi dacă numele lui însuși nu ar fi fost trecut ca referință. Xiang era unul din cei trei sute de mii de oameni în California de Sud-Vest care la ora actuală prezenta interes din cauza faptului că se ocupa cu reparațiile amatoare de computere. De obicei, unele din aceste „reparații” erau ilegale și oamenii puteau fi dați pe mâna FBIului. Dar era mai productiv să-i pui sub urmărire.

În majoritate erau pasionați nevinovați sau hoți de soft. Unii dintre ei erau angajați de diverse culte teroriste. Și unii dintre ei erau agenți secreți în spatele acestor culte. Xiang avea inteligența și pregătirea profesională să facă parte din ultima categorie, dar, până acum, cel mai interesant amănunt în legătură cu ea era numărul mare și diversitatea gadgeturilor pe care le construisese, o adevărată colecție de electronice ciudate.

Și era colegă de clasă cu Robert. Legătura era marcată ca fiind „nesemnificativă”.

Dar mai era și o referință la Comunitatea de pensionari Capătul curcubeului... Femeia aceasta era colega de casă cu mama sa! Și în tot acest timp el își făcuse griji cât de plictisitoare trebuie să fie viața Lenei în ultimul timp. Ce echipă bizară: omul de știință nebun și psihiatrul! - și... *Ce ea sta?* Săptămâni întregi de filaj amator, Miri, mama și Xiu îl spionaseră pe Robert. Sute de gânduri îi trecură prin minte - *Misiunea., nu uita de misiune, ține ochii pe misiune.* Împinse toate problemele personale într-un colț al minții. Principalul lucru pe care aceste recomandări îl dovedeau era că este o prostie să-ți urmărești angajații.

Bob își mai puse o cafea și se așază să vadă imaginile de la Universitate și din alte locuri fierbinți ale serii. În armata modernă, pierderea atenției era la fel de gravă ca

și adormitul în post. Era timpul să treacă la acțiune.

Și totuși, o voce din interiorul său continuă să-l distragă:
Ce naiba au pus la cale mama și cu Miri?

Luni, 5.00 p.m. *În sfârșit.*

Amurgul încă mai colora cerul de deasupra plajei La Jolla, când Robert intră în parcare de la nord de Clădirea Varșavski. O luă pe jos înspre est, spre Biblioteca Geisel.

— Ești pregătit pentru misiunea din noaptea asta, prietene? Era Străinul-Sharif mergând lângă el. Trecătorii nu păreau să observe paloarea verzuie a tovarășului său.

— Sunt pregătit să te văd cum îți ții promisiunea, îi răspunse acru Robert.

— Nu-ți face probleme. Dacă reușim diseară, o să-ți recapeți complet ciudatul dumitale talent, îți dau cuvântul meu.

Robert mormăi în barbă. Nu era pentru prima dată când se minuna în ce stadiu de nebunie îl adusesese disperarea.

— Și fii mai optimist, profesore. Ce-ai avut mai greu de făcut deja ai făcut. În seara asta, este rândul lui Tommie Parker să-și îndeplinească misiunea ca la carte.

— Tommie? Mă îndoiesc.

— Te îndoiești?

Zâmbetul Străinului se lăți.

— Deci te-ai prins cine era „super extraordinara echipă de design” a lui Tommie? Săracul om. Este singurul dintre voi care încă mai crede că e de capul lui. Mai mult, crede că eu sunt doar unul din cei mai buni oameni ai lui. Vezi, pot fi super de treabă când e absolut necesar.

Robert nu văzuse niciodată în viața lui de student atâția oameni adunați în campus la vreme de seară. Drept înaintea, în direcția Bibliotecii, o lumină era agățată undeva sus, mai puternică decât lumina apusului. Uitându-se în jos din vârful dealului cu eucalipti, Robert putea vedea mulțimile adunate pe esplanadele din sudul și estul Bibliotecii. Păreau să fie câteva grupuri separate, care nu se amestecau între ele.

— Ce se întâmplă?

Trebuie să fie diversiunea pe care o promisese Tommie; era mult mai amplă decât demonstrațiile bibliofile ale lui Winnie.

— Eh, am plănuit festivități extraordinare prin Bibliotecă în seara asta, aproape toată lumea este invitată, în special personalul de la laboratoarele General Genomics. Dar nu și dumneata. Deci îți sugerez să ocolim Biblioteca.

— Dar aici era punctul de întâlnire...

— Deja este prea aglomerat. Mergem direct la Clădirea Pilchner. Pe aici, te rog.

Străinul îi făcu semn în dreapta, printre eucalipti.

Între timp, în laboratoarele General Genomics...

Sheila Hanson apărură la jumătate de oră după ce începuse tura de noapte.

— Sunteți gata, Tim?

Tim Huynh se ridică de la birou și îi arătă cu mâna micile sale ajutoare.

— Suntem gata, șefa.

Ieși în hol și urmă săgețile indicatoare ale lui Hanson pe scări în sus. Ea și restul laboranților erau deja adunați în jurul ieșirii de la suprafață. Patru sau cinci proaspăt absolvenți. Restul angajaților erau - ca și Timothy Huynh - studenți care munceau pentru practică.

— Sunteți sigură că n-o să ne pierdem joburile?

Jocurile în cluburile virtuale erau acceptabile în afara serviciului, dar Huynh nu ar fi luat în considerare această aventură, dacă nu i-ar fi propus-o chiar coordonatoarea lui de proiect.

Hanson râse.

— Ți-am mai explicat, Gengen privește această bătălie ca o formă de serviciu public. În plus, îi pune pe cei de la Huertas International într-o poziție proastă.

Privirea ei se plimbă deasupra tuturor celor adunați acolo, întregul schimb de noapte cu excepția geneticienilor. Explicația Sheilei era suficientă pentru Tim. Cândva demult, el chiar așteptase cu nerăbdare ziua când va lucra la General Genomics. Câți oameni aveau șansa de

a vedea în persoană laboratorul în care se descopereau lucrurile despre care se scria în manuale? Dar munca lui actuală se reducea la repararea roboților de curățat care se blocau la clienți acasă sau la descărcarea materialelor. Da, câteodată apăreau probleme reale, probleme în care trebuia să te consulți cu utilizatorii și să-i ajuți să-și ajusteze setările la modul dorit. După care stăteau zile întregi să repara codul pentru ca respectiva situație să nu se repete la alt produs. Deci nimeni dintre cei prezenți, nici chiar cei care nu erau Jurasici, nu păreau nemulțumiți de mica schimbare de program.

— OK, atunci toată lumea să ia forma stabilită, zise Sheila.

Fiecare se schimbă într-un personaj Juristic. Erau dimetrodoni, teropozi și un stegozaur uriaș. Stegוזaurul era Sheila. Se uită la Huynh.

— Nu poți fi Marele Tiranozaur, Tim, e luat deja.

— Dar eu comand animalele.

Îi arată boții care îl urmaseră pe scări în sus.

— Tu îi ghidezi, Tim. Poți fi Micul Tiranozaur.

— OK.

Și își schimbă forma. Toate erau desenate la marea artă și nemaivăzute până în seara asta. Tim se îndoia că le vor putea păstra rezervate mult timp, dar dacă Sheila voia să joace după regulile stricte ale cercului, nu avea el să fie mai cu moț.

Ieșiră încolonați pe uși, în lumina amurgului. Coroanele eucaliptilor încă mai erau luminate. La sud, în râpă, destinația lor era vastă piramidă dublă, cu geamuri de sticlă luminate puternic la vârf și întunecată, acoperită de iederă, la bază. Și era ceea ce se vedea cu ochiul liber! Biblioteca Geisel. Pe măsură ce înaintau, Sheila și ceilalți aplicau filtrele Juristicilor peste tot de jur împrejur. Nu fusese ceva repetat dinainte. Era conceput ca o surpriză pentru Hacekieni, dar, și mai mult, ca o surpriză pentru lumea care, în curând, se va înghesui pentru a asista la spectacol. Unul câte unul, eucaliptii făcură poc și se transformară în tufe de zorele, cu frunzele strălucind în

lumina apusului.

— Am fost remarcați, zise cineva.

— Te cred. Suntem peste tot. Uite că vine ceva dinspre clădirea luminată.

— Zboară rampornicoizii și pretodactiloizii de la subsol de la noi spre Bibliotecă!

Și fiecare apariție trimitea un cent la fundația Jurasicilor. Acum, pentru prima dată, lui Tim nu-i păsa că-i iau banii. Asociația Jurasicilor era foarte răspândită, chiar și cei de la capătul lumii care făceau componente de calculator aveau să beneficieze de pe urma drepturilor de autor.

Hanson — > Tura de noapte: <sm> Țineți armele
ascunse cât mai mult posibil. </sm>

Vederea reală de la camerele de deasupra avea să arate că unele imagini jurasice ascundeau animale reale. Deci, pentru moment, Sheila voia cât mai multă discreție. Hacekieni nu trebuiau să vadă nimic în afară de cele arătate de camerele publice și ce observau cu propriii lor ochi. Huynh îl lăsă pe Rick Smale și pe ceilalți să aibă grijă, el se concentra să dirijeze animăluțele: toți boții din laborator cu o rază de acțiune rezonabilă și suficientă mobilitate cât să parcurgă drumul până la bibliotecă. Aceste gadgeturi, în mod obișnuit, făceau curățenie de rutină sau schimbau module. Nu erau proiectate să alerge prin sălbăticia naturii.

Dar Gengen le dăduse aprobarea să plece și Timothy Huynh se distra de minune. Mai întâi lucră să facă roboții să arate cât de cât la fel. Piuiturile și țârâiturile zburau în toate direcțiile. În realitate, aceștia erau cei patru sute de manipulatori de telefoane mobile ce-i aparțineau, cunoscuți în branșă ca „roboți pensetă”, prea lenți pentru a ține pasul cu oamenii. Dar din roboții de curățenie și cei de sortat mostre făcuse trudoni, barionicși și alozauri.

În urma lor veneau două din cele mai mari mașini din laboratorul lui Huynh, o combinație de motostivuitoare și macarale; pe moment, erau ascunse și apăreau ca gigantozauri... Pusese la punct specificațiile fizice încă de

acum două săptămâni când zvonurile despre această aventură începuseră să plutească în laboratoare. Designul vizual era spectaculos și se potrivea cu structura roboților de dedesubt și echipamentul pe care Huynh îl atașase fuzelajului boților. Dacă îi băteau pe alozauri pe picioare, puteai simți mușchii sub blana moale, așa cum bănuiai când te uitai la ei. Atât timp cât nu aveau de-a face prea mult cu oamenii, mașinile erau suficient de rapide încât să mențină iluzia. Erau mai ca lumea decât orice bot din Parcul de pe Dealul Piramidei. Se înțelege că spectatorii de la distanță aveau să se bucure prea puțin de aceste minunății, dar va ridica moralul Jurasicilor aflați aici în persoană și va crea iluzia că sunt în număr mult mai mare decât Hacekienii.

Vorbind de lup, dușmanul deja era pe poziții. Cinci Cavaleri păzitori stăteau pe terasa dinspre est a bibliotecii și un Bibliotecar războinic stătea la pândă undeva pe lângă Aleea Șarpelui.

— Țștia-s toți?

— Deocamdată, răspunse Sheila. Sper doar că noi nu suntem prea împrăștiați.

— Mda.

Aceasta era calitatea, dar și defectul Jurasicilor. Jurasicul era distribuit în bucăți și bucățele. Era adaptat după preferințele copiilor, nu doar în statele puternice, dar și în țările de la capătul lumii. Jurasicii aveau o *mulțime* de creații diferite. Hacekienii aveau noțiunea cunoașterii care cucerea lumea, o viziune care cerea consistență mai presus de toate. Iar acum voiau controlul aproape absolut asupra Bibliotecii.

Stegozaurul sărea pe cele trei picioare ale sale. Sheila urla la dușman cu ceea ce ar fi trebuit să fie o portavoce, din moment de Huynh simțea cum vibrează sunetele în jurul lui.

— Plecați din calea noastră!

— Noi ne vrem etajul!

— Noi ne vrem Biblioteca!

— Dar, mai presus de toate, ne vrem înapoi cărțile

REALE!

Această ultimă cerință era bună de lozincă, deși nu se prea potrivea cu felul lor de a fi, mai de la capătul lumii.

Ceata condusă de Sheila se repezi înainte cu strigăte de luptă. Dar acum, zeci de Hacekieni li se alăturaseră celor cinci Cavaleri păzitori. În mod sigur, cei mai mulți dintre ei erau virtuali, dar se armonizau perfect. Nicio surpriză, ambele tabere știau ce avea să urmeze. Era o ciocnire între cluburile virtuale. Scopul era de a convinge lumea mare, prin dedicație și imagine, că Jurasicul era o viziune mai frumoasă.

Ambele părți credeau că știu ce avea să urmeze. Dar Tim avea o surpriză pregătită: Hacekienii urlau amenințări înspre armata jurasică și la namilele care se vedeau vag în spatele lor. Credeau că se joacă pe imagini clare și jucătorii sunt toți oameni. Apoi primul barapazaur albastru se hârșâi de asfalt și luptătorii Hacekieni își dădură seama că sunetul pe care îl producea era real. În același timp, un alozaur - un transportor de mostre - se repezi și îl mușcă pe unul din cavaleri de gleznă. Nu era altceva decât un mic șoc electric, dar Hacekienii se dădură înapoi îngroziți, strigând:

— Trișorii! Trișorii!

Și era, într-adevăr, pungășie, dar Huynh văzu din statisticile rețelei că sprijinul pentru tabăra lor se dublase. *În afară de asta, o facem pentru o cauză nobilă.* Timothy Huynh nu folosisese aproape niciodată biblioteca fizică, dar ce se întâmplase aici era o porcărie.

Terasa rămăsese goală pentru moment, dar Sheila ezita.

Hanson --> Schimbul de noapte: <sm> Nu-mi place cum ne-au lăsat calea liberă, ceva e putred. </sm>

— Da! Uitați-vă acolo! strigă Rick Smale arătând înspre vederea de la intrarea în bibliotecă. Camerele înfățișau niște arătări asemănătoare păianjenilor patrulând în fața ușilor. Erau atât de multe, încât mozaicul de sub ele aproape că nu se vedea. Apoi legătura se întrerupse.

— Pfuuu, animalele respective erau reale?

— Unele dintre ele cred că erau, zise Sheila.

— Nu are cum. Nici Politehnica nu are atâția roboți. Și de obicei noi avem mai multe mașini decât ei.

Dar dacă dușmanul adusese o gașcă de boți amatori? Dacă și numai jumătate din mașinării erau reale... Sheila se opri din gânduri ascultând un sfat tactic venind de undeva de pe planetă. Apoi urlă:

— Retragerea spre copaci!

Țipară cu toții în microfoane, afară se auzi ca un urlet de luptă, puternic și plin de inflexiuni, ca un jurasic veritabil. Se repeziră cu toții în tufele aflate la sud de Bibliotecă. Decorul virtual rămase în urmă, fiind înlocuit de o imagine neclară care însemna că semnalul de rețea era prost în zonă.

Roboții mici urcară imediat pe terenul accidentat, dar monștrii mari se împotmoliră. Huynh alerga în jurul lor, împingând aici, scoțând un bolovan de dincolo, încet, încet reușiră să se miște. Era aproape aceeași muncă pe care o făcea de obicei în laborator. Dar acum nu mai rezistă:

Huynh ~> Hanson: <sm> Nu are niciun rost să mai împingem roboții, păianjenii ne vor ajunge din urmă.

</sm> Hanson --> Huynh: <sm> Ai răbdare, deturul va funcționa. Uite ce... </sm>

Un țipăt de surpriză scăpă de pe buzele Sheilei și lăsă propoziția să plutească în aer neterminată. Jurasici virtuali mai făcură câțiva pași, dar oamenii de la schimbul de noapte din laboratoarele General Genomics se opriră cu toții brusc. Toată lumea se învârti pe loc pentru o clipă, imaginile amestecându-se, fiecare căutând o cale de a ieși din tufăriș.

Dar nu acesta era motivul opririi lor bruște. Motivul era că dăduseră nas în nas cu... un om și un iepure. Primul real, al doilea virtual. Cei doi nu păreau să se ascundă: stăteau în mijlocul unei poienițe. Dar erau înconjurați de jur împrejur de tufe mari și, până în momentul în care Jurasicii dădură buzna, nicio cameră de luat vederi nu se afla deasupra lor.

Iepurele nu era nimic special, o apariție de desene animate. Dar avea un aer neobrăzat, ceea ce era de

admirat.

Stegozaura Sheila ezită o clipă, apoi făcu câțiva pași amenințători în direcția iepurelui.

— Ce căutați voi aici?

Iepurele mușcă dintr-un morcov și ciuli o ureche.

— Care-i treaba, doctore?

— Nu sunt doctor... încă, răspunse Sheila involuntar.

Iepurele începu să râdă:

— Speranța moare ultima. Sunt aici ca să vă reamintesc că nu sunteți numai voi și Hacekienii aici în seara asta. Mai sunt și alte forțe, mai puternice, implicate.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite pe un ton solemn și conspirativ, în timp ce laba în care ținea morcovul arăta înspre cer.

Huynh --> Schimbul de noapte: <sm> Lasă-i, Sheila, tot timpul există gură-cască. </sm>

Smale --> Schimbul de noapte: <sm> Dacă ne oprim aici nu facem altceva decât să ne știrbim reputația. </sm>

Dar Sheila ignoră obiecțiile. Înconjură iepurele impertinent și păși mai aproape de bărbatul prezent în carne și oase. Tipul acela... arăta ciudat de normal: undeva la cincizeci de ani, probabil hispanic, îmbrăcat în haine de lucru închise la culoare. Era imaginea perfectă a unui om din cadrul Universității, deși puțin cam pretențios îmbrăcat. Avea purtabil, dar foarte simplu, nici măcar nu prezenta info de bază. Ochii săi o priveau atent pe Sheila, dar cu o siguranță de sine care îl scotea pe Huynh din pepeni.

Apoi Huynh văzu ce vedea și Sheila. Străinul proiecta imaginii. Foarte subtile, genul de umbre mov pal pe care aproape nici nu le vezi. Erau ca o ceață care ieșea din pantofii străinului și căpătau intensitate pe măsură ce urcau înspre copaci.

Huynh --> Schimbul de noapte: <sm> Treceți pe vederea utilitară. </sm>

Opțiunea utilitară de la General Genomics era complicat de folosit în afara laboratorului, dar vedeai mai multe lucruri decât în mod normal cu Epiphany. În vederea utilitară... puteai vedea că tipul purta echipament sofisticat. Aburul lavand doar îți sugera, dar Huynh putea vedea acum scânteind linkurile laser pe hainele omului.

Fără indiciul mov, nici măcar nu ar fi observat. Câteodată, cel mai înalt grad de măiestrie e să pretinzi că încerci să pari inofensiv, dar nu reușești.

Smale -> Schimbul de noapte: <sm>Hei! Tipul ăsta... e pe mână cu oamenii de la Bollywood de aici din campus.</sm> Se uitară unul la altul plăcut surprinși.

Trebuie că au dat peste un mogul de la Bollywood. Cercurile virtuale erau combustibilul care făcea industria filmului să funcționeze.

Hanson -> Schimbul de noapte: <sm> V-am spus eu că, dacă ne batem cu Hacekienii, ieșim în evidență.</sm>

Acum era mai important ca niciodată să-i dea pe Hacekieni în șuturi afară din Bibliotecă!

— La atac, înainte! urlă Hanson din toate puterile și peste toată omenirea.

— Jos cu ciuma Biblionetului!

Cei din virtual și aproape toți cei prezenți fizic o luară la fugă prin pădure. Huynh rămase în urmă câteva secunde pentru a se asigura că niciun bot nu se agățase prin tufișuri și că motostivuitoarele aveau destul loc printre copaci. Apoi o luară cu toții la vale înspre Bibliotecă.

— Noi ne vrem etajul!

— Noi ne vrem Biblioteca!

— Dar mai presus de toate, ne vrem înapoi cărțile REALE!

Huynh știa că boții păianjeni nu vor fi luați prin surprindere. Deci ce ascundea Sheila în mânecă?

21

CÂND CERCURILE VIRTUALE SE CIOCNESC

Alfred Vaz îi urmări pe nebuni plecând. Lângă el, Iepurele se feri la timp din calea lor. Pentru prima dată de când îl cunoștea, creatura părea impresionată de altcineva decât de el însuși. Sau poate că nu.

— Eh, zise, ridicând morcovul la frunte și salutându-i, abia aștept să le văd fețele când vor descoperi cine se luptă de partea cealaltă.

Vaz se uită în jos la Urechilă.

— Închide-ți imaginea publică.

Ideea era să *nu* atragă atenția.

— Îți faci prea multe griji.

Dar mai mușcă din morcov și aruncă restul într-o parte. Morcovul se făcu nevăzut înainte să atingă pământul.

— OK, doctore, acum mă poți vedea numai tu. Care este pasul următor?

Vaz mormăi ceva și o luă spre partea de sud a campusului. De fapt, era mai degrabă iritat de indolența Iepurelui decât îngrijorat că atrăgeau atenția cuiva. Dacă lucrurile mergeau conform planului în această seară, americanii nu vor face legătura între operațiune și Iepure și, cu atât mai puțin, între operațiune și Alianța indo-europeană. Dacă americanii se apucau serios de investigat, își vor da imediat seama de rolul lui Alfred aici... indiferent dacă el și Iepurele ar fi sau nu văzuți împreună. Oamenii lui Keiko puseseră la puna un plan decizional - o „schemă în caz de urgență” - care specifica exact ce putea fi revendicat și ce putea fi negat dacă ar fi fost prinși. Cu douăzeci de ani în urmă, Alfred ar fi răs în fața unui asemenea plan, dar nu în zilele de acum. Echipa lui secretă de analiști făcuse și ea un plan de urgență. Crescuse din schema lui Keiko, luând în considerare cele mai nefericite scenarii, până la demascarea proiectului de manipulare în

masă.

Alfred ieși dintre tufele din pădurea de eucalipt. De jur împrejur, micii lui roboți patrulau fără să deranjeze pe nimeni. Fiecare din ei era o încălcare a legii, fiindcă nu conțineau nici măcar un singur chip care să poată fi monitorizat de Ministerul Apărării Naționale. În timp ce Vaz continua să joace rolul producătorului de la Bollywood în radarele rețelelor publice, micile drăcovenii îi furnizau propria lui rețea și firewall. Erau faze în planul de urgență în care, în caz de necesitate, puteau fi deosebit de folositoare.

Între timp, un aerobot minuscul zbura deasupra lui nedetectat de radarele Armatei, îi lua datele locale și i le retransmitea în miile de puncte de pe cer. Semnalele erau insesizabile - dacă nu stăteai foarte aproape și nu erai foarte atent dar ar fi trebuit să ajungă până la Keiko în cealaltă parte a Pacificului. Unde folosea rețeaua militară de acolo. Teoretic. În realitate, Alfred fusese absent în ultimele aproape trei minute. Știa că Alice Gong era la post în seara asta, probabil în calitate de analist. Își lansase atacul asupra ei exact înainte să piardă accesul la rețea. Foarte curând, rețelele ei de supraveghere îi vor atrage atenția asupra unui fișier de laborator conținând un moar aparent inocent, doar că moarul nu avea să fie inofensiv pentru ea. S-o fi întâmplat deja? Poate ar trebui să tragă cu ochiul prin rețeaua publică.

— Haide, doctore, haide ce mai stai? întrebă Iepurele săltând de pe un picior pe altul.

Vocea avea o urmă de batjocură pe care o auzise prima dată acum vreo optzeci de ani.

— Vreo problemă?

— Nicio problemă, răspunse Vaz. Agenții tăi sunt pe poziții.

— Nu te teme, cu toții, în afară de Rivera și Gu, sunt la punctul de start. Chiar acum îi ghidez pe ocolite în jurul bătăliei de aici. Dar dacă vrei să verifici cablul, ai face bine să te grăbești.

Terenul era plat și solid. Se aflau pe o potecă la

suprafață. Acum viteza lor era limitată de cât de repede puteau boții lui să se miște nedetectați.

Erau oameni adunați și aici, dar majoritatea se îndreptau spre Bibliotecă. Îi zări pentru o secundă pe Rivera și Gu și, la un moment dat, văzu doi copii pe biciclete. Ce căutau copiii acolo, printre Hacekieni și Jurasici? Va trebui să verifice îndată ce avea să-și recapete conexiunea.

Străinul Misterios îl grăbea pe Robert de-a lungul unei poteci, pe unde fuseseră înainte clădirile administrației. Robert ținea o lumină virtuală îndreptată spre pământ, să vadă pe unde calcă. Vederea era aproape la fel de bună ca în realitate, dar mai bună decât ar fi fost o lanternă. Ritmul alert al Străinului nu-i dădea timp să vadă ce se mai întâmpla la Bibliotecă.

— Acolo sunt lumini reale, zise, chiar mai multe decât înainte. Ce...?

— Hacekienii au făcut exces de zel. Au distrus câteva camere de luat vederi. Dar au nevoie de lumină reală.

Râse pe înfundate.

— Nu-ți face probleme, nimeni nu va fi rănit și e o diversiune care se va dovedi... utilă.

Necunoscutul încetini pasul și Robert își ridică ochii din pământ pentru o clipă. De pe deal, dintr-o cameră cocoțată în copaci, aruncă o privire la oamenii de jos. În vederea reală, erau studenți care strigau unii la alții, câțiva chiar încăierându-se. Dar dacă deviai puțin de la realitatea strictă, imaginile deveneau ceea ce un grup dorea ca celălalt grup să vadă. Erau acolo Cavalerii și Bibliotecarii lui Hacek care se luptau cu niște arătări cu blana zburlită și colorată viu, care ar fi putut fi...

— Ah, ăștia sunt fanii Jurasicilor care se bat cu Hacekienii?

— Majoritatea dintre ei, da.

Străinul își întoarce capul, ascultând altceva. Cineva gonea din vârful dealului împotmolindu-se. Un Bibliotecar războinic. Era Carlos Rivera. Abia respirând, bibliotecarul

durduliu îi salută din cap.

— Ce tă răboi.

— Mda.

Carlos își scoase costumul, coiful de bibliotecar deveni o șapcă obișnuită purtată cu spatele în față și armura lui de zale era tricoul lui tradițional și bermudele.

— Sper doar ca bătăliile astea să nu devină un obicei.

Străinul le făcu semn cu mână să intre în pădure.

— Un obicei? întrebă. Ar fi încă una din tradițiile neoficiale ale Universității, ca parada în chiloți sau cocoțarea mașinilor pe clădirile administrației. Genul acesta de lucruri au dus faima universităților din America.

— Poate, zise Rivera suflând din greu. Noi am avut mult mai multă activitate de când Biblioteca a ieșit în virtual, dar...

Robert încă mai privea la găștile încăierate pe deal.

— Eu credeam că ideea cluburilor virtuale era că pot coexista în același loc.

— În principiu, așa ar trebui, răspunse Rivera. Făcură un detur în jurul unui loc întunecat chiar și virtual. Imaginea lui Sharif păru să pâlpâie. Atât de puțini oameni mergeau pe aici, încât rețeaua era foarte slabă și purtabilul nu se descurca.

— Dar, continuă Rivera, Biblioteca e plină ochi. În teorie, noi avem medii interschimbabile pentru a putea găzdui mai multe cluburi, cum este pe Dealul Piramidei. În realitate, mediul nostru este prea rigid pentru a permite mai multe haptice care se bat cap în cap. Deci conducerea a încercat să le satisfacă cererea Jurasicilor și le-a dat spațiu la subsol.

Rivera se opri și Robert era cât pe ce să se împiedice de el.

— Tu știai că ideea e proastă și vom ajunge aici, așa-i?

Carlos îi adresase întrebarea lui Sharif, sau străinul-Sharif, cum îl vedea Robert.

Străinul se întoarse și zâmbi.

— Ți-am dat cel mai bun sfat pe care-l aveam la îndemână, dragul meu.

— Mda, răspunse Rivera acru.

Se uită peste umăr la Robert.

— Pe dumneavoastră cu ce vă are la mână, dom' profesor?

— A...

— Aiiiaiaai! interveni necunoscutul. Cel mai bine pentru toată lumea ar fi dacă nu am trece la astfel de confidențe.

— Corect, răspunseră ambele lui victime în același timp.

— În orice caz, mai zise Străinul, sunt chiar mândru de mine cum am reușit să transform controversa cu Biblionetul într-un conflict între Cercurile virtuale. Scandalul ăsta le va abate atenția celor care altfel ar fi cu ochii în altă parte - cum ar fi la ce facem noi aici.

Ieșiseră din pădure, o luară în jos pe o pantă abruptă și ajunseră undeva la sud de Bibliotecă. Chiar în fața lor era Calea Gilman. Carlos ieși în stradă, fără să-i pese de trafic. Mașinile încetineau ori accelerau sau schimbau benzile ocolindu-l. Robert ezită, căutând o trecere de pietoni. Negăsind niciuna, țâșni pe urmele lui Carlos, în mijlocul străzii.

Miri se opri în capătul din nord al Căii Gilman.

— Deci unde se duc? întrebă Juan.

— Coboară de-a lungul străzii.

Camerele amplasate pe eucalipti îi arătau pe Robert și pe bibliotecar, Carlos Rivera, mergând prin pădurea deasă. Imaginile erau sporadice, din moment ce nu erau multe camere în zonă, dar Miri era sigură că erau reale. Cei doi aveau să ajungă la ieșirea pe autostradă în câteva minute.

— Toată lumea vine pe Calea Gilman.

Miri își opri bicicleta și puse un picior pe pământ.

— Știi ceva? Tu vrei să recunosc că nu știu unde se duc, este?

Orozco își opri și el bicicleta lângă ea.

— Sincer, mă îndoiesc.

Xiu Xiang se înființă și, o clipă mai târziu, apăru și o versiune mai tânără a Lenei Gu. Imaginile lor erau țepene ca niște păpuși Barbie, dar se îmbunătățeau pe zi ce

trecea. De exemplu, Lena reușise să învețe expresiile feței, iar acum chipul ei era sever.

— Domnișoară, Juan nu este singurul care are dubii! Dacă nu știi, trebuie să recunoști.

Xiu părea îngrijorată.

— Lena și cu mine suntem pe undeva prin nordul campusului. Poate am înțeles eu greșit, dar acțiunea pare să fie în sud. Noi cum putem fi de ajutor în nord, dacă lumea este în sud?

Miri ridică din umeri încercând să pară cât mai relaxată.

— Cred că aveți dreptate, Xiu. Juan și cu mine îl urmăream pe Robert, dar acum... cred că nu știu unde se duce. De aceea este chiar mai important acum să stăm separați. Vă rog, dacă puteți rămâne în partea de nord, ar fi cel mai bine.

În ultimele zile, Xiu făcuse câteva săpături și era chiar inteligentă când avea încredere în ea însăși. Aflaseră că Huertas păstra cărțile din Biblionet în laboratoarele aflate în partea de nord. Dacă prietenii lui Robert plănuiau un „protest direct”, ar fi de așteptat să intre acolo. *Deci de ce nu se îndreaptă într-acolo?* Mari semne de întrebare începeau să apară.

Dar Xiu Xiang dădu din cap și nici măcar nu îndrăzni să pună întrebarea care le stătea tuturor pe buze. Erau gașca lui Miri, la bine și la rău.

Camerele de sus îi pierduseră urma lui Robert și a lui Rivera. Miri renunță la ele și se uită de-a lungul străzii. Tot nu-i zări, puteau ieși de pe Calea Gilman pe aproape oriunde.

— Important e să-i oprim pe... zise ea speriată.

— Nebunii ăștia inconștienți... continuă Lena.

— Să facă ceva nechibzuit și distructiv.

— Da, zise Juan aprobând din cap. Cine crezi că e tipul acela care merge cu ei?

— Poftim?

Juan de obicei era un puști aerian, însă, din când în când, avea sclipiri de inteligență. Miri reluă ultimele cadre cu Robert și Rivera. Erau neclare, dar Juan avea dreptate.

Cei doi se uitau spre cineva care mergea alături de ei și păreau că păstrează o distanță față de el. Vasăzică așa. O prezență privată.

— Pun pariu că e tipul acela Zulfi Sharif, zise Juan.

— Pun pariu că ai dreptate.

Încercă iar, pentru a nu știu câta oară în această seară, să preia controlul pe computerul lui Sharif. Nu se întâmplă nimic.

Fă ceva!

— Hai, Juan!

O luă pe lângă bicicletă în josul străzii, traversând încet, să nu atragă atenția asupra lor.

Xiu și Lena se luară după ei.

— Traficul e aglomerat, zise Lena.

— E bătaie între cluburile virtuale, lumea vine în grup.

Știrea jocurilor din seara asta venise dintr-odată, din senin, iar Miri bănuia că nu era o simplă coincidență. Ca să pui la punct așa ceva, îți trebuia timp și coordonare. Chiar dacă lupta era încă un zvon, spectatorii veniseră într-un număr impresionant. Din toate mașinile coborau oameni care se îndreptau, strigând și râzând, spre Bibliotecă. De partea cealaltă a Căii Gilman, aleile erau complet pustii. Ajunse la capătul străzii și se uită în urmă.

— Hai *azi*, Juan!

Acum, cerul de deasupra Bibliotecii era luminat de reflectoare violet, un efect fractal foarte frumos făcut de un grup de artă din nordul Chinei. Miri se uită pe statisticile rețelei. Nu era doar traficul de mașini încărcat. Putea vedea luminile rețelelor aprinse peste tot deasupra Californiei. Milioane de camere erau îndreptate spre campusul Universității. Sute de milioane de participanți la bătălie. Când Juan o ajunse din urmă, îi spuse:

— E o adevărată senzație. Parcă s-ar lansa un joc nou.

Băiatul dădu din cap, dar nu era atent la ea.

— Uite ce am găsit pe stradă.

Gadgetul era zdrobit, cablurile curgeau din el. Miri îi făcu semn să-l arunce.

— Călcăt de mașină, și ce-i cu asta?

Dacă un nod pica și ajungea în stradă... ce să-i faci?

— Cred că încă e online, dar nu știu cum funcționează.

Miri se aplecă și studie mai atent. Se vedeau circuitele pâlپând slab.

— E distrus, Juan.

Juan nu răspunse, dar aruncă gadgetul în rucsac. Avea o privire concentrată, probabil încă mai căuta.

— Arată ca un Cisco 33, dar...

Din fericire, nimeni nu era atent la Juan. După un moment, Lena zise:

— Miri. I-am găsit pe Robert și tipul acela, Rivera.

Urmă o pauză, în care Lena le trimise ID-ul camerei. Ha! Robert și Rivera traversau strada, undeva la câteva sute de metri la vest de unde se aflau ei acum.

— Suntem pe urmele lor, Lena!

Pe vremea lui Robert, în această zonă a Căii Gilman se aflau niște baze militare vechi. Mai târziu, Universitatea construisese acolo Facultatea de medicină. Acum, acolo se afla Clădirea Pilchner, care, ca aproape toate clădirile din campus, arăta la fel de urât ca vechile barăci.

Străinul Misterios îi conduse pe Robert și pe Carlos în clădire. Lumina de afară pătrundea din loc în loc la intrare, dar, mai în spate, totul era virtualizat. Probabil mai erau și alți oameni în clădire, dar Străinul îi conduse pe unde era pustiu. Se îndreptă spre scări, o luă în jos și dădură în niște birouri înghesuite. În unele părți, podeaua era acoperită de un strat gros de praf. Restul era curățat lună, iar din loc în loc se vedeau zgârieturi pe pereți.

— Eh, zise Străinul, arătând spre urmele de pe ziduri. Tommie a fost pe aici. Întregul etaj a fost rearanjat pentru misiunea noastră. Sunt zone proaspete care nu apar pe camerele de securitate ale Universității.

O luă printr-un labirint din ce în ce mai îngust și mai întortocheat. În cele din urmă, necunoscutul se opri în fața unei uși închise. Făcu o pauză, apoi vorbi pe un ton serios.

— După cum v-ați dat seama, profesorul Parker nu este chiar la curent cu toate aspectele misiunii. De aceea, v-aș

sugera să nu dezvăluieți amănunte de care nu are nevoie.

Robert și Carlos aproară din cap.

Străinul se întoarce și se prefăcu a bate în ușa de plastic. Răsuna ca un ciocan bubuind într-o ușă din lemn masiv. După un moment, ușa se deschise și Winnie Blount se îti.

— Bună, Carlos.

Le adresează o privire neprietenoasă lui Robert și necunoscutului, apoi le făcu semn să intre. Camera era triunghiulară și strâmtă. În centru, ocupând aproape tot spațiul, se afla un cheson de ciment. Tommie Parker era așezat pe podea, lângă o roabă plină cu pungi de plastic și rucsacuri.

— Salutare, băieți, ați venit la timp.

Se uită în laptop.

— Țin să vă felicit, ați trecut neobservați de Poliție și Presă. În acest moment ne aflăm într-o cameră care nici măcar nu există. Treaba asta - și bătu cu mâna în cheson - apare în vizorul Universității, dar e cât se poate de inofensivă.

Robert dădu ocolul construcției.

— Îmi aduc aminte de chestia asta.

În anii '70 chesonul era amplasat undeva afară și avea un capac de lemn. Se uită înăuntru. Da, exact cum își amintea: o scară de fier cobora undeva în adânc.

Tommie se ridică în picioare. Avea laptopul prins într-o curea de gât, cu tastatura la îndemână. Dar îi permitea să se miște liber. În felul lui, Tommie Parker găsisese o modalitate să ajungă la un computer portabil, întinse mâna în roabă și luă două pungi de plastic.

— E momentul să vă lăsați portabilele să doarmă. Avem echipament nou.

— Chiar ne-ai adus haine!

— Dap. Hainele voastre mă vor ajuta să vă „dau” în altă parte. Intre timp, voi veți fi cu mine și cu echipament mai bun.

— Fără laptopuri, sper! zise Winnie aruncând o privire neîncrezătoare spre computerul lui Parker. Intre timp, se

dezbrăcară, dar păstrară lentilele de contact, deși nu vedeau nimic acum, în afară de realitate. Lumina în cameră era destul de puternică, dar, fără niciun sunet sau imagine din afară, parcă erau într-un mormânt.

Tommie părea chiar jenat de urâtenia din jurul lor. Dar nu-l ținu mult. Desfăcu una dintre pungi și le înmână pantaloni și tricouri. Arătau ca haine de lucru, dintr-un material banal, gri. Carlos ținu tricoul în lumină și examinează țesătura, apoi o pipăi:

— Hainele astea sunt plictisitoare.

— Dap. Fără microlasere, fără noduri de procesare. Doar bumbacul nostru de toate zilele, cum ni l-a dat Dumnezeu.

— Dar...

— Nu-ți face griji, avem procesoare.

— Glumeam cu laptopurile, Tommie.

Tommie scutură din cap:

— Nu, n-avem nici laptopuri. Am computere Hurd.

Ce? Fără portabil, Robert era invalid. Carlos nu părea să înțeleagă, dar pe urmă o amintire din vremurile mai simple păru să-i vină în minte:

— Ah! Hurd! Sistemul de operare! Dar nu e depășit?

Tommie scobea în a doua pungă de plastic.

— Nu e învechit, răspunse fără să-și ridice privirea. Doar ilegal... Așa, uite-le. Marfă originală *made in Paraguay*.

Le înmână fiecăruia dintre tovarășii săi de conspirație câte o cutie de plastic cam de mărime unei cărți obișnuite. Pe o față avea tastatură și pe cealaltă o clemă metalică.

— Prindeți-le la cureaua de la pantaloni și vedeți ca acea clemă să fie în contact cu pielea.

Noii pantaloni ai lui Robert erau prea scurți, iar cămașa prea largă. Își prinse computerul la curea și simți atingerea rece a metalului pe piele. Pe partea rămasă în afară, putea vedea acum un desen șters: era o tastatură și, când puse mâna pe cutie, văzu urmele amprentelor sale imprimate. Ce interfață jalnică.

— Nu acoperi cutia cu cămașa, Carlos, ai toate porturile de comunicare pe ea.

— Vrei să spui că va trebui să ne întoarcem în direcția

care trebuie ca să stabilem o conexiune? Întrebă Winnie.

— Dap. Cât suntem dedesubt, singura noastră rutare externă va fi prin laptopul meu. Și singura legătură a laptopului meu cu rețeaua este prin asta.

Tommie ridică în sus un obiect care semăna cu o roată de rugăciune tibetană. O învârti și în aer apăru un fir de lumină atât de subțire, încât aproape nu se vedea, care ducea până la un conector pe care Tommie îl ținea în cealaltă mână. Se întoarse și îl conectă la o cutie care se afla pe roabă.

— Ia vedeți acum.

Robert își ridică tricoul și se întoarse astfel încât cutia lui să fie direct îndreptată spre laptopul lui Tommie. Nimic. Introduse o comandă simplă și acum putea vedea prin ziduri din nou!

În nordul Căii Gilman, tot mai mulți oameni se îndreptau spre Bibliotecă. Înăuntru... se uită de-a lungul labirintului prin care tocmai veniseră. Tot gol. Nu! Un tip se îndrepta hotărât spre camera lor „inexistentă”. Apoi pierdu semnalul.

— Auzi, Tommie...

— Ce e?

Vocea Străinului răsună în urechea lui Robert. Semnalul audio era prost, dar tot auzi clar:

— N-ai văzut nimic, prietene.

— Ăă... Robert înghiți în sec. Rețeaua ta merge unsă, Tommie.

— Bun, bun.

Parker mergea de la unul la altul, asigurându-se că toată lumea putea primi și transmite.

— OK, sunteți toți echipați, asta a fost partea distractivă. Acum vine partea de căraușie.

Le arăta rucsacurile din roabă.

Rucsacul lui Robert cântărea undeva la douăzeci de kilograme. Al lui Carlos arăta cam tot atât de greu. Tommie și Winnie avea rucsacuri mai mici, dar chiar și așa, Blount părea cocoșat sub greutate. Winnie e ca un moș. Da, Robert avusese noroc chior. Se uită în altă parte,

înainte ca lui Winnie să-i sară muștarul. Își mută rucsacul mai confortabil în spate și se strâmbă:

— Am crezut că acesta e viitorul, Tommie. Unde e miniaturizarea? Sau măcar niște roboți să ne care bagajele!

— Acolo unde mergem noi, infrastructura nu e prea prietenoasă, Robert.

Tommie se uită pe ecranul laptopului.

— Salutare, domnule Sharif. OK, se pare că suntem gata să intrăm.

Făcu o plecăciune invitându-i spre puțul întunecat din mijlocul camerei.

— După dumneavoastră, domnilor.

22

ATACUL BICICLETELOR

Alfred așteaptă o vreme înainte de a intra în cameră. Nu avea niciun rost să facă vreun zgomot care i-ar putea alerta pe oamenii Iepurelui.

— Ce ți-am spus eu, doctore? Am intrat. Am intrat!

Iepurele țopăi fericit în jurul chesonului. Fibra optică, motivul exuberanței creaturii, era o linie aproape invizibilă când bătea lumina pe ea.

Vaz aprobă din cap. El avea un alt motiv de bucurie: reușise să restabilească legătura cu cei de peste ocean.

Braun --> Mitsuri, Vaz: <sm> Cei de la M.A.N. Par destul de calmi, Alfred. </sm>

Alfred urmărește statisticile furnizate de serviciile de supraveghere ale Alianței plutind pe ecran. Într-adevăr, totul părea calm pe scena securității naționale, deși tevatura de la Bibliotecă atrăsese mulțimi impresionante în campusul Universității. Iepurele crease, în mod paradoxal, diversiunea perfectă. Aproape perfectă; afacerea lua prea mare amploare. Vaz îngeunche lângă cutia care indica punctul în care se termina fibra optică a lui Thomas Parker. Cutia era un jaf de transformator. Într-o parte primea datele de la computerele ilegale ale oamenilor lui Parker. Pe partea cealaltă, apărea ca un computer cuminte, rulând conform normelor de siguranță a hardware-ului cerut de guvern. Cutia ascundea datele de la Parker în pachete nevinovate, învelite în toate licențele și permisiunile necesare pentru a pluti în internet fără a atrage atenția nimănui. Deși nu era atât de sigură ca rețeaua lui Vaz, era suficient de bună pentru a servi planul de urgență dacă va fi cazul.

Alfred bătut cu degetele în cutie și prinse semnal video de la computerul lui Parker. În sfârșit era acum instalat ca șef local.

Imaginile din laptopul lui Parker erau haotice, fără nicio noimă, dar Vaz recunoscuse echipamentul de pe pereți și

unele din indicatoarele fizice din tunel. Oamenii Iepurelui reușiseră să spargă securitatea în laboratoare. Ba chiar și mai impresionant, în jocul delicat cu sistemul automat de securitate a laboratoarelor, echipa lui Parker înregistra victorie după victorie.

— Cât de departe sunt de ținta A? îl întrebă Alfred pe Iepure. De fapt, acolo era locul în care se desfășura micul lui proiect privat, dar va inspecta și el încăperea împreună cu ceilalți, ca și cum ar fi fost pentru prima dată acolo.

— Aproape au ajuns, răspunse Iepurele. Vor începe să lase din echipament în mai puțin de zece minute, nu vă faceți griji de nimic.

Alfred aruncă o privire la suprafață.

— Majoritatea boților mei sunt blocați în partea de nord a străzii.

Într-o confruntare normală, roboții lui ar fi pus stăpânire pe infrastructura locală și ar fi dat năvală înspre locul în care se afla Alfred acum. Din păcate, erau ținuți pe loc de oameni și de trafic de-a lungul străzii și cel puțin unul fusese lovit de o mașină.

Iepurele își duse labele la fălci în semn de compasiune în bătaie de joc, dar măcar nu-i dăduse un morcov ca să-l consoleze.

— Nu poți să le ai pe toate. Fanii lui Hacek și ai Jurascilor au făcut mai mult decât puteai spera: laboranții sunt afară, războiul sugerează efectiv toate resursele de comunicare locală. În toată tevatura, nimeni nu bagă de seamă o gaură neagră în sistem. Și arată cât se poate de inofensivă. Mai bine de atât nu se poate.

Vaz nu răspunse la lăudăroșenia Iepurelui. Ajunsese să realizeze că iritarea era cel mai blajin sentiment pe care i-l trezea Iepurele. Se așeză cu spatele la puțul de ciment și urmări ce se mai întâmpla în lumea de deasupra.

Văzu că Armata supraveghea îndeaproape desfășurarea evenimentelor, dar se uitau în punctele greșite. Analiza situației arăta că Iepurele făcuse lucrurile perfecte pentru a distra atenția paranoicilor de la Siguranță. Poate Alice Gong fusese lovită, dar chiar așa, fără ca nimeni să

sesizeze? Sub pământ, slugile Iepurelui erau aproape de ținta A. În zece minute, va începe „investigarea” locului. După o jumătate de oră,

Alfred va începe să raporteze rezultatele fabricate de el... după care nu avea altceva de făcut decât să iasă de acolo și să-i lase pe tăntălăi să fie prinși. Lucrurile mergeau atât de bine, încât ar fi putut rămâne în Bombay. Nu că îi părea rău că venise!

Un steguleț roșu i se aprinse pe ecran. Unul din analiștii lui observase ceva. Alfred deschise raportul: era o înregistrare de zece secunde de pe unul din boții din nord: doi copii pe biciclete. Stăteau pe marginea străzii și se uitau la ceva ce aducea cu un gadget făcut praf. *Pe ăștia doi i-am văzut și mai devreme*. Ceru detalii: cine erau copiii? Micul aparat pe care-l țineau acum era unul de-al lui Alfred?

Răspunsurile primite nu erau prea plăcute.

Iepurele nu avea acces la analiștii indo-europeni, dar sări dintr-odată în sus și scoase un fluierat admirativ.

— Măi să fie! Avem companie, doctore!

Miri își lăasă bicicleta în fața Clădirii Pilchner. Juan insistase să care cu el bicicleta lui pliabilă de fițe. Când Miri încercă să-l ia peste picior, ridică din umeri:

— Bicicleta mea e specială, n-o las afară.

Lena și Xiu nu mai erau vizibile, dar vocea Lenei îi urmări când intrară prin ușile larg deschise.

— Ar trebui să fie mai multă pază, aici, Miri, mie nu-mi place cum arată.

— Este din cauza situației speciale de afară. Camerele neocupate sunt închise, celelalte sunt deschise.

— Și nu vă mai pot vedea, zise Lena.

Întreruperea bruscă de transfer de date era un fenomen foarte ciudat, dar Miri nu se dădu de gol.

— Probabil că rețeaua nu permite trafic puternic decât în jurul Bibliotecii.

— Da, chiar și așa, avem niște imagini spectaculoase de acolo, zise Xiu:

Principalele coridoare din clădire aveau puncte de filmat în care puteai căuta. Erau câteva imagini cu Robert când trecuse acum o vreme. Suficiente cadre cât să-i ghideze până jos. Dar acum erau zone în care nu mergea niciun fel de rețea.

— Parcă e o casă bântuită de fantome, zise Juan în șoaptă. Întinse brațul și îi luă mâna lui Miri. Miri nu și-o retrase. Trebuia să-și păstreze calmul. Era cu siguranță foarte ciudat să pierzi semnalul undeva în mijlocul unei clădiri de birouri.

Dădură colțul și semnalul reapăru, slab, dar suficient să trimită mesaje.

Miri --> Gașca Miri: <sm> Cred că ne apropiem. </sm>

Lena --> Gașca Miri: <sm> Întâi am pierdut semnalul video. Acum abia ne auzim. Ieșiți de acolo. </sm>

Miri --> Gașca Miri: <sm> E doar temporar. Sunt sigură că Wikibell asigură extra-acoperire în zonă. </sm>

Cât de rău poate să decurgă un război virtual?

Miri și-o închipui pe Lena având o discuție similară cu doamna Xiang într-o mașină, conducând pe străzile din nordul campusului. Bunica părea chiar îngrijorată.

Xiu --> Gașca Miri: <sm> Sunt de acord cu Miri. Dar țineți-ne la curent pe mine și Lena. </sm>

Lena --> Gașca Miri: <sm> Da! Chiar dacă asta înseamnă să ieșiți afară. Unde e Robert acum? </sm>

Miri --> Gașca Miri: <sm> Suntem foarte aproape. După ping e în zonă. </sm>

Coridorul întortocheat era puternic luminat, exact cum ar fi trebuit să fie în cazul unei avarii la rețea. Bicicleta lui Juan aluneca în tăcere de-a lungul pereților, compactată în modul portabil. Tot ce avea el de făcut era s-o împingă din când în când. Zgomotul pașilor lor și scârțâitul abia perceptibil al roților erau singurele sunete. Mai cotiră o dată. Holul se făcuse din ce în ce mai îngust, cu intersecții la fiecare câțiva metri. Era o construcție din aceea temporară, după gustul bizar al vreunui arhitect-de-o-zi care o proiectase.

Pe o porțiune de câțiva metri, avură conexiune foarte

bună, afișe publicitare și anunțuri apărură pe pereți, o lucrare de medicină a cuiva plutea undeva în stânga. Miri transmise video către Lena și Xiu până luară alt colț și pierdură orice semnal.

Juan încetini și o opri pe Miri.

— Locul ăsta e chiar pustiu.

— Da, zise Miri.

Mai merseară în față câțiva pași. Dacă nu ar fi avut conexiunea de bază cu Juan, ar fi crezut că e undeva pe lună. În fața lor, altă cotitură. II trase pe Juan înainte. Coridorul se termina cu o ușă închisă.

— Bunicul tău nu mai răspunde la ping, Miri.

Miri se uită peste harta pe care o făcuse.

— Aici trebuie să fie, Juan. Dacă nu putem deschide ușa, batem până apare cineva.

Totul era mult prea ciudat. Miri nu-și mai făcea probleme că avea să-l facă de rușine pe Robert și pe prietenii lui, dacă le descoperea „protestul”.

Dar ușa se deschise și își făcu apariția un bărbat îmbrăcat în haine negre. Ar fi putut fi vreun portar sau unul dintre profesori. În orice caz, nu arăta deloc prietenos.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Cum ne-au descoperit?

— Șșș... mai încet, doctore, îi făcu Iepurele semn. S-ar putea să ne audă.

Se uită peste umărul lui Alfred.

— Cred că îl urmăresc pe bunicul fetei.

Vaz aruncă o privire la maldărul de haine de lângă puț.

— Hainele respective încă mai transmit.

— Păi, normal. Pentru lumea din afară, oamenii sunt adunați aici împreună, de vorbă, poate joacă poker. Toate datele sunt sus, doar că sunt false.

Alfred își dădu seama că scrâșnea din dinți de nervi.

— Copila Gu e așa un ghimpe în talpă, continuă Iepurele. Câteodată am impresia că...

Alfred dădu din mână și creatura dispăru, împreună cu

orice legătură cu rețeaua publică. Se instalează o tăcere locală adâncă, de zonă moartă complet.

Doar rețeaua lui mai rămăsese acolo, o legătură prin telefonul mobil, prin aeroboții de afară până dincolo de Pacific. Grupul de analiști din Bombay estima șazece de secunde până când lipsa oricărui semnal în punctul în care se afla avea să atragă atenția cuiva din poliția campusului și pompieri.

Braun --> Mitsuri, Vaz: <sm> Nu te putem acoperi,

Alfred. </sm> Vaz --> Braun, Mitsuri: <sm> Reactivez rețeaua în câteva secunde. </sm>

Iată de ce aveai nevoie de un șef local pentru reușita unei misiuni. Căută mobilele care intraseră în clădire: puștii erau undeva la vreo zece metri, bine băgați în zona moartă și veneau spre el. Îi putea chiar auzi direct prin perețele de plastic. Aruncă o privire spre ușă: era încuiată. Poate s-ar putea preface că nu e nimeni aici când ar începe să bată la ușă. Nu, cei mici aveau să iasă și să cheme poliția.

OK, timpul pentru acțiune directă. Alfred repuse în mișcare două mobile. Aceștia erau boți fără nicio capacitate în rețea, dar vor folosi drept păcăleală pentru moment. Apoi deschise ușa și ieși în hol, să se ia la trântă cu doi copii și o bicicletă pliată.

Miri încercă să-l înfrunte cu privirea pe bătrânul din fața lor. Dar e greu să pari sigur pe tine când ești unde nu ai voie și nu-ți vine în minte nicio scuză. Și conexiunea era în continuare moartă. Juan făcu un pas în față și scuipă adevărul fără să se gândească.

— Îl căutăm pe bunicul lui Miri. Răspunde la ping de undeva din spatele dumneavoastră.

Administratorul/profesorul/ce-o mai fi fost ridică din umeri:

— Nu e nimeni aici în afară de mine. După cum știți, rețelele merg foarte prost în seara asta. Nu aveți voie să intrați aici, va trebui să vă întoarceți în aria publică.

Deasupra ușii apăru un semn, unul din acelea de

avertisment cu accesul interzis, pe care îl văzuseră peste tot în clădire deasupra sălilor de clasă și a laboratoarelor. Aveai senzația că rețeaua stă să-și revină, dar Miri nu simțea nimic dincolo de linia ei vizuală.

Juan dădu din cap, ca și cum bătrânul avea mare dreptate. Mai făcu câțiva pași în față, în tot acest timp transmițându-i lui Miri ce vedea.

Camera din spate era puternic luminată. În podea era un fel de gaură prin care se zărea capătul unei scări de metal.

— OK, zise Juan în timp ce meșterea ceva la bicicletă, dar Miri primi mesajul:

Juan --> Miri: <sm> Uite hainele!</sm> trântite pe
podea lângă puț.

Miri -> Juan: <sm> Haidem!</sm> Afară, unde puteau
suna poliția.

Scutură din umeri cât putea de relaxat și spuse cu voce tare:

— Păi, atunci noi ne ducem.

Străinul oftă.

— Nu, acum e prea târziu să mai plecați undeva.

Se îndreptă spre ei. În spatele lui Miri era o gaură în podea prin care zărea ceva întunecat venind spre ea. Nu avea unde să se ducă nici înainte, nici înapoi.

Dar Juan făcu un pas în față. Își îndreptă bicicleta înspre bărbat. Se auzi cauciucul scârțâind infernal unde patina pe podea. Roțile săriră înainte, scăpate de sub presiunea frânelor și bicicleta țâșni în față lovindu-se de necunoscut și echipamentul din spatele lui. Miri alergă înainte, spre puț.

— Hai, Juan!

Știa unde trebuie să fie Robert și cum să scoată alarma. Se aplecă înainte și văzu barele metalice.

— Juan!

Paznicul/profesorul se ridicase în picioare și făcu câțiva pași nesiguri în față. În mână avea ceva ascuțit. Miri îngheță pentru o clipă, văzând obiectul ascuțit venind spre ea.

Orozco era așa un tăntălău. Nu puteai opri pe nimeni

așa cum încercase el. Dar măcar încercase. Omul rău se dădu câțiva pași înapoi și obiectul din mâna lui scoase o lumină violet. Miri simți furnicături de amorțeală într-o parte. Se împiedică peste marginea puțului, dar reuși să se prindă de o bară cu mâna pe care încă o mai simțea. Însă picioarele îi atârnavă peste un hău negru. Încercă să se prindă și cu mâna amorțită, dar nu reuși. Căzu și se lovi de cimentul tare. Toate semnalele din computer dispăruseră, probabil își prăjise Epiphany-ul. Dar încă mai vedea cercul de lumină de deasupra și mai putea auzi.

— Fugi, Miri! Fugi...

Strigătul lui Juan fu întrerupt de un zgomot de oase zdrobite.

Miri fugi.

23

În catedrală

Revoltele de la Biblioteca Universității făceau subiectul știrilor de seară. Fără îndoială, aveau să facă înconjurul lumii de câteva ori în următoarele săptămâni, o nouă cotitură în istoria divertismentului pentru marele public. De asemenea, era un punct foarte luminos pe pupitrul de comanda al lui Bob Gu. Chiar prea luminos. Bob urmărea analiștii - chiar și specialiști de care nu mai auzise nimeni, cum ar fi virologia medico-legală - înghesuindu-se în jurul unui singur punct pe harta Californiei de Sud.

Mai sunt și alte lucruri care se întâmplă în seara asta, oameni buni. Raidul Departamentului Antidroguri în Kern County declanșase adevărate acte de violență în Canada de Nord. Care era în afara razei de acțiune a lui Bob - dar putea sugera că la mijloc erau afaceri mai serioase decât droguri recreaționale. Dacă lumea nu ar fi fost absorbită de Bibliotecă, în aer ar fi zburat teoriile: poate afacerea din Kern County ascundea o rețea de imigranți. Poate altceva, mai periculos decât drogurile recreaționale se fabrica acolo. Analiștii se pricepeau de minune să facă astfel de supoziții care mai de care mai hazardate, dar erau la fel de buni să le întoarcă pe toate fețele până le desființau sau să găsească dovezi solide și să atace conform ordinelor lui Bob Gu.

Dar în această seară... revolta de la Universitate avea un aer de diversiune clasică. Altceva important și periculos se petrecea undeva în California de Sud-Vest. Alice dublă numărul de analiști. Acum lucrau și cei de la centrele de prevenire a epidemiilor, care chemaseră și oameni de acasă. În mod normal, Alice și-ar fi ținut oamenii în frâu, avea inteligența, carisma și pregătirea profesională să aducă pe oricare specialist acolo unde era nevoie. Dar acum, Alice părea a fi o problemă în sine. De fiecare dată când el direcționa oamenii pe o situație, ea îi retrăgea. Tot ea îi debusolă și pe virologiști. Ceva se întâmpla la

laboratoare. Alice nu analiza revolta în sine, ci conexiunile ei cu laboratoarele biologice din jurul Universității. Doar că în afară de laboranții care erau la Bibliotecă, nimic altceva nu era în neregulă în acea zonă. Și cu cât insista Alice pe sistemul de securitate în laboratoare, cu atât mai în regulă părea.

E porcăria de SLC. Alice tocmai terminase pregătirea pentru auditul laboratorului. Fusesse cel mai complex curs pe care îl făcuse. La ora actuală, probabil nu mai era nimeni în lume mai bun specialist în cercetare automatizată. *Ar trebui să vorbesc cu ea direct, fără redirectionări politicoase. La dracu, dacă nu încetează, o trimit acasă!* Apoi își aduse aminte de ultimele certuri pe care le avuseseră acasă.

Și o lăsa în pace. Se dădu un pas în spate și urmări corelațiile. Își mută oamenii de pe problemele din San Diego. Dacă războiul de la Universitate se dovedea o diversiune, echipa lui avea să intervină. Luminile de la laborator se aprinseră. Alice își luase oamenii de pe General Genomics. Bob avea să ceară o explicație în legătura cu această acțiune la raportul de încheiere a gărzii. Avu o presimțire. În seara aceasta se putea întâmpla dezastrul de care se temea cel mai mult, posibilitatea pe care Alice o negase tot timpul. *Clachează, oare?* Cum ar arăta un colaps total pentru cineva care se specializase de zece ori mai mult decât un om normal?

— Ați auzit?

— Ce să auzim, Tommie?

— Ceva ca și cum ar fi căzut ceva.

Se opriră și aruncară o privire în urmă. Winnie pufni enervat. Era ca pe vremuri, când Tommie găsea câte ceva să-i sperie, să le facă aventurile ilicite și mai palpitante.

Tommie se opri, neștiind ce să facă. El închidea coloana, avea grijă ca firul pe care îl foloseau ei să nu se încurce în celelalte. Mai stătu cu urechile ciulite o vreme, apoi se întoarse și-i ajunse pe ceilalți din urmă.

— Poate că nu a fost nimic, dar și rețeaua a picat o

secundă.

Se uită la laptopul atârnat de gât.

— Arată OK acum...

Le făcu semn spre tunelul din fața lor înecat în beznă.

— Haidem mai departe.

Prima parte a drumului fusese foarte familiară, o plimbare stranie în tunelul amintirilor. Acum mai bine de cincizeci de ani Robert, Tommie și Winnie cunoșteau aceste buncăre ca pe propriul buzunar. Tommie Parker, deja în anul doi, își făcuse o gașcă împreună cu câțiva boboci care nu o dată se întrebaseră cum ajunseseră băgați în asemenea aventuri „inedite”.

Pe măsură ce înaintau, lucrurile deveneau din ce în ce mai puțin cunoscute. Tuburi de sticlă erau înșirate de-a lungul zidurilor. Robert văzu semne printate pe pereți, backup-uri fizice la nodurile rețelei laboratorului. Tronc. Ceva alb și de mărimea unei mingi de volei trecu printr-unul din tuburi. Tronc. Tronc. Alte mingi în direcția opusă. Tuburile pneumatice fuseseră cândva simbolul minunatei lumi noi. Când Robert era copil, văzuse asemenea tuburi în magazinele universale, care acum nu mai existau.

— Ce e cu tuburile pneumatice, Tommie?

— Păi, aici se întâlnește teoria cu realitatea. Histologia, etologia, imunologia - orice „ologie” îți trece prin cap e aici. Laboratoarele astea sunt imense! Traficul de date local este de un milion de ori mai mare decât cel obișnuit între indivizi. Dar, chiar și așa, au nevoie de mostre reale. Câteodată trebuie să le mute dintr-un loc în altul - tăvile de transport pentru distanțe scurte, tuburi pneumatice pentru distanțe mai lungi. General Genomics are propria rețea de curierat pentru transportul pachetelor către alte laboratoare de-a lungul și de-a latul lumii.

Robert auzi zgomote venind din întunericul dinaintea lor, voci neclare și un clincănit ca de mașină de scris. *Asta e știința?*

— Când încerc să văd ce rețea locală au, nu văd decât pereți goi, zise Carlos.

— Ți-am spus, ar fi fost prea complicat dacă am fi

încercat să ne conectăm pe rețeaua lor.

— Tunelul trebuie să simtă că suntem aici.

Mergeau într-un cerc de lumină înconjurat din toate părțile de beznă.

— Dap, știe că suntem pe aici, dar, ca să zicem așa, la nivelul subconștientului.

Robert mergea în față. Arată înspre zidul care se vedea chiar la capătul luminat al cercului.

— Ce sunt semnele respective?

O serie de litere și cifre vopsite fizic pe perete:

5 PBps: Prot < - > Geno. 10 PBps: Multi

Tommie făcu câțiva pași înainte.

— Poate e codul de bare al lui General Genomics!

Își țin roata de rugăciune în sus, ridicând firul peste capetele celorlalți. Străinul Misterios era prezent undeva lângă Tommie, dar aici, dedesubt, nu-i funcționa foarte bine holograma. Picioarele îi pluteau undeva deasupra podelei și privirea îi era strâmbă.

Tommie își îndreaptă laptopul spre perete astfel încât webcamul să vadă înscrisul.

— Trebuie să recunosc, fibra optică este chiar utilă. Pot să trimit înregistrarea asistentului meu.

Nevăzut de Tommie, Străinul Misterios îndreaptă un deget înspre el însuși și rânji. Tommie studie ecranul laptopului câteva clipe.

— Așa! Am ajuns la bariera optică a laboratorului. Aici lucrurile devin nițel complicate, zise arătând înspre tunel.

Mai merseră douăzeci de metri, când tunelul se deschise într-o încăpere mai largă... ca un fel de peșteră. În întuneric pereții păreau să se ridice.

— Vedeți turnul? zise Tommie. Acolo este lansatorul de rachete al lui General Genomics. Tipii nici nu se complică să folosească lansatoarele altora.

Peste tot se auzeau țăcănituri, care veneau din dulapurile cu echipament. Zgomotul era ritmat, ca un fel de cântec scris special ca să te calce pe nervi. La capătul

unui vers, lucrurile se mișcau și țevile de sticlă mată scânteiau. Unele dulapuri aveau etichete fizice: *Musmcog*.

Străinul dansa printre ei, ca o himeră ieșită din laptopul lui Tommie și firul din spatele lor. Dar fantasma îi privea prin camera laptopului și le vorbea... cel puțin lui Robert. Străinul arată înspre tuburi.

— Minunile nano-mecanicii fluidelor. Un deceniu de bioștiință tradițională la fiecare schimbare de lumini. Cum reprezinți un trilion de mostre și un bilion de trilioane de analize? Cum poate arta cuprinde aceste numere?

Tăcu un moment, parcă așteptând de-adevăratelea un răspuns, după care dispăru iar, lăsând în urmă, pentru Tommie, explicațiile la etichetele de pe pereți.

Robert priviri rândurile nesfârșite de instalații, turnul aproape pierdut în întunericul de sus. Încăperea era ca o catedrală a mașinărilor. Dar cum s-o descrii în cuvinte când ți-ar fi trebuit ani buni numai ca să începi s-o înțelegi? Imensitatea de eprubete nu era spectaculos colorată; majoritatea tuburilor erau microscopice și ascunse în dispozitive care arătau ca niște congelatoare uriașe. Etichetele furnizate de Străin pluteau ici-colo, explicații vagi pentru niște procese care depășeau înțelegerea muritorilor de rând. Și totuși, cuvintele îi amintiră lui Robert ce pierduse: cuvintele bolboroseau în cazanul imaginației sale, încercând să exprime uimirea din sufletul său.

Merseră mai departe de-a lungul coridoarelor înguste, întorcându-se doar atunci când Tommie le ordona să se întoarcă. Aproape la fiecare minut, îi oprea și scotea câte un gadget din rucsac.

— Trebuie să instalăm astea acum, e musai să rămânem invizibili, doar că e mai greu aici decât în tuneluri.

Tommie voia să instaleze gadgeturile în apropiere de nodurile de comunicare ale laboratorului, care se dovediră a fi situate sus, în tuburile cristaline. Robert se ocupă cu majoritatea „instalărilor”. Carlos îl ajuta să se cațere pe dulapuri, apoi Robert se strecura, atât de aproape de tuburi încât auzea un clipocit discret și fluidul fâsâind

aproape imperceptibil. Aceste sunete firave, multiplicare de milioane de ori, creau atmosfera stranie a încăperii.

La un moment dat, Robert așteaptă să vadă ce se întâmplă și observă că gadgetul se ocupa singur de ultima etapă a instalării, alunecând de lângă el, în adâncul instalației de sticlă - ca și cum dedesubt ar avea o tavă de transport miniaturală.

— La ce căști gura, Gu? se auzi vocea lui Winnie de jos.

— Nimic! Robert se dădu jos de pe dulap și ateriză pe podea.

— Tocmai am descifrat un mic mister.

Merseră mai departe. Majoritatea cabinetelor aveau acum etichete Dros MEog. Făceau progrese rapide, mai ales de când Carlos și Robert căpătaseră dexteritate.

— Asta e ultimul, băieți! zise Tommie privind înspre eprubete. Mie mi se pare dubios că toate nodurile de zonă se află atât de adânc înfipite în echipament.

Străinul Misterios se postă în fața lui Tommie și le făcu semn cu mâna lui Robert, Carlos și Winnie:

— Acum nu-i momentul de dezlegat mistere. Ce-ar fi dacă cineva ar veni cu ideea să continuăm planul măreț al lui Tommie, ei?

Pentru moment nimeni nu zise nimic, dar Robert avu brusc revelația expediției lor. Unu: fiecare dintre ei se afla aici din motive personale și secrete. Și doi: numai ducând misiunea la capăt aveau șanse să obțină ce li se promisese.

Probabil Carlos și Winnie ajunseseră la aceeași concluzie, fiindcă toți trei începură să vorbească în același timp. Apoi Blount le făcu semn să tacă și se întoarse către Parker.

— Cine știe, Tommie? Tu ai spus că e foarte subtil, ne-ar lua săptămâni întregi să ne dăm seama cum funcționează lucrurile aici.

— Dap, dap, dădu Tommie din cap, în timp ce Străinul zâmbea mulțumit. Mai târziu ne ocupăm de analize!

Se uită în laptop.

— În orice caz, asta a fost partea cea mai grea. Acum avem cale liberă la buncărele unde ține Huertas cărțile.

Nu mai instalară alte gadgeturi. Laptopul lui Tommie îi sfătuia să se grăbească, deci Tommie îi îndemna să se grăbească! Oricare ar fi fost planurile Străinului Misterios în legătură cu General Genomics, misiunea lor se încheiase. Robert se uită în urmă. Winnie mergea repede și determinat, răsuflând din greu. Probabil Străinul îl încuraja în mod special. În spatele lui Carlos, Tommie învârtea de roata de rugăciune, întinzând firul în urma lor.

Pe neașteptate, podeaua nu mai era din ciment, ci dintr-un material care opunea rezistență, iar sunetul pașilor lor era ca un bubuit într-o tobă imensă.

— Când poți zbura în tunel? zise Tommie. Când plutești cu tot cu el!

Brusc, Robert își dădu seama unde se aflau. Acesta era unul din pasajele anexă și mergea pe lângă Rose Canyon, la nord de campus. În acest moment se aflau într-un tub suspendat la douăzeci de metri deasupra dealurilor acoperite cu tufe de zmeură sălbatică.

Apoi trecură din nou pe podea de ciment. Înaintea lor, o altă grotă, de data aceasta aproape goală.

Împărăția lui Huertas.

Miri alergia, dar lumina venea după ea. Nu, era doar lumina de avarie din tunel. Încetini, se opri, se lăsă în jos pe lângă zid... și se uită în urmă. Nimeni nu o urmărea. Din gaura puțului venea o lumină slabă, dar deja se îndepărtase destul de mult. *Juan!*

Ascultă câteva secunde. Dacă nu venea nimeni în urma ei, însemna că securitatea la Universitate încă mai funcționa. Încercă să vadă ce semnal are. Sună la 911. Nimic. Poate Omul rău îi distrusese Epiphany-ul. Încercă să dea câteva comenzi de rutină. Nu, nu era mort. Își putea vedea fișierele, dar nodurile de rețea locală o ignorau. Apoi observă o pâlpâire rozalie într-un colț al ecranului, un răspuns wireless pe care Epiphany-ul l-ar fi ignorat în mod normal, ca fiind prea departe și prea slab. Trecu o secundă și după multe încercări, obținu un ID. Era Juan, sau măcar

purtabilul lui.

Miri --> Juan: <sm> Te rog, răspunde! </sm>

Nu primi niciun răspuns și nici nu-l putea accesa. Subit lumina pâlpâi și se stinse. Profesorul/Paznicul încă mai era acolo. Iar îl lovise pe bietul Juan. Nu, nu-l lovise pe Juan, îi lovise doar computerul, probabil doar ca s-o împiedice pe Miri să ia legătura cu el și, poate, prin el, cu lumea de deasupra. Pentru o clipă, Miri se gândi la porcăria în care se băgase. Iată unde dusesese planul ei măreț sub conducerea ei înțeleaptă. Alice nu părea să aibă niciodată astfel de probleme. Știa întotdeauna care e următorul pas. Bob... Bob mai greșea din când în când. El mereu părea să cântărească lucrurile. *Oare ce-ar gândi Bob dacă ar fi în locul meu? Dar Juan ce-ar face?*

Miri se uită de-a lungul tunelului, în direcția opusă intrării. Era întuneric, dar nu era complet liniște.

Se auzeau voci înfundate, păreau să discute lejer, dar Miri nu înțelegea niciun cuvânt. Robert și prietenii lui de la Bibliotecă fuseseră aici, cu siguranță fugiseră de Omul rău. *Cum aș putea să-i dau planul peste cap?* Miri se ridică și o luă la fugă în tăcere prin tunel. Nici urmă de Robert, iar vocile pe care le auzea nu-i inspirau niciun fel de încredere. Din loc în loc, tunelurile se intersectau. Diverse lucruri treceau vâjâind prin tuburile transparente din ziduri.

Câteva minute mai târziu și tot nici urmă de Robert.

Miri citea pe măsură ce înainta; găsisse o mulțime de articole despre Universitate și laboratoare. Erau chestii despre proprietari și securitate pe care nu le înțelegea, dar... tunelurile care se intersectau cu tunelul principal duceau către laboratoare private.

O sută douăzeci de hectare în șaptesprezece camere separate!

Miri încetini goana, apoi se opri deznădăjduită. Robert putea fi oriunde. Câtă putere avea Omul rău aici înăuntru? *Poate ar trebui să încep să tip?*

Din spatele ei se auzi un zgomot slab, pe care înainte nu-l auzise. Ciocane bătând în ceva de metal. Dar cadența era

ca de pași. Dintr-odată îi pică fisa unde ar putea ceilalți să se afle. Acum, numai de-ar putea ea să-i găsească! Miri se întoarce și o porni înapoi.

Biblioteca alege

Schimbul de noapte, în frunte cu Sheila Hanson ieși din pădure pe aleea marelui șarpe al cunoașterii, aflată undeva în estul Bibliotecii. Păianjenii Hacek erau deja acolo într-un număr coplesitor. Tim Huynh își instalează armata roboțească la marginea taberei inamice.

Huynh --> Schimbul de noapte: <sm> Aoleu.

Sunt pe bune! </sm>

Adică, păianjenii. Majoritatea oamenilor erau și ei reali. Cavalerii și Bibliotecarii Hacekieni erau câtă frunză și iarbă în spatele roboților păianjen.

Prin partea de nord a Bibliotecii veneau întăriri Jurasice, suporteri de la Biblioteca de oceanografie din cadrul Institutului Scripps. Dar și Hacekienii aveau propriile lor întăriri. Din camerele de luat vederi care pluteau deasupra Bibliotecii, Huynh putea vedea cum ultimele oștiri îi fugăreau pe cei de la Scripps. Până acum nu se înregistraseră pagube materiale. Roboții arătau destul de amenințător, iar oamenii patrulau și urlau unii la alții. Sheila o dădea înainte cu „Ne vrem cărțile REALE înapoi!”.

Ceva uriaș și virtual veni în mare grabă din spatele Hacekienilor și se așează în mijlocul păianjenilor. Era un monstru înalt de aproape patru metri, cel mai impresionant exemplar de Știință Primejdioasă pe care Huynh îl văzuse vreodată. Jumătate Bibliotecar războinic, jumătate Cavaler păzitor, creatura era paradoxul central al operei lui Hacek. Din câteva salturi ajunse aproape de linia Jurasicilor, unde începu să scoată sunete războinice, cu limba scoasă, asemenea unui demon maur. Când urla, fiecare din Jurasici auzea, dar mesajul era personalizat pentru fiecare din cei prezenți:

— Ascultă, Timothy Huynh, tu crezi că ești un Mic Tiranozaur, Mic într-adevăr! Nu sunteți decât niște smiorcăieli de copii mici, care nu înseamnă nimic în fața mării noastre Profunzimi!

Și creatura arată cu labelle la oastea din jurul ei.

Era un slogan obișnuit cu care erau atacați Jurasicii, dar, de fiecare dată, reușea să-i enerveze, fiindcă se temeau că oamenii neștiutori de pe margine s-ar putea lăsa păcăliți. Jurasicii urlară și ei în replică:

— Hacek nu e decât o imitație de Pratchett!

Asta îi enervă la culme pe oamenii lui Hacek, din moment ce era, desigur, purul adevăr.

Huynh își făcu loc în fața Sheilei și a lui Smale și a întregului colectiv, până când ajunse în fruntea armatei lui. De aproape, Știința Primejdioasă era chiar mai impresionantă. Cizmele bătute cu ținte erau înfipite măiestrit în noroiul de lână potecă. Păianjenii țopăiau și bâzâiau în jurul protectoarei lor.

Roboții păianjen era reali. De unde făcuseră Hacekienii rost de asemenea mașini istețe, într-un timp atât de scurt? Le trimise un impuls; cum era de așteptat, nu primi nimic înapoi. Erau aproape la fel de supli ca și păianjenii reali în felul în care se cățarau, înaintau și se retrăgeau. Gadgeturile arătau ca o combinație customizată de modele clasice și modele ultra noi. Gengen folosea asemenea tehnologie la imunologie! Le mai trimise un impuls, de data aceasta folosind accesul de laborant. *Sa dea dracii!*

— Hei! strigă Huynh. Golanii lui Hacek au furat echipament de la noi!

Iar acum, uitându-se mai bine în tabăra adversă, își recunosc câțiva colegi! Uite-o pe Kate Rosenbaum! Kate își roti sabia deasupra capului și se strâmbă la el.

Rosenbaum --> Huynh: <sm> Doar i-am împrumutat pentru seara asta, iubire! </sm>

Chiar ieri ieșiseră împreună la pauza de masă, cu alți prieteni de-ai ei. El știa că la Imunologie era un grup de fani ai lui Hacek, deci, firește, își ținuse gura în timpul mesei despre planurile echipei lui. Și, în vremea asta, trădătorii de Hacekieni făcuseră același lucru!

Știința Primejdioasă continua dansul de luptă printre păianjeni, imitând în bătaie de joc surpriza Jurasicilor. Strigă la ei:

— Indignat ești acum, vierme? Ar putea fi din cauză că ai trișat cu prea puțină imaginație? Armata voastră e depășită și înceată, merge numai bine cu întregul vostru design!

Arta aflată în spatele Științei primejdioase era extraordinară, fără precedent. Dar cine o conducea era și mai bun, cu siguranță un actor de mare clasă. Pentru o clipă, armata Jurasicilor făcu un pas înapoi și ceata de suporteri virtuali începu să se evapore. Din camerele de sus, Huynh văzu că rândurile Hacekienilor se îngroșau, în jurul Bibliotecii. Dacă balanța se dezechilibra mai mult decât atât, Jurasicii aveau să sfârșească înfrânți și umiliți.

Apoi glasul Sheilei Hanson răsună peste întreaga vale, se făcu auzită de toți din toată lumea.

— Priviți! A venit Marele Tiranozaur!

În spatele lui Huynh, unul din motostivuitoare începu a se mișca. Ah! De ce nu-i trecuse prin minte lui Huynh mai devreme o asemenea idee? Slavă cerului că Sheila era pe fază.

Robotul făcu câțiva pași în față, cât putea de delicat o asemenea mașină care era înaltă de patru metri și cu un centru de greutate acum undeva la doi metri înălțime. Cu siguranță nu mergea automat, dar Huynh nu-și închipuise că Sheila putea teleghida atât de bine.

Picioarele urcau și coborau încet, dându-le timp oamenilor și roboților să se ferească din calea lui. Era impresionant, dar era doar un motostivuator. Însă Huynh realizează la un moment dat că încă vedea din perspectiva șoferului. Combinat cu filtrul decorului virtual, era...

Sheila transformase monstrul albastru în ceva mai spectaculos decât Știința Primejdioasă. Acum chiar era Marele Tiranozaur, cel mai popular dintre monștrii jurasici. În scurta sa carieră, Marele Tiranozaur fusese de nenumărate ori remodelat, apăruse în alte lumi virtuale, lansase o grămadă de jocuri, plecase ca bază de inspirație pentru alți monștri, fusese mascotă și în numele lui se puseseră la cale câteva lovituri de stat. Era eroul suprem al câtorva milioane de copii din cele mai sărace țări din

Africa și America de Sud, era campionul piticilor care încearcă să facă lumea mai frumoasă. Iar imaginea lui în această seară depășea orice așteptări!

Ba chiar mai mult, Marele Tiranozaur avea tone de gadgeturi haptice pe el, care creau și în realitate o impresie vizuală și tactilă copleșitoare.

Marele Tiranozaur ajunsese la marginea taberei Jurasicilor și avansă în teritoriul păianjenilor. Acum se mișca repede, cât de repede îi permiteau stabilizatorii și motorul. *Mama, cine conduce drăcia asta?* Monstrul își făcea drum printre roboți și urla înjurături la adresa Științei. Cavalerii și Bibliotecarii, pterozaurii și alozaurii și barapazaurii - toată lumea, de ambele tabere, sări la luptă. Efectele speciale înfloriră în aerul de deasupra lor. Apoi strigătele deveniră și mai puternice. Roboții se avântară în luptă. Huynh privea încăierarea de efecte speciale robotice. Dintre tufe ieșeau selozaurii și dilofozaurii; Sheila aruncă ariergarda în bătlie.

Roboții se băteau de-a binelea! Când Marele Tiranozaur intră între boții păianjeni, se văzură zburând fragmente de picioare și carapace. Pe ecranul lui, în modul tehnic, putea evalua pagubele. Douăzeci de păianjeni imunologi erau trecuți ca „defecți” pe lista laboratorului. Câteva zeci din roboții lui fuseseră distruși. Trei dintre transportoarele de mostre își pierduseră mobilitatea.

Huynh --> Hanson: <sm> Să împrumuți roboți e una, Sheila. Dar mare parte din ei vor ajunge direct la fiare vechi.</sm>

Sheila era în celălalt capăt al frontului. Părea că încearcă să facă roboții să înainteze spre tabăra Cavalerilor și Bibliotecarilor. Pe flancul lui Tim, Marele Tiranozaur deja realizase o parte din misiune, dansând înspre linia unde se aflau jucători umani în persoană.

Hanson --> Huynh: <sm> Nu-ți face probleme!

Conducerea e fericită! Aruncă o privire pe statisticile de publicitate, Tim.</sm>

Colegii lui de serviciu și miile de jucători virtuali înaintau. În rețea... Gengen avea asemenea publicitate

cum n-ar fi putut s-o cumpere cu bani, mai bună decât în secolul douăzeci când milioane de telespectatori erau forțați să se uite doar la ce stabileau o mână de indivizi că era Important. În zona Universității routerele erau supraîncărcate! Nu avea să dureze mult, fiindcă mereu apăreau routere și rețele peste tot. Dar lumea întreagă era cu ochii pe ei în seara asta.

Pas cu pas, Jurasicii câștigau teren.

— Ne vrem etajul nostru!

— Vrem biblioteca noastră!

— Dar mai presus de toate, ne vrem cărțile REALE!

Cercurile virtuale de obicei organizau lupte în interior, se băteau în funcție de popularitate. Dar aici, în această noapte, avea loc o luptă istorică: cercurile virtuale se băteau între ele în direct, pentru a câștiga atenție și respect. În interval de câteva minute puteau distruge luni întregi de muncă și creație, dar câștigau o audiență mai presus de orice vis.

Individul care conducea Marele Tiranozaur îi scrisese direct lui Huynh:

Marele Tiranozaur --> Micul Tiranozaur: <sm> Bagă roboții la înaintare, prietene! Cu ei învingem!</sm>

OK! Huynh aduse celălalt motostivuator. Își imaginase de multe ori cum avea el să fie cel mai tare din parcare pe unul din monștrii ăștia. Păși cu grijă printre ai lui, luându-i după el și pe roboții mai mici. De undeva din celălalt capăt al lumii, artiștii jurasici îmbrăcară mașinăria la fel de frumos ca și Marele Tiranozaur. Dar vederea îi fugea în toate părțile: mașina lui Huynh era acum Spiritul Mezozoic, un spirit ambiguu care uneori îi ajuta pe Jurasici când se aflau la mare ananghie. Scotea aburi care îi încetineau mișcările, dar, în același timp, îl și conduceau. Zeci de oameni contribuiau la efectul respectiv. Fuzelajul robotului era din plastic negru, trebuia să te uiți foarte atent chiar și dacă erai comutat pe vederea normală ca să vezi unde e mașinăria. Cu filtrul virtual nu se vedea decât un nor de fum.

Tim Huynh profită de ocazie și mărșăluie ca o ceață de

oțel în mijlocul roboțimii unde bătu palma cu Marele Tiranozaur, apoi o luă spre tabăra Bibliotecarilor și Cavalerilor, în urlete de încurajare ale Jurasicilor.

— Ne vrem etajul nostru!

— Vrem biblioteca noastră!

— Dar mai presus de toate, ne vrem cărțile REALE!

Înaintarea era o combinație de artă vizuală, surpriză și intimidare fizică. Forțele Hacekiene bătură în retragere, iar barapazaurii și alozaurii lui Huynh se repeziră în față pentru a revendica noi teritorii. Dar roboții lui Kate Rosenbaum tot erau mai numeroși decât ai lor și mult mai agili. Păianjenii alergară în spate și se postară în fața armatei de oameni.

Smale —> Schimbul de noapte: <sm> Luați-vă după ei!
</sm>

În timp ce mergea în spatele motostivitorului său, Huynh privea în jos din camerele de sus și urmărea statisticile. Erau mai mult de o sută de milioane de spectatori la războiul cercurilor virtuale. Nu era nici joc, nici exclusiv operă de artă, era o luptă în care câștigai cu imaginație, inteligență și îndrăzneală. Până acum, lumea era de părere că ambele tabere erau pe picior de egalitate la imaginație, dar Jurasicii aveau avantaj la inteligență și îndrăzneală. Făcuseră prăpăd real... în mijlocul și în jurul unor oameni reali!

Metru cu metru, bătălia se învârti în jurul Bibliotecii. Jurasicii ocupau acum părți din esplanada de sud, principala axă a campusului. Pe străzile din jurul campusului, mașinile aduceau oameni din tot orașul, întărind rândurile suporterilor reali care erau mult mai puțini decât milioanele de participanți virtuali. Patruzeci la sută din routerele orașului erau la capacitate maximă. Audiența trecuse de două sute de milioane. Sute de mii erau jucători, îmbrăcați special cu noi costume după moda Hacekā sau Jurasică. Participanții, reali și virtuali, erau răspândiți în jurul zonei principale, care era Biblioteca Universității. Văzut din punctele de observație ale jurnaliștilor, adică de la trei sute de metri deasupra,

conflictul arăta ca o galaxie elicoidală ciudată, cu brațele strălucind cel mai puternic unde se purtau bătăliile cele mai aprige.

Mai erau și alții prezenți, invizibili pentru ceilalți, dar vizibili pentru jurnaliștii care se învâртеau în lumea *showbizului*: oamenii de film și cei de jocuri, undeva la o sută de mii de profesioniști. Câțiva dintre ei erau cu ochii pe ceas, notând și socotind. Alții urmăreau bătăliile roboților, colecționând designuri. Huynh vedea companiile de jocuri gen Gamehappenings, Rio Magic și marile studiouri de film în frunte cu cei de la Bollywood. Tim vedea și mai multe, la urma urmei era cu echipamentul de la General Genomics. Vedea plase care se întindeau pe fundal, colectând și colectând, probabil aparțineau Cercului fanteziștilor, cea mai bogată asociație a artiștilor din lume. (Motto-ul lor era: „Noi nu avem nevoie de lipitorile de agenți.”)

Și, bineînțeles, poliția era de asemenea prezentă, o grămadă de jurisdicții, de la polițaii din campus până la FBI.

Marele Tiranozaur —> Micul Tiranozaur: <sm> Hei, prietene! Avem zece minute la dispoziție să câștigăm bătălia. După care au de gând să ne trimită acasă. </sm>

Alfred urmărise toată acțiunea de sub Clădirea Pilchner. Atacul condus de Iepure golise laboratoarele. Echipamentul de inspecție al Alianței indo-europene fusese montat și transmitea deja înapoi rezultate (false, ce-i drept, grație lui Alfred). Trepădușii care instalaseră echipamentul erau acum departe de General Genomics, în zona unde în cele din urmă vor fi arestați pentru a-i liniști pe cei care suspectau că spectacolul din această seară fusese o diversiune. Dar...

— Mai avem nevoie de cincisprezece minute, zise Alfred.

Transmiterea de date (false) va fi gata mai devreme, dar avea nevoie de extratimp pentru a curăța urmele și a ieși de acolo.

— Nu-ți face probleme, bătrâne, zise Iepurele ridicând

din umeri. I-am spus lui Huynh zece minute ca să-i mențin atenția. Dar chiar și după ce intervine poliția, mai ai jumătate de oră până începe personalul de la Gengen să se adune.

Mitsuri --> Braun, Vaz: <sm> Cred că Iepurilă are dreptate cu sincronizarea. Intervenția lui la Bibliotecă e o capodoperă. Noi n-am fi putut pune la punct o diversiune de genul acesta fără să apăsăm pe toate butoanele de alarmă ale sistemului de securitate al americanilor. </sm>

Braun --> Mitsuri, Vaz: <sm> Tărăboiul este deja prea mare.</sm>

Rețeaua de mobile era încă blocată. Fără ajutorul lui Alfred direct la fața locului, nu ar fi putut controla situația în clădirea Pilchner... mai ales cu apariția inoportună a celor doi copii care au creat prima problemă reală a serii. Acum unul din cei doi copii zăcea în stare de inconștiență lângă cheson, acolo unde îl lăsase Alfred.

Vaz se uită spre Iepure, care stătea la marginea puțului, cu picioarele atârându-i în întuneric.

— Cum rămâne cu fata? În acest moment fuge bezmetică prin tuneluri. Trebuie s-o oprim sau s-o scoatem de acolo.

Iepurele zâmbi larg.

— Se mai întâmplă și accidente involuntare! Când lucrurile devin complicate, întotdeauna apar efecte secundare, iar Miri Gu este unul din ele. Tu ești șeful aici, de ce nu te duci după ea?

Braun --> Mitsuri, Vaz: <sm> Nu. Asta te-ar scoate complet în afara zonei de siguranță. </sm>

Alfred chiar fusese tentat. Dar nu riscase și trimisese unul din boții mobili să ia urma fetei. Ar putea fi suficient cât s-o distragă. Iar dacă îi găsea pe ceilalți păcălici, atunci ar avea o altă soluție la îndemână, care l-ar putea lua pe Iepurilă pe nepregătite. Cu glas tare, Vaz zise:

— Nu cred că e o idee bună să mă duc eu după ea. Mai ai și altă sugestie?

— Sugestia evidentă, bătrâne: fii flexibil, ca mine! Cine știe cum evoluează situația și ce ocazii noi ne oferă? Nu poți s-o localizezi pe Miri Gu, mare scofală. Asta înseamnă

că nu e în apropierea punctelor de interes pentru tine și prietenii tăi, corect?

Își dădu urechile pe spate, iscoditor.

Braun —> Mitsuri, Vaz: <sm> Scoate-l pe Iepurilă de acolo. Deja încearcă să ne coopteze pe noi, în timp ce ne aburește cu impertinența lui. </sm>

Ceea ce era într-adevăr o problemă. Iepurele se puse pe ros un morcov, de parcă i-ar fi zis „Vedeți-vă liniștiți de mesageria voastră, că nu vă deranjează nimeni!”

Din depărtare, prin pereți, veneau zgomotele luptei pe care o conducea Iepurele. Analistii lui raportaseră că Armata urmărea evenimentele de la Universitate cu un deosebit interes, dar nu dădea semne că ar fi alertați. Günberk și Keiko credeau că e o veste bună. Dar asta înseamnă că Alice este încă la post? Pentru Alfred, aceasta era chestiunea momentului, mult mai importantă decât joaca de-a prinselea cu cei doi copii.

În orice caz, sosise momentul să-l scoată pe iepurele acela băgăcios afară din schemă. Operație care trebuia dusă la îndeplinire fără să trezească suspiciuni din partea lui Günberk și a lui Keiko. Din fericire, Günberk deja împingea lucrurile în direcția dorită. Braun le puse în fața ochilor o schemă cu nevoi și scopuri de îndeplinit. Culorile reflectau probabilitatea, dar era evident: pentru diversiunea de la Bibliotecă, intervenția Iepurelui era colorată roșu aprins, o sută de sarcini pe care numai el le putea duce la îndeplinire dacă diversiunea avea să înceapă. Pentru laboratoarele din subsol, erau o duzină de elemente care depindeau de Iepure, în principal privind intrarea oamenilor în buncăre, ghidarea lor în tuneluri și scoaterea lor din zona operațională. Fiecare din aceste puncte avea o nuanță verzuie.

Vaz --> Braun, Mitsuri: <sm> Bine precizat, Gunberk.</sm>

Mitsuri —> Braun, Vaz: <sm> OK. Scapă de Iepure, dar cât mai diplomatic posibil. Îți sugerez să dai vina pe enervanții tăi colegi absenți.<rânjet/> </sm>
Alfred zâmbi în direcția Iepurelui.

— Ai perfectă dreptate, dragul meu domn. Unii dintre noi - din păcate - sunt îngrozitor de inflexibili.

— Ah, nicio problemă, răspunse Iepurele atotînțelegător.

— De fapt, datorită ție lucrurile sunt atât de bine puse la punct aici, încât șefii mei vor ca tu să te ocupi acum doar de operațiunile la suprafață.

— Cum adică? ... Hei!

Vaz se aplecă și scoase fibra optică din generator.

Pentru moment, imaginea Iepurelui rămase blocată, ca și cum își pierduse contactul cu sursa care o controla. Firește Iepurele avea conexiune internet până aici, această pauză fiind un moment de surpriză absolută. Când trecu șocul, creatura sări pe cele două picioare din spate.

— De ce ai făcut asta?

Vocea și expresia facială îi rămăseseră neschimbate. După toate aparențele, Iepurilă nu luase niciodată în calcul posibilitatea că avatarul lui va trebui să mimeze vreodată surpriza și iritația.

Firul atârna în mâna lui Vaz. Făcu un efort de voință să nu-i rădă în nas animalului. Introduse linia într-un transmițător pe care îl avea la cureaua. De acum înainte, toate datele din fir mergeau exclusiv în rețeaua lui privată.

Braun ~> Mitsuri, Vaz: <sm> Bravo, Alfred! </sm>

Mitsuri ~> Braun, Vaz: <sm> Poartă-te cu mânuși! încă avem nevoie de el la Bibliotecă! </sm>

Iepurele pășea înainte și înapoi pe marginea puțului, mișcând labele în aer ca și cum ar fi fost pumni încleștați de frustrare.

— Aveam o înțelegere pe care ai încălcat-o.

Vocea încă nu exprima nicio emoție. Alfred își luă o expresie blândă și vorbi fără nicio urmă de satisfacție.

— Te rog, domnule Iepure, gândește-te la înțelegerea noastră. Amândoi avem nevoie unul de celălalt pentru afacerile noastre... și fiecare din noi e bun la ceea ce face. Echipamentul este acum montat în laborator. Dacă mai și întreții scandalul afară pentru câteva minute, misiunea ta este îndeplinită și vei primi tot ce ți-am promis.

Iepurele se uita la el impasibil.

— Ai nevoie de mine jos în laboratoare. Cu siguranță...

— Îmi dau seama. Te voi ține la curent cu evoluția situației. Ce zici?

Pe chipul Iepurelui se perindară o sumedenie de expresii într-o fracțiune de secundă: furie, apoi un zâmbet atotștiutor acoperit imediat ca și cum nu trebuia divulgat cu niciun preț, apoi scoase un oftat docil, elaborat. Acum era Iepurele-martir.

— Ah, paranoia în floare. Prea bine, mă supun dorințelor voastre... - spuse rar, cu grijă, pășind pe marginea hăului - ... și mă retrag să îmi îndeplinesc mai departe misiunea de a vă ține ascunși de ochii lumii. Dar - și rânji arătându-și toți dinții - mă aștept că voi fi răsplătit așa cum am convenit. Știți de ce sunt capabil.

— Știu. Și înțeleg că e posibil să mai existe complicații. *Și încercări din partea ta să ne faci greutăți.* Unul din oamenii mei va fi în legătură cu tine și cu oamenii tăi de la suprafață.

Vaz —> Braun, Mitsuri: <sm> Keiko? </sm>

Mitsuri --> Braun, Vaz: <sm> Mă ocup imediat. </sm>

Iepurilă făcu un semn de la revedere cu laba și dintr-odată camera cu pereții de plastic și ciment era goală de orice urmă a Iepurelui. Alfred închise celelalte legături de internet. Acum nu se mai găseau înăuntru decât o grămadă de haine, o gaură în mijlocul podelei... și victima lor.

Sunetele haosului de afară continuară să se facă auzite dinspre Bibliotecă.

Vaz --> Braun: <sm> Cum arată datele extrase de la laborator? </sm>

Echipamentul de inspecție instalat începuse de câteva minute transferul de date. Oare erau minciunile destul de plauzibile? Oare avea Braun să renunțe acum la teoriile lui mărețe?

Braun —> Vaz: <sm> Sunt la șaptezeci la sută. Avem o grămadă de lucru să analizăm toate datele, dar la o primă vedere, laboratorul pare neatins. </sm> *Yes!*

Marele Tiranozaur —> Micul Tiranozaur: <sm> La atac înainte, prietene! Ticăloșii lui Hacek bat în retragere!

</sm> Hacekienii chiar picau pe capete, cel puțin în raza de acțiune a lui Timothy Huynh. Își duse mașinăria înainte, strivind păianjenii pe care îi prindea în cale. Lupta se învărtise în jurul Bibliotecii, încât ajunsese aproape de intrarea principală. Aici, dușmanul cedă teren. Jurasicii aveau mai mulți oameni reali în luptă, ceea ce însemna mai mult backup pentru efectele vizuale. Dar Hacekienii aveau probabil undeva la două sute de mii de oameni, comparând cu o sută de mii câți aveau Jurasicii. În partea cealaltă a Bibliotecii, pe dealul de la intrarea de serviciu, nu era spațiu suficient pentru a aduna o mulțime reală de oameni. În acea zonă, Hacekienii din întreaga lume aveau stăpânire pe teritoriu. Știință Primejdioasă trona acolo, mai impresionantă ca niciodată, orchestrând un spectacol ceresc care răsună în toată valea nordică. Soldații ei de sus se repezeau spre pământ ca niște sulite luminoase.

Tim se străduia să vadă lupta per ansamblu, deși în momentul actual era foarte ocupat să strivească fiecare păianjen pe care-și putea pune picioroangele. Văzuse adevărate minuni de ambele tabere în această seară, lucruri pe care cercurile virtuale aveau să le dezbată încă un an de aici înainte. Și totuși, încă mai era timp pentru o victorie indubitabilă. În seara asta, Jurasicii vor ieși din conul de umbră al pieței jocurilor și vor ajunge în față, în rând cu imperiile lui Hacek, al lui Pratchett și cu Bollywoodul. Aveau nevoie de ceva spectaculos, ceva care avea să-i reducă la tăcere pe Hacekieni. Își mărșăluiește Spiritul Mezozoic, învelit în oțel și fum, de-a lungul și de-a latul frontului, sfărâmând toți păianjenii care îi ieșeau în cale, dar altceva mai spectaculos nu-i veni în minte. *La dracu!*

Dar acolo era o lume întreagă de Jurasici și inteligență pe măsură.

Marele Tiranozaur --> Micul Tiranozaur: <sm> Scoate furcile de pe stivuitoarul meu. </sm>

Huynh le scoase.

Marele Tiranozaur rămase nemișcat pentru o clipă, dar Huynh văzu că persoana aflată la control ambala motorul

la maximum.

Deodată, Marele Tiranozaur făcu un pas înainte ca un atlet și... Dumnezeule, făcu un salt prin aer de vreo 10 metri și ateriză pe maidanul de lângă Alea Șarpelui. Se uită în jos către partea de nord și urlă spre Știința Primejdioasă cu o voce care era pe jumătate virtuală, pe jumătate reală. Iar vocea reală era aproape un strigăt de durere.

— Hei, tu! Tanti abecedar! Suntem cam egali la forțe, ești de acord?

Din vale, Știința Primejdioasă își ridică pumnul în direcția motostivitorului.

— Chiar prea egali!

— Și unul dintre noi trebuie să câștige musai, nu-i așa?

— Firește! Iar aceea sunt eu, după cum se așteaptă toată lumea.

Și arată înspre mulțimea virtuală din spatele ei... milioane! (Dar o mare parte erau imagini desenate, după cum putea vedea Tim.)

— Poate, zise Marele Tiranozaur, sărind din nou, de data aceasta pe platforma de deasupra rampei de încărcare.

Era impresionantă manevra, știind câte tone se puneau în mișcare.

— Dar de ce ne batem noi aici, de fapt?

Ridică brațele în sus, ca un zeu al ovațiilor și jurasicii îi urmară comanda, zbierând din toate puterile:

— Noi vrem spațiu în Bibliotecă!

— Noi vrem o Bibliotecă.

— Dar mai presus de toate, noi vrem cărți REALE!

— DA! rosti Marele Tiranozaur. Noi luptăm pentru Bibliotecă, așa că Biblioteca va trebui să decidă!

Și cu aceasta, strigătele din tabăra Jurasicilor încetară brusc. O tăcere nedumerită se lăsă peste tabăra lor. Câteodată fanteziile virtuale se încâlceau în propriile lor metafore și ajungeau să exprime un nonsens. Huynh se uita când la unul, când la altul, cântărind reacția pe care Marele Tiranozaur o provocase în rândul oamenilor lui. Suna bine să implice Biblioteca în sine ca instanță

supremă, dar ce însemna asta?

Din tabăra din vale se ridică un val de râsete. Dușmanul ajunsese și el la aceeași concluzie. Suntem terminați, gândi Huynh. Dar observă că Știința Primejdioasă era cât se poate de serioasă. Creatura făcu câțiva pași la vale până ajunsese nas în nas cu Marele Tiranozaur. Acum se lăsă o tăcere ireală de ambele părți.

Cumva, Știința Primejdioasă părea să știe exact despre ce vorbea Marele Tiranozaur.

— Vasăzică așa, zise zeița Hacekiană în cele din urmă, pe o voce joasă care fu auzită de fiecare om de pe planetă care urmărea lupta. Vrei să hotărăscă Biblioteca cine să aibă grijă de ea și cine să-și țină cărțile în ea.

— Și cum trebuie să arate cărțile reale, zise Marele Tiranozaur cu un zâmbet aproape prietenos. Propun să-i punem această întrebare Bibliotecii - și pe oricare dintre noi îl va alege ea, acela va fi învingătorul și binecuvântatul.

— Ah, zise Știința Primejdioasă zâmbind, la rândul ei, războinic și neînfricat. Arătarea se retrase, coborând panta spre oamenii ei, dar cu fiecare pas creștea în înălțime astfel încât rămase la același nivel cu Marele Tiranozaur. În mod normal, un asemenea efect vizual de duzină ar fi fost ridicol, dar mișcarea părea potrivită cu momentul. În afară de asta, oricine se afla în spatele creaturii avusese grijă ca desenul armurii să păstreze proporțiile.

Știința Primejdioasă se întoarse cu fața către milioanele de fani din spatele ei.

— Provocarea e dreaptă. De aceea vă spun vouă, Adepți ai cunoașterii: Urmați-mă în bătălia finală împotriva dușmanului, să-i arătăm Bibliotecii că noi suntem viitorul său și supușii ei credincioși. Fie ca Biblioteca să-l aleagă pe cel mai bun!

Clipa de tăcere se destrăcă când milioanele de luptători descoperiră noi amplificatoare de-a lungul campusului... sau reușiră să preia și să refolesească cele pe care le întrebuințaseră Jurasicii.

Miriada de jucători - mașini sau oameni, reali sau virtuali - se resuscită pentru a asista la noul conflict.

Cavalerii și Bibliotecarii aruncară cu foc în tabăra Jurasicilor. Spiritul Mezozoic lui Huynh începu din nou să calce în picioare roboței. Întreaga adunare își reluă dansul în jurul clădirii, iar brațele elicoidului străluceau mai puternic ca oricând. Dar acum strigătele de luptă erau adresate Bibliotecii în sine. Biblioteca părea să strălucească într-o lumină stranie care venea de undeva de foarte sus. Lumina era pur virtuală, dar era vizibilă în viziunea tuturor celor care urmăreau bătălia.

În timp ce se lupta strigând laolaltă cu mulțimile, Huynh era aproape copleșit de moment. Aproape. Lucrurile merseseră mai departe și mai sus decât își imaginase el vreodată. O parte din succesul răsunător se datora audienței, o parte semnificativă. O altă parte se datora neașteptatului consimțământ din partea Laboratoarelor și a conducerii Universității și a extraordinarei oportunități care se oferea acum din partea producătorilor și sponsorilor care roiau pe nevăzute. Dar nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat fără resursele pe care le primiseră când porniseră la luptă. Ajutor primit de ambele părți, ajutor artistic în forma noilor designuri și ajutor fizic în legiunile de roboți cu care fuseseră înzestrați.

Iar acum, speranțele tuturor, Hacekieni sau Jurasici, căzuseră pradă imposibilului. Dacă Biblioteca nu „răspundea” sau dacă răspunsul era unul abstract și vag, atunci peste aproximativ treizeci de secunde avântul avea să piardă din intensitate și un număr mare de oameni, printre care și Timothy Huynh, aveau să simtă gustul ridicolului. Era soarta multor materializări, mai ales a celor care, la început, păreau cele mai răsunătoare. Marile promisiuni de obicei dau naștere unui entuziasm extraordinar, până în momentul când ele trebuie să se transforme în realitate.

Care sunt gândurile Marelui Tiranozaur? Huynh își folosi filtrul tehnic și cel artistic, privind prin camerele suspendate ale Jurasicilor. În cel mai bun caz, el se gândea la ceva care să stârnească o oarecare surpriză pentru a distra pe toată lumea de la o promisiune care nu putea fi

dusă la îndeplinire.

Pe măsură ce liniile se strângeau în jurul Bibliotecii, cele două armate își alternau atacurile, ritmurile diferite se armonizau în punct contrapunct. Muzica își făcu loc printre strigătele de luptă. După câteva momente, toată lumea era sincronizată și fiecare se mișca după ritmul melodiei. Deveni din ce în ce mai puternică, și Huynh observă că amplificatoarele erau și ale Poliției, și ale Pompierilor. Cineva comisese un adevărat act de vandalism pentru a face această ultimă bătălie și mai spectaculoasă. Și totul ar fi în zadar fără un rezultat clar.

Muzica mai ținu doar câteva secunde, apoi se pierdu și nimeni nu-și putea închipui ce avea să urmeze. Dar... de undeva se auzi un alt sunet, ca o vibrație care venea din adâncuri. În urmă cu zece ani, Timothy Huynh trăise ceva asemănător. Cutremurul de la Rose Canyon.

Huynh intră în panică și scoase toate filtrele virtuale. Se uită de jur împrejur speriat. Din loc în loc se vedeau reflectoare luminând fețele miilor de luptători prezenți reali și mașinăriile care îi ajutau. Nu mai era nicio coloană strălucitoare din ceruri. Biblioteca era luminată din loc în loc, dar părea mai degrabă un contur întunecat pe fundalul scenei.

Tremurul pământului deveni din ce în ce mai puternic. Pereții și planurile Bibliotecii păreau să tremure. Grandioasa construcție - care rezistase zeci de ani, rezistase la cutremurul de la Rose Canyon - vibra din toate încheieturile din beton armat.

În același timp cu muzica.

Apoi începură țipetele. Mulți din cei prezenți își aminteau de Rose Canyon. Dar erau și alții care se lăsaseră absorbiți de spectacol și reluară cântatul, care fu preluat de camere și răspândit de-a lungul întregii lumi.

Biblioteca se clătină. O parte se scufundă și alta se înalță de la pământ. Nu se scutura, ci mai degrabă se legăna. Dansa, ca un om cu picioarele bine înfipite în pământ. Huynh își dădu seama că nu e niciun cutremur; cineva spărsese sistemul de consolidare al clădirii. Citise

cândva, nu mai ținea minte unde, că o clădire bine consolidată poate supraviețui oricărui cutremur de pământ oricât de puternic. Iar astăzi, acest sistem de consolidare se întorcea împotriva lui însuși.

Legănatul deveni din ce în ce mai puternic, câțiva metri la stânga, câțiva metri la dreapta, în sus și-n jos. Zgâlțâitul se întinse de la etajele suspendate în jos, către pilonii pe care se sprijineau. Se auzi un zgomot care ar fi putut fi real, dar la fel de bine putea fi un efect special. Sau ambele. Era ca și cum munții ar fi ieșit din pământ cu tot cu rădăcini.

Stâlpii se ridicară și Biblioteca... o luă din loc. Nu era probabil la fel de spectaculoasă cum se vedea cu filtre vizuale, dar Huynh o vedea cu ochii lui. Într-o cadență înceată, primul pilon înalt de cincisprezece metri se ridică de la pământ, apoi celălalt, făcu câțiva pași în direcția Marelui Tiranozaur și se lăsă iar în jos cu un zgomot de piatră străpungând piatra. Restul clădirii se sincroniză, învârtindu-se în jurul propriei axe, care era casa scărilor și a liftului.

Marele Tiranozaur făcu un pas în față și îmbrățișă un colț al clădirii. Muzica se auzi triumfală. Chiote de victorie izbucniră deasupra oamenilor, uimiți și puțin speriați de ultima întorsătură.

Hanson —> Schimbul de noapte: <sm> Surpriza surprizelor, evenimentul anului, nu-i așa!? </sm>
Biblioteca alesese.

ALICE NU MAI RĂSPUNDE

Braun --> Mitsuri, Vaz: <sm> La naiba! Armata va răspunde prompt la asemenea acțiune. Iepurele ăla a înnebunit de tot. </sm> Mitsuri --> Braun, Vaz: <sm> El zice că „dansul Bibliotecii” a fost ca să atragă atenția FBIului. În plus, ne-a mai lăsat timp la dispoziție. </sm>

Braun ~> Mitsuri, Vaz: <sm> OK. Am datele complete transmise de echipamentul de verificare. Să sperăm că e suficient ca să ne facem o idee despre ce se întâmplă în laboratoarele de acolo. </sm>

Alfred făcea ultimele verificări înainte de a-și lua tălpășița. Îi aburise pe colaboratorii lui, dar ce se întâmplase cu atacul îndreptat împotriva lui Alice Gong? Dacă femeia mai era încă aptă de muncă, atunci ce făcuse el nu mai conta.

— FBI cere permisiunea să intervină în zonă.

— Pe ce motiv? Întrebă Bob Gu fără să-și ia privirea de la imaginea Bibliotecii. Chiar și imaginile neîmbogățite vizual erau impresionante. Acolo era un mamut din beton armat din primii ani ai secolului douăzeci, cum s-ar spune, mare și prost. Cu toate acestea, se mișcase fără să i se spargă un singur geam.

— Motivul este încălcarea evidentă a legilor federale, și anume...

I se perindă prin fața ochilor o listă întreagă de motive.

— FBI este de părere că am asistat la un atac efectiv la adresa unei clădiri a statului.

Bob nu răspunse. Erau încălcări ale legii, dar Universitatea nu făcuse nicio plângere oficială. În acest moment, FBI nu făcea altceva decât să impună aplicarea legii. Dar prioritatea gărzii lui - prioritatea lui - era să spioneze și să atace. Investigația, apoi acuzația. Ce ar putea acoperi această dezordine? Se uită la statusul bio-laboratorului. Luminile erau în continuare verzi. În cele din urmă, răspunse:

— Nu se acordă. Deocamdată Armata desfășoară în acest moment o investigație în zonă. Dar distribuiți primul nivel de rapoarte ale analiștilor către Poliția din San Diego, către echipele de intervenție și către Poliția campusului. Fiți pregătiți să faceți față rețelei de urgență.

— Primul nivel la Poliție și Pază. Da, să trăiți.

Bob reveni cu privirea asupra Bibliotecii. Încă se mai ținea pe picioare, dar fusese un act inconștient și periculos. Cel puțin așa credea grupul lui de specialiști.

În ultimele treizeci de secunde, structura de noduri aproape se dăduse peste cap. Pentru moment, Alice lăsa echipele de ingineri să facă ce aveau de făcut. Acum toate site-urile și televiziunile nu vorbeau decât despre cum fusese posibil ca Biblioteca să „meargă” și ce pericol reprezenta pentru populația din preajmă. Chiar și oamenii lui dezbăteau aprins, absorbiți de situație. Inacceptabil.

Bob se înclină în față și vorbi:

— Toată lumea atenție la mine! Stare de alertă!

Probabilitatea de a se întâmpla ceva era aproape nulă, dar avea să-i bage pe oameni în mașinile de atac. Mai important, avea să le capteze atenția. În felul acesta, oamenii se concentrau iar pe muncă și nu pe speculații fără niciun sens. Bob se uită la grupurile de analiști zăpăciți de atâtea evenimente. Alice deja îi îndepărta de Bibliotecă. Inginerii își terminaseră misiunea. Biblioteca se mutase din loc. Deci ce se urmărise în spatele acestei manevre? Datoria pușcașilor lui era să stea de pază în eventualitatea unui atac surprinzător și de proporții. Laboratoarele erau încă în siguranță? Ce se întâmpla în restul Californiei de Sud?

Se întoarse și ieși din buncăr printr-un tunel care ducea către propriul lui lansator. În partea dreaptă a câmpului său vizual păstra contactul cu analiștii. Alice mai adună încă o mie cinci sute de analiști, cei mai mulți cercetători în biologie și farmacie.

Tavanul era curbat în jos la ieșirea din tunel. Avionul lui de asalt era micuț, cu un design o combinație de arme și scut antiradar de ultimă generație. Din tunel nu se vedea

decât o trapă deschisă și o porțiune din fuzelaj. Se instalează în scaunul lui, dar nu-și pune centura de siguranță.

Ce face Alice? Privi cum efectivul analiștilor sporea, fiind mai numeros decât pentru oricare din operațiile la care asistase el vreodată. Dar toată atenția era concentrată pe zona din jurul laboratoarelor Universității. E drept, situația era stranie. Chiar dacă securitatea părea în regulă acolo, personalul era în fruntea băătăiei de la Bibliotecă. Ceea ce justifica atenția sporită, dar, în același timp, făcea operațiunea de supraveghere mult mai ușoară. *La naiba!* Acum Alice lua analiști însărcinați cu transporturile de marfă în toată California de Sud. Bob se afla într-o situație neplăcută: dacă o îndepărta pe Alice de la comandă, ar fi picat prost. Dar nu avea încotro. Chiar și într-o situație reală de luptă, acest comportament obsesiv ar fi fost bizar.

Dar înainte ca el să acționeze, Alice făcu prima mișcare. Semnale de urgență apărură peste tot. Trapa aeronavei se închise și acceleratorul porni. LANSARE LANSARE LANSARE se văzu pâlpâind în fața ochilor și un ceas care arăta ultimele treizeci de secunde până la decolare. Asta putea fi considerată panica analiștilor, genul de dramă care se petrece când aceștia ajung dintr-odată la concluzia că forțele lor armate sunt pe cale să fie bombardate în bucăți. Totul se inflama, lua foc și se stingea, la fel de repede precum începuse.

Dar analiștii nu dădeau acum semne de panică.

Iar ținta era Universitatea.

Ceasul arăta încă douăzeci și cinci de secunde. Se uită prin cameră la analistul-șef:

— Alice! Care este motivul lansării?

Alice făcu ochii mari.

— Este foarte simplu. Începutul a fost mai lent, dar acum datele sunt prea multe. Aceasta înseamnă că amenință integrarea. Neuromodulatorul Gat77 a fost compromis. Cascada de semnale are prea multe puncte de control pentru analiștii MEog, dar referința - arată ceva pe ecran - sugerează o progresie.

Se încruntă la el, apoi subit începuse să țipe:

— Nu pricepi? Va pica! Schimbările conforționale împiedică formarea unui răspuns adaptiv! Pică! ...

Zece secunde până la lansare. Alice o luase razna.

Opt secunde până la lansare. Bob rescrise ordinul către analiști, anulându-l pe cel vechi: RETRAGEREA RETRAGEREA RETRAGEREA.

Alice își lăsase bărbia în piept, dar încă mai vorbea, disperată. Pe bluză i se scurgea un firicel de salivă. Dar Bob nu vedea. O promovă pe adjuncta lui Alice, o oarecare de la CIA care fusese mult prea tăcută în această seară, dar ce poți face când o stea ca șefa ei era în plină cădere?

Își dădu și ea silința:

— Suntem înapoi în două minute.

Între timp, Bob Gu nu vedea nimic în fața ochilor, iar oamenii lui erau o grupă de oameni inteligenți urmărind un milion de date care veneau pe monitoare. Unele dintre aceste date priveau starea de sănătate a lui Alice: suferise un atac de S.L.C., cel mai violent și mai subit din întreaga ei carieră. În ciuda eforturilor ei disperate de a comunica, era blocată în biologia moleculară.

Analista de la CIA se întorsese.

— Vă simțiți bine?

— D-da, mulțumesc.

Se uită pe display-ul analistei. Scosese operațiunea de pe ordinea de priorități ale Armatei. Multe porțiuni din rețeaua lui Alice erau compromise, dar femeia lucra la ele, forțând conexiunile și posibilele corelații. Continuă să insiste că era ceva în neregulă la Universitate. Era de părere că ultimele cuvinte ale lui Alice indicau prezența dușmanului în acea zonă. OK, după tot ce se întâmplase în seara asta, vor investiga mai mult în chestiunea Universității.

— Totul e în regulă.

În ultimele douăsprezece săptămâni, Iepurele învățase multe, crescuse dacă se poate spune așa. În această seară, toate lucrurile se puseseră cap la cap. Deasupra în top era

punctul culminant al bătăliei - mai orgasmic decât orice partidă de sex, Iepurele putea să jure. *Sunt întruchiparea realității tuturor cercurilor virtuale Jurasice, o, da!* Apoi, mai existaseră și surprize. Povestea adusese la lumină (sau poate doar în ochii lui?) o creatură care i-ar putea fi egală. Iepurele jucase ambele roluri în prima parte a revoltei... dar acum Știința Primejdioasă fusese preluată de ceva sau cineva foarte creativ, care părea să se distreze la fel de bine ca și el în seara asta! Deci avea milioane de asociați noi, printre cei mai capabili oameni de pe planetă. Și își făcuse și un nou prieten.

Bătălia lui depășise cu mult misiunea secretă de spionaj pe care inițial o ascunsese de ochii lumii. Era amuzant că, în ciuda frunzelor de morcovi și alte indicii generoase pe care Iepurele le tot oferise, Alfred și compania nu-și dăduseră seama de unde venea Iepurele și cât de tare era. Ceva îi spunea urecheatului că, pe termen lung, ce se întâmpla acum în tuneluri era de asemenea foarte important. Alfred își juca jocul misterios undeva pe acolo. Acum era momentul ca Iepurele să afle ce căuta Alfred în laboratoare și, de ce nu?, poate îi ieșea și lui ceva din afacere.

Era momentul, doar că Iepurele nu mai avea acces. *Alfred, fir-ai să fii!* Fibra optică era în spatele rețelei lui Alfred. Fiindcă nu putea să alerteze Ministerul Apărării Naționale și să-și spulbere imaginea enigmatică pe care și-o construise cu atâta grijă, Iepurele era legat de mâini și de picioare. Hei! Dar rețeaua lui Alfred cu cine comunica? Păi, cu câteva mii de băieți deștepți indo-europeni! Care nu ajunseseră atât de deștepți ascunzându-se prin găurile agențiilor de informații. Fiecare dintre ei avea viața lui creativă. Iepurele țopăi de la Bruxelles la Nisa, la Mumbai și Tokyo și, evident, își ascultă vocea conștiinței. Acum, că era nevoit să se gândească la toate astea, văzu cum putea folosi toate șmecheriile cu care păcălise securitatea americanilor acum, în noul clenci. Își puse în mișcare legăturile, făcu rost de o baghetă fermecată de la Siguranța sistemelor electronice și... intră în rețeaua lui

Alfred!

Se luă după aeroboții care asigurau conexiunea și ajunse iar în minunatul birou de comandă al lui Vaz din Clădirea Pilchner. Aruncă o privire pe statusul puștiului. Încă mai era în viață. Bătrânul Alfred nu era un om rău decât atunci când situația o cerea. Dar care era misiunea lui de fapt? *Și ce am eu de câștigat de aici?*

Trase cu ochiul la semnalele pe care Alfred le primea din laboratoare. După cum era de așteptat, Vaz profita din plin de gadgeturile pe care micii lui prieteni le implantaseră în zona General Genomics, trimițând tone de date către colegii lui din Japonia și Europa. Iepurele urmări în tăcere, când vrei să fii invizibil, nu te apuci să pui întrebări. Captură o criptare RAW, notă care erau corespondențele.

Dar ceva era în neregulă. Datele exportate de Vaz nu se pupau cu datele pe care el le primea din laborator. Apoi iepurelui, în sfârșit, i se aprinse beculețul. Alfred nu căuta nimic! El voia să se asigure că asociații lui nu descopereau ceva ce exista deja la fața locului! *Alfred, curvă bătrână, să-ți rulezi tu propriul program pe o mașină americană și să nu spui nimănui!* Și ce ar putea fi atât de important, încât să merite o aventură atât de secretă? Aceasta era întrebarea, dar Iepurele era bun la dezlegat enigme, mai bun decât analiștii indo-europeni și chiar mai bun decât Alice Gu și analiștii ei.

Hopa! Ceva se întâmplase cu Alice. Iepurele își îndeplinisese conștiincios misiunea și o spionase pe Alice. Probabil, cu informațiile de la el, Alfred îi pregătise o surpriză neplăcută. Dar cum reușise? Deodată, toată intriga aceasta deveni mai interesantă ca niciodată.

Inima imperiului cercetărilor lui Vaz se afla undeva într-un colț al laboratoarelor de biologie moleculară cognitivă din San Diego. Datele din celelalte laboratoare arătau - pe drept - neimplicarea acestora în activități clandestine. Iepurele analiză atent datele venite din zona MEog. Fraza „model animal” scăpase printre fisurile criptării. Model animal, model animal. Termenul era de obicei folosit în cazul animalelor care prezentau o analogie cu o stare

umană - de obicei o boală pentru care se căuta tratament. Doar că Iepurele avea o presimțire că Alfred nu încerca să trateze nimic. Și erau o grămadă de animale în zona MEog. Bine, majoritatea erau insecte. Milioane de musculițe de oțet, fiecare din ele etichetată și pusă la păstrare. Iepurele intră în baza de date. Se părea că Alfred cocheta cu manipularea în masă, dar detaliile erau foarte ambigue. Iepurele nu era întotdeauna rapid. În problemele complicate, era și el la fel ca toată lumea: trebuia să adoarmă cu problema în gând, iar dimineața intuiția avea să-i dea răspunsul.

Doar că, în acest caz, dimineața avea să fie prea târziu. Spectacolul lui Alfred era aproape de final și, odată cu el, și accesul la rețeaua din laborator, probabil gadgeturile aveau să se autodistrugă în scurt timp. Iepurele stătu nemișcat o clipă și ascultă vocea lui interioară. Avea o presimțire pe care nu putea să pună degetul, dar era acolo. Agențiile secrete moderne existau pentru a preveni terorismul. Iar Alfred... prin ce făcea el acolo, depășea cu mult terorismul banal cu care se luptau de ani întregi, trecând într-o zonă în care niciun individ nu trebuia să ajungă.

Deci poate ar trebui să sun efectiv la Ministerul Apărării. Chiar și fără Alice Gu, l-ar putea anihila pe Alfred în cinci minute. Iepurele cântări situația, cu toată maturitatea și seriozitatea pe care o cerea împrejurarea... adică vreo două secunde. Apoi pe față i se lăți un zâmbet până la urechile clăpăuge.

Iepurele era plin de idei. Și avusese una care îl tot sâcâise încă de când intrase în rețeaua bătrânului. *În afară de faptul că sunt inteligent, mai am și avantajul fizic!* Alfred avea o rețea foarte bună, cu laguri infime, bandă largă și date care curgeau continuu. Cu toate acestea, era blocat într-o cămăruță, cu toți roboții undeva afară - cu excepția celui pe care îl trimisese după Miri în tuneluri. Dar „Conspirația bătrânilor” încă nu părăsise laboratoarele. E drept că nu mai erau în zona General Genomics, dar încă îi putea contacta. *În plus, alo, ce mai*

avem aici? Durdulia noastră prințesă ninja! Care clar nu făcuse parte din planul original, dar - mânca-o-ar mama ei de curajoasă! - iat-o în gura balaurului. Ce fetiță ciudată și încântătoare.

Înapoi la oile noastre. Iepurele deja își făcea planul A, planul B și planul de urgență. *Și, dacă sunt foarte atent, foarte discret, mă pot strecura pe fir, să le spun lui Robert, Winnie, Carlos și Tommie varianta adevărată. Și astfel o să îi am de partea mea.*

Ceea ce plănuia Alfred depășea proporțiile Marii Terori. *Dar aceeași putere, în mâinile mele... hm... ar fi o adevărată distracție!*

„CUM SĂ SUPRAVIEȚUIM ÎN URMĂTOA RELE TREIZECI DE MINUTE.pdf”

— V-am spus eu că planul meu va funcționa brici, este?

Tommie Parker stătea îngropat până la genunchi în rămășițele colecției de carte a Bibliotecii. Resturile de hârtie se înălțau în spatele lui ca un morman de zăpadă murdară, cu fulgi mari cât palma. Găsiseră depozitul Biblionetului în fundul buncărului lui Huertas, exact acolo unde le indicase Tom. Erau aranjate în rânduri întregi de containere de transport pe care scria „Date salvate”. Tommie luase cutterul și tăiasse unul dintre ele „A-BX”, inundând podeaua cu ceea ce ar fi fost aproape toată colecția de la etajul al cincilea.

Pare mult mai mică tocată, gândi Robert.

Tommie arată înspre grămezile de confetti:

— Băieți, sunteți gata cu lipiciul? Acum Huertas poate să-și bage proiectu-n cur. Ei, unde-i reporterul nostru? Nu l-am mai văzut pe Sharif de-o bucată bună de vreme.

Mergea de la unul la altul, împărțind spray-uri. În cele din urmă, se prinse că nimeni nu mai scotea un cuvânt.

— Hai că nu avem nevoie de Sharif, este? Avem înregistrarea noastră! zise ridicând laptopul.

Robert se uită la Carlos, apoi spre Winnie, care scutură din cap. Deci niciunul dintre ei nu mai vorbise cu Străinul Misterios.

— Sigur, Tommie. E...

— E foarte bine, domnule profesor! se auzi vocea lui Sharif din laptopul lui Tommie. Poate ați putea să-l folosiți pe profesorul Gu pe post de cameraman?

Scoaseră laptopul de după gâtul lui Tommie și vocea îl direcționa pe Robert într-o parte a încăperii. Sharif fu foarte precis în ce unghi să bată camera laptopului, peste mormanele de hârtie tocată, în linie cu tunelul gol prin

care tocmai trecuseră.

Apoi Robert observă litere apărând pe ecran.

Străinul Misterios --> Robert: <sm> Hei, prietene!
</sm>

— Eu...

Străinul Misterios --> Robert: <sm> Nu, nu, nu, fi atent la mine, nu te da de gol! Nu vrem să afle Albert că m-am întors să vă ajut. </sm>

Alfred? se întrebă Robert în gând, dar nu zise nimic.

Nimeni altcineva nu părea să fi observat sosirea Străinului. Tommie păși înapoi în maldărele de hârtie, aruncându-le în aer și stropindu-le cu spray:

— Se vede la cameră, Robert?

Robert se uită în ecranul laptopului:

— ... Da.

În orice altă zi, efectul lipiciului lui Tommie ar fi făcut o adevărată senzație. Aruncă încă un braț de tocătură în aer și le învălui într-o ploaie fină de lipici. Acolo unde stropii întâlneau hârtia, fragmentele de pagini se strângeau împreună, plutind apoi încet spre pământ. Multe dintre bucățele nici măcar nu atingeau podeaua, ci pluteau în aer. Tommie râse și împinse cu degetul în bulgărele de hârtie. Efectul era ireal, hârtia se plimba prin aer înainte și înapoi ca niște feliuțe de fructe în gelatină.

Tommie scoase un chiot de bucurie.

— Haideți și voi băieți, numai să nu vă stropiți între voi!

Aruncă alt braț de hârtii în sus, apoi altul, în jurul lui era o feerie de hârtie înghețată în aer.

Robert stătea deoparte, făcând pe cameramanul.

Străinul Misterios --> Robert: <sm> Uită-te în direcția în care Alfred vrea să filmezi. Vezi lumina? Care se vede în întuneric? </sm>

Se vedea un cerc mic de lumină, cineva cobora în fugă scările care duceau în buncăr.

Era Miri. Fetița se repezi în cameră strigând „Robert! Robert!”

Tommie și ceilalți se întoarseră cu gurile căscate, să privească.

Miri se opri la marginea mormanului de hârtii, trăgându-și sufletul.

Tommie se uită la ea de sus în jos, apoi la Robert:

— Încă un reprezentant al familiei Gu?

— Ăăă... nepoata mea.

— Parcă stabiliserăm să nu suflăm o vorbă! izbucni Winnie, fulgerându-i din priviri, neavând nevoie de mesagerie ca să se facă înțeles: *Ne-ai stricat înțelegerea cu Străinul Misterios!*

Dar dintre toți, Tommie era cel mai nedumerit.

— Cum ai reușit să treci de securitate? Polițaii ar fi trebuit să fie deja aici.

— Nu... nu... reuși Miri să îngaime. Trebuie să chemăm poliția!

Laptopul interveni și el:

— Nu vă luați după fetiță, aduceți-vă aminte scopul misiunii.

Robert îi trânti laptopul în brațe lui Winnie și alergă la Miri.

— Cum ai reușit să dai de noi, Miri?

Miri își încolăci brațele în jurul lui Robert.

— Eram cu Juan și...

Se opri și se uită în sus la el cu ochii mari. Nici urmă din obișnuita ei încredere în sine. În privirea ei se citea groaza.

— Cineva se folosește de voi, Robert, cred că l-au omorât pe Juan!

— Ba nu, zise laptopul. Ăăă... vocea ezită.

Străinul Misterios --> Robert: <sm> Ei, Alfred v-a pus niște praf halucinogen în cutiile de la curea și se întreabă cum de mai sunteți în picioare.</sm>

— Domnilor, se auzi iarăși vocea din computer, vă sfătuiesc să vă amintiți scopul real al misiunii noastre.

Tommie ieși din arteziana lui de hârtie, cu un spray de lipici în mână, de care uitase între timp. Se uită la Carlos, apoi la Winnie și la Robert.

— Da, ce ar trebui să ne amintim? Despre ce vorbim noi aici? Nu este asta scopul nostru real?

Carlos și Winnie îi evită privirea, Carlos murmură ceva în chineză.

— Am făcut și noi ce-am crezut că e bine, zise Winnie.

Day fiecare cu ideea lui de bine, dar... să-l omoare pe Juan? Se uită înapoi înspre Tommie:

— Tommie, te-am păcălit, altcineva e în spatele întregii operațiuni.

Tommie se întoarce la fragmentele de pagini plutind în aer și dădu cu piciorul în capodopera lui de hârtie:

— Și eu... care credeam că sunt iar pe val.

Se uită la Miri și păru să pună cap la cap toate întâmplările ciudate din ultima vreme.

— OK, am fost un prost bătrân, ce să mai... Dar cine m-a ajutat din umbră, Robert?

— Nu știu.

Străinul Misterios -> Robert: <sm> Aș putea să-ți spun.

Poate, într-o bună zi.</sm>

Se părea că Winnie și Carlos nu vedeau mesajele.

— Trebuie să tragem semnalul de alarmă, interveni Miri.

Laptopul răspunse:

— Nu sunteți în siguranță, rămâneți pe loc.

Străinul Misterios --> Robert: <sm> Și eu v-aș recomanda același lucru. Dar Alfred mă calcă pe nervi.

Deci fă ce vrei, frate. </sm>

Tommie Parker se uita în spate pe unde veniseră, legănând absent spray-ul.

— Gadgeturile pe care le-am plantat în General Genomics... am crezut că eu le-am făcut. Eu, marele geniu... Alea pot fi orice... bombe, otrăvuri, vreun program de control. Iar acum suntem la capătul din nord al complexului.

Făcu un gest cu mâna înspre zidul care se zărea în întuneric dincolo de containerele cu hârtie.

— Aripa de aici dă în Valea Sorrento. Sunt câteva intrări vechi, prin care am fi putut intra, doar că investigațiile mele spuneau că alarmele ar fi mai greu de spart acolo... dar acum nu mă mai interesează dacă declanșez alarmele!

— Rămâneți pe loc, zise laptopul, sunteți înconjurați de

arme mortale.

Ceva mic și negru pluti ieșind din conul de întuneric.

— Am văzut unul din ăsta pe Calea Gilman, zise Miri făcând un pas înspre gadget. Robotul se întoarse către ea. Se auzi un clinchet mecanic ca și cum cineva ar fi ridicat piedica unui pistol.

— Miri... o luă Robert de mână.

Tommie venea pe partea cealaltă și robotul se îndreptă spre el. Parker se opri la câțiva metri de arătare, ceva din vechea impertinență păru că reînviase.

— Pariu că nu e altceva decât un robot din ăla de rețea care șuntează nodurile și trece datele pe sub radar. Nu e mare lucru de capul lui când e de unul singur.

— Sunt sute în cameră, zise laptopul, nu ne forțați să facem uz de ei.

Miri scăpă din brațele lui Robert.

— N-am văzut alții, zise, apropiindu-se de robot.

Străinul Misterios --> Robert: <sm> Nu e decât unul,
dar... </sm>

Deodată se petrecură mai multe lucruri în același timp: Robert o trase pe Miri în spatele lui. Tommie făcu un pas în față și atacă robotul, întinzând mâna cu spray-ul în față, ca un scrimer. Mașinăria sări în sus ca arcul de la o capcană de șoareci. Tommie scoase un țipăt și căzu în față.

Robert alergă spre robot și prinse... o bulă de aer întărită. Lipiciul întărit era aproape invizibil, dar funcționa ca o barieră de protecție. Robert învârti mingea în mâini, poate-poate găsea vreun punct în care să... A-ha! Dădu cu ea de podeaua de beton. Și încă o dată. Până o făcu bucățele, fiecare din ele învelite în câte o bulă de lipici. Din ele veneau zgomote slabe de mecanisme care încearcă să se elibereze. Apoi Miri și Carlos începură să strivească sub picioare ce mai rămăsese din robot. Ieșeau scântei și Robert simți cum i se face părul măciucă.

În cele din urmă, nu mai rămaseră decât câteva bucățele de fier, suspendate în spuma invizibilă.

Singurul sunet din cameră era respirația greoaie a lui Tommie. Winnie îl întoarse pe o parte. Fața lui Tommie era

albăstruie și gura îi era crispată într-o grimasă de durere.

— Ce s-a întâmplat, Tommie?

— Tâmpitul... zise arcuindu-și spatele... mi-a ars... stimulatorul cardiac...

Carlos se lăasă în genunchi și puse mâna pe umărul lui Tommie:

— *Women shă sî le nage jtqtren*. Am distrus robotul, domnule profesor.

Tommie mormăi mulțumit, legănându-se înainte și înapoi de durere.

— Te scoatem imediat de aici, Tommie, zise Blount.

Se uită către Robert:

— Jocul s-a încheiat.

Străinul Misterios --> Robert: <sm> Au# la naiba, Parker era un tip atât de interesant! OK, eu vă ajut să-l scoateți. Și, dacă mă ajutați și voi după aia, încă mai pot să-mi îndeplinesc promisiunea. Ce zici? </sm>

Robert se uită printre literele verzui și dădu din cap către Winston Blount.

— S-a încheiat.

Tommie încă se răsucea de durere. Printre spasme, reuși să îngaime.

— Cardul... în buzunar.

Străinul Misterios --> Robert: <sm> Ah. Și ca prin minune, print. I-o scamatorie numai de mine știută, vechitura de card chiar va funcționa! Cadoul meu pentru Alfred! </sm>

Vocea din laptop - Alfred? - era tăcută.

Carlos se uită în jos, unde era pus laptopul pe podea.

— Ar trebui să-l distrugem, este ochiul dușmanului.

Miri se apropie de computerul antic:

— Cred că, dacă scoatem firul de acolo, scăpăm de omul rău.

— Dap... scoate-l!

Străinul Misterios --> Robert: <sm> Hei, stai! Eu pe unde crezi că vin? Și ce dacă Alfred vă vede? Aveți nevoie de mine acum. Dacă mă lăsați pe afară, fir-ar să fie, atunci n-am altă soluție decât să </sm>

Miri luă laptopul de jos și-l întoarse pe o rână. Se uită câteva secunde peste conectorii fizici cu care nu era obișnuită, apoi se aplecă și...

Străinul Misterios --> Robert: <sm> O urăsc pe Miri.
</sm>

...deconectă firul optic.

Pentru moment, se uitară unii la alții zâmbind ca proștii. Tommie reuși să râdă încet.

— Suntem... de capul nostru.

Respiră din greu câteva secunde.

— Trebuie să mă cărați în spate, băieți... n-aveți încotro. Vă... arăt ieșirea.

Winnie se uită la Tommie.

— Te scoatem de aici, Tommie, nu-ți face griji.

Puse un braț pe sub umerii lui Parker, apoi celălalt pe sub genunchi și îl ridică de la pământ. Parker nu cântărea mult, dar Blount abia se putea ține pe picioare sub greutate.

Robert întinse mâinile.

— Pot să-l duc eu, Winnie.

Blount se încruntă la el și Robert tăcu mâlc. Dar lui Winnie îi alunecară mâinile și era cât pe ce să dea cu Tommie de pământ.

— Mă descurc, lăsați-mă!

Miri dădu fuga prin spatele lui Blount și își băgă mâinile sub umărul stâng al lui Tommie. Winnie nu zise nimic; probabil pentru că nu-i ceruse voie. Robert îl apucă de picioare și o luă încet de-a lungul zidului. Carlos venea din urmă, cărând cutterul și celelalte scule de care ar putea avea nevoie.

Nicio surpriză nu se mai ivi pe drum sau, în fine, nimic vizibil... Cutiuța de la cureaua lui Robert nu arăta decât utilitățile din interiorul peșterii.

Respirația lui Tommie deveni din ce în ce mai anevoioasă. La fiecare pas, se zvârcolea de durere în brațele lor.

— Încă vreo sută de metri mai încolo...

Avu un spasm, apoi se lăsă moale.

— Tommie? întrebă Winston șovăitor, încetinind pasul.

— Mergeți... mergeți...

După câteva clipe.

— Deci protestul nostru cu Biblionetul a fost... o cacealma de la bun început, nu?

— Nu știu ce să zic, Tommie. Știam că e o prostie, dar mi s-a părut că merită.

Se uită către Robert și continuă:

— Am crezut că în felul ăsta voi obține ceva ce îmi doream de multă vreme.

— Și eu la fel, se auzi vocea lui Carlos, stinsă. În cele din urmă, Sharif ăsta ne-a avut pe toți la mână, este?

— În afară de Tommie.

Miri își plimba privirile de la unul la celălalt fără să scoată o vorbă, dar cu ochii mari de uimire. În fond, fata își câștigase dreptul să asiste la discuție.

— Ia zi, Winston, ție ce ți-a promis?

— Da, că eu oi fi prost să-ți spun, zise Winnie rânjind răutăcios la Robert.

Ezită, apoi grimasa i se transformă într-un zâmbet viclean.

— Dar pariu că știu pentru ce ți-ai vândut tu sufletul diavolului, Gu.

Când Robert nu răspunse nimic, zâmbetul i se lăți și continuă:

— Ai încercat să te ferești, de fiecare dată când ne-am întâlnit la Bibliotecă erai în banca ta, nu te-ai sinchisit să faci mișto de mine. La început am crezut că îmi pregăteai vreuna din loviturile tale. După ce am aflat că ești în gașcă cu Sharif, am crezut că poate tu ești în spatele lui. Dar pe urmă am început să bănuiesc adevărul. Ți-ai pierdut instinctul criminal, flerul, talentul de a dibui în interiorul celorlalți punctele sensibile, unde-i doare cel mai tare, ca apoi să-i poți lovi. Ți-ai pierdut răutatea, este, Robert?

Robert își lăsă capul în jos și răspunse încet, fără nicio urmă de resentiment, aproape ca un oftat.

— Da.

— Și probabil nici poezii nu mai poți scrie.

— Poezia o vreau înapoi, Winnie.

— Aha.

Tommie se mișcă încercând să respire.

— Tăceți din gură... ieșirea dinspre nord e undeva... pe aici.

Continuare în liniște, căutând cu ochii vreun semn pe zidul gol.

Acum, uitându-se împrejur, Robert observă altceva. Nu mai erau litere verzui în câmpul vizual, doar o iconiță care clipea - avea un e-mail nou. Un ultim mesaj înainte ca Miri să taie legătura. Aproape fără să se gândească, își eliberă o mână și apăsă pe butonul de la centură.

Un pdf! Nu mai văzuse unul de pe vremea când preda. Paginile plutiră în aer. Criticul din el nu se putu abține să nu scaneze în josul paginii pentru greșeli. Cuprinsul era impecabil formatat, fără nicio greșeală gramaticală (dacă ignori contextul). Subcapitolele, însă, erau o amestecătură de gafe gramaticale și sintactice. Arătau ca și cum ar fi fost puse cap la cap de un grup de semianalfabeți într-o mare, mare grabă.

Dar instrucțiunile erau... importante:

În timp ce vă descurcați fără mine sau

Cum să supraviețuiești și să te îmbogățești în următoarele treizeci de minute de Prietenul tău bun,
Străinul enigmatic

Dedicație:

Pentru tăntălăii din gașca voastră care mi-au tăiat legătura. Acum Alfred nu mai poate să vă vadă, dar nici eu, de asemenea. De aceea, îmi calc pe inimă și pe principii, să vă trimit biții de mai jos înainte să taie Miri conexiunea.

Sumar executiv

[lipsă]

Cuprins:

Introducere pag. Iv

Cum să folosim acest document

Capitolul 1 - Salvarea lui Tommie Parker.. Pag. 1

Ușa din spate a laboratorului lui Huertas

Cardul care nu ar trebui să meargă, dar merge!

Capitolul 2 - Armurile voastre portabile.. Pag. 3

Nu chiar *made în Paraguay*, din păcate pentru voi

Gazul - deja v-am povestit despre el

Cum să ai și să nu ai încredere în sculele astea

Capitolul 3 - Ce plănuiește Alfred pag. 5

De ce nu trebuie să vrei voi cu niciun chip ca lui

Alfred să-i iasă răbdarea

*Modelul animal - sau cum să stăpânești lumea începând
cu musculițele de oțet*

**De ce nu-l puteți opri sunând la Poliție Dacă nu mă
crezi, arată-i documentul lui Miri!**

Capitolul 4 - Ce puteți face să ieșiți din belea pag. 13

**Hartă a domeniului Huertas Hartă a laboratoarelor
General Genomics.**

**Alfred deține controlul în teritoriu și în rețea - dar
și eu sunt tot acolo**

**Cum să vă întoarceți în laboratoarele MEog Ce
puteți face să-l învingeți pe Alfred**

Fiți oștenii mei în această bătălie glorioasă!

Capitolul 5 - Ce aveți voi de câștigat? ... pag. 21

Promisiuni făcute și promisiuni îndeplinite

Cu ajutorul vostru, încă vă mai pot ajuta!

Anexa A pag. 23

**Chestii care îi impresionează pe ăia de la
Ministerul Apărării și care vă vor face viața mai
ușoară după ce vă bagă la zdup**

Anexa B pag. 117

**De ce ar trebui Marele Tiranozaur să fie patronul și
mascota Bibliotecii**

Robert se uită la Miri, care se chinuia să-i sprijine
umărul lui Tommie. Pentru moment, toate hobby-urile ei
tocilărești păreau date uitării. *Dar avem nevoie mai mult
ca niciodată de un tocilar.*

Robert --> Miri: <file type= 'pdf7> Și îi transferă
fișierul de la Străin.

Tommie își dădu întreaga silință să numere pașii lui
Winnie. Dar erau tot felul de lucruri care îi distrăgeau

atenția. Concertul rock care era în toi în pieptul lui Tommie și fiecare bătaie de tobă îi trimitea săgeți de foc prin umeri și prin mâini. Nu era un atac de cord propriu-zis, doar stimulatorul său cardiac funcționând haotic. În ultimii ani, Tommie nu îi invidiasse pe cei pentru care medicina modernă făcuse miracole. Și ce dacă sistemul lui cardiovascular se duce de râpă, stimulatorul lui cardiac avea să-l țină în priză până când aveau să descopere medicamentul care să-i facă nemuritori. Doar că acum planurile lui se duceau naibii. *Numără pașii! Numără pașii!*

Erau intervale de câteva secunde când durerea înceta și inima îi bătea cu putere în piept. Pentru câteva clipe gândurile îi redeveneau limpezi, după care își pierdea cunoștința... încă îl mai cărau pe brațe, dar îl zdruncinau de parcă mergeau pe bolovani. Bătrânul Robert tot schimba mâinile, de parcă avea treabă cu cutia de la centură.

— OK. Stop, le șopti obosit.

Ar fi trebuit să le ordone pe o voce hotărâtă, dar nu putu scoate decât un murmur. Îi auziră. Și se trezi așezat pe jos, pe podeaua rece. Vocea lui Winnie se auzi de undeva de foarte sus.

— Deci unde-i ușa? ... O văd!

Winston moșmondea ceva cu cardul. O ușă mare glisă într-o parte și văzu un perete de lumină difuză, poate cerul înstelat. Simți o briză răcoroasă mângâindu-i obrazul. Mașinile de pe autostradă se auzeau în depărtare.

— Nicio alarmă, zise Winston.

— Poate... alarme silențioase? reuși să îngaime. Această ieșire părise o adevărată capcană de șoareci în planul original.

Silueta lui Winston se contura pe cerul nopții. Bătea tastatura.

— Sun la Salvare, Tommie.

Acum vorbea cu altcineva pe care Tommie nu-l putea auzi, îi explică despre un bărbat cu atac de cord.

— Sunt pe drum, Tommie! Vor dosarul tău medical.

Concertul de rock reîncepuse și mai în forță.

— Pariu... dosarul... e ars.

Se întoarce cu fața în jos. Avea lucruri mai importante de făcut acum.

— Spune-le despre laboratoare, Win!

— I-am informat eu, tocmai am sunat la Poliție.

Era nepoata lui Robert. Picioarele ei erau exact lângă capul lui Tommie. Apoi se îndepărtă, deveni o altă umbră, la fel ca Winston. Se întorcea când într-o parte, când în alta, cum fac copiii din ziua de azi când se joacă pe purtabile.

— Ceva nu e în regulă, zise ea după câteva minute.

— Ai auzit ce-a spus omul. Că trimite o mașină. Trebuie doar să stăm calmi câteva momente.

Winnie părea îngrijorat. Stimulatorul lui Tommie se pregătea pentru un nou atac. OK, Tommie îl lăasă să-și facă damblaua, sperând că, dacă nu îi crăpa inima între timp, durerea avea să-l lase în câteva secunde.

Cuvintele fetei pluteau în aer.

— ... e o urgență. Ar trebui să trimită un elicopter. Și rețeaua e bușită. Nu-mi pot contacta., prietenii, nici măcar mesaje. Cred că cineva a atacat nodurile locale și...

Tommie se răsuci de pe o parte pe alta, durerea înecând restul propoziției. Cineva îl ținea de după umeri. Carlos?

— Totul va fi bine, domnule profesor.

Apoi i se adresă lui Miri:

— Și eu am probleme cu rețeaua, dar mesajul de eroare are sens. Cred că acțiunea de la Bibliotecă deja consumă prea multe resurse.

— Atât de mult trafic de nici messengerul nu merge? întrebă fetița iritată.

— Dar rețeaua de pe autostradă? întrebă Robert.

Umbra fetei făcu dansul bizar de mai devreme.

— Nu pot vedea rețeaua de aici. Tăcu o clipă, apoi continuă: Suntem la mâna Omului rău. Uitați-vă ce scrie în pdf.

— O să vină o mașină! se auzi iar Winnie. Dacă nu vin în cinci minute, îl... îl cărăm pe Tommie în spate până jos.

Inima lui Tommie se oprise. Nu, își reveni, în modul

„fluture”. Avea câteva minute de conștiență. Probabil copila avea dreptate, dar el nu avea să coboare dealul nici mort. Ceilalți trebuiau să plece, să ajungă la loc sigur și să tragă semnalul de alarmă. Sau ar trebui să se întoarcă în laborator și să atace dușmanul prin surprindere. Întunericul creștea în el. În câteva secunde, pentru el nu avea să mai conteze în ce parte o luau. Doar că prietenii lui erau prea proști ca să-l lase acolo. Poate ar putea scăpa măcar de unii dintre ei.

Ascultați ce vă zic! dar cuvintele îi ieșiră ca un suspin:

— Băieți... spargeți gașca. Și întunericul îl învăluie.

ATACUL DE REVOCARE

Xiu Xiang se uită pe geamul mașinii la dealurile întunecate din zare.

— Mă simt inutilă, Lena.

— *Tu* te simți inutilă? răspunse Lena foindu-se nervoasă în scaunul ei cu roțile.

Planul lor fusese să meargă pe urmele lui Robert, oriunde avea să se arate. În această seară, ele aveau să fie *la fața locului* și nimeni nu le va putea da la o parte! Dar ghinion, toată acțiunea se întâmpla în altă parte. Nici măcar mașina pe care o aveau nu părea foarte cooperantă, acționând după „regulile noilor evenimente” în toate zonele din apropierea Universității. Se străduiau să meargă cât mai încet, dar, în următoarele treizeci de secunde, avea să ajungă la capătul dinspre sud al campusului, punct în care, indiferent de cât de tare și insistent rugau mașina să meargă înainte, aveau să o ia la stânga în intersecție, ocolind dealul, și să revină pe strada principală, departe de lumea dezlănțuită. Apoi, dacă voiau, o puteau lua pe autostradă, să se întoarcă și să revină în același punct.

Xiu se uită înspre deal. Și nu văzu nimic.

— Am exersat degeaba, că tot nu pot vedea ca lumea cu lentilele de contact.

— De fapt, nici nu e nimic de văzut, zise Lena. Dealul ăsta trebuie să fie cel mai plictisitor loc din lume.

Cerul mai era încă luminos, accentuând contururile dealurilor din jur și norișorii adunați înspre vest; în jurul Bibliotecii, nebunia încă era în floare. Cu câteva minute în urmă, Lena îi arătase lui Xiu câteva imagini de acolo.

Sărbătoare, revoltă, ce-o fi fost, statisticile de audiență erau impresionante. Nu că Xiu ar fi văzut ceva.

OK, mă dau bătuta. Se aplecă și băgă mâna în rucsacul de sub scaunul ei. Înăuntru se aflau proiectele ei de la ora

de comerț. Le luase fiindcă se gândise că-i vor fi de folos. Cum? Încă nu știa, dar gadgeturile erau o dovadă că X. Xiang încă mai era în stare să facă ceva cu mâna ei. Scoase computerul care arăta ca o foaie de hârtie, se lăsă pe spate și începu să navigheze. Ce rușine să folosească asemenea vechitură, dar era prea nervoasă pentru Epiphany.

— Avem semnal audio de la Juan! strigă Lena dintr-odată.

Vocea băiatului abia se auzea:

— Încă suntem în Clădirea Pilchner, îl așteptăm pe bunicul lui Miri să iasă de la subsol.

Vocea lui Miri se auzi de undeva de lângă el:

— Nu fac nimic acolo!

— Juan, dă-mi-o pe Miri, zise Lena.

Xiu le ascultă vorbind pentru o clipă. Nu aveau semnal video și purtabilul lui Miri dădea eroare 3030. (Xiu căută ce înseamnă „3030”: blocarea sistemului din cauza licenței). Între timp, Juan mai scotea câte o vorbă din când în când.

— Trebuie să închid, zise Juan și încheie sesiunea.

Lena tăcu o vreme, cu ochii pe geam, urmărind peisajul bine cunoscut pe lângă care treceau cu mașina.

— Vreau să stau de vorbă cu copiii. Trebuie luați la întrebări! ... Crezi că nu erau ei?

— Juan e un băiat grijuliu, ar fi aproape imposibil pentru cineva să îi falsifice licența pe Epiphany-ul lui...

— Și din câte mi-am dat seama, erau vocile lor, izbucni Lena enervată, dar să vorbească în șoaptă și să nu spună nimic decât că totul e OK...!

Ceva era ciudat. Dacă puștii se fereau de cineva și nici rețeaua nu funcționa cum trebuie, de ce nu au folosit messengerul? Poate cineva încerca să tragă pe sfoară două doamne onorabile. De fapt, *cu computerul lui Juan, și eu aș putea aranja o sesiune din asta!* Se uită spre Lena:

— Cred că ar trebui să anunțăm pușcașii marini.

Bob și Alice.

— Da, dar dacă e o urgență nu prea gravă, ne putem descurca și noi două. Dacă e o urgență serioasă... s-ar

putea să facă ceva foarte neplăcut.

Lena fredonă, nervoasă, câteva note dintr-o melodie.

— Și Miri a spus că totul este în regulă. Foarte în regulă...

— Poate ar trebui să sunăm la Poliție.

— Ha, în ziua de astăzi nu trebuie să suni la Poliție, vin ei peste tine.

Lena privea dealurile, acoperindu-și gura cu o mână tremurândă. În ultimele luni, Lena Gu fusese un adevărat suport pentru toată lumea. Ce s-ar întâmpla dacă amândouă ne-am pierde cu firea? gândi Xiu. Ei, aceasta chiar era o idee proastă. Ce să spună să o încurajeze?

— Hm, ex-ul tău „nu face nimic” de aproape jumătate de oră. Nu crezi că e cam mult?

Lena își lăsă capul în jos, vorbind în șoaptă, aproape ca pentru sine.

— Ah, Robert, te-ai băgat într-o mare încurcătură, nu-i așa?

Apoi se uită pe geam înainte.

— Îi mai dăm lui Miri cinci minute, apoi sunăm la Poliție.

— OK.

Merseră mai departe de-a lungul văii, destul de încet, încât să poată deschide geamurile și să scoată capul afară. Din munți venea un miros de rășină. În stânga se vedea autostrada, în dreapta, dealurile cu contururile profilându-se pe cerul violet. Xiang se uită prin rețeaua locală, comutând între vederea reală și cea virtuală.

Automobilul lor începu iar să accelereze. O voce plăcută de bărbat se auzi în difuzoare:

— Această porțiune din Valley Bottom Drive este închisă pentru reparații, puteți reveni mâine după ora zece dimineața.

— Ce face? Acum nici măcar nu ne mai putem învârti în cerc! Xiu, trebuie să existe și o altă cale.

Xiu scutură din cap. Era ultima lor cursă în zonă în seara asta. Chiar Xiu crease programul de securitate al mașinii. Funcționa atât de bine, evita străzile periculoase, asigura internet fără probleme, doar că acum se întorsese

împotriva ei... Se aplecă iar la rucsacul cu gadgeturi lăsat la picioare, petrecuse un semestru întreg muncind la ele, visând la cum vor funcționa cândva.

Poate...

— Xiu! Uite o mașină sus pe deal! zise Lena arătând cu degetul.

Xiu se aplecă înspre Lena și se uită pe geam. Văzu două lumini care chiar în acel moment se îndepărtau de ele.

— Arată ca o mașină manuală.

Sau poate era o mașină automată, dar mergea pe o stradă pe care n-ar avea ce căuta.

— Poate că e de la Direcția de drumuri.

Lena făcu o pauză și o hartă apăru pe foaia lui Xiu, care indica strada pe care ele nu putuseră intra. Șoseaua ducea la intrarea veche de la laboratoarele Huertas. Luminile se întoarseră iar spre ele, apoi dispărură în spatele unui dâmb. Computerul lui Xiu nici măcar nu arăta poziția mașinii respective pe hartă.

— Ce fac indivizii ăia acolo? întrebă Lena.

Mașina lor ajunsese aproape de intersecție.

— Mașină! zise Lena. Ia-o la dreapta!

— Îmi pare rău, la dreapta nu este nicio stradă. Singura stradă legală este la stânga.

— La dreapta! La dreapta!

— Îmi pare rău. Vom ajunge într-o zonă sigură în mai puțin de cinci minute. Vă rog să-mi dați destinația.

Xiu putea să bage mâna în foc că tipii care le trimiseseră mașina credeau acum că au de-a face cu un client în stare de ebrietate. Dacă nu le venea o idee între timp, vehiculul avea să le ducă înapoi tocmai la Capătul curcubeului.

Lena pufni, enervată.

— Suntem atât de aproape! Ia stai! Un ping de răspuns! De pe computerul lui Thomas Parker. Sunt chiar acolo pe deal!

Apoi începu să țipe la mașină:

— Alo, mașină! Vreau să vorbesc cu un supraveghetor... adică cu o persoană reală!

— Desigur, așteptați douăzeci de secunde.

În douăzeci de secunde deja vor fi trecut de intersecție.

Lena Gu se făcu și mai mică în scaunul ei cu roțile. Privirea i se plimba de la vârful dealului la intersecția care se apropia și înapoi pe deal.

— Trebuie să-i opresc, Xiu. Pun pariu că ne-ar putea spune ce se întâmplă acolo.

— Și ai risca să te vadă Știm-noi-cine?

— Aș sta undeva ascunsă.

Dar problema era cum să ajungă până acolo. Intersecția era în fața lor la câțiva metri, în zece secunde făceau stânga și nu mai era cale de întoarcere.

Sau... poate încă nu. Xiu își ridică rucsacul pe scaunul de lângă ea. Scoase tubul curbat și cutia cu pilitură de diamant. Modificase primul proiect de la ora de comerț, încât nu mai semăna cu tava de transport de la care pornise. Acest nou prototip fusese pus la punct după episodul cu Robert Gu și servea mai bine în scopuri distructive decât proiectul inițial. Câteodată trebuie să le mai arăți mașinilor cine e șeful.

Îngenunche pe scaunul din față și înfipse capătul cutterului în bord. Din experiența cu Robert Gu, știa la ce să se aștepte. Hopa!

— Lena, apleacă-te în jos!

Lena se uită la tubul din mâinile lui Xiu.

— Bravo! exclamă ea râzând în timp ce încerca să se facă una cu scaunul.

Xiu apăsă pe butonul de start - un buton real! - și în cabină răsună un huruit. Fosta ei tavă de transport, acum un accelerator în toată puterea cuvântului, vărsa în computerul de bord trei sute de mii de particule de diamant pe secundă. Reculul era destul de ușor. O pane din ele săreau înapoi, impregnându-se în tavan, dar majoritatea lor intrau direct în hardware-ul de sub bord. Învârti capătul cutterului și lărgi gaura. Băgă tubul și mai adânc.

Mașina încetini până se opri, trăgând pe dreapta la jumătate de metru de intersecție.

— Eroare de sistem. Se inițiază backup de urgență. Vă

rugăm ieșiți din mașină și așteptați echipajul de intervenție.

Portierele se deschiseră automat.

— Ha! zise Lena. Speram să rămânem blocate în mașină și tu să trebuiască să tai portierele cu laserul! râse coborând din mașină.

Xiu era mută de uimire. *Chiar am făcut eu una ca asta? Eu, Xiu Xiang fricoasa?* Lena își plimbă căruciorul până în fața mașinii și se uită la Xiu.

— Avem un deal de urcat.

Alfred Vaz avea mai multe motive să considere că misiunea era un succes. Terminase falsa investigație în laboratoarele General Genomics și le furnizase deșteptilor lui Günberk destule probe cât să-i trimită departe de afacerile lui. Și, în sfârșit, Alice Gu clacase. Cu o mare întârziere, dar mult mai spectaculos decât se așteptase Vaz; oamenii lui Keiko spusese că M.A.N.-ul era la pământ, într-un haos total. Haosul era un noroc chior venit de sus, pentru ea și Günberk, care habar nu aveau ce făcuse Alfred. În câteva minute își va transfera rezultatele investigației lui într-un loc sigur, ascuns nu doar de ochii celor doi prieteni, dar și de ochii agenților americani care sigur vor începe investigațiile.

Dar, pe urmă, lucrurile luaseră o întorsătură neplăcută. Miri Gong găsisse trepădușii. Mai întâi își pierduse un robot în laborator. Apoi și conexiunea cu trepădușii. Iar acum...

Braun —> Mitsuri, Vaz: <sm> Iepurilă a intrat în rețeaua noastră. </sm> Era o afirmație hazardată... dar, după toate aparențele, adevărată. În ultimele zece minute avuseră loc tot felul de ciudățenii: întreruperi în comunicate, erori de transmitere a pachetelor. Statisticile nu trezeau niciun motiv de îngrijorare. După care, printr-un gest teatral - tipic nebuniei Iepurelui - creatura trimisese o jumbogramă de doi megabyți direct prin rețea și prăjise fibra optică.

Braun —> Mitsuri, Vaz: <sm> Chiar înainte de a pica fibra, trepădușii locali păreau că vor s-o șteargă din loc.

Cât timp mai avem la dispoziție acum? </sm>

În aer pluteau estimările pentru „În cat timp pot trepădușii suna la Poliție?” și „În cât timp acționează Apărarea Națională?”.

Dar oamenii lui Keiko aveau o altă idee: Mitsuri --> Braun, Vaz: <sm> Pe moment, Armata - e ocupată. Dar pot să-i duc de nas, să mă dau drept Poliția locală. </sm> Asemenea mascaradă ar însemna deturnarea unei părți importante din rețeaua locală. În lumea modernă, unde rețelele erau verificate constant, o asemenea manevră ar fi la fel de subtilă ca și un atac de infanterie. Apărarea chiar era la pământ.

Pentru câteva minute, nu mai primi niciun semn de la ceilalți. Probabil Keiko era pe urmele trepădușilor, dându-se ca fiind de la Poliția Rutieră California. Alfred avea câteva chestii de făcut pe care nu avusese curaj să le încerce cât timp Alice Gong era la post. Analistii lui Günberk verificau să vadă cât de adânc intrase Iepurele în rețea. Concluziile lor erau că nu avea de ce să-și facă probleme.

Braun --> Mitsuri, Vaz: <sm> Mă întreb ce a căutat Iepurilă aici. </sm>

Existau și alte metode de a compromite o misiune decât să intri în sistemul de comunicare. Din analiza lor, Iepurele nu făcuse mare lucru, mai mult trăsese de clanțele rețelei - metaforic vorbind. Psihologii aveau și explicația lor: Iepurele era cunoscut ca având un ego imatur, copilăros. Trebuia să se dea mare cu orice ocazie, de aici și jumbograma. Dar aceste gesturi nu trebuiau luate prea în serios și nu însemnau trădarea operațiunii. În fond și la urma urmei, Iepurele încă își făcea treaba foarte bine la bătaia din fața Bibliotecii.

Unii dintre analiști aveau câteva teorii mai paranoice. Cea mai agreată era că Iepurele era China; ceea ce ar face din toate întâmplările serii un subiect de comedie: toate marile puteri vânându-se între ele. Dar mai erau și speculații de coșmar: Poate Iepurele îi dusesese de nas pe experții în IT și pe ceilalți analiști mai puțin vigilenți. Dacă

ne gândim, jumbograma fusese trimisă exact înainte ca legătura cu trepădușii să fie întreruptă. Poate domnul iepurilă era un terorist de talie mondială și, de fapt, oamenii Alianței erau trepădușii lui, instalând propriii lui viruși în laboratoare, transformând întregul stabiliment într-o mașinărie a groazei. În plus, mai era și lansatorul de rachete în zona General Genomics, care ar putea lansa arma nucleară a teroristului.

Alfred oftă. Pe termen lung, se temea de Iepure la fel ca și cei mai paranoici dintre analiști, dar, în această seară... dacă oamenii lui Braun făceau exces de zel și se uitau prea atent, puteau depista operațiunea lui Vaz ascunsă bine. Deci situația trebuia calmată.

Vaz --> Braun, Mitsuri: <sm> Sunt de acord cu analiștii în această privință. Da, Iepurele ne-a depășit așteptările cele mai rele. A intrat cu forța în rețeaua noastră. Dar nu are acces la toate informațiile și oamenii mei controlează încă transferul de date. Chiar dacă trepădușii au plecat, au plantat sculele în zona MEog, deci suntem stăpâni pe situație. </sm> Mitsuri —> Braun, Vaz: <sm> Avem control și la suprafață, nu văd nicio urmă de Iepure în zonă. Cel mai important e că </sm> <pauză/>

Deasupra grupului de analiști se aprinseseră luminile roșii de alarmă, plecând de la analiștii statisticieni din echipa Moscova-Capetown. Aceeași oameni care descoperiseră mai multe comploturi de-a lungul timpului. O sursă credibilă... și susțineau că imaginile din aripa de nord a lui Gengen erau corupte. Dar nu erau imaginile pe care le trimisese Alfred. Colegii lui descoperiseră mănăriile altcuiva.

Acum statisticienii aveau prioritate în echipa de analiză. O mie de specialiști care în urmă cu o secundă urmăriseră o mulțime de alte probleme erau, în acest moment, cu ochii pe aceleași date venite de la

General Genomics. Toate computerele și procesoarele care până acum făcuseră o miriadă de alte operații începură să coreleze datele de la senzorii din laboratoare. Era ca și cum inteligența indo-europeană ar fi fost o pisică

uriază trezită dintr-odată în stare de alertă, ascultând și urmărind orice semn din partea pradei.

Doar într-o singură zonă camerele erau offline, dar celelalte aveau imaginile alterate subtil. Inadvertențele erau împrăștiate peste întreaga arie controlată de Alianță... dar analiștii începură să confirme teoria celor de la Moscova-Capetown. O siluetă înșelătoare se deplasa rapid în zona laboratoarelor.

A-ha! Timp de o secundă se zări imaginea fetei ăleia Gu. Analiștii se repeziră pe coordonatele acelea și extraseră două seturi de zgomote de pași din liniștea aparentă. Deci domnul iepurilă avea trupe în teren.

Mitsuri --> Braun, Vaz: <sm> Nenorocitul acela de urecheat. Nu ne putem descotorosi de el. Îl dai afară pe ușă, el intră pe geam, îl arunci pe geam, el intră pe ușă.

</sm>

Pentru o secundă, conversația rămase în suspans. Apoi:

Braun --> Mitsuri, Vaz: <sm> Eu pot să-l opresc. Pot să închid Credit Suisse.</sm>

Altă pauză. Lungă. Da. Descoperirea lui Günberk - autoritatea primară de certificare a Iepurelui. Orice operațiune tehnică, în lumea modernă, de la pilotarea celui mai mare avion până la transferul datelor dintr-o partiție în alta a computerului, se reducea la schimbul de certificate de încredere, prin impunerea Legii pentru Protejarea mediului virtual. Și deasupra tuturor acțiunilor Iepurelui, prin bilioane de căi necunoscute, se ajungea la o singură sursă, care era Autoritatea de certificare Credit Suisse. Revocarea acestei autorități l-ar dezarma pe Iepure. Ar fi ca și cum i-ai distruge unui individ calea de a-și accesa propriul dosar personal, nelăsându-i nimic altceva decât ce avea în tărtăcuță (asta dacă nu cumva Iepurele era inteligență artificială, caz în care nu ar mai rămâne nimic din el). Dar pagubele colaterale ar fi imense. Închiderea unei autorități de certificare renumite era o armă metaforică de distrugere în masă. Iar acum, părea să fie singura lor soluție.

Braun ~> Mitsuri, Vaz: <sm> Iepurilă trebuie oprit cu

orice preț... deja am început pregătirile. Credit Suisse va începe revocarea globală a certificatelor în cincisprezece secunde. Mitsuri —> Braun, Vaz: *îmi pare rău,*

Gunberk

În următoarea jumătate de oră, zece la sută din sistemul de încredere va pica în haos. Efectele se vor face simțite peste tot în lume. Indiferent care avea să fie evoluția și finalul misiunii, pentru Günberk Braun această greșală însemna sfârșitul carierei sale.

Un alt gen de eșec îl amenința și pe Alfred Vaz. Una din năzuințele arzătoare ale lui fusese să-i închidă gura Iepurelui, dar acum *nu e momentul oportun!* Alfred se uită iar peste imaginile din General Genomics. Doborârea Iepurelui însemna eliminarea tuturor timpilor morți din schemă. *Și am nevoie de timp ca să-mi acopăr urmele.* Era nevoie să ia măsuri de urgență: introducerea a încă două echipe secrete online. Una va folosi capcana cu musculițele de oțet ca să-l anihileze pe Iepure. Cealaltă echipă va distruge laboratorul din interiorul laboratorului la care Alfred lucrase ani buni. Dar mai aveau o misiune, aceea de a trimite comoara cea mai de preț a laboratorului său prin lansatorul UP/Ex.

Pentru Alfred Vaz, mai era posibilă o cale de ieșire.

Cel mai bătrân Gu și cel mai tânăr Gu se îndreptau spre ieșirea din sud a cavernei Huertas. În spatele lor, containerele cu hârtie și intrarea din nord erau cufundate în întuneric. Conul de lumină constant deasupra lor nu bătea decât pe o rază de cinci metri.

— Cât mai avem până intrăm pe teritoriul dușmanului? întrebă Robert.

Miri își duse un deget la buze. Gesticulă și literele plutiră în câmpul lui vizual.

Miri --> Robert: Pdf-ul tău spune că Omul rău nu controlează decât o mică parte din laboratoarele de la Gengen. Dar ne pot auzi peste tot, deci vorbim numai în scris.

Robert bâjbâi după cutia de la curea. Tastatura era OK, dar tastatul mergea greu. Toate șmecheriile pe care le învățase de la Juan erau aproape inutile fără portabil.

Robert --> Miri: <sm> OK. </sm>

Miri nu făcea aproape niciun zgomot când mergea și Robert încercă să o imite. De fapt, cu Winston și ceilalți plecați, era o liniște de mormânt în laboratoare. Poate chiar erau chiar singuri, cum spusese Străinul Misterios, feriți de ochii prietenilor și ai dușmanilor deopotrivă.

Miri probabil citea în timp ce înaintau. Primi un mesaj nou.

Miri --> Robert: <sm> Eu nu știam despre „Alfred”. </sm> Interesant că nu o interesa cine era Străinul Misterios.

Robert tastă chinuit câteva cuvinte.

Miri ~> Robert: <sm> Ce putem să facem? </sm>

Miri --> Robert: <sm> Păi, avem lista de la Deșteptul lui pește. </sm>

Gesticulă în aer și o pagină din pdf-ul Străinului îi sări în față.

Pagina 17

Ce puteți face să-i veniți de hac lui Alfred

În primul rând, nici măcar eu, prietenul vostru misterios, nu știu exact ce are Alfred de gând (dar mor de curiozitate să aflu), lată mai jos câteva ipoteze. (1) Alfred vrea să arunce în aer laboratoarele, terorism clasic. Dar nu credeți că s-a chinuit cam mult, când putea rezolva problema mult mai simplu? Ar fi o risipă crasă de mână de lucru și talent! Dacă ăsta e planul, veți fi eroii zilei, ajutoarele mele, să dezamorsăm cutiutele pe care le-ați montat cu atât elan... dar mă tem că faima voastră va fi postumă. Sincere condoleanțe!

(2) Omul vrea să saboteze unele componente ale laboratorului, poate în vreun fel care nu va fi evident pe moment, ci mult mai târziu, când se vor declanșa dezastrele. Ceea ce e la fel de prostesc ca și punctul (1).

- (3) Tipul vrea să instaleze (sau să acopere) ceva soft inteligent care să-i permită accesul sau chiar controlul asupra unor studii făcute în partea de laborator pe care tu, Robert, ai infestat-o pentru el. Ceea ce ar fi super tare, e varianta mea preferată (vezi discuția despre musculițele de oțet de la Capitolul 3). Din păcate pentru Alfred, mă îndoiesc că un asemenea elefant în mijlocul laboratorului va trece neobservat de roiurile de analiști care se vor rezezi asupra laboratoarelor curând. În acest caz, voi aveți misiunea de a pune mâna pe tot ce găsiți și Alfred încă nu a apucat să ascundă.
- (4) în cazul eșecului de la punctul (3), sau poate chiar ca plan original, Alfred vrea să profite de eforturile moșilor conspiratori și să extragă din laborator materiale interesante.

[Diagrama sistemului transport pneumotubular]

[Foto: Lansator UP/Ex]

Cu ce scop? Păi, o posibilitate ar fi banalul terorism... dar cel mai probabil într-un scop ciudat și foarte interesant. Sunt pe deplin încredințat să pot identifica țelul final, iar voi - mânuțele mele loiale - veți împiedica, fizic, la fața locului, încărcarea și expedierea datelor.

Pentru moment, suntem în beznă totală. Dar odată ce intrați în zona General Genomics, voi putea intra din nou în legătură cu voi. Fiți cu ochii în patru, nu scoateți niciun pâs și uitați-vă după mine pe cer!

Până termină Robert de citit, văzu că Miri îi scrisese și ea.

Miri ~> Robert: <sm> Tipul e un monument de modestie. </sm>

Robert zâmbi cu gura până la urechi. Apoi reciti mesajul ei a doua oară. Apoi se gândi la toate conversațiile pe care le avusese cu Sharif, la toate personalitățile lui enigmatice, Adevăratul Sharif, Străinul Sharif... sefistul Sharif. *Vai, Dumnezeu mare!*

Robert --> Miri: <sm> cât din Sharif ai fost? </sm>

Miri se uită imediat la el și pe moment toată intensitatea

trăsăturilor ei se pierdu într-un zâmbet minunat.

Miri --> Robert: <sm> Nu sunt sigură. Uneori eram toți trei amestecați. Atunci era aproape distractiv, ascultându-i pe ceilalți ce întrebări îți puneau și ce răspundeai tu. Dar

cel mai des, Deșteptul lui pește mă scotea afară și nu rămânea decât el. </sm> Robert --> Miri: <sm> Străinul Misterios </sm> Miri --> Robert: <sm> Tu chiar așa îl strigi? De ce? </sm> Robert --> Miri: <sm> da </sm>

Pentru că mi-a. Promis o minune. Dar nu scrise asta. Miri

--> Robert: <sm> Eu cred că fără noi nu face nici cât o ceapă degerată. </sm>

Erau în continuare învăluți în beznă, cu excepția conului lor de lumină, dar acum camera se îngustase. Se aflau în apropierea tunelului suspendat.

Robert --> Miri: <sm> când ajung ai tăi aici? </sm>

Practicile de spionaj erau răspândite peste tot în lume: copii care să-i pândească pe ceilalți din casă și să-i toarne securiștilor se găseau din abundență. Mult mai simplu când chiar mama și tata sunt securiști. Miri --> Robert:

<sm> Nu știu, eu n-am vorbit cu ei. </sm>

Unde e Fratele cel mare când ai nevoie de el?! Pentru o clipă, Robert nu știu ce să spună.

Robert --> Miri: <sm> De ce? </sm>

Miri se opri locului și îl străpunse cu privirea aceea încăpățânată pe care o cunoștea atât de bine.

Miri ~> Robert: <sm> Fiindcă ești bunicul meu. Știu că nu ai vrut niciodată să-mi faci vreun rău. Știam că te chinuiai mult atunci. Și că Bob se înșală în privința ta. Deci m-am gândit că, dacă te ajut pe altă cale, o să te faci bine.

Și te-ai făcut bine, nu? </sm>

Robert reuși să încuviințeze din cap. Miri se întoarse și o porni mai departe.

Miri --> Robert: <sm> Dar am greșit. Am crezut că singura noastră problemă e Deșteptul lui pește. Mă gândeam că oriunde plănuiați să intrați, vor porni imediat alarmele... și dacă eram și noi cu voi, vă ajutam. Acum Juan e </sm> Șovăi, apoi se întoarse și îl strânse cu putere de mână.

Miri —> Robert: <sm> Juan e rănit grav. </sm>

Mâna lui era în mâna lui Miri. Nu contează, oricum nu știa ce să-i scrie înapoi. Îi strânse și el mâna ca răspuns.

Miri --> Robert: <sm> Dar doamna Xiang e pe undeva pe aproape. Ea va suna după ajutor. Și domnul Blount ar trebui să sune la Poliție, între timp, trebuie să ne descurcăm noi doi aici. </sm>

Aproape fiecare propoziție scrisă de Miri era o veste nouă pentru Robert. Dacă ar fi putut vorbi sau tasta mai repede, i-ar fi pus o sută de întrebări. Juan? Xiu Xiang? Miri? Atâția prieteni, făcând atât de multe pentru a salva un prost bătrân și tovarășii lui, alți moși nătăfleți.

Pământul se arcui sub picioarele lor. Treceau iar prin tunelul aerian, înapoi în General Genomics.

28

MODEL ANIMAL?

Chiar și într-o zi mai lentă, mii de certificate erau revocate în fiecare oră. Majoritatea revocărilor erau ultima fază a unui proces complicat și neplăcut de: depistare a fraudei, executare a ordinului judecătoresc și blocare a banilor. Doar o mână din aceste revocări erau cascade scurte de tranzacții blocate, implicând un singur individ și autoritatea lui imediată de certificare, sau o companie mică și autoritatea de certificare. Poate o dată pe an avea loc o cascadă spectaculoasă, de obicei când o companie ajungea pe mâna unor creditori neîndurători și ordinul judecătoresc era expediat unei autorități de certificare de mijloc. Și mai rar, o revocare putea fi parte dintr-o acțiune militară, cum ar fi căderea Osetiei de Sud. Teoretic, protocoalele de revocare funcționau între autoritățile importante, dar, până în această noapte, nicio autoritate primară nu emisese un ordin de revocare global.

Și Credit Suisse era una din cele mai importante autorități de certificare din lume. Majoritatea afacerilor le făcea în Europa, dar certificatele emise formaseră o rețea întortocheată de o imensă complexitate pe întreaga planetă, afectând interacțiunile unor oameni care nu vorbeau nicio limbă europeană.

În această seară, toți clienții aveau să fie afectați. Revocarea certificatelor se răspândi sub formă de mesaje de „Timeout” de la autoritățile intermediare și - în cazurile urgente - sub formă de notificare directă. În Europa, avioanele și trenurile se opriră încetîșor, fără să cauzeze niciun accident sau catastrofă. Se înregistrară un miliard de mesaje de eroare și serviciile de urgență acționară - cu mai mult sau mai puțin succes.

Ministerul Apărării Naționale al Statelor Unite observă erorile de validare a certificatelor și creșterea prejudiciilor colaterale. Grupurile de analiști din Statele Unite luară

legătura cu celelalte mari puteri și se consultară, conform protocolului de urgență semnat cu ani în urmă. Ministerul Apărării din China, serviciile secrete indo-europene și Ministerul Apărării din SUA căzură de acord că aveau de a face cu un dezastru de categoria unu, care putea fi o eroare foarte gravă de software sau un atac terorist de tip nou.

În unele cercuri ale inteligenței indo-europene se știa mai bine despre ce este vorba. Chiar foarte bine.

Braun --> Mitsuri, Vaz: <sm> Deci am făcut-o. A avut vreun efect asupra lui iepurilă? </sm>

Până acum se înregistraseră puține invalidări în Universitate, doar câteva certificate în timeout.

Dar suficient ca să afecteze cursul serii: mulțimile încă nu remarcaseră nicio schimbare, dar revolta de la Bibliotecă se apropia de un final abrupt și rușinos. Chiar mai mult decât ghiciseră analiștii, Iepurele fusese în spatele evenimentelor din această seară și acum avea să dispară în neant.

În laboratoare, Iepurele fusese un intrus aproape invizibil, deci nu era ușor să confirmi absența acelei prezențe atât de discrete, dar Alfred primi avizul analiștilor:

Vaz --> Braun, Mitsuri: <sm> Mesajele de eroare încep să apară, dar nu la noi în zonă. Iepurilă încă bântuie pe aici, dar pierde din flexibilitate. </sm> Braun --> Mitsuri, Vaz: <sm> Pierde flexibilitate? La naiba, ne trebuie ceva mai mult decât atât. Cei doi agenți ai lui ce fac, unde sunt? </sm> Vaz --> Braun, Mitsuri: <sm> Au plecat din zona noastră. </sm>

Ceea ce nu era chiar adevărat, dar Alfred le dăduse ceva de făcut celor doi Gu și Iepurelui.

Acum mai am nevoie doar de câteva minute.

Iepurele era sub presiune. Întotdeauna își spusese că lucrează cel mai bine sub presiune... deși, de obicei, presiunea nu era atât de imediată, nici adversarii lui atât de puternici și serioși. În afară de câțiva analiști

neînsemnați, Iepurele nu cunoștea pe nimeni din partea indo-europeană care să râdă la vreo poantă.

Iepurele urmărea mai multe camere de luat vederi în porțiunea de laborator pe care Alfred o luase în stăpânire. Oamenii lui tocmai intraseră în zona respectivă în urmă cu câteva minute; poate de aceea se panicase dușmanul atât de tare încât să declanșeze atacul revocărilor. O parte (mică și în continuă scădere) din mintea lui era absorbită de minunatul spectacol de la Bibliotecă. Scoase un oftat. Alfred & Co n-ar fi ghicit niciodată legăturile lui cu Jurasicii și pe de altă parte... Cine ar fi crezut că-i vor descoperi slăbiciunea pentru Credit Suisse? Sau că Uniunea Europeană are asemenea putere asupra unei autorități de certificare dintr-o țară suverană? ... Sau că propriul lui spațiu de manevră nu era atât de larg pe cât crezuse până acum câteva minute?

Iepurele mai avea și alte autorități de certificare, dar niciuna atât de puternică precum Credit Suisse. Celelalte certificate îi mai asigurau câteva minute. Când nu mai funcționau, avea programe legale care postau apeluri împotriva revocărilor distructive.

Între timp, se concentra pe ghicitoarea pe care i-o furnizase Vaz: Ce avea Alfred de gând? Distrugere în masă? Furt intelectual? Iepurele începu să se înfurie. Se mulțumise doar să tragă cu ochiul la operațiunea secretă a lui Alfred. Dar acum, hei, acum avea de gând să-i fure tot. Începând cu gâzele de oțet. Urecheatul se întoarce spre ajutoarele lui.

Robert își amintea zona aceasta, erau înapoi în inima ținutului General Genomics, cu rânduri nesfârșite de dulapuri metalice, pădurea de cristale care le conecta între ele și tuburile pneumatice. De deasupra se auzeau zgomote parcă cineva ar fi strivit cutii de carton.

Pdf-ul Străinului avea explicații pentru abrevierile printate pe laturile dulapurilor: Dros MEog.

Robert --> Miri <sm> Musculițe de oțet? </sm>

Aici era locul în care montase aproape o treime din

cutiile pe care le avuseseră cu ei, după ce se cățăraseră peste și între dulapuri.

Robert --> Miri <sm> Da. Ai citit ce scrie Deșteptul lui pește despre ele? Eu nu cred ce spune el acolo </sm>

— Hei, fratele meu!

Apăruse Străinul Misterios, cunoscut și ca Deșteptul lui Pește. Fața îi era deja un verde fosforescent, care strălucea în întunericul încăperii. Fața era a lui Sharif, dar zâmbetul lătit până la urechi era inuman.

— Vorbiți nestingheriți, Alfred deja ne-a depistat aici în urmă cu câteva minute.

Străinul se uită de jur împrejur, ca și cum s-ar fi așteptat să zărească pe undeva dușmanul.

— Deci pe mine acum mă doare-n cot dacă vă aude pe voi. Sau pe mine! Ce mai poți să-mi faci, Alfred? Îmi închizi gura, dar mai rezist încă un minut, două. Ah, bănuiesc că ai putea să-ți închizi tu manevrele aici și atunci m-ai închide și pe mine.

Se uită înapoi la Robert și Miri și continuă pe o voce joasă.

— Dacă mă închide, înseamnă că e chiar disperat. Dar n-o să-l ajute cu nimic, fiindcă voi încă aveți pdf-ul de la mine. Voi încă veți fi aici să-i distrugeți planurile subversive.

Străinul le făcu semn cu mâna să-l urmeze.

— Ați ajuns până la paragraful unde explicam ce se petrece aici?

Arată înspre dulapuri.

— Biologie moleculară cognitivă. MEog. Oamenii lui Alfred au creat modelul animal ideal pentru cercetarea lor.

— Musculițele de oțet? întrebă Robert.

— Eu nu cred o iotă, zise Miri. Musculițele nu gândesc, ce puteți tu sau „Alfred” să faceți cu ele?

Străinul scoase un hohot de râs disprețuitor și Robert observă că Miri se întorsese imediat spre el, sfidător. Hm, poate ea se descurca mai bine cu acest manipulator decât Robert. La urmei urmei, Miri nu avea nevoie disperată de ajutorul lui.

— Ah, Miri, tu citești, dar nu înțelegi nimic. Dacă ai avea acum acces la o rețea mai mare și câteva sute de ore în care să studiezi problema, poate ți-ai face o idee că biologia moleculară depinde mai mult de analiză și studierea datelor decât de clasa din care face parte organismul studiat. În aceste *Drosophila melanogaster alfredii* - așa se cheamă, Alfred? - avem căile metabolice care stau la baza cogniției animale.

Același lucru scria și în pdf. Se întoarseră după un colț și văzură de unde veneau sunetele.

— Voilă, musculițele lui Alfred, acum împachetate frumos în insectare pentru a fi expediate.

Chipul și corpul Străinului semănau din ce în ce mai puțin cu Shariful original.

— Trebuie să mărturisesc - eu știu ce sunt aceste insectuțe, dar nu știu ce are Alfred de gând cu ele. Desigur, există o grămadă de boli minunate - boli cognitive? - care pot rezulta din aceste studii. Sau poate vrea s-o ia înaintea producătorilor de droguri recreaționale! Sau poate e pasionat de manipulare în masă. Însă, ce știu eu este că...

Cofrajele cu musculițe erau pliate pe o masă imensă, apoi introduse în niște cilindri pentru transport care apoi se rostogoleau de-a lungul mesei, trecând prin corpul lipsit de consistență al Străinului. După câteva secunde în care nu băgă de seamă ce se întâmplă, sări „speriat” într-o parte.

— Însă ce știu eu este că încearcă să le expedieze undeva, să le scoată de aici.

— Sau așa crezi tu.

— Ei, domnișoara Miri, crede-mă. L-ai *cunoscut* pe Alfred. El e nenea care a încercat să-l omoare pe Juan Orozco. Tipul e un nebun din ăla malefic. Verifică etichetele de pe pachete dacă nu ai încredere în ce spun eu.

Da. Etichetele UP/Ex cu destinațiile încryptate. Primul cilindru alunecă de pe masă în cel mai apropiat tub pneumatic.

Acum Străinul ȋopăia panicat de pe un picior pe altul:

— Voi sunteți singurii care puteți salva umanitatea! Aruncați cilindrele în tăvile de jos, nu-l lăsați pe Alfred să câștige!

Miri păru convinsă, se repezi la masă, scoase pachetul din tub și îl aruncă înspre Robert. El îl prinse, apoi și pe următorul și pe următorul, până avea brațele pline de cilindre cu musculițe de oțet. Norocul lui că pachetele erau ușoare. Imaginea Străinului rămase blocată pentru o secundă, apoi reveni, animat.

— Bravo, excelent lucrat!

Făcu un semn cu mâna spre ziduri.

— Ai văzut, Alfred? Nu e bine să te pui cu iepurilă! *iepurilă*? Creatura se întoarse înapoi cu fața spre ei, și chiar semăna cu un iepure.

— Am câștigat! Ăăă... am salvat omenirea!

Imaginea începuse să se încline într-o parte.

— Fir-ai tu să fii, Alfred! Mă închide bucățică cu bucățică. Poate ar trebui să ies din scenă teatral, murind!

Și se învârti scoțând gemete jalnice, în timp ce corpul i se dezintegra. Stătu o vreme nemișcat, apoi se întoarse către Robert, care încă mai ținea pachete în brațe.

— Ah, nu lăsa cilindrele să iasă de aici netratate. Pune-le în tăvile de dedesubt.

Robert nu se mișcă.

— Vorbesc serios, zise Străinul pe un ton devenit dintr-odată foarte serios. Dacă insectele conțin viruși, sunteți în punctul zero. Tăvile de jos trimit pachetele spre un incinerator.

Miri dădu din cap.

— Nu, prin tăvile de jos se ajunge tot la lansatorul UP/Ex.

— Uită-te pe harta pe care v-am dat-o, prostuțo. Harta.

— M-am uitat pe harta *mea*, pe care o am de azi după-amiază, zise Miri cu un zâmbet triumfător.

După două secunde de lag în care nu se mișcă, creatura se întoarse și se uită fix în ochii lui Miri.

— Miri Gu, te urăsc. Răutate mică. Până să apari tu

lucrurile mergeau unse, dar trebuia neapărat să te amesteci tu. O să mi-o plătești.

Pe urmă începu să țipe:

— Până atunci, Alfred, ești un om mort! Dacă pic eu, pici și tu! Trag alarma! Sunt...

Figura rămase blocată. Pentru o clipă se așternu tăcerea, apoi Robert auzi un singur cuvânt abia șoptit, venind parcă de foarte departe:

— ... ajutor.

Apoi dispăru. Robert și Miri se uitară unul la celălalt. Erau doar ei doi în tot laboratorul.

— Crezi că de data asta chiar a plecat, Miri?

— Nu... știu.

Miri —> Robert <sm> Dar dacă Deșteptul lui pește nu a mințit de la cap la coadă, înseamnă că tipul ăla Alfred mai e pe aici, pe undeva. </sm>

Cu voce tare, spuse timid:

— Poate ar trebui să stăm aici să așteptăm Poliția.

— OK.

Miri se așează în fund pe podea. Rămase tăcută pentru câteva minute. Robert lăasă pachetele pe jos și scrută în jur prin întuneric. Teoretic, nu mai era niciun dușman prin preajmă. Ce putea face „Alfred” cu musculițele de oțet? Ce putea tipul să le facă lor, lui Miri și lui Robert?

Miri —> Robert <sm> S-a schimbat ceva aici. </sm>

Robert o întreabă din priviri. Miri desenă o săgeată aurie spre coridorul de unde tocmai veniseră.

Miri --> Robert <sm> Am înregistrat tot ce am auzit împrejur când te căutam. Ceva nou se întâmplă, pare a fi în zona unde sunt cobaii. Ați făcut ceva pe acolo? </sm>

Se ridică încet în picioare.

Robert începu să tasteze.

Robert --> Miri <sm> Acolo am montat ce mai mare parte din echipament. </sm>

Miri se uită la el.

Miri --> Robert <sm> Sunetele seamănă cu cele pe care le-am auzit mai devreme aici. Cineva împachetează ceva pentru expediere. </sm>

DR. XIANG PREIA FRÂIELE

Günberk, Keiko și Alfred aveau fiecare grupul lui de analiști. În urmă cu zece secunde, acești analiști căzuseră cu toții de acord: Iepurele nu mai era un pericol activ, nici în teren, nici în rețea. Unii dintre ei nu erau de acord cu acest diagnostic, dar se temeau mai degrabă de eventualele prejudicii colaterale.

Braun --> Mitsuri, Vaz: <sm> Slavă cerului, am oprit monstrul. </sm> Mitsuri --> Braun, Vaz: <sm> Și avem și datele pentru care am venit. E timpul să ieșim naibii de aici! </sm>

Le dădu o schemă mărită a planului de urgență. Erau foarte aproape de a fi descoperiți. Deocamdată, până când obțineau rezultatele investigației, aveau nevoie să-i țină pe americani deoparte.

Alfred le prezentă graficul ultimei extracții, cu timpii modificați, cât să-i permită lui să termine de expediat mostrele.

Mitsuri --> Braun, Vaz: <sm> Opt minute? Atât de mult? </sm>

Keiko avea încă lucrurile sub control în zona de nord a laboratoarelor. Și imaginile din zona Bibliotecii arătau că magnații de la Bollywood mai erau încă în preajmă... dar afacerea degenerase în violențe între suporterii, genul de incidente care duceau la intervenția directă a Poliției. Acum era ușor să-l infiltreze pe Alfred printre oamenii de la Bollywood, dar, mai târziu, ar putea deveni imposibil.

Vaz --> Braun, Mitsuri: <sm> Mă mișc cât de repede pot, Keiko. </sm> Mitsuri --> Braun, Vaz: <sm> Foarte bine, fiindcă mai mult de cinci minute nu mai pot garanta. </sm>

Alfred zâmbi văzând-o pe Keiko panicată. Ea și Günberk vor face tot posibilul să-i salveze pielea. Și, într-un fel, haosul era bine-venit. Una din cele mai mari probleme pentru Alfred era să-i ducă de nas pe Keiko și Günberk.

Expedierea mostrelor ar fi fost imposibilă dacă cei doi n-ar fi fost preocupați cu altceva. Trecură două minute. Trei. Echipa lui secretă aproape terminase mușamalizarea operațiunilor lui. Actualizaseră logurile pentru a satisface analiștii americanilor și ai Alianței, iar acum lucrau la o mică secțiune din *Mus musculus*, unde era adevăratul lui model animal. Alfred sărea de la o cameră de supraveghere la alta, deasupra dulapurilor, pentru ultimele verificări. Nu putea lua decât câțiva cobai, restul de mostre erau distruse de echipa sa. Acum scoaseră mostrele și le pregătiră pentru expediere. Alții trimiteau cutiile care să intre în tuburi. Încăpeau cam... șase sute de șoareci în fiecare cutie.

Mitsuri --> Braun, Vaz: <sm> Rețeaua publică
pică.</sm>

Vaz înjură și aruncă o privire spre stadiul operațiunii. Nu reușeau nici pe departe să se încadreze în termenul-limită al lui Keiko.

Braun --> Mitsuri, Vaz: <sm> Pică întregul sistem.
Iepurilă ne-a făcut-o. </sm>

Dar analiștii săriră în sus cu ipoteze contrarii. Erori de acest gen se petreceau de câteva ori pe an în câte un loc din lume, prețul pe care îl plătea lumea civilizată pentru complexitatea ei. Dar o suspiciune și mai sinistră începu să se facă simțită: că această nenorocire era unul din efectele revocării certificatelor Credit Suisse. Poate că Iepurele putuse organiza revolta tocmai pentru că el controla rețeaua, iar acum, când certificatele lui fuseseră revocate, avea loc un efect de domino care afecta întreaga structură.

Mitsuri --> Braun, Vaz: <sm> Alfred! Strânge-ți lucrurile
și ieși de acolo!</sm>

Cel de-al doilea și al treilea container va fi gata într-o secundă. Alfred se uită la statusul lansatorului. Ajunsese aproape de zona MEog. Cel mai important era că funcționa perfect, neafectat de criza de afară. Setă destinația Guatemala - și alege o rachetă pe care o implantase în urmă cu câteva săptămâni, destul de puternică să ajungă în afara spațiului aerian al Statelor Unite.

Vaz --> Braun, Mitsuri: <sm> Mai am nevoie de un minut. OK? </sm>

Mitsuri --> Braun, Vaz:<sm> încerc. </sm>

Analiztii de la suprafață munceau din greu la estimări, probabilități și evoluții. Mii de schimbări se petreceau în peisajul Universității, acolo unde operațiunea indo-europeană avea influențe. Oamenii de la Bollywood încă erau acolo.

Alfred se concentrează înapoi asupra laboratoarelor. Al doilea pachet era încărcat. Primul pachet deja era pe tubul pneumatic, luându-i pe micii pasageri înspre lansator.

Alfred îngheță. Cei doi Gu plecaseră din zona insectelor. Sesiză o mișcare într-o altă fereastră, la marginea zonei cu cobai. O față și un bărbat alergau într-acolo. Nu reușise să-i păcălească.

Alfred se aplecă în față. OK. Un minut. Ce-ar putea face oamenii lui în acest minut?

Căruciorul cu roțile al Lenei nu era tocmai potrivit pentru o excursie la munte. Se descurca destul de bine pe asfalt, binișor la deal, Xiu încercă să țină pasul. Dar acolo unde asfaltul avea gropi, urcușul devenea anevoios și foarte lent.

— Se vede șoseaua, Lena?

Ecranul computerului ei era la fel de întunecat ca noaptea.

— Nu. Cred că a închis cineva rețeaua în vârful dealului. Sau poate din cauza revoltei de la Bibliotecă.

O luă prin mijlocul șoselei.

— Sst! Se îndreaptă spre noi!

Îi făcu semn lui Xiu să vină mai în față.

— Cum facem să-i oprim? Într-un fel sau altul, trebuie să aflăm ce se întâmplă.

— Și nu te vede Robert?

— La naiba! Înjură Lena prinsă în dilemă.

— Du-te înapoi pe marginea șoselei, încerc eu să-i opresc.

— Of! protestă Lena, dar se retrase într-o parte.

Xiu stătu nemișcată un moment. Se auzeau zgomote în depărtare de pe autostradă. Din vârful dealului se deslușeau parcă niște incantații. În apropiere cântau insectele, simțea briza răcoroasă a nopții, vedea șoseaua șerpuind printre bolovani. O lumină se apropia de ele.

— Îi aud, Xiu.

Și Xiu auzea roțile scârțâind, acum motorul electric torcând ușor. În cele din urmă, mașina enigmatică ajunsese în dreptul unei curbe și Xiu avu impulsul să se dea la o parte din mijlocul străzii.

Dar nu avea de ce să-i fie teamă, terenul fiind prea accidentat pentru mașini să meargă cu viteză în zonă. Farurile mașinii se apropiau.

— Dați-vă la o parte! Într-o parte!

Se auzea tare și foaia din mâna ei fu deodată luminată de lumini de alarmă despre penalitățile în cazul interferării cu interesele Poliției Rutiere.

Xiu începuse să cedeze, apoi se gândi: „Dar eu chiar cu Poliția vreau să vorbesc.”

Făcu semn mașinii să oprească. Vehiculul încetini și mai mult, apoi făcu un viraj într-o parte și încercă să treacă prin stânga ei.

— Faceți loc! La o parte!

— Nu! strigă Xiu sărind în fața mașinii. Opriți!

Mașini încetini, dar nu opri.

— La o parte! Faceți loc!

Și încercă să treacă pe lângă ea, pe partea cealaltă. Xiu sări din nou în față, de data aceasta bătut cu rucsacul în capota mașinii, de parcă ar fi fost cine știe ce armă. Automobilul se dădu în spate câțiva metri și se întoarse încet, ca și cum s-ar fi pregătit să demareze în trombă. Xiu se întrebă dacă, de data aceasta, chiar avea să mai sară în față.

Cu fiecare bătaie de inimă, durerea îl săgeta pe Tommie. După un moment, își dădu seama că era o veste bună. Înalță capul și văzu că era întins pe bancheta din spate a unei mașini. Pe bancheta din fața lui, Winston și Carlos.

— Unde sunt Robert și fetița?
— Au rămas în urmă, zise Winston Blount, clătinând din cap.
— Ne-am despărțit, domnule profesor.
— Ah... da. Își aducea aminte.
— Unde e laptopul meu? Trebuie să sunăm la Poliție.
— Am sunat, Tommie. Totul e în regulă acum, suntem într-o mașină a Poliției.

În ciuda confuziei din capul lui, ceva tot nu era în regulă.

— Doar că nu arată deloc ca o mașină a Poliției.

— Are toate însemnele, Tommie.

Dar nici Winston nu părea foarte convins. Tommie își lăsa picioarele în jos de pe banchetă și se ridică într-o rână. Durerea îi strânse pieptul și coborî în brațe. Și-ar fi pierdut din nou cunoștința și ar fi căzut în nas, dacă nu era Carlos.

— Ține-mă... ține-mă sus!

Tommie se uită în față. Farurile mașinii erau aprinse. Șoseaua era îngustă și abruptă, cu bucăți de asfalt împrăștiate, cum mai vedeai prin unele zone în est sau pe unele porțiuni de-a lungul coastei, un rest de șosea dezafectată. Încetiniră, prin tot felul de văgăuni, se auzeau crengile tufișurilor sălbatice lovindu-se de mașină. Și, dintr-odată, văzu drept în față pe cineva care stătea în mijlocul șoselei. Mașina încetini până ajunse chiar în față... era o femeie tânără.

— Faceți loc. La o parte, repeta întruna mașina lor, încercând să treacă de femeie, când pe o parte, când pe cealaltă. Femeia sărea încercând să-i blocheze. Țipa ceva, gesticulând, în direcția lor, cu un rucsac destul de voluminos. Mașina se dădu în spate și Tommie auzi zgomotul acceleratorului pregătindu-se de ceva drastic. Roțile se învârtiră câteva grade într-o parte... și femeia sări din nou în fața lor! O vedea bine acum, în lumina puternică a farurilor. Avea trăsături frumoase, asiatice... dacă adăugai treizeci de ani peste ele, aveai în față autoarea câtorva lucrări dezagreabile despre Securitatea

computerelor de la începutul secolului. Era ultima persoană de la care s-ar fi așteptat să facă o fază de genul „să ne așezăm în fața tancurilor în Piața Tiananmen”.

Farurile se stinseră. Mașina țâșni în față. Apoi frânele acționară și alunecă într-o parte pe marginea prăpastiei. Apoi se auzi o explozie înfundată ca și cum motorul cedase. Portierele de ambele părți se deschiseră și Tommie alunecă într-o parte, în aerul răcoros al nopții.

— Sunteți bine, domnule profesor? se auzi vocea lui Carlos venind de undeva din spatele lui.

— Încă n-am murit.

Auzi un zgomot de pași pe șosea, o lumină pâlpâi într-o mână fină și femeia vorbi cu glas tare:

— E Winston Blount și Carlos Rivera.

Apoi continuă, ca și cum nu vorbea cu ei.

— Și Thomas Parker.

Se întoarse spre Tommie:

— D... dumneavoastră nu mă cunoașteți pe mine, domnule profesor, dar sunt o admiratoare a operei dumneavoastră.

Tommie chiar nu știu ce să răspundă.

— Lasă-ne să trecem, zise Winston. Avem o urgență.

Fu întrerupt de un sunet de roți, dar nu venea de la o altă mașină. O voce se auzi din întuneric.

— Unde-i Miri? Unde-i Robert?

— Au rămas înăuntru, răspunse Carlos. Încearcă să-l oprească pe... Ne temem că acolo cineva încearcă să preia controlul asupra laboratoarelor.

Un motor se ambala. Era un cărucior cu roțile, cărând o femeie în vârstă, aplecată în față. Dar vocea îi era puternică și iritată.

— La dracu! Sistemul de securitate al laboratorului ar trebui să facă asta.

— Sau poate nu, zise Winnie cu un glas de parcă mesteca sticlă. Cineva se pare că a... blocat sistemul de securitate. Am sunat la Poliție, care a venit, și uite ce-ați făcut!

Arătă înspre mașina din care tocmai ieșiseră, înțepenită

pe jumătate deasupra prăpastiei.

Tommie se uită la automobil.

— Nu, zise, asta e falsă. Sunați dumneavoastră la Poliție, vă rog.

Căruciorul cu roțile veni mai aproape.

— Încerc! Dar se pare că suntem într-un fel de zonă moartă. Ar trebui să coborâm de aici și să vedem cum ne putem descurca jos.

— *Duî*, zise Carlos.

Se uita de jur împrejur cu uimire, cum se uită puștii când nu le mai merg lentilele de contact.

Redutabila madam doctor Xiang își flutură lanterna, lumina și întunericul alunecând în jurul ei. Ciudat. Se mișca de parcă n-ar fi fost sigură pe ea însăși. Xiu Xiang era unul din adevărații indivizi răi ai epocii actuale, sau măcar unul din oamenii care făcuseră posibilă urcarea la putere a indivizilor răi. Dacă te uitați la ea, nici n-ai fi bănuț. Stinse lanterna și stătu nemișcată câteva clipe.

— N... nu cred că suntem într-o zonă moartă.

— Ba cum să nu! sări Winnie. Eu am putabil și nu văd altceva decât vederea reală. Trebuie să ieșim pe autostradă sau măcar undeva în apropiere.

Acum Tommie își aminti ce spusese nepoata lui Gu, poate nodurile locale fuseseră virusate. Dar Xiang avea altă teorie.

— Vreau să spun că peste tot a picat rețeaua, nu doar în zonă. Ascultați.

— Nu aud nimic! ... Ah.

Se auzeau sunete obișnuite, probabil insecte, ecouri de urlete peste dealuri, OK, acelea trebuie să fi fost diversiunea cu cercurile virtuale. Se auzi un oftat slab, dar distinct, ca o ultimă suflare. Tommie nu mai auzise niciodată până acum un asemenea sunet, însă știa ce înseamnă.

— Întregul sistem e la pământ..

— Toată rețeaua? Nu mai merge nimic? Întrebă Carlos cu un glas îngrozit.

— Dap. Inima lui Tommie o lua iar razna. *Dă Doamne să*

mai trăiesc până aflu ce se întâmplă!

Vocea din căruciorul cu roțile spuse:

— Chiar dacă nu reușim să luăm legătura cu nimeni, cineva o să ne observe lipsa.

— Sau poate că nu.

Tommie simți că rămâne fără aer. Dacă pana de rețea era întinsă pe o suprafață atât de mare, ca și cum ar fi o catastrofă naturală... măi, să fie... înseamnă că undeva se întâmpla ceva super serios.

— Și noi suntem legați de mâini și de picioare, zise Winston.

— Sau poate că nu, îl imită Xiu pe Tommie, doar că vocea ei era distantă, gânditoare.

Aprinse lanterna și o îndreptă spre rucsacul pe care îl avusese în mână acum câteva minute.

— Ora de atelier este foarte educativă, acum poți face atâtea lucruri interesante! ...

— Dap, și toate sunt legale, reuși Tommie să răspundă.

Xiu Xiang râse încet.

— Dar pot fi folosite împotriva lor înșile, mai ales dacă părțile nu știu ce face întregul.

Mulți dintre vechii prieteni ai lui Tommie vorbeau la fel, dar, de cele mai multe ori, erau doar vorbe goale. Doar că acum era Xiu Xiang. Scoase din geantă un gadget grosolan. Arăta ca o cutie de cafea de pe vremuri, deschisă la un capăt. Ținu cutia în dreptul foii de hârtie:

— Multe din gadgeturile pe care le-am adus cu mine încă mai funcționează, doar că nu găsesc destule noduri cât să facă o rută. Dar la nord de unde ne aflăm acum este o bază militară uriașă.

— Baza militară Pendleton este cam la cincizeci de kilometri distanță, în direcția aia.

Era vocea din căruciorul cu roțile. Probabil le și indicase încotro, dar Tommie nu vedea.

Xiang își plimba cutia de cafea pe cer dintr-o parte în alta.

— Asta e nebunie curată, zise Winston. De unde știi că există noduri în raza ta vizuală?

— Nu știu. Eu acum trimit semnale luminoase pe cer. Chem pușcașii marini.

După care se întoarse și vorbi cu foaia ei de hârtie.

Bob Gu și pușcașii lui își petreceau mai mult timp la antrenamente decât în luptă sau în misiuni de observare. Instructorii erau cunoscuți de toată lumea ca fiind mari amatori de scenarii imposibile, la care mai adăugau un ingredient două și mai incredibile.

În seara aceasta, realitatea depășea chiar și cel mai nebunesc scenariu.

Alice fusese mutată la terapie intensivă. Bob s-ar fi dus cu ea, dar știa că atacul venise din partea dușmanului și nu avea să fie ultimul.

Analistii întinseseră noi fire și câteva zeci de noi conexiuni: autoritatea de certificare Credit Suisse tocmai se prăbușise, un dezastru major pentru Europa. Revocarea certificatelor va avea efecte chiar și în California. Bob se uită atent la evoluția situației: colapsul instituției fusese atât de abrupt, încât trebuie să fi fost urmarea unui atac sofisticat. *Deci a fost o diversiune la ce?*

Ministerul de Interne și Ministerul Apărării Naționale lucrau acum împreună cu omoloagele lor din întreaga lume. Acțiunea din această seară ar putea fi ceva nou, un atac terorist care să lovească simultan în Statele Unite și Alianța indo-europeană, profitând de pe urma confuziilor generate de suveranitatea fiecărui stat. Uitându-se peste analiza din fața lui, Bob vedea numai liniile generale, dar era evident că agențiile secrete din SUA, Alianța indo-europeană și China colaborau să vâneze sursa pericolului.

Analista care o înlocuise pe Alice se străduia să facă față situației. Grupul de analiști era încă afectat de criza lui Alice, dar se descurcau. Structura de conjuncturi creștea și concluziile se înmulțeau. Auzi vocea analistei:

— Domnule colonel, furtuna revocărilor se intensifică în zona Universității.

Monitorizarea traficului arăta că demonstrațiile în jurul Bibliotecii se opriseră subit. Noua problemă nu se datora

supraîncărcării routerelor. Participanții își pierdeau cu miile certificatele. Milioane de programe de suport rămăseseră abandonate. Ceea ce demonstra cel puțin un lucru: că implicarea masivă a străinilor în acțiunile din această seară nu era o ipoteză hazardată, cum se crezuse la început. Orice afectase Europa avea directă legătură cu ce se întâmpla aici.

Dar luminile din dreptul laboratoarelor erau încă verzi. Chiar și participarea schimbului de noapte din laboratoare la revoltele de la Bibliotecă fuseseră de bun augur. Poate productivitatea și performanța avea să fie zero pentru ei, dar nu era foarte grav. De fapt, plecarea oamenilor din laborator le ușura lor munca de supraveghere. Nu mai rămăsese nimic acolo decât mașini care arătau în regulă.

— FBI cere din nou aprobare să intervină.

— Negativ. Din nou! răspunse Bob iritat.

Hmmm. Nu doar cei de la Bibliotecă rămâneau fără certificate. Trei analiști de la serviciile publice din California de Sud raportară eșecuri de infrastructură în zona campusului. De ce depindea infrastructura locală de Credit Suisse?

— Legătura dintre erorile de sistem și furtuna de revocări este sigură în proporție de nouăzeci și cinci la sută.

Pe bune. Chiar dacă laboratoarele erau neatinse, în zonă avea loc un atac foarte grav. Bob tastă comanda pe care o tot rumegase în ultimele zece minute:

ALERTĂ DE LANSARE.

— Echipa de analiști - încărcăți planul de urgență numărul nouă și dați-mi coordonatele de lansare.

Așteptă revizuirea cererii sale de către Comitetul de supraveghere. Garda lui era ținută sub strictă supraveghere de când clacase Alice. Aprobarea îi veni în cinci secunde.

Bob avea să plece ultimul de la bază. LANSARE LANSARE LANSARE.

— Aeronave teleghidate lansate.

Lista cu armamentul din dotare arăta treizeci de rachete

lansate pe cerul Californiei de Sud. Teleghidatele erau din partea de nord a bazei, la o distanță de douăzeci de kilometri. Mai la nord, se lansară alte arme ceva mai primitive, pentru o întreagă gamă de situații cu care ar putea avea de-a face: lănci de salvare (500), rezervoare de gaze pentru stingerea incendiilor (100), containere HEIR de iluminare laser (10), proiectile reactive (100) ... și ultimele trei, adevărate coșmaruri - dispensatoare de gaz sterilizant (10/10), muniție de teren HERF (20/20/4), muniție nucleară strategică (10/10/2).

Analistii sunt plătiți să ia în calcul cele mai rele cazuri... dar parcă e prea mult.

Laboratoarele de lângă bază era singura justificare a inventării acestor arme.

Dar în realitate - dacă făceai abstracție de absența echipamentului de cea mai nouă generație - acesta era un convoi destul de convențional. De trei ori în întreaga carieră a lui Bob lansările chiar sfârșiseră în luptă. Dar aceste cazuri se petrecuseră în cealaltă jumătate a pământului, în Almaty, în Ciudad General Ortiz și în Asuncion. Cele mai teribile arme nu fuseseră folosite niciodată, deși la Asuncion fusese cât pe ce.

În această noapte el îndrepta toate armele împotriva vecinilor săi, la doar cincizeci de kilometri de Baza militară de la Pendleton. A folosi tot armamentul într-o zonă urbană e ca și cum ai încerca să omori cu o mitralieră șoricelul care a intrat în bucătărie.

Capu la cutie, Miri.

— FBI cere din nou aprobare pentru intervenție.

— Nu se aprobă. Situația a escaladat.

Pentru moment, să sperăm că doar pentru moment. Dacă Poliția și echipajele de intervenție pot repune sistemul pe picioare, atunci tot armamentul lansat de Bob pe cerul patriei va fi doar un exercițiu militar scump. Dar un avantaj al stării de alertă maximă era și faptul că avea pe mână mult mai multe resurse: Gu adună analiștii din toate bazele militare de pe teritoriul Statelor Unite și le prezintă situația.

Întrebările cele mai importante: Sunt laboratoarele San Diego la ora actuală sigure? Cum va evolua situația rețelelor de comunicare?

Între timp, lansatoarele lui Bob ajunseseră la zenit, împinse muniția de la Edwards mai sus, în spatele armamentului de la Pendleton. Dacă situația nu se rezolva curând, va trebui să lanseze și rachetele. *Am nevoie de răspunsuri, oameni buni!* Dar ceata de analiști era ocupată să unească miliarde de puncte, să găsească o logică ascunsă și o conspirație. Apoi o singură frază schimbă totul. Un analist de la serviciul meteo apăsă butonul de urgență.

— Acum douăzeci de secunde am observat un semnal luminos în zona aceasta...

Și desenă o elipsă deasupra părții de nord a San Diegoului, incluzând o mare parte din baza lor militară. Cineva încerca să comunice ceva doar trimițând scânteii înspre cer! Axa lungă a elipsei indica zona Universității. Cuvintele mesajului interceptat apărură în fața ochilor lui Bob:

Xiu Xiang —> oricine destul de inteligent, încât să mă repereze: <sm> Aparatura de la General Genomics a fost infestată. Sistemul atacă pe oricine încearcă să-l controleze. Aceasta nu este o glumă. Ce? Da, le spun. În laboratoare au mai rămas doi oameni. Sunt oameni buni! încercă să ajute. </sm>

Analistul mai adăugă că acest mesaj a fost retransmis de douăsprezece ori.

— Ceea ce vedeți este varianta cea mai curată a conținutului.

Situația era cât se poate de clară. Degetele înmănușate ale lui Bob Gu bătură tastatura, lansându-i oamenii în aer. Apoi el însuși se pregăti de lansare. Pe moment, Bob nu mai acordă atenție la cele ce se întâmplau în jurul lui. Nu mai putea fi atent. Fiecare ordin de luptă însemna ca întotdeauna comandantul să fie în bătaia focului, cu oamenii lui. Acum se pregătea să decoleze. *Poate nu e o idee chiar bună!* se gândi, ca de fiecare dată când se urca

în lansator. Trebuia să-și adune gândurile și să se concentreze. Echipa și echipamentul lui erau în grafic. Muniția pentru situații excepționale era sus în cer, la o apăsare de buton. Iar în dreptul laboratoarelor, lumina *tot* verde era, situația era calmă și sub control.

În câteva secunde avea să fie deasupra Universității.

Mai era ceva important care nu-i dădea pace. Xiu Xiang? Bob își aminti unde întâlnise numele în același moment în care analiștii Ministerului Apărării îi prezentau o listă cu persoanele Xiu Xiang. Un nume destul de comun. Dar în întreaga Californie de Sud nu erau decât trei sau patru femei cu acest nume. Și una dintre ele locuia la Capătul curcubeului, cu Lena Gu.

Deodată știu cu precizie cine era ținta atacului pe care tocmai îl lansase.

30

CÂND REȚEAUA PICĂ

Biblioteca a ales.

Pentru o clipă, Timothy Huynh și tot personalul laboratorului rămaseră muți. Mulțimile de oameni reali din spatele lor nu scoteau un sunet și chiar și milioanele de participanți virtuali luară parte la această tăcere universală.

Biblioteca își spusese cuvântul - și îi alesese pe Jurasici.

În tabăra lui Hacek vedeai cum valul conștientizării înfrângerii se întinde. Triumful celorlalți era de necontestat. Cum aveau să primească Hacekienii noua stare de fapt? În primul deceniu al secolului, cluburile virtuale înregistraseră câteva eșecuri când unele dintre ele produsese o artă îndoielnică. Unele erau atât de prost realizate, încât acele grupuri se desființară și căzură în uitare. Cine mai știa astăzi de Tines sau de Zonele gândului? Dar, în această seară,

Hacekienii pierduseră în confruntarea cu alt club; trebuiau să facă ceva... să piardă elegant.

Încremenirea mulțimii se prelungi încă o secundă. Apoi Știința Primejdioasă se întoarse brusc cu spatele la Bibliotecă. Privirea-i războinică scrută adunarea. La o adică, nu venise pregătită pentru o înfrângere. Dar oricine era în spatele robotului știa să se plieze pe situație: după o clipă, Știința zâmbi binevoitoare și se întoarse înapoi cu fața spre Bibliotecă. Vorbi pe un ton îngăduitor, de parcă făcea o favoare mulțimii și se supunea voinței ei:

— Ne înclinăm în fața dorințelor Bibliotecii. Iată, laurii sunt ai Jurasicilor.

Din tabăra Hacekienilor se înălțară vaiete, dar Știința ridică o mână să-i oprească și continuă:

— Renunțăm la drepturile noastre aici. Rămânem doar ca simpli invitați.

Sheila —> Schimbul de noapte: <sm> Oamenii lui

Hacek sunt în negocieri cu administrația Universității. Se milogesc la firimiturile care mai pică. </sm>

Marele Tiranozaur știa să accepte cu grație laurii, deși nu se dezlipise de lângă Bibliotecă.

— Sunteți bine veniți oricând, într-o bibliotecă unde veți găsi cărți *reale*.

Huynh --> Schimbul de noapte: <sm> Conducerea e strânsă cu ușa, dar banii de pe publicitate ar trebui să plătească pentru spațiul suplimentar. Am câștigat, oameni buni! </sm>

Pentru o vreme, atmosfera fu calmă. Să închei o bătălie fără să te bați cu Poliția sau să-ți dai pumni cu ceilalți era destul de plictisitor, dar designerii revoltei mai aveau încă efecte speciale în mânecă înainte de a pleca acasă. Katie Rosenbaum își adună păianjenii roboți și îi trimise în direcția roboților lui Huynh pentru un „dans al păcii” bizar... care curăță - ca din întâmplare - gunoiul seriei. Tim simți negocierile între cele două tabere, lucruri împărțite, promisiuni făcute.

Știința Primejdioasă își luă zborul în ceruri și ambele cluburi virtuale se jucară cu efecte speciale în primă vizionare.

Dar acum, când lucrurile ar fi trebuit să decurgă mai relaxat, începură problemele cu rețeaua. În unele zone, netul era neobișnuit de lent sau cu hopuri. Dădea prost ca impresie. Marele Tiranozaur stătea nemișcat lângă Bibliotecă, îmbrățișând în continuare stâlpul care se mișcase. Dacă stai mult în postura asta victorioasă, începi să arăți penibil. Huynh aruncă o privire pe statusul roboților. Ultimul update fusese acum șapte secunde. Mașinile erau moarte.

Huynh —> Hanson: <sm> Hei, Sheila, cine conduce Marele Tiranozaur? </sm> Hanson ~> Huynh: <sm> Habar n-am. Oricine ar fi fost, a fost super, doar că acum a clacat. E ok, oricum ne cam ducem acasă. Preia controlul și ia robotul de acolo. Nu mai e nevoie de impresie artistică. </sm>

După care începu să vorbească cu restul lumii,

încercând să-și regrupeze oamenii și roboții, să se întoarcă de unde veniseră.

Huynh își conduse motostivuatorul până la robotul Marelui Tiranozaur. Se apropie încet, încercând să găsească o modalitate onorabilă să-i scoată pe amândoi din decor. Fumul din jurul robotului său, Spiritul Mezozoic, nu se mai coordona cu manevrele pe care le făcea; impresia era jalnică. OK. Planul era să preia și comanda pe Marele Tiranozaur, să dea noroc cu robotul lui și să-i trimită pe amândoi în spatele tranșeelor. Ceea ce ar fi destul de cool.

Poate nici nu mai conta. Rețeaua funcționa din ce în ce mai rău. Avea laguri inexplicabile. Bucăți întregi din audiența virtuală dispăreau. Conexiunile directe încă funcționau rezonabil, dar routerele erau altă poveste. Huynh făcu câțiva pași într-o parte și reuși să prindă o sursă bună de diagnostic. Certificatele erau revocate la toate nivelurile. Așa ceva nu mai văzuse niciodată.

Chiar și rețeaua GPS se ducea de râpă.

Ca găurile într-un covor jerpelit, petele de realitate creșteau în jurul lui, mâncând din fumul luptei și din mulțimile de luptători, revelând armate întregi de roboți banali. Unde înainte fuseseră sute de mii de jucători, acum erau porțiuni întinse de iarbă și grupuri de oameni, care, ca și el, se uitau în jur cu uimire.

— Tim! Motostivuatorul!

Strigătul era real, al Sheilei Hanson, aflată la câțiva metri de el. Huynh se întoarse înspre Bibliotecă.

Pierduse contactul cu Spiritul Mezozoic! O luă la fugă înspre mașină. Robotul începuse, de capul lui, să înainteze. Dar aici nu era podeaua plată din laborator și nici GPS-ul nu mai funcționa. Se împiedică de unul din bolovanii ornamentalii de la marginea terasei și rămăsese într-o rână piuind disperat.

Dar rețeaua picase de tot și utilajul era la ananghie. Sistemul de la bord era proiectat să facă față unei situații de acest gen: când se întâmpla o defecțiune, mașina se lăsa în jos, coborându-și centrul de greutate pe cele două picioare. Aceasta în condițiile de laborator. Aici însă, fără

rețea, mașina nu avea un plan al locului, iar când picioarele coborâra, nu întâlnea decât aerul și robotul căzu în gol peste balustradă.

Țipetele străpunseră aerul.

Huynh se repezi spre câmpul de luptă al roboților. Efectele speciale dispăruseră, dar roboții aveau încă sistemul de coordonare intact. Se dădura la o parte din calea lui. Nici nu băga de seamă. Întreaga lui atenție era concentrată pe motostivuitorul lui. Acum avea contact direct, se uită pe camerele de la bordul acestuia... și simți că i se face rău. Cineva fusese prins dedesubt. Coborî dealul în grabă și căzu în genunchi lângă mașină. O femeie era acolo țipând. Un picior era strivit până la genunchi. Cineva veni lângă el. Sheila. Se băga pe dedesubt și o luă pe femeie de mână.

— Vă scoatem imediat de aici, nu vă faceți probleme. Stați calmă, vă scoatem.

— Da! strigă Tim. Acum avea control complet. Plimbându-se de la o cameră la alta, își făcu o idee cum căzuse și unde era blocată femeia. *Păstrează-ți calmul și totul va fi bine.* Motostivuitorul se sprijinea acum pe genunchi, neatingând femeia. Deci se ținea bine, fără probleme. De dedesubt o auzea pe Sheila îmbărbătând femeia. OK, deci acum trebuie să ridicăm centrul de greutate înapoi, să repunem robotul în picioare, înceeet...

Pe neașteptate se auziră alte țipete și oamenii începură să alerge în toate părțile.

Smale --> Huynh: <sm> Ajutor, Tim! </sm>

Huynh se uită prin camera aflată în cealaltă parte a utilajului. Robotul care fusese Marele Tiranozaur încă stătea lângă Bibliotecă, dar acum, centrul său de greutate era incredibil de sus și cineva îl manevrasse ignorând orice normă de securitate, pentru a-l împinge în stâlpul de care era conectat. Lamelele de suport erau înfipse în cimentul terasei. Se auzea un zgomot de motor ambalat la maxim. Robotul arăta ca un copil încercând să sprijine o bibliotecă aplecată peste el.

Huynh întoarse camera și se uită în sus... unde al

șaselea etaj era înclinat aproape deasupra capului său. Structura avea crăpături adânci, etajele se rearanjau. Clădirea Bibliotecii avea inteligența să se autostabilizeze, ba chiar să se și mute din loc, dar acum sistemul de comandă era deconectat de la rețeaua de GPS. La fel ca și robotul lui Timothy Huynh, Biblioteca încerca din răspuțeri să rămână pe picioare... și se prăbușea.

31

BOB PREGĂTEȘTE UN BOMBARDAMENT. NUCLEAR.

Bob zbura deasupra campusului Universității, fără nicio grabă, liniștit ca și miile de tone de muniție pe care le controla. Acesta era un asalt clasic în care ei aveau superioritate logistică, iar apărarea, practic, nu exista. Avea multe manevre de făcut într-un timp extrem de scurt, dar în aceste momente avu un sentiment paradoxal de siguranță. Nu existau multe locuri în lumea modernă unde un om putea fi la fel de autosuficient - chiar dacă pentru o scurtă perioadă de timp - ca atunci când conducea un asemenea atac. Grupul expediționar al lui Bob Gu avea rețeaua proprie, generatoare proprii de curent electric și proprii senzori. Chiar dacă analiștii ar dispărea, oamenii lui își puteau face treaba în continuare.

În acest moment, mii de noduri de asalt se cuibăreau în copaci și tufe, se agățau de mașini și se cocoțau pe clădiri. Chiar înainte de a se înfige acolo, preluau și închideau orice altă rețea civilă care funcționa în zonă. Preluarea era aproape totală. Deja avea acces peste toate punctele vitale din zonă. Pe timp de război, aceste sisteme locale erau adesea imposibil de preluat. Dar aici, după câteva secunde de negocieri, autoritatea lui fu recunoscută și i se predă comanda. Mașinile, portabilele, fișele medicale, camerele de supraveghere, sistemul bancar și cel polițienesc, toate răspundeau. Poliția și echipajele de salvare se conectară la rețeaua lui și deja auzea voci preluând operațiunile.

Cu puțin noroc, nu vor avea nicio victimă, va fi doar o eroare foarte gravă și inexplicabilă de rețea. Ar putea lăsa rețeaua de luptă în loc, ca în cazul unei misiuni în afară. În următoarele zile, va fi înlocuită nu de forțele administrative, ci, gradual, de sistemul civil. Dar niciuna din aceste chestiuni nu erau importante acum.

— Laboratoarele. Au răspuns?

— Da, domnule, răspunse Patrick Westin.

Era la sol cu un pluton, în apropierea intrării principale a General Genomics.

— Avem acces la sistemul de securitate, care confirmă - ca și până acum că laboratoarele sunt în siguranță, niciun semn de corup...

Alarmă civilă: *Clădire în pericol de prăbușire*. Literele curgeau prin fața ochilor lui Bob. Biblioteca Universității pica. În război se întâmplau multe nenorociri, dar dezastrul din această seară părea o combinație de prostie cu ghinion - întâi „luptătorii” făcuseră Biblioteca să „danseze”, apoi pana de rețea îi distrusese sistemul logistic. Indiferent de motiv, dacă lucrurile mergeau prost, vor fi victime.

Bob plasă problema plutonului de rezervă care chiar acum era la patru sute de metri deasupra lui și cobora cu echipamentul de salvare... inclusiv harpoanele de salvare. Auzi ca prin vis cutiile deschizându-se și harpoanele își îndreptară vârfurile spre Bibliotecă. Se văzu o ploaie de sute de rachete mici și la fel de multe noduri de rețea care se repeziră înspre clădirea veche din beton și oțel. În interior, acțiunea se va petrece cu o viteză prea mare ca ochiul uman să o perceapă, săgețile se vor infiltra în ziduri încercând să nu afecteze rețeaua de fire din interior. Odată instalate, vor prelua controlul sistemului și vor încerca să-l resusciteze. Succesul misiunii depindea de cât mai rămăsese întreg și cât de repede reușeau să facă legătura între sistemul de stabilitate și GPS-ul Armatei.

Dar nu aceasta era misiunea lor. Atenția i se îndreptă spre Patrick Westin.

— Am înțeles, zise Gu. Vorbește cu managementul laboratorului și setează mașinile: laboratoarele vor fi sigilate, nimic nu intră, nimic nu iese.

— Avertizare și embargo. Am înțeles.

Poate mesajul lui Xiang era o farsă de prost gust. Poate da, dar poate nu. Îi mai dădu lui Westin încă o echipă de oameni și ceru întăriri de la Ministerul de Interne. Inspectorii de la Centrul de Prevenire și Control al

Epidemiilor vor ajunge de la Denver în aproximativ treizeci de minute și vor stabili un plan de pătrundere în laboratoare.

Bob făcu un arc în jurul zonei de sud a campusului. Era timpul pentru el și plutonul trei să coboare la sol. Dar unde?

Dacă acesta era un atac din partea inamicului, atunci în tabăra adversă ar trebui să existe un șef local. Scoase lista cu suspectii, majoritatea studenți străini. Cei mai interesanți vor fi interogați până la sfârșitul zilei. Festivitățile de la Bibliotecă luaseră presa prin surprindere, deci cum se face că grupul acela de indivizi de la Bollywood tocmai atunci se nimeriseră în oraș și fix în zona campusului? Alianței indo-europene nici prin cap nu i-ar trece să pună la cale ceva atât de periculos. Dar colapsul certificatelor europene părea să fie principala cauză a dezastrului de aici. Analistii și intuiția lui Bob puseră grupul de la Bollywood în capul listei de interes.

Își îndreptă aeronava spre poiana din mijlocul pâlcului de eucalipti. Plutonul trei ateriză la o distanță de douăzeci de metri la est și la vest de poziția lui. Se auzeau strigăte și se vedeau lumini pe deal în direcția Bibliotecii. Clădirea încă era înclinată, dar centrul de stabilitate era în stare de funcționare, deci - dacă nu mai pica altceva între timp - Biblioteca rămânea în picioare. Poliția apăruse la fața locului; prin difuzoare se auzeau apeluri la păstrarea calmului. Dacă lucrurile decurgeau bine, poate vor putea ascunde intervenția Armatei. Poliția și jandarmeria s-a putea felicita singure că au făcut față unuia din acele blocaje de sistem rare, dar inevitabile. Chiar în fața lui se găsea grupul de producători de filme și jocuri de la Bollywood. Deja primiseră avertismentul de a rămâne pe loc. Niciunul dintre ei nu dădea semne că ar vrea să scape. *Doar câteva întrebări dorim să vă punem, doamnelor și domnilor, pe urmă puteți pleca liniștiți.*

General Genomics anunțau că laboratoarele erau închise în așteptarea autorităților - Când? Ha! Cei de la Centrul de Prevenire și Control al Epidemiilor erau pe drum, cum

necum, făcuseră rost de transport ultra rapid și aveau să aterizeze în zece minute. Primea ajutor de la superiorii lui pe linie de comandă. Dar și de la subalterni. Undeva în lume, un grup imens de oameni competenți reevalau posibilitatea ca laboratoarele să fi fost convertite în fabrici ale morții. Și căzură de acord că probabilitatea era undeva sub unu la sută... adică științifico fantastică.

Bob Gu avea acum în subordine mai mulți analiști decât văzuse sau visase vreodată, probabil cincisprezece la sută din resursele analitice ale tuturor agențiilor de informații ale Statelor Unite. Tot acest suport ar fi trebuit să-l liniștească. Erau locuri în care conectivitatea părea foarte slabă. Poate așa funcționau lucrurile de obicei, într-o situație de criză complet atipică.

Dar nu era singurul care vedea situația bizară. Văzu o mulțime de lumini de alarmă. În cele din urmă, cineva se panică.

<punct de ordine> Nu înțeleg ce se întâmplă. Am pierdut comunicarea cu aproximativ cinci la sută din analiștii noștri de criză de la începutul atacului revocărilor. Ceea ce mi se pare imposibil/punct de ordine> Toți analiștii făceau parte din structura internă a serviciilor americane. Dacă vreunul din ei avea certificat Credit Suisse pentru a păstra contactul, atunci exista cel puțin o problemă de comunicare... și poate inamicul chiar fusese infiltrat în echipa de suport a lui Bob.

Dar imediat apăru un contraargument: <punct de ordine> Confundați pierderea conectivității cu pierderea credibilității. </punct de ordine> După care începură să se certe între ei. Se aflau într-un impas din care numai un șef capabil putea să-i scoată rapid... iar *Alice era în cine știe ce salon de spital.*

Un alt semnal de alarmă îi apăru pe ecran. Echipa lui de soldați era împânzită în tot campusul acum și nu se ocupa doar de controlul comunicațiilor. Se formase o plasă de filaj pe o arie de două mii de metri pătrați, care acum o raporta: *lansatorul de rachete al lui Gengen tocmai a intrat în stare operațională.* Ceasul arăta șaiszeci de secunde până

când încărcătura pleca din laborator.

Deși rețeaua Armatei arăta clar că lansatorul este gata de plecare, rețeaua lui General Genomics continua să arate că totul este în regulă și că locul este izolat și sigur.

Ceva se pregătea să iasă din General Genomics. *Exact la fel s-a întâmplat și în Asuncion.* Bob se uită peste armele nucleare și bombele cu gaz toxic care pluteau undeva sus la zece mii de metri.

În ochii necunoscătorilor, aceste arme aveau aparența unor aeroboți banali zburând prin văzduh, dar ele îi dădeau locotenentului-colonel Robert Gu Jr. Puterea fizică de a anihila *orice* amenințare în acest colț al Statelor Unite ale Americii.

Deci, care ar fi răspunsul minim suficient?

Treizeci de secunde până la lansare. Haosul trona în lumea analiștilor.

Pierduse contactul cu superiorii săi din Ministerul Apărării Naționale și cu Ministerul de Interne.

Câteodată decizia aparține bietului muritor din tranșee.

RĂSPUNSUL MINIM SUFICIENT

Mus MEog

Pdf-ul Străinului spunea că „Mus” venea de la „Mus Musculus”. Șoareci! Cuștile de șoareci se întindeau cât vedeai cu ochii în întuneric. Sala parcă părea și mai mare decât prima dată când fusese Robert acolo. Deci încotro?

Miri ezită doar o clipă, apoi se rezezi în direcția de unde veneau zgomotele cele mai puternice. Depăși în fugă două alei, apoi o luă pe a treia. Este! Acolo, un dulap cu ușile date în lături. Tuburile transportau cilindri albi înspre pădurea de țevi de sticlă de deasupra.

Miri se opri în fața ușilor deschise. Înăuntrul dulapului erau sertare de sticlă, cum erau pe vremuri galantarele cu sandviciuri. În interiorul fiecărui senar erau compartimente în formă de fagure, sute de celule hexagonale perfecte. Sute de fețișoare se uitau prin geamul sertarului. Fețișoare cu ochișori rozalii și blăniță albă. Prin sticlă se auzea un chițait ascuțit.

— Sunt atât de înghesuiți, încât nici nu se pot mișca, zise Miri. Probabil că fundurile le sunt băgate în...

Făcu o pauză uitându-se pe camerele de luat vederi.

— ... într-o rețea de scutece minuscule care le culege caca.

Pentru o fetiță care nu părea interesată de animale de casă avea în glas o tristețe neobișnuită.

— E ceva standard.

Miri își luă ochii de pe șirurile de fețe chițăitoare.

— Fiecare din aceste dulapuri are celule cu cobai aranjate douăzeci pe douăzeci pe zece. În spatele dulapului ăstuia mai sunt încă nouă dulapuri. Auzi ca un fel de crăntănit? Prietenii Deșteptului nostru pun câțiva șoareci la pachet.

— Dar unde?

Niciuna din celulele de cobai nu se mișca.

— Probabil undeva în spate.

Se auzi un zgomot de sticlă spartă. Un abur colorat se lăsă în jos din pădurea de cristal. Pe Robert abia îl atingeau, dar Miri stătea chiar în fața dulapului. Întinse o mână spre ea și o trase înapoi. Deasupra lor, începură și alte tuburi să vibreze. În aer plutea un iz de șosete nespălate. Robert o trase și mai în spate, călcând pe sticla spartă.

— Miri, ar putea fi gaze otrăvitoare.

Miri întâi nu zise nimic, apoi răspunse în șoaptă, ca și cum i-ar fi dezvăluit un secret.

— Încearcă să ne sperie. Partea asta a laboratorului nu e făcută pentru otrăvuri simple.

Dar Robert își aminti de cofrajele de transport. *Dulapul ăsta a fost folosit drept momeală, să ne ducă de nas.*

Miri se desprinsese din spatele lui și fugi în jurul dulapului.

— A-ha! Aici în spate e o tavă de transport.

Până să ajungă el la ea, deja stropise tava cu spray-ul cu lipici. Se auzi un scârțâit de motoare. Tava încerca să se desprindă de dulap. Miri întinse mâna și testă gelul invizibil. După câteva secunde crănțanitul încetă subit.

— Nimic nu mai pleacă de aici!

Stătură o vreme, cu urechile ciulite... și pe urmă sunetul se relua în toată încăperea.

— Câte cofraje cu șoareci avem, Miri?

— Opt sute șaptesprezece erau când m-am uitat pe descrierea laboratorului.

Se uită în sus la el.

— Dar e imposibil ca prietenii Deșteptului lui pește să fi folosit mai mult de câteva cofraje. E prea multă securitate și se fac prea multe proiecte aici.

Crănțanitul pachetelor se intensifică. Zeci de dulapuri se jucau cu ei de-a „oprește-mă dacă poți”. Miri făcu un pas în spate și se uită în capătul celălalt al sălii. Laboratorul era ca un oraș în miniatură, aleile formau ca un fel de grilaj realizat din pătrate, înălțându-se în întunericul ce se întindea dincolo de felinarul lor.

— Ce putem face, Robert?

Robert se uită pe harta lui Miri.

— Noi am intrat pe aici cu Tommie. Am pus gadgeturile deasupra anumitor dulapuri.

— Așa el Dar care?

Robert se uită din nou pe harta care plutea în fața lui. Locul era un labirint, iar ei veniseră dintr-o direcție diferită.

— Păi... hm...

În 2010, într-o zi, Robert se rătăcise în parcare a unui mail. Chiar și după o oră de căutări, tot nu-și găsisese mașina, în cele din urmă fiind nevoit să apeleze la paznici. Atunci avusese primul semn de netăgăduit al declinului său mental. *Dar noul eu nu ar trebui să aibă probleme cu memoria!*

— Primul dulap este cu două rânduri mai încolo, apoi la dreapta.

Depășiră în alergare două rânduri de dulapuri, o luară la dreapta, încă unul și ajunseră. Aproape toate ușile erau deschise, tăvile de transport pregătind pachetele. Miri gesticulă înspre tuburile pneumatice de deasupra dulapurilor.

— De aici nu pleacă nimic. Care a fost următorul punct în care v-ați oprit?

O luară iar la fugă, spre următoarea destinație.

Undeva în fața lor, pe tavan se zărea ceva uriaș. Lansatorul lui General Genomics.

Miri se opri brusc și începu să agite spray-ul pe care îl avea în mână.

— Care e dulapul, Robert?

Toate dulapurile din jurul ei erau la fel.

— Două rânduri mai încolo și al cincilea în față.

— Dar parcă spuneai... nu contează.

Miri merse încă două rânduri cu Robert pe urmele ei. Se întoarse spre el.

— Mmm... nu sunt sigur...

Se uită deasupra, încercând să se orienteze în funcție de lansator, forțându-și memoria. Miri îl așteptă, apoi îi puse mâna pe braț.

— E OK, Robert. Câteodată nu-ți amintești unele chestii,

dar o să fie bine până la urmă.

— Stai, zise el, sunt sigur că-mi amintesc.

Tubul pneumatic din spate tocmai primise un container plin cu cobai.

— Asta înseamnă, hmmm...

Mâna lui Miri se desprinsese de brațul lui. Se uită de jur împrejur, apoi la el:

— Unde suntem?

Poate că nu fusese gaz otrăvitor. Poate fusese altceva. *Și Miri a inhalat mai mult.* Deasupra dulapului, trapa pneumatică se închisese. Se auzi o bufnitură, apoi cilindrul fu împins mai departe. Alt container de transport se opri deasupra dulapului. Alt lot de șoareci fu încărcat la bord. Era prea sus.

Bine că măcar înțeleg ce trebuie făcut.

Robert se uită în jos la Miri și se strădui să zâmbească relaxat, apoi îi spuse:

— Ah, suntem în vizită, Miri. Ce zici, ai chef să te urci pe dulapul ăsta?

— Robert, nu mai sunt copil mic, răspunse ea uitându-se la el de parcă o luase razna. Nu mă pot urca pe lucrurile oamenilor.

Robert dădu din cap și încercă să nu izbucnească în râs.

— Miri, acum ne jucăm un joc. Și... dacă reușim să oprim chestia aia albă cu... cu... pistolul tău... am câștigat. Vrei să câștigăm, nu?

Miri zâmbi fericită.

— Normal că vreau să câștigăm, de ce nu mi-ai spus mai devreme că e un joc, Robert? Hm. Arată ca un fel de laborator sau ceva. Super tare.

Se uită înspre tăvile de transport pe care alunecau cutiile cu șoareci.

— Deci eu ce trebuie să fac?

Până ajunge sus deja a uitat.

— Îți spun când ești sus.

O ridică de subsuori în sus.

— Ridică mâinile și apucă-te de margine. Eu te împing în sus, da?

Miri chicoti, dar întinse mâinile și Robert o săltă pe dulap. Se strecură sub banda de alimentare. Spray-ul din mâna ei era la câțiva centimetri de tava de transport.

— Acum ce fac?

Chiar, acum ce făcea? Te străduiești să faci ceva ca pe urmă să uiți ce voiai să faci. Doar că, de data aceasta, știa că era ceva foarte important. Robert începu să-și frângă mâinile panicat:

— Nu știi, Cara...

— Hei, eu nu sunt Cara. Mă cheamă Miri!

Nu este soră-mea, e nepoată-mea. Robert se îndepărtă de dulap, încercând să-și adune gândurile.

— Miri, dă cu spray în cutiile care mișcă.

— OK, nicio problemă.

Un sunet ascuțit îi străpunse dureros capul. Deasupra dulapului, zări o fracțiune de secundă o gaură ciudată care se căscase într-o parte a lansatorului. *Nu e țipătul lui Miri!* Abia apucă să formuleze gândul când fu împins cu putere în spate.

Lotul Unu era în lansatorul Gengen! Mașinăria era suficient de solidă, încât să poată ieși din cordonul americanilor. Lotul Doi? Camerele de supraveghere ale lui Alfred arătau că strategia lui cu cei doi Gu funcționa de minune. Cumva, găsiseră dulapul cu Mus care conta, dar atacul lui improvizat cu gaz începuse să-și facă efectul. Bunicul și nepoata se mișcau de parcă erau beți. Avea timp să pregătească și a doua încărcătură; putea să scoată ambele transporturi!

Mitsuri --> Braunt Vaz: <sm> Armata a detectat un lansator de rachete pregătit de lansare în laboratoare!

Despre ce crezi că e vorba, Alfred?</sm>

S-o ia dracu' de Armată. Analistii lui Vaz nu se gândiseră că radarele americanilor ar fi atât de sensibile.

Mitsuri --> Braun, Vaz: <sm> E doar o coincidență nefericită. Lansatorul rulează un program de calibrare.

</sm>

Era o minciună, dar pe care Alfred o avea pregătită.

Lansă o rafală de date false, fluturându-le prin fața ochilor tot felul de concluzii. După consumarea evenimentului, avea să dea vina pe un Iepure reînviat.

Mitsuri —> Braun, Vaz: <sm> Dar americanii vor înțelege despre ce e vorba?</sm>

Le arată câteva ferestre în care erau prezentate estimările ei cu privire la când și cum avea să răspundă Armata la alarma falsă.

Nu mai era timp pentru un al treilea lot. Lansatorul era deja încărcat, ceasul indica patruzeci și cinci de secunde până la lansare. Dacă americanii mai întârziiau un minut, era excelent.

Vaz --> Braun, Mitsuri: <sm> Eu mi-am strâns lucrurile, mă îndrept spre ieșire. </sm>

Alfred aruncă o privire împrejur. Toate punctele sale de control arătau acum lumină verde. În partea cealaltă a camerei, băiatul acela Orozco dormea liniștit. Nu avea să-și mai aducă aminte nimic din această seară, iar logul lui personal fusese corupt.

Alfred păși afară din cameră și o luă de-a lungul holului. Peste tot erau aprinse lumini, cum se întâmpla de obicei când picau rețelele. Ah! Militarii îi detectaseră în sfârșit rețeaua și îi omorâseră aerobotul ilegal. Mai păstrase contactul cu câteva mobile răspândite prin pădurea din nordul campusului. Erau poziționate foarte jos, încercând să fie cât mai discrete, dar să mențină rețeaua. Rețeaua de asalt a americanilor mătura zona, distrugându-le unul câte unul. Roboții Armatei se lăsau înspre sol ca un fel de ninsoare neagră, neobservată de mulțimi și vizibilă pentru roboții lui cu o secundă înainte de a fi distruși.

Părăsi casa scărilor la primul etaj. În față era ieșirea principală.

Cinci secunde până la lansarea cobailor în spațiu! își imagina haosul din tabăra americanilor, care își pierduseră analistul-șef tocmai într-o asemenea criză. Vaz se simțea ca un lunetist. Iar trei secunde de întârziere ar...

Lentilele de contact ale lui Alfred își pierdură transparența și simți o arsură pe față. Se aruncă la

pământ. Când o atinse valul de șoc, clădirea se clătină. Era de mirare că nu se prăbușise. Stătu câteva clipe nemișcat așteptând să vadă ce se întâmplă.

Fusese un atac cu raze laser infraroșii High Energy care intraseră direct prin acoperișul laboratorului General Genomics, aflat la o distanță de aproximativ doi kilometri. Nu avea decât o singură vedere directă, imaginea contururilor unor copaci profilată pe un cer gri perlat, apoi un nor de abur și fum care se împrăștia. O parte din praf era vegetația din jur spulberată. Cea mai mare parte era abur de supresie a efectelor. Americanii trăseseră de treizeci de ori în mai puțin de o secundă. Particule fine din explozie se împrăștiaseră pe o rază de câțiva kilometri, particule care, invizibile cu ochiul liber, erau capabile să orbească și să rănească acel ochi.

Prinse o a doua vedere. Dealul țintit arăta ca un vulcan în miniatură, un râu de bolovani curgea la vale. Scânteile care se vedeau erau săgețile termale. În depărtare se auzea tunând.

Deci răspunsul americanilor fusese prompt și categoric, cauterizând și închizând zona lansatorului, cu pagube minime. *Și toate visurile mele făcute cenușă.*

Lentilele de contact redeveniseră transparente. Alfred se ridică în picioare și fugi afară din Clădirea Pilchner.

În fața lui, oamenii alergau în toate părțile cuprinși de panică, mai întâi luați pe nepregătite de întreruperea rețelelor, apoi orbiți de scânteile laser. Intră în mulțime. Chiar dacă era înconjurat de oameni, pentru prima dată în această seară, Alfred se simți cu adevărat singur. Unii dintre cei de lângă el se uitau în sus; alții erau temporar orbiți. Oamenii plângeau. Alții le dădeau sfaturi de bun-simț: să se adăpostească undeva, să își țină ochii în jos, să nu se uite în reflectoare. În mijlocul acestui colaps tehnologic, oamenii erau nevoiți să vorbească între ei prin viu grai. Dar cuvintele mergeau din om în om. Tot mai mulți oameni realizau că, pentru a treia sau a patra oară în istoria recentă, țara lor era atacată militar. Niciunul dintre ei nu-și dăduse seama că fusese propria lor armată.

Alfred își păstră capul în jos, fața acoperită. Nu era o postură suspectă; sute de alți oameni făceau la fel. Își limită comunicațiile la câțiva biți pe secundă și aceia ruțati haotic printre roboți ca să nu poată fi reperat. Echipamentul îi era bine camuflat; pentru ceilalți, costumația lui părea doar un Epiphany încercând să se acomodeze cu căderea subită a rețelelor publice.

Toate acestea îi mai dădeau zece minute. Cât de curând, grupul de analiști ai Armatei avea să-și revină din haosul creat de criza lui Alice și va lua la verificat toate înregistrările camerelor de supraveghere. Analiștii care se ocupau de astfel de probleme erau foarte eficienți. Alfred își putea imagina cum avea să decurgă întregul silogism: Vedeți cum boții dușmanului sunt concentrați în zona Clădirii Pilchner? Dați înapoi mai devreme, cine a fost în zona respectivă? Păi, uite-o pe fata lui Gu intrând și, cu câteva minute mai devreme, intrase și un tip cu mutră de indian. Ia dați mai înainte; nimic deosebit până acum un minut, când același tip cu figură de indian iese în fuga mare din clădire. Urmăriți-l unde e acum - măi, măi, măi... uite-l cât de cuminte stă, să nu bată la ochi.

Oricare ar fi situația, operațiunea indo-europeană din această seară nu mai putea rămâne nedescoperită. Ceea ce e un mic dezastru în sine. Pentru câteva secunde, Alfred Vaz se lăsă pradă unei disperări care nu-i era caracteristică. *Cum rămâne cu toți anii mei de muncă? Cum rămâne cu lumea care trebuie salvată? Auzise* destul cât să fie conștient că Iepurele trimisese un pdf cu tot felul de acuzații la adresa lui pe laptopul lui Thomas Parker. Alfred nu-și va putea termina niciodată proiectul de cercetare. Într-adevăr, Iepurele fusese Al doilea cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla. Frunzele de morcov pe care i le lăsase pe birou în Mumbai fuseseră un indiciu destul de solid, dar *eu am ignorat toate semnele, atât de orb am fost să-mi văd planul realizat.*

Și totuși... cum rămânea cu Iepurele? Cel mai probabil, dovezile lui substanțiale erau niște prostii indescifrabile. Din câte își putea da seama, mințile din spatele Iepurelui

fuseseră reduse la tăcere. *Și atunci poate, poate, cu toate pilele pe care le am în Agenție, reușesc să supraviețuiesc, să încerc din nou.*

Alfred se dădu într-un colț și, cu mare grijă, încercă să se conecteze la rețeaua proprie. Își pierduse contactele din laboratoare. Pentru o jumătate de minut nu auzi nimic decât un ticăit care marca exterminarea micii sale armate.

A-ha! O rută prin gadgeturile rămase în viață până în Clădirea Pilchner. Deschise câteva ferestre și... își găsi un punct de supraveghere, o singură cameră în laborator care supraviețuise atacului și avea vedere înspre dulapurile cu cobai. Camera suferise avarii însemnate, își pierduse culorile, câțiva pixeli pe ici, pe colo, dar Alfred vedea atât cât îi trebuia.

Pagubele colaterale uneori pot lucra în favoarea ta; s-ar putea să nu mai existe nimic care să dovedească adevărul acuzațiilor Iepurelui! Explozia de pe urma atacului asupra lansatorului îi răsturnase dulapul. Ultimul contingent de cobai picase odată cu el. Mai mult, bombele termale ale iancheilor împrășcaseră în jurul lansatorului cu minereu topit. Lava închisese gaura creată în urma atacului, așa cum fusese intenția, dar nu se oprise acolo. Marea fluorescentă și bituminoasă își făcuse loc printre aleile de dulapuri și crescuse în unele părți până aproape de doi metri. Unul din valuri cuprinsese dulapul căzut și îl acoperise în întregime, cu excepția unui colț din acea ultimă tranșă de cutii cu cobai.

Pe cei doi Gu parcă îi înghițise pământul. Înainte de atacul cu laser, stătuseră chiar vizavi de punctul zero al dezastrului. Dacă ar fi avut mai multe camere de supraveghere la dispoziție, poate le-ar da de urmă... dar ce importanță mai avea? Amintirile lor confuze ar putea fi un pericol, dar nu unul pe care să nu-l poată controla. Alfred își dădu seama că zâmbea. Ciudat cum în mijlocul dezastrului, el se gândea la soarta a doi dintre cei mai înverșunați dușmani ai lui - fără a-l pune la numărătoare și pe Iepure, care putea să ardă în focul Iadului din partea lui.

Acum era aproape de clădirea Bibliotecii. Echipile civile de salvare erau la fața locului, dar rețeaua de comunicații era probabil încă asigurată de Armată.

Echipile de interogatori încă nu intraseră în acțiune. Și găsisse un aerobot de back-up prin care se putea conecta. Găsi un mesaj trimis probabil înainte de explozie:

Mitsuri ~> Vaz: <sm> Analiza lui Gunberk este aproape completă. Mai stai câteva minute, Alfred. Armata este încă concentrată pe laboratoare. Te poți întoarce cu cei de la Bollywood. </sm>

Marcase harta cu coordonatele curente ale grupului de producători, în partea de nord a mulțimii, în pădurea de eucalipti. Oamenii de la Bollywood și boții lor erau bine pregătiți pentru operațiunea din această seară, deși oamenii de pe teren nu cunoșteau participanții.

Alfred se uită pentru o ultimă dată în jurul lui. Făcu câțiva pași printre copaci și... era în mijlocul grupului de la Bollywood.

— Domnule Ramachandran! Am pierdut legătura cu dumneavoastră!

Tehnicianul video îl privea cu ochii mari de uimire.

— Totul a fost în regulă, dar acum este atât de groaznic!

Echipa era formată din experți în efecte speciale, dar la realitate nu prea se pricepeau. Alfred își relua rolul de producător de cinema foarte ocupat.

— Ați filmat totul? Și ați trimis la toată lumea de acasă, nu-i așa?

— Da, dar...

Voiau să iasă cât mai repede din pădure, să-i ajute pe cei răniți să se adăpostească lângă Bibliotecă. O idee excelentă; Vaz putea merge cu ei. Poate analiștii Armatei erau încă debusolați. Ar fi amuzant (și surprinzător) dacă această deghizare avea să-l scape de cordonul Poliției și să-l scoată cu bine din California. Mergând în urma „partenerilor” săi de afaceri spre Bibliotecă, mai avea un singur link către rețeaua lui privată. Era timpul să se debaraseze și de aceasta ultimă dovadă incriminatoare. Dar rețeaua încă mai primea date. Cuvinte disperate,

cutremurătoare, cu care Alfred nu și-ar fi încărcat conștiința, dacă ar fi închis-o mai devreme.

— Vă rog. Vă rog, nu-i faceți una ca asta. E doar un copil.

Gu. Alfred caută disperat înregistrările singurei camere de supraveghere pe care o mai avea. Se împiedică și noroc cu băiatul de la efecte video care îl prinse de braț, sprijinindu-l.

— Domnule Ramachandran! Vă simțiți bine? Ați fost orbit de atac?

Alfred avu prezența de spirit să nu-l repeadă.

— Vai, sunt copleșit de acest dezastru care ne înconjoară. Trebuie să-i ajutăm pe acești oameni sărmani.

— Așa este! Dar trebuie să aveți grijă și de dumneavoastră.

Tehnicianul îl conduse pe alee în jos, alăturându-se celorlalți care deja îi ajutau pe cei de la Crucea Roșie. În timp ce se lăsa dus de mână, Alfred avu răgazul să se reconecteze la legătura de sub pământ. Acum camera mergea ceva mai bine, câțiva pixeli nefuncționali începuseră să pâlpâie și putu să vadă ceva mai departe de dulapul căzut... Și bătrânul Gu era prins dedesubt. Doamne, unde-o fi fetița?

N-am vrut șase întâmplare așa ceva! Ar fi trebuit să-l ignore pe nefericit, dar conștiința i-o luă înainte.

Anonim --> Robert Gu: <sm> Unde e fetița? </sm>

— Cine e acolo? țipă vocea în urechea lui, apoi continuă mai încet, dar mai disperat.

— E chiar aici lângă mine. În stare de inconștiență. *Și nu pot s-o iau de acolo!*

Anonim --> Robert Gu: <sm>îmi pare rău. </sm>

Alfred nu mai știa ce să spună. Cu cei doi, morți, șansele lui de a scăpa cu fața curată creșteau simțitor. Se uită într-o parte, enervat. *Sunt un nenorocit.* Nu făcuse nimic în seara aceasta decât să contribuie la vătămarea unor oameni nevinovați. Dar cum i-ar fi putut salva?

— Vă rog. Anunțați poliția. N-o lăsați să ardă.

Presiunea creștea, mii de oase mici se rupeau, plasticul se topea, dar Robert nu auzea nimic. Nu simți nici exploziile care urmau, nici căldura sufocantă din cameră.

Robert își reveni din introspecția care, la fel de bine, putea fi și pierderea cunoștinței, doar că durea mult mai mult. Miri era în patru labe, plângând și strigând la el.

— Bunicule! Bunicule! Spune ceva! Bunicule!

Robert mișcă o mână, pe care fetița i-o strânse cu putere.

— Îmi pare atât de rău! N-am vrut să răstorn dulapurile! Ești rănit?

Era una din acele întrebări cu răspuns evident. O durere cât un elefant se așezase pe piciorul lui drept.

— Da.

Restul răspunsului se pierdu într-un val de durere.

Miri plângea, se îneca, nu mai semăna cu fetița stăpână pe sine pe care o cunoștea el. Se întoarse și se chinui să împingă dulapul care căzuse peste el.

Robert trase aer în piept, gest care îi stârni un val de amețeală.

— Dulapul este prea greu, Miri. Lasă-l.

De ce era aerul atât de fierbinte? Și lumina dispăruse. Ceva ca un furnal deschis se vedea arzând în spatele echipamentului doborât la pământ, de unde veneau toate pocniturile și fâsăiturile.

— Cara... Miri! ... Treci înapoi de acolo!

Fetița ezită. Sub dulap erau rămășițele strivite ale cofrajului de cobai care nu apucase să fie încărcat. Nu mai pleca nicăieri. Miri băgă mâna prin sticla spartă. Robert își întoarse capul și văzu o pereche de ochi mici uitându-se la el. Un șoricel scăpase din cofraj.

— Oo, șopti Miri, salutare, micuțule...

Râse încetișor.

— Salutare și ție. Ați scăpat.

Robert văzu mai multe fețișoare, pe măsură ce Miri le scotea din cutia de sub dărmături. Căpșoarele se mișcau în toate părțile, mirosind de jur împrejur. Nu păreau să-i dea atenție și, după câteva clipe, descoperiră ceva mult

mai important: libertatea. O zbughiră din mâinile lui Miri, departe de căldură.

Acum Robert vedea ce cauza căldura. De undeva de sus, picura un lichid alb care, când atingea dulapul, se înroșea, sfârâia și se scurgea înspre podea.

Cara scoase un țipăt speriat și se întoarse spre el.

— Ce e asta?

— Nu știi, dar trebuie să ieși de aici.

— Da! Hai să ieșim.

Fata încerca să-l tragă de umeri să iasă de sub dulap, împinse și el, ignorând durerea care îi secera piciorul. Reuși să se miște câțiva centimetri, după care se înțepeni mai rău decât înainte. Acum căldura era mai supărătoare decât piciorul sfărâmat. Minteia lui Robert sărea de la o nenorocire la alta, încercând să nu-și piardă cumpătul.

Se uită într-o parte, la sora lui.

— Îmi pare rău că te-am făcut să plângi, Cara.

Ea se porni și mai rău pe plâns.

— Acum trebuie să fugi afară.

Nu-i răspunse, dar se opri din plâns. Se uită la el, neînțelegând, apoi se dădu într-o parte ferindu-se de căldura care venea din gura furnalului. *Fugi! Fugi!* O auzi spunând:

— Nu mă simt prea bine.

Și se întinse pe jos undeva mai departe de el. Robert își întoarse privirea spre lichidul fierbinte. Deja acoperise podeaua de sub dulap. Dacă balta se mai întindea câțiva centimetri, avea să o atingă pe Cara. Întinse mâna și apucă un fragment lung - de ceramică? - pe care îl puse ca baraj între valul incandescent și Miri.

Se auziră alte explozii, dar nu la fel de puternice. În sala unde erau ei plutea un miros de ars. Încercă să-și amintească cum ajunseseră aici. Cineva îi făcuse asta lui și Cărei, deci cu siguranță îi ascultau acum.

— Vă rog, zise el în întunericul incandescent. Vă rog nu-i faceți una ca asta. E doar un copil.

Niciun răspuns, doar sunetele acelea îngrozitoare și durerea. Apoi se întâmplă o minune, văzu litere prin fața

ochilor:

Anonim --> Robert Gu: <sm> Unde e fetița? </sm>

— Cine e acolo? E chiar aici lângă mine. În stare de inconștiență. *Și nu pot s-o iau de acolo!*

Anonim —> Robert Gu: <sm> îmi pare rău. </sm>

Așteptă, dar nu mai primi nimic.

— Vă rog, anunțați Poliția. N-o lăsați să ardă.

Dar oricine fusese, plecase. Cara nu mai mișca.

Nu simte căldura? Ținu cât putu ciobul în loc.

Apoi:

— Domnule profesor? Sunteți dumneavoastră?

Trebuie să fie vreun student curios! Erau prea multe imagini și nu mai înțelegea mare lucru din ele. Dar cineva era acolo, pe jumătate cufundat în lavă.

— Sunt eu, Zulfi Sharif.

A, numele îi era familiar, studentul aceia băgăcios. Dar acum nu mai radia culoarea verde. Parcă era un amănunt important, nu?

— Încerc de câteva ore să iau legătura cu dumneavoastră. Niciodată n-a fost mai greu ca astăzi. Computerul meu a fost virusat rău. Îmi pare foarte rău.

Era intrat aproape cu totul în lavă. O fantomă.

— Sunteți rănit! zise fantoma.

— Sună la Poliție, îl rugă Robert.

— Da, imediat! Dar unde sunteți? Nu contează, văd coordonatele! Chem ajutoare ime...

Lava incandescentă bolborosi peste ciobul lui Robert, atingându-i mâna. Simți cum îl înghite durerea, ca o prăpastie întunecată.

33

LIBERTATE

Noua anexă a Spitalului Crick avea mai puțin de cinci ani, dar atmosfera locului era parcă desprinsă din secolul trecut, când spitalele erau niște clădiri mari, impozante, în care oamenii trebuiau să meargă dacă voiau să se facă bine. Asemenea locuri încă mai erau necesare: de exemplu, unitățile de terapie intensivă nu se puteau împacheta într-o cutie de prim-ajutor și vândute pe internet oricui. Și mai erau, desigur, cazurile tragice de boli incurabile, care cereau îngrijiri medicale; probabil va exista mereu un segment foarte restrâns de populație care va avea nevoie de sanatorii și azile.

Noua anexă satisfăcea și alte nevoi. La care se gândea locotenentul-colonel Robert Gu Jr. În fiecare zi când intra în curtea spitalului. Din ziua dezastrului de la Universitate, Bob venea zi de zi aici, parca mașina, arunca o privire în zare spre stâncile și plajele dinspre La Jolla. Clinica era pe un deal aflat la foarte mică distanță de unele din cele mai la modă proprietăți din lume. La câteva mile înspre oraș se aflau laboratoarele de jur împrejurul Universității, unele din cele mai prestigioase centre de cercetare în domeniul farmaceutic din lume. Desigur, acele laboratoare puteau fi și la capătul celălalt de lume și nu ar fi fost nicio diferență pentru lumea medicală. Dar, din punct de vedere psihologic și tradițional, această apropiere dintre minunile științei și proprietățile luxoase era ca un magnet pentru cei mai bogați dintre cei foarte bolnavi.

Dar soția, fiica și tatăl lui Bob Gu nu erau aici pentru că erau bogați. Odată ce treceai de o foarte impozantă - și foarte reală - poartă, aveai intimitate. În acest caz, intimitatea consta într-o combinație dintre designul efectiv al clinicii și interesul pe care unchiul Sam îl arată unora dintre pacienții lui.

Unde altundeva să ții internate cazurile speciale, departe de ochii lumii, decât într-un spital de lux? Presa se

înghesuia pe lângă ziduri și specula, dar nu i se permitea accesul, în ciuda eforturilor ei de a se strecura.

Bob se opri o clipă în fața porților.

Of, Alice!

Ani de-a rândul trăiseră cu spaima că, într-o bună zi, efectele secundare ale specializărilor ei pe bandă rulantă aveau să apară. Ani în șir se certaseră în privința onoarei și datoriei, până unde este OK și de unde începe să nu mai fie OK. Acum, cel mai rău lucru de care se temuseră se întâmplase... și îl luase pe nepregătite. Mergea la ea în vizită zilnic. Doctorii erau sceptici. Alice Gu era blocată în atâtea straturi de specializări cum nu mai văzuseră oamenii în toată cariera lor. Ce știau ei? Alice era conștientă. Încerca să stea de vorbă cu el, dar nu scotea decât niște bălmăjeli disperate. El o ținea în brațe și o implora să se întoarcă la el. Spre deosebire de Robert și Miri, Alice nu era arestată. Alice era prizoniera propriei ei minți.

Astăzi Bob era într-o misiune oficială la Crick. Ultimele interogatorii ale celor doi reținuți - sau, ultimele rapoarte - erau complete. Robert era programat să fie trezit la prânz, Miri o oră mai târziu. Bob putea sta de vorbă cu ei în compania virtuală a Evei Mallory, ofițer în Ministerul Apărării Naționale, din partea investigatorilor.

La ora 12.00, Bob stătea în fața unei uși de lemn desuete. Știa deja că aceste detalii clasice erau cât se poate de reale aici. Și că va trebui să apese pe clanță dacă voia să intre.

Eve --> Bob: <sm> Acest interviu este foarte important pentru noi, domnule colonel. Dar încercați să nu-l obosiți cu detalii inutile. Respectați temele care v-au fost trimise în memorandum. </sm>

Bob aprobă din cap. Pentru o clipă nu știa pe cine să fie mai supărat: pe tatăl său ori pe tâmpiții de la Poliție. Se mulțumi să deschidă ușa, fără să fi bătut înainte, și să intre grăbit în rezervă.

Robert Gu Sr. făcea treispe-paișpe prin camera lipsită de ferestre, ca un leu în cușcă. Nici nu ai fi bănuț că acum o

vreme avusese un picior zdrobit și celălalt fracturat; doctorii se pricepeau de minune să repare asemenea accidente. Cât despre restul, eh, arsurile erau acoperite de pijamale.

Bătrânul se repezi la Bob când îl văzu intrând în cameră, dar glasul lui era mai degrabă disperat decât iritat.

— Fiule! Ce face Miri?

Eve -> Bob: <sm> Puteți vorbi, domnule colonel. Aveți libertatea să-i spuneți ce doriți despre fiica dumneavoastră. </sm>

— ... Miri e bine, tată.

Îi făcu semn să se așeze pe scaunele de catifea de lângă masa aflată în cealaltă parte a camerei. Dar bătrânul continuă să se învârtă prin cameră.

— Slavă Domnului! Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este căldura și lava care se întindea spre ea.

Se uită în jos la pijamalele lui și dintr-odată păru foarte surprins de ceea ce vedea.

— Ești la clinica Cricks, tată, în La Jolla. Miri nu a fost rănită în incendiu. Mâna ta stângă a fost distrusă aproape în totalitate.

Lava îi arsese carnea până la os, întregul braț, din umăr până la antebraț.

Robert își duse mâna dreaptă înspre mâneca stângă, goală.

— Da, mi-au spus doctorii.

Se întoarse și se lăsă pe unul din scaune.

— Asta a fost tot ce mi-au spus. Ești sigur că Miri e în regulă? Ai văzut-o?

Bătrânul niciodată nu reacționase în acest fel. Îngrijorat pentru soarta altcuiva. *Sau poate doar se preface văzându-mă pe mine supărat.* Bob luă și el loc în fața tatălui său.

— Am văzut-o. Voi sta de vorbă cu ea ceva mai târziu, în după-amiaza asta. Singura ei problemă gravă este că nu-și aduce aminte nimic clar din ce s-a petrecut în laboratoare.

— Aha.

Apoi, și mai încet:

— Aha.

Stătu o vreme nemişcat, cântărind veștile, apoi începu iar să se foiască.

— Cât timp am fost inconștient? Am atâtea să-ți povestesc, Bob... Poate ar trebui să-i aduci și pe câțiva dintre colegii tăi aici.

Eve ~> Bob: <sm> Deci nu-și amintește interogatoriul?

Uau, nu mă așteptam să fim atât de buni!</sm>

— Nu e nevoie, tată. Ar mai putea urma întrebări privitoare la anumite puncte, dar am dezgropat toate secretele și conspirațiile. Ai fost supus mai multor interogatorii în ultimele zile.

Robert făcu ochii mari de uimire. După o clipă, dădu încet din cap.

— Aha, visele acelea ciudate... deci asta înseamnă că știți și despre, hm, despre problemele mele personale?

— Da.

Robert își plimbă privirea prin cameră.

— Sunt niște băieți răi, ciudați în lume, Bob. Străinul Misterios... cel care i-a spart securitatea computerului lui Zulfi Sharif... a fost pe urmele mele tot timpul. N-am mai cunoscut pe nimeni în viața mea care să mă manipuleze cum a făcut-o el. Îți poți imagina pe cineva care stă mereu pe umărul tău, spunându-ți ce să faci?

Eve --> Bob: <sm> Să lăsăm Iepurele deoparte pentru moment. </sm>

Bob era de acord. Iepurele - cum îi spuneau cei din Alianța Indo-Europeană pe care îi interogaseră - ar putea fi o noutate sub soare. Iepurele încălcase legea pentru securitatea sistemelor electronice. Surprinzător, oameni din interiorul Armatei și Poliției fuseseră în favoarea Iepurelui. Indienii, europenii și Japonezii aveau o grămadă de explicații de dat, dar șmecheria Iepurelui nu ar fi fost niciodată descoperită dacă cei trei nu ar fi lansat atacul de revocare împotriva creaturii. Dar cum reușise Iepurele să facă tot ce făcuse? Și, dacă a putut face respectivele escrocherii, de ce altceva mai era capabil?

Erau întrebări importante, dar pe care nu le putea discuta cu tatăl trădător.

— Încă facem investigații, tată. Între timp, tu ai de asumat niște fapte și consecințele lor.

— Da, consecințe.

Robert se juca nervos cu tapiseria scaunului de lângă el.

— Pușcărie?

Întrebarea venise aproape ca o rugămintă.

Eve —> Bob: <sm> în niciun caz! Avem nevoie de un „iepure” ca să-l prindem pe Iepure! </sm>

— Nu, tată, fără închisoare. Oficial, tu și prietenii tăi ați luat parte la o demonstrație în campus care a scăpat rău de sub control. Mai puțin oficial... zvonul pe care l-am lansat noi este că ați ajutat la oprirea unui sabotaj terorist asupra laboratoarelor.

Încă o misiune pentru cei de la Prietenii dreptului la intimitate.

Robert dădu din cap:

— Am ajutat să-i oprim pe băieții răi. Țsta era planul lui Miri.

— Da, era.

Se uită la tatăl său cu o privire dură.

— Am fost ofițer de gardă în noaptea aceea.

Eve ~> Bob: <sm> Grijă mare, domnule colonel. </sm>

Dar avertismentul era vorbă-n vânt, strategiștii lor căzuseră de acord că Robert va trebui să afle anumite detalii. Singura lui problemă era cum să-i dea aceste detalii fără să-i ardă un pumn în nas.

— Aici, în San Diego?

— Pentru California de Sud, dar toată acțiunea a avut loc aici. Alice era analista mea șefă în acea seară.

Ezită, încercând să-și țină nervii în frâu.

— Ți-a trecut vreodată prin minte că datorită lui Alice nu te-am dat afară din casă în șuturi?

— Eu... Alice părea întotdeauna absentă, zise, trecându-și o mână prin părul zburlit.

— Știi ce este SLC-ul și ce efecte are?

— Da, dădu repede din cap. Carlos Rivera rămâne blocat pe chineză. El este bine?

Se uită la el și culoarea îi pieri din obraji.

— *Alice?*

— Alice a clacat fix în mijlocul expediției tale. Avem dovezi clare că...

Eve —> Bob: <sm> Nu intrați în detalii. </sm>

— Încă e blocată, continuă Bob după o fracțiune de secundă.

— Bob... niciodată n-am vrut să-i fac niciun rău. Eram atât de disperat... Cred, cred că eu i-am făcut-o.

Se uită la fiul său, își feră privirea.

— Știm, tată. Am aflat în timpul interogatoriilor. Și da, *tu* i-ai făcut-o.

Poliția percheziționase casa și logurile personale ale lui Gu, la fel cum făcuseră și cu cei de la Universitate; aveau chiar și fotografii cu robotul pe care Robert îl pusese în baie. Doar că nu știm exact cine a făcut respectivul robot. India, Japonia și Europa dădeau vina pe Iepure, Iepurele fusese redus la niște zvonuri și bucăți ilizibile de *cache*.

Eve ~> Bob: <sm> Ei, o să aflăm într-o bună zi. Un atac la rețea printr-o persoană vulnerabilizată biologic...

aceasta e o tehnologie mult prea avansată pentru a fi ignorată în ancheta de față. </sm>

— Îmi pare atât de rău... dacă ai ști... zise Robert lăsându-și capul în jos.

Bob se ridică brusc în picioare. Reuși să-și păstreze vocea calmă și sigură.

— În cursul zilei de astăzi vei fi externat. Între timp, fă rost de ceva de îmbrăcat și pune-te la curent cu ce s-a petrecut în lume. Pentru o vreme, rămâi să locuiești cu noi în Fallbrook. Vrem să reiei școala... de unde ai lăsat-o. Mă duc să-i spun lui Miri despre Alice.

— Bob, n-o să meargă. Miri nu va putea niciodată ierta...

— Probabil ai dreptate. Dar Miri va primi un rezumat mult trunchiat. În fond, participarea ta la atacul împotriva lui Alice este circumstanțial. Și este ascunsă bine, unde nici chiar Miri nu poate intra. Eu... te sfătuiesc prietenește... să nu te scapi să-i spui ceva.

Și uite-așa domnul locotenent-colonel Robert Gu Jr. își îndeplinise misiunea care îi fusese încredințată. Acum

putea pleca. Traversă cameră, îndreptându-se către ușă. Ceva îl opri și-l făcu să se întoarcă.

Robert Gu Sr. îl privea cu teamă amestecată cu o imensă părere de rău. Bob mai văzuse expresia respectivă înainte, la alți oameni. De-a lungul anilor, când subalterni de-ai lui o dăduseră în bară rău de tot. Tinerii pot ajunge disperați. Și atunci fac lucruri teribile, nebunești, egoiste... uneori cu consecințe catastrofale.

Dar tata nu a fost niciodată tânăr! Nu exista nicio disperare, nicio lipsă de experiență care să-l scuze pentru ce făcuse.

Cu toate acestea... Bob urmărise filmul echipei de salvare care îl urmaseră pe Sharif printre dărâmături, își văzuse tatăl și fiica întinși pe podea, chiar la câțiva pași de craterul lansatorului. Îl văzuse pe Robert cu mâna întinsă, cum ținuse lava la câțiva centimetri de Miri. Așadar, în ciuda nenorocirii pe care o provocase bătrânul, Bob mai avea să-i spună ceva:

— Îți mulțumesc că i-ai salvat viața, tată.

Bob spusese „să reiei școala de unde ai rămas”. La Liceul Fairmount, era aproape posibil. Juan și Robert deja dăduseră examenele scrise, apoi fuseseră în vacanța de Crăciun și Anul Nou. Acum se întorseseră, tocmai la timp pentru ceea ce majoritatea elevilor considerau a fi cea mai grea parte a semestrului: prezentarea proiectelor în timpul serbării cu părinții. Problemele de viață și de moarte și apăsarea conștiinței încărcate făcură loc groazei că avea să se facă de răs în fața unor copii și a părinților lor.

Surprinzător, Juan Orozco încă mai vorbea cu el. Juan nu-și prea amintea ce se întâmplase la Universitate. Creierul lui fusese și mai bine curățat decât al lui Miri. La ora actuală decupa bucăți din știrile apărute și le pune cap la cap, încercând să separe adevărul de minciunile Prietenilor dreptului la intimitate.

— Nu-mi amintesc nimic după ce am ajuns, împreună cu Miri, în campus. Și Poliția încă mai investighează purtabilul pe care l-am avut în ziua aceea. Nu-mi pot vedea

nici măcar ultimele minute din jurnal!

Puștiul își ridică mâinile în aer cu aceeași disperare pe care o observase la el și în prima zi când se cunoscuseră.

— Lasă, nu fi supărat, nici Miri nu și-a recuperat logurile, îl consolă Robert bătându-l pe umăr.

— Știu! Am întrebat-o!

Îi dădeau lacrimile.

— Nici ea nu-și amintește. Începuserăm să devenim prieteni, Robert. Nu am fi plecat împreună să te căutăm dacă n-ar fi avut încredere în mine.

Sigur.

— Iar acum se poartă cu mine ca atunci când ne-am cunoscut... mă trimite la plimbare. Ea crede că probabil m-am dat lovit și ea a trebuit să te caute singură. Și poate chiar m-am dat lovit. Doar că *nu-mi amintesc!*

Lena --> Juan, Xiu: <sm> Dă-i timp, Juan. Miri este foarte afectată de ce s-a întâmplat, mai ales cu mama ei. Cred că se consideră vinovată. Sau poate ne consideră pe toți vinovați. Eu știu că tu nu te-ai fi dat lovit. </sm>

Lena ~> Xiu: <sm> Dar mă depășește de ce plânge pe umărul nenorocitului ăluia. </sm>

Juan își luă privirea de la Robert, făcând eforturi vizibile să se reculeagă. Robert îl bătu pe spate stângaci. A-i liniști pe alții nu făcea parte din activitățile lui preferate în viața de dinainte.

— O să-și revină, Juan. Nu a spus despre tine că ești laș când eram la subsol. Era doar foarte îngrijorată în privința ta. Ai puținică răbdare cu ea.

Se uită în jur, poate găsea ceva să-i mai distragă atenția.

— Între timp, vrei să aruncăm la gunoi toată munca pe care am făcut-o în timpul semestrului? Cum rămâne cu băieții din Boston și din sudul îndepărtat? Trebuie să ne apucăm de treabă cu proiectul

Lena -> Xiu: <sm> Uită-te și tu cât de nesimțit e, profită de bietul copil ca să îl ajute la proiect. </sm>

Încercarea lui Robert de a-l binedispune era slabă, dar păru să funcționeze, Juan se uită la el și zâmbi.

— Da, să ne concentrăm pe lucrurile importante!

Bob și Miri nu apărură în curtea școlii pentru serbarea la care copiii din clasa lui Robert prezentau proiectele de creație. Cel puțin nu erau prezenți fizic - și Robert îl putea vedea pe Juan Orozco uitându-se în toate părțile după ei.

— Juan, Miri este la spital în seara asta. O externează pe mama ei.

Bob păruse deosebit de încântat că Robert avea altceva de făcut în seara aceea. Juan zâmbi încrezător.

— Dar poate mai bagă un ochi din când în când, să ne vadă, corect?

De fapt, evenimentul din această seară era important pentru Fairmount, dar nu în sensul bun. Presa populară construisese o grămadă imensă de speculații în jurul evenimentelor de la Universitate, iar Prietenii dreptului la intimitate brodaseră și născociseră atâtea minciuni pe marginea acelor speculații, încât totul luase proporții fabuloase. Zvonurile contaminaseră tot ce se petrecuse și toate numele celor asociați cu întâmplările acelei nopți. Robert săpase după varianta publică, întâi pentru a afla ce se petrecuse cu el în acea noapte în subsoluri, și apoi pentru a afla ce *credea* lumea că se întâmplase. Robert și conspirația bătrânilor apăreau în cele mai multe teorii, cel mai adesea ca niște eroi picarești - cum sugerase și Bob. Dar mai existau și alte teorii. Robert nu auzise în viața lui de Timothy Huynh, dar existau jurnaliști care pretindeau că Huynh și Robert, împreună, puseseră la cale tot ce se petrecuse în acea seară: revolta și operațiunea din laboratoare!

Robert devenise expert în blocarea mailurilor de la paparazzi, dar notorietatea lui începuse să-și piardă amploarea; ratingurile îi scăzuseră dramatic în ultimele zile. Cu toate acestea, își petrecea cea mai mare parte a timpului la liceu, unde regulile școlii interziceau accesul străinilor - vizibili.

În această seară *ban*-ul respectiv era în plină forță. Tribunele erau pline cu spectatori numai cu bilet de intrare - familiile elevilor și alți invitați, inclusiv prezențe virtuale. Majoritatea acestor indivizi nu aveau niciun

interes pentru Robert Gu. Dar, dacă urmăreai statisticile rețelelor, o mulțime de persoane *invizibile* urmăreau serbarea.

Programul vocațional nu era chiar mândria Liceului Fairmount. Majoritatea elevilor nu se pricepeau să folosească cele mai recente și ciudate aplicații (iar majoritatea seniorilor nici nu se chinuiau măcar). Pe de altă parte, Chumlig spusese, într-un moment de sinceritate, că părinții se dădeau în vânt după programele respective, mai ales pentru că puteau să înțeleagă, cât de cât, din tot ce făceau copiii lor la școală. Echipele erau formate din câte doi sau chiar trei elevi, dar aveau voie să folosească soluții din oricare colț al lumii. Seara demo nu începea decât după lăsarea întinericului, pentru ca filtrele virtuale să fie ușor de folosit. În mod normal, Chumlig nu le făcea asemenea favoruri elevilor. Respectivetele demo-uri țineau două zile... și nu începeau decât la o săptămână după ce elevii de la Cercul vocațional își prezentaseră mai întâi creațiile. Intervalul de o săptămână era suficient cât să nu trezească complexe de inferioritate și, în același timp, le oferea celor talentați timp berechet să-și dea importanță prin școală. În această seară, audiența era adunată în partea de vest a terenului de fotbal, în timp ce partea de est fusese lăsată liberă pentru proiecțiile grandioase ce urmau a fi prezentate publicului.

Robert stătea împreună cu Juan Orozco chiar lângă scenă, alături de ceilalți elevi. Fiecare dintre ei știa ordinea execuției, de fapt a interpretării. Prin lentilele de contact vedeau de-a lungul terenului mici semne care indicau cât mai rămăsese din demo-ul curent și cine era următorul la rând. Nu fusese o alegere democratică a ordinii în spectacol. Chumlig și ceilalți profesori avuseseră propriile lor idei, pe care le impuseseră. Punct. Robert zâmbi în sinea lui. Din acest punct de vedere, simțul lui didactic nu-l părăsise. Chiar fără să cunoască detaliile niciunui proiect, știa cine are o lucrare bună și cine nu. Știa cine are cele mai multe emoții să iasă pe scenă în fața publicului... Același lucru îl cunoștea și Chumlig. Ordinea

pe care o stabilise era o orchestrare gândită special.

În mod miraculos, ordinea respectivă produsese un spectacol bunicele.

Primii fuseseră gemenii Radner. Pentru cei doi, partea de est a campusului nu era suficientă. Proiectaseră un fel de pod de oțel, suspendat peste tribune, care se înălța tot mai sus și mai sus în cer până se pierdea în lumina apusului. Dispăru și după câteva secunde reapăru în altă parte deasupra stadionului! Punctul culminant al programului fu trecerea pe cer, în viteză și într-un zgomot infernal, a unui tren cu locomotivă cu abur. Tribunele vibrară când trenul trecu pe deasupra lor.

— Mamă! exclamă Juan și îi dădu un ghiont lui Robert. Asta e nou, probabil au descoperit ceva pe la protocoalele de stabilitate ale tribunelor.

Dacă Radner-ii nu fuseseră până acum ținta speculațiilor în legătură cu „mersul Bibliotecii”, erau acum. Robert știa sigur că gemenii nu se vor supăra chiar deloc.

Majoritatea demo-urilor erau chestii artistice, vizuale. Dar existau și elevi care construiseră gadgeturi.

Doris Schley și Mahmud Kwon construiseră un vehicul care avea simțul terenului și putea urca treptele tribunelor. Când ajunseră cu el în vârful scărilor îl aruncară peste balustradă; se auzi un zgomot sub carcasă și mașinăria se lăsă ușor la pământ fără să-și spargă nimic. Juan se ridică de pe scaun să vadă robotul cu ochii lui. Îi aplaudă pe Schley și Kwon, apoi se așeză din nou.

— Mamă! O parașută cu senzor de pământ. Dar pun pariu că doamna Chumlig nu le dă mai mult de nota nouă.

Își pițigăie vocea încercând s-o imite pe Louise Chumlig:

— Ce-ați făcut voi aici nu e decât inginerie la cutie.

Dar încă zâmbea cu gura până la urechi. Amândoi știau că 9 era o notă bună, față de cât aveau să primească celelalte proiecte.

Erau copii care chiar încercaseră să copieze proiecte de pe net, cum spusese și Miri că făceau prietenii ei. Erau două proiecte noi interesante: un elastic foarte rezistent și un fel de filtru de apă. Elasticul nu era spectaculos... până

când îți dădeai seama că nu era nicio iluzie optică. Doi băieți pe care Robert îi cunoștea vag prezentară proiectul. Stăteau la cinci metri unul de celălalt, legănând o păpușă mare între ei. Manechinul era legat de un elastic, fiecare din ei ținând de câte un capăt. Elasticul nu numai că era foarte rezistent, dar își schimba proprietățile fizice în funcție de cum trăgeau băieții de el. Când era lejer ca o coardă și păpușa sărea de sus în jos, când era rigid ca un arc și ținea păpușa strâns prinsă. Proiectul lor avu cele mai multe aplauze.

Pe de altă parte, filtrul de apă era doar o imagine mărită a unui furtun de grădină alimentat la un filtru. Deasupra, elevii puseseră un grafic enorm care arăta cum filtrul lor poate detecta impurități specifice fiecărui utilizator. Nu avea niciun efect sonor, iar graficele erau lente și grosolane. Robert se uită la cer, apoi la fetele care îl proiectaseră.

— Vor lua 10, este?

Juan ridică din umeri. Zâmbea, dar cu o oarecare invidie.

— Mda, e genul de chestie care-i place lui Chumlig.

Apoi, onestitatea îl forță să recunoască:

— Lisa și Sandi niciodată nu se deranjează să-și aranjeze graficele, dar am auzit că deja au un cumpărător pentru filtrul respectiv. Pariu că sunt singurele eleve care fac bani din proiectul lor vocațional.

— Noi suntem la rând, Juan, zise Robert.

Singurul semn că Juan înțelesese era felul în care privirea i se fixă pe cronometrul lor privat.

Xiu --> Juan: <sm> Baftă, Juan! O să fie bine. </sm>

Juan ~> Xiu: <sm> Miri se uită? </sm>

Juan și Robert erau ultimii, singura parte din program care nu fusese stabilită de Chumlig. Și nu se datora nici inteligenței lui Juan/Robert. Se datora faptului că demo-ul lor implica grupuri de oameni din afara școlii, care aveau și ei programul lor.

Juan mai stătu nemișcat încă o secundă. Apoi alergă pe

terenul de fotbal, făcând cu mâna către o scenă fantomatică paralelă cu tribunele. Invitații intrară pe scenă din ambele părți. Imagistica era clară, nu erau efecte vizuale, aceștia erau oameni reali, cu instrumente muzicale, așa cum explică Juan audienței.

— Bună seara, doamnelor și domnilor! strigă el entuziasmat ca un prezentator de circ, dar - în urechile lui Robert - panicat de mai avea puțin și leșina. Robert ar fi putut îndeplini rolul de maestru de ceremonii sau ar fi putut înregistra dinainte introducerea, iar Juan să mimeze, dar ar fi însemnat să piardă la punctaj. Deci Juan se străduia live, cu vocea tremurândă și cuvinte care îi ieșeau cu pauze ciudate și avânt forțat.

— Doamnelor și domnilor! Orchestra Americilor, creată special pentru dumneavoastră în această seară de Liceul Charles River - orchestră și cor, direct prin internet din Boston și - se întoarse în stânga - Conservatorul din Magallanes, de asemenea în direct prin internet din Punta Arenas... Chile!

Scena era plină acum, de o parte și de alta, două sute de adolescenți în uniforme școlare, roșii cei din nord și în carouri verzi cei din sud, după cum cerea protocolul lor de „colaborare”. Împreună formau două coruri și două orchestre, la depărtare de mii de kilometri unii de alții, doar cu o legătură de internet care să-i țină împreună. Doar printr-o minune fuseseră aduși pe aceeași scenă. Succesul poate avea să arate banal pentru cei din afară, era posibil să fie chiar și un eșec. *Deși repetițiile n-au mers chiar rău.*

— Iar acum - Juan continuă - acum, doamnelor și domnilor, Orchestra Americilor va interpreta o adaptare originală a Imnului Europei compus de Ludwig van Beethoven, cu versuri de Orozco și Gu, cu sincronizare de rețea asigurată de Gu și Orozco!

Făcu o plecăciune în față și apoi se îndreptă în fugă în spatele scenei, lângă Robert. Broboane mari de sudoare i se scurgeau pe față și era alb la față ca un cearșaf.

— A fost foarte bine, Juan, zise Robert.

Juan dădu din cap, tremurând ca varga.

Orchestra hibrid începu să cânte. Acum totul trecuse în mâna acestor copii și efectelor lui Robert.

Muzica violoncelelor și a chitarelor umplu aerul, venită din Boston și din capătul celălalt al lumii. Adaptarea lor era mai ritmată decât Imnul Europei, fiecare notă trecând prin sute de noduri și rețele, cu întârzieri de câteva milisecunde.

Aceeși problemă de sincronizare care făcuse din corul lui Winnie de la Bibliotecă să sune atât de lălăit.

Versurile lui Juan se ridicară în aer, cele două coruri - cel din nord interpretând varianta în engleză și cel din sud, în spaniolă - începură să cânte. Cele două școli își creaseră o rețea unică, mai flexibilă, cu propriul lor dirijor. Se auzea ceva mai bine, în plus, erau surprinzător de talentați. Dar recitalul încă mai avea nevoie de Robert, care lucrase la adaptarea contratimpilor din rețele, creând o atmosferă magică (ajutată și de magia lui Beethoven).

Robert ascultă. Contribuția lui nu era perfectă. De fapt, mergea chiar mai prost decât la repetiții. Prea multă lume era pe rețea, ascultând concertul, și prea mulți oameni se logaseră în același timp. Robert se temuse că așa se va întâmpla. Problema nu era cu capacitatea rețelei. Se uită peste statistici. Arătau prezența câtorva milioane de oameni veniți pe nepusă masă, consumând resursele mai repede decât prevăzuseră ei, schimbând perspectiva acestui concert. Cu toate acestea, sincronizarea supraviețuise, orchestra nu se destrăma.

Încă zece secunde. Melodia atinse o serie de crescendouri, apoi, printr-un miracol, ultimele două secunde fură perfecte. Versurile lui Juan se stinseră și întreaga melodie încetă. Se lăsă tăcerea.

Orchestra/corul stătea pe scenă, așteptând reacția publicului. Oamenii zâmbeau, poate puțin jenați... dar fapta era deja consumată!

Apoi toată suflarea din toate colțurile lumii începu să aplaude frenetic.

Bietul Juan arăta absolut copleșit. Din fericire pentru el,

nu mai trebuia să vorbească în fața milioanelor de spectatori. Orchestrele se înclină în fața audienței și coborâră de pe scenă, înspre nord și înspre sud, înapoi în colțurile lor de lume. Juan zâmbea, impresionat, înspre tribune, apoi se întoarse către Robert.

— Mamă! Nu mă mai interesează ce notă luăm, Robert, nu-mi vine să cred!

34

BRITISH MUSEUM ȘI BRITISH LIBRARY

Copiii săriră din tribune, fără să mai țină cont de faptul că Chumlig & compania erau încă pe teren, stabilind ce note avea să ia fiecare. Robert și Juan se mișcă mai greu, stând în spatele scenei de vorbă cu ceilalți elevi de departe. Notele și demo-urile nu vor fi afișate online în următoarele douăzeci de ore, aveau o grămadă de timp la dispoziție să-și facă griji cât vor lua. Totuși, Louise Chumlig arăta destul de încântată, felicitându-l pe fiecare din ei și evitând să răspundă întrebărilor unuia sau altuia despre cum se descurcase și ce note aveau să primească.

Miri sau Bob încă nu apăruseră. Atenția lui Robert fu acaparată de copii, Chumlig și Juan Orozco - ultimul alternând între bucurie isterică și disperare că picaseră examenul.

Deci, aproape fără să-și dea seama de ce se întâmplă, Robert se trezi față în față - și aproape nas în nas - cu Winston Blount. În spatele fostului decan, Tommie Parker o ținea de mână pe Xiu Xiang. Ei, asta era cea mai ciudată pereche care înflorise de pe urma acestei aventuri! Omulețul zâmbea cu gura până la urechi. Îi făcu semn cu mâna lui Robert.

Pentru moment, Robert era față în față cu Winston Blount. Robert se văzuse foarte puțin cu Tommie și Winnie din noaptea de la Universitate. Și ei, împreună cu Carlos, își petrecuseră câteva zile internați în clinica Crick. Din câte își dăduse Robert seama, se făcuseră negocieri, ca și în cazul lui. Băieții erau liberi. Povestea oficială era cea pe care o prezentase Bob: activitatea conjurației bătrânilor fusese un protest care scăpase din mână, dar nu avuseseră niciodată intenția de a vătăma aparatura laboratoarelor și le părea nespus de rău pentru ceea ce făcuseră. Dacă își țineau gura, nu vor fi consecințe neplăcute pentru ei.

Acum, pe chipul lui Winnie se citea un zâmbet stânjenit. Îi salută din cap pe Juan și întinse mâna să dea noroc cu Robert.

— Știi că nu mai sunt aici la liceu, dar am încă familie aici. Doris Schley e stră-strănepoata mea.

— Aha! Bravo ei, a avut un proiect foarte bun!

— Mersi, mersi. Și tu... ezită Winnie.

În anii de glorie, laudele la adresa lui Robert Gu, venite din toate părțile, se întorseseră împotriva lui Winston Blount.

— ... tu ai scris un text minunat, Robert. Versurile au fost foarte bune. Nu mi-aș fi imaginat niciodată asemenea cuvinte pe muzica lui Beethoven, în engleză și în spaniolă. A fost... artă.

Se opri, așteptând parcă o rafală de remarci sarcastice din partea lui Robert.

— Nu a fost textul meu, Winston. *Poate se simte jignit, dar nu e intenția mea.* Juan a scris versurile. Am lucrat împreună în timpul semestrului, dar aici l-am lăsat singur, doar l-am retușat pe ici, pe colo. Pe cuvânt - Chumlig ne-ar prinde cu minciuna - sincer, e meritul lui Juan.

— Ei, da!

Winnie făcu un pas în spate, apoi păru să-l observe pe Juan. Îi întinse mâna:

— A fost foarte frumos, fiule.

Îi trimise o privire lui Robert, parcă nevenindu-i să creadă.

— Știi, Robert, că într-un fel a fost aproape la fel de bine scris cum scriai tu în vremurile bune?

Robert stătu pe gânduri o clipă, citindu-i versurile lui Juan cu ochii imaginației, la fel cum obișnuia să-și recitească versurile. *Nu, eu scriam mai bine.* Mult mai bine. Dar nu pentru vremurile de acum. Dacă vechiul Robert ar fi citit aceste versuri... hm, vechiul Robert n-ar fi tolerat jumătăți de măsură, probabil i-ar fi desființat pe loc poezia.

— Ai dreptate, Juan a scris frumos.

Ezită o clipă.

— Nu știu ce... ce s-a întâmplat în ultimii ani, Winston.

Juan se uita de la unul la celălalt. Începu să zâmbească plin de mândrie, deși părea să intuiască pe undeva că între Winnie și Robert se schimbau cuvinte nerostite. Winnie dădu din cap.

— Așa este, multe s-au schimbat.

Mulțimea se împrăștia, ceea ce le dădu câtorva copii idei să se joace de-a prinselea pe terenul de fotbal. Micul lor grup era în mijlocul vacarmului.

— Deci, dacă tu nu ai scris versurile, atunci ce-ai făcut?

— A! Eu m-am ocupat de sincronizarea în rețea! Pe cât posibil.

— Nu mai spune!

Winnie încerca să fie amabil, dar, chiar și după experiența lui proprie cu corurile, nu părea foarte impresionat. A, mă rog, nu sunase chiar ca la Filarmonică.

Xiu --> Lena: <sm> Hai, Lena, zi-i ceva! </sm>

Lena ~> Xiu: <sm> Lasă-mă în pace! </sm>

Xiu --> Lena: <sm> Atunci îți felicit eu și din partea ta.
</sm>

După un alt schimb de amabilități, Winnie se retrase, îndreptându-se spre familia Schley, cu Tommie și Xiu Xiang pe urmele lui. Dar Robert văzu un mesaj apărând dinspre Xiang.

Xiu --> Robert: <sm> A fost extraordinar, Robert.
</sm>

Juan habar n-avea despre ce se întâmpla în jurul lui.

— Domnul profesor Blount n-a înțeles ce-ai făcut tu în proiect, este?

— Ba da. Dar ce-a înțeles i-a plăcut. Nu contează. Și eu, și tu ne-am descurcat mai bine decât ne-am așteptat.

— Corect.

Juan îl duse în tribune. Chiar dacă Bob și Miri nu erau acolo, părinții lui Juan erau.

Îi felicitară cu tot tacâmul, chiar dacă oamenii încă nu știau ce să creadă despre Robert Gu.

Un grup de părinți și prieteni mai rămaseră pe terenul

de fotbal pentru o vreme. Mai mult decât orice, părinții păreau ușor surprinși de copiii lor. Își iubeau odraslele și erau convinși că știu pe cine au crescut. Dar cumva, Louise Chumlig reușise să-i transforme - nu în supermeni, dar în niște ființe inteligente care puteau face lucruri la care părinții lor nici nu visaseră. Pe chipurile lor se putea citi mândria amestecată cu nedumerirea.

Miri tot nu apăruse. Bietul Juan. *Sper că Alice a ajuns acasă cu bine.* Cu o singură mână, Robert nu se prea descurca, în mijlocul stadionului, să verifice cum stau lucrurile acasă.

Robert își făcu loc prin mulțimea făcută cerc în jurul Louisei Chumlig. Fericită și obosită, dar mai ales modestă.

— Eu doar le arăt elevilor mei cum să se folosească de lucrurile pe care le au la îndemână și ce le oferă lumea în care trăiesc acum.

Robert se întinse și o prinse de mână.

— Mulțumesc.

Chumlig se uită în sus la el cu un zâmbet ștrengăresc. Îi mai ținu mâna într-a ei o clipă.

— Robert! Cel mai interesant elev al meu. Ai fost exact opusul problemei pe care o am cu ceilalți.

— Cum adică?

— În cazul celorlalți, trebuie să-i învăț să se cunoască pe sine și ce pot face. Pe când dumneata... mai întâi a trebuit să renunți la ce ai fost.

Zâmbetul ei deveni acum aproape trist.

— Să-ți pară rău, Robert, pentru ce ai pierdut, dar fii fericit cu ceea ce ai devenit.

În tot acest timp, ea știuse! Dar altcineva se băgă peste ei și ea făcu conversație, veselă, asigurându-i că semestrul care urma va fi și mai interesant decât cel care tocmai se încheiase.

Robert îi lăsă pe Juan și pe ceilalți când începură să-și facă planuri cum vor arăta proiectele din vară. Puștii nu puteau să creadă că se vor autodepăși, nu după spectacolul din această seară. În drum spre parcare, zări

două figuri cunoscute.

— Am crezut că sunteți cu Winston.

— Am fost, zise Tommie, dar ne-am întors. Voiam să te felicităm iar pentru șmecheria cu muzica sincron.

Xiu Xiang aprobă cu hotărâre din cap. Dintre ei doi, doar ea purta. Cuvântul FELICITĂRI în litere aurii plutea în aer între ei. Bietul Tommie, încă mai căra laptopul după el, deși ar fi trebuit de mult să-l predea Poliției.

— Mulțumesc, sunt mândru de ce-a ieșit, mai ales „șmecheria”. A fost mai mult ca să ne jucăm, nimeni nu are nevoie pe bune să sincronizeze muzică reală de la mii de kilometri distanță, prin net. Tot ce-am făcut eu a fost să jonglez cu predicțiile rutărilor, știind cum va trebui să sune melodia.

— Plus sincronizarea fiecărui instrument și a fiecărei voci, este, este? zise Tommie.

— Și asta.

— Plus programul antifluctuație, zise Xiu.

— Ei, a fost distractiv.

Tommie începu să râdă.

— Ar trebui să vezi ce zice lumea pe net. Progrămelul tău a fost remarcat de câțiva. Pe vremuri, când eram eu tânăr, puteai să-ți iei licența pentru treaba asta. Acum...

— Acum în cel mai bun caz te alegi cu o notă bună la doamna Chumlig, râse Xiu, bătându-l pe umăr pe Tommie. Tu și cu mine... avem multe de învățat, Thomas.

Tommie mormăi fără chef.

— Ce vrea să spună doamna e că trebuie să învăț să port computerul pe mine.

Se întoarse spre femeia tânără de la brațul lui.

— Niciodată n-am visat că Xiu Xiang îmi va salva viața! Și că mi-o va salva dându-mă pe mâna Poliției!

Lena --> Xiu: <sm> Lui Parker îi e teamă să încerce lucruri noi, chiar dacă îi tot dă înainte cu viitorul. </sm>

Mai făcură câțiva pași împreună, în tăcere. Robert văzu alt text de la Xiang - chiar începea să se priceapă la messenger!

Xiu --> Robert: <sm> <of! /> Tommie e bătrân și niciun medicament nu l-a ajutat cine știe ce până acum. Și îi e frică să încerce lucruri noi. </sm>

Robert abia se stăpâni să nu se uite spre ea surprins. De când și până unde inginera devenise psihologul de serviciu? ... Dar avea dreptate în privința lui Tommie. Habar n-avea despre ce se petrecea în jurul lui. Dar un zâmbet ștregăresc îi înflori până la urechi.

— Ce? zise Robert într-un final.

— Mă gândeam și eu, așa. Operațiunea noastră la Universitate a fost cea mai mare și mai periculoasă la care am luat eu parte în viața mea. Am fost manipulați, mă rog. Dar și ce dacă? A fost cum sunt acum modern... asociații. Ne-am făcut treaba și, în felul nostru, am obținut ce-am vrut.

— Cum vine asta? întrebă Robert gândindu-se la promisiunile pe care le făcuse Străinul.

— Am demolat proiectul lui Huertas.

— Dar cărțile sunt toate distruse.

— Dar mie îmi place ce-au făcut Cavalerii acolo, zise Tommie ridicând din umeri. Cel mai important lucru, l-am făcut de rușine pe Huertas în fața lumii întregi.

— Și asta e o victorie?

Intraseră în parcare, în spatele lor mergea o mașină goală.

— Dap. Nu poți opri progresul, dar noi l-am oprit pe Huertas suficient cât să se petreacă alte evenimente, în favoarea noastră.

Se uită la Robert, care habar nu avea despre ce vorbea Tommie.

— N-ai auzit? Păi, dacă purtați tot felul de prostii, nu aveți timp să vă uitați la știri. Înțelegi tu, Huertas se grăbea așa de tare dintr-un motiv bine întemeiat. Se pare că chinezii, cu programul lor, tocău British Museum și British Library mai repede decât se așteptau. Iar chinezii au ani de experiență în spate în digitalizare seminondistructivă. Comparativ cu violența operațiunii de tocăre a lui Huertas, chinezii sunt foarte blânzi. Proiectul

din San Diego a picat de prost. Englezii au lăsat efectele tactile doar pentru expozițiile de carte. De la ei poți accesa absolut orice, inclusiv arhivele de la Google. Noi l-am oprit pe Huertas câteva zile, suficient cât să nu se mai bage în față și chinezii să bată palma cu alte biblioteci și muzee din lume.

Băgă mâna în buzunar și scoase o bucată de plastic pătrată, cât jumătate de palmă.

— Poftim, un cadou pentru tine, m-a costat 19,99 dolari.

Robert o analiză pe toate părțile. Semăna cu dischetele pe care le folosisc cândva pe vechiul lui PC spre sfârșitul secolului trecut. Apăsă pe ea pentru mai multe informații. În aer apărură etichete cu detaliile tehnice: *Card de date. Capacitate 128PB. Plină 98%*. Mai erau și alte date, dar Robert se uită spre Tommie.

— Oamenii încă mai folosesc dischete de genul ăsta?

— Doar boșorogii paranoici ca mine, cu simțul proprietății. E incomod s-o car după mine, dar am un cititor montat în laptop.

Desigur, nici nu se aștepta la altceva.

— Toate datele sunt online, împreună cu un program de analiză încrucișată, dacă îți trebuie, pentru care trebuie să plătești ceva în plus chinezilor. Dar chiar dacă nu ai un *card reader*, m-am gândit că poate vrei să-l ții în mânuțele tale fine.

— Ah.

Robert trase cu ochiul la directorul de sus. Era o senzație de parcă ai fi stat în vârful unui munte.

— Deci asta e...?

— Dap. Muzeul și Biblioteca Marii Britanii, digitalizată și organizată de Coaliția informagică chineză. Efectele haptice și artefactele sunt la rezoluție slabă, să le facă să încapă pe un singur disc. Dar secțiunea de cărți este de vreo douăzeci de ori mai mare decât a reușit Max Huertas să tragă din Biblioteca de la Universitate. Lăsând biblioteca la o parte, ai practic în mână istoria omenirii de la începuturi până în anii 2000. Toată lumea premodernă.

— Nu pare cine știe ce, zise Robert învârtind plasticul în

mână.

— Păi, nici nu e! râse Tommie.

Robert vru să i-o înapoieze, dar Tommie nici nu voi să audă.

— Cum am spus, e cadou. Pune-l pe perete, unde să-ți aducă aminte cine suntem. Iar dacă chiar vrei să te uiți la Muzeu, uită-te pe net. Chinezii au făcut chiar treabă bună și serverele lor de acolo sunt chiar inteligente.

Tommie se opri și făcu semn mașinii care mergea în urma lor. Ușa din spate se deschise și intră mai întâi Xiu. Pentru o secundă, pe chipul zbârcit al lui Tommie înflori zâmbetul de odinioară.

— Vasăzică, Huertas a pierdut afacerea cu tocatul și chinezii promet că noile lor proiecte vor fi realizate cu și mai mare grijă decât ce-au făcut la British Library. Imaginează-ți roboți cu mânuțe roz pufoase, cotrobăind prin toate librăriile și muzeele lumii, catalogând, analizând, arhivând et cetera, et cetera, să le dea noilor intelectuali de-alde Zulfi Sharif ceva de rumegat. Hai c-am plecat!

Era aproape de miezul nopții când Xiu Xiang se întoarse la Capătul curcubeului. Lena era încă trează. La bucătărie, își făcea un sandvici. Osteoporoza o forța să stea atât de aplecată în față, încât fruntea aproape atinge masa. Arăta ciudat, dar căruciorul cu roțile și designul bucătăriei îi dădeau suficient spațiu de manevră.

Xiu intră în cameră, simțindu-se ca la adolescență.

— Scuze, Lena, că ți-am tăiat accesul, dar...

Cealaltă femeie se întoarse și se uită la ea, zâmbind cu gura până la urechi:

— Ei, nicio problemă, voi, tinerii, aveți nevoie de intimitatea voastră!

Îi făcu semn lui Xiu să ia loc la masă.

— Ah, da, păi, hm, Tommie nu mai e chiar tânăr, începui și simți cum i se urcă sângele în obraji. Ăăă... nu mă refer fizic! Vrea să fie la curent cu noile descoperiri, dar nu întotdeauna poate înțelege ce implică tot progresul ăsta.

— Tommie este mult mai întreg la minte decât alții, zise Lena ridicând din umeri. Luă un sandvici din farfurie și își înfipse dinții în el.

— Crezi că ar putea să mai fie cum a fost odată?

— Orice e posibil. Știința avansează. Și dacă Tommie nu vrea să încerce, îl putem noi împinge în direcția care trebuie. Marea lui problemă este că a avut o viață extrem de ușoară când era tânăr, a avut tot ce și-a dorit, fără prea mult efort. Este atât de căpos, încât nu vrea să încerce nimic din ce nu-i convine lui, mai ales lucrurile dificile. Hai, ia și mănâncă.

Xiu dădu din cap și întinse mâna spre sandvici. Nu era prima dată când stăteau de vorbă noaptea târziu. De fapt, aceste discuții o schimbaseră mult pe Xiu Xiang. Poate avea chiar mai multe probleme decât Tommie. Dar cea mai mare problemă în viitorul apropiat ar putea fi cum să evite ofertele de muncă din partea „guvernului”.

Mușcă din sandvici. Unt de arahide și gem de căpșuni. Nu era rău.

— Ai avut ocazia să-ți faci treaba cu oamenii pe care i-am văzut astăzi?

— Adică să mă joc de-a psihiatrul? Da, ți-am revăzut logul de pe Epiphany și am postat câteva recomandări anonime. Sfaturile pe care i le-am dat lui Carlos Rivera i-au prins bine. El are o problemă recurentă, dar asta-i viața. Cât despre Juan, am făcut tot ce-am putut, cel puțin pentru moment.

Xiu zâmbi cu gura plină de unt și gem. Îi luase ceva timp să-și dea seama cât de genială era Lena. La o adică, psihiatria era o specialitate atât de delicată. Lena îi povestise cândva că lui Miri îi plăcea să și-o închipuie pe bunică-sa ca un fel de vrăjitoare-șefă. O știa cu siguranță, deși fetița niciodată nu le dăduse cu voce tare vreun indiciu despre ce se petrecea în mintea ei. Acum Xiu știa că tot ce-și imaginase Miri despre Lena era adevărat, cel puțin la nivel metaforic. *Niciodată nu am înțeles oamenii, dar cu Lenay văzând cu ochii mei și șoptindu-mi la ureche, încep să învăț.*

Dar tot mai erau lucruri pe care nu și le explica.

— Ce nu înțeleg eu este de ce nepoata ta îl respinge pe Juan. Sigur, copiii nu-și amintesc ce s-a întâmplat cu adevărat în Clădirea Pilchner, dar știm că începuseră să devină prieteni. Dacă am putea pune mana pe logurile lui Miri...

Pe care cei de la Poliție încă le mai păstrau.

— Știai că Alice a ieșit din spital? întrebă Lena ocolind subiectul Miri-Juan.

— Da! Am aflat de la tine, dar nu știu mai multe.

— Nici nu sunt mai multe detalii. Alice e bolnavă, dar acum se simte ceva mai bine. De fapt, știam de mult timp că Alice se juca cu focul. De data asta chiar era să se ardă și, cumva, toată povestea este legată de aventurile fostului meu soț la Universitate. Cred că Alice își va reveni. Asta ar trebui să-i ajute pe Miri și Juan.

Lena se lăsă pe spate în scaun. Sau, mai degrabă, lăsă scaunul pe spate, fiindcă ea nu se putea îndrepta.

— Am mai discutat noi și înainte. Miri e atât de încăpățânată, încât uneori le face mai mult rău celor din jurul ei. A moștenit defectul ăsta de la bunicul său, tatăl său fiind scutit de așa ceva. Iar acum, această încăpățânare s-a agățat de un sentiment foarte adânc ascuns, de vinovăție: subconștient, Miri simte că ea și Juan i-au făcut rău lui Alice când s-au băgat în povestea cu Biblioteca.

— Hmm... mie asta nu-mi sună a analiză psihologică, Lena.

— Te scutesc de detaliile tehnice.

— Oricum, ai rezultate foarte bune. Sunt oameni la liceu în Fairmount care cred că sunt un fel de guru în relații umane. Eu!

Lena îi întinse mâna noduroasă peste masă, Xiu o luă ușor și zâmbi.

— Am făcut o echipă bună, nu-i așa? întrebă Lena.

— Da.

Nu era doar cum știa Lena să ia oamenii. Nu era doar faptul că salvaseră viața lui Tommie și a prietenilor lui.

Fuseseră acele zile întunecate de la început, când ajunsese la liceu, când era convinsă că niciodată nu se va putea readapta, și nici Lena nu era chiar cea mai fericită femeie din lume. Împreună ieșiseră la lumină. Xiu se uită către bătrâna care era cu zece ani mai tânără decât ea. *Eu și Lena am făcut împreună ceva extraordinar*. Dacă ar fi fost separat...?

— Lena, crezi că voi ajunge vreodată să mă pricep la oameni la fel de bine ca tine?

— Ei, nu știu, zise Lena ridicând din umeri și zâmbind.

Xiu se uită spre Lena amintindu-și mici întâmplări din ultimele luni. Lena Gu nu mințea pe față aproape niciodată. Părea că realizează ce impact ar avea o minciună asupra credibilității ei. Dar putea să te deruteze, chiar și când îi adresai o întrebare directă.

— Știi, Lena, când zici „Ei, nu știu” și ridici din umeri... pentru mine înseamnă că tu gândești „nici într-o mie de ani”.

Lena făcu ochii mari și o strânse de mână cu drag.

— Hmm... păi, așa o fi. Sau poate, în cazul tău, mai devreme de o mie de ani!

— Bun. Pentru că vreau să-ți spun ceva Lena... eu nu cred că Robert mai e nenorocitul acela pe care ți-l amintești tu. Eu cred că s-a schimbat cu adevărat.

Lena își retrase mâna.

— Pardon, m-am înșelat, în cazul tău va dura mai mult de o mie de ani.

Xiu întinse mâna, dar Lena se retrăsese în scaunul ei cu roțile. Nu avea nicio importanță. Erau lucruri care trebuiau spuse.

— Robert era violent și sălbatic la început, dar uite cât de mult l-a ajutat pe Juan. Am o teorie.

De fapt, nu era chiar teoria ei personală. Îi întinse Lenei citatul din *Nature*.

— Robert are echivalentul unei traume majore, genul de lucruri care dau peste cap personalitățile și le remodelează, uneori altfel.

— Xiu, citești prea multă știință de doi bani. Lasă

specialiștii să-și bată mintea cu astea.

— E ca și cum ar fi fost desfăcut în bucăți și pe urmă reasamblat. Are amintiri de-o viață, dar fizic, este un bărbat tânăr. I s-a oferit o a doua șansă să facă lucrurile așa cum trebuie. Nu vezi asta, Lena?

Lena se lăsă și mai mult în față. Pentru câteva clipe nu scoase un cuvânt, uitându-se în jos la mâinile ei strâmbe, dând din cap ușor dintr-o parte în alta.

— Mai ai multe de învățat, fata mea.

Și cu asta se îndepărtă de la masă, învârtindu-și scaunul spre ieșire.

— Mă tem că discuția noastră s-a încheiat pentru seara asta.

Se îndreptă spre camera ei.

Xiu spală vasele. De obicei, Lena insista să se ocupe de bucătărie.

— Măcar atât încă mai pot face și eu cu mâinile, zicea adesea.

Dar nu în această seară.

Iar dacă m-aș pricepe ceva mai bine la oameni, probabil aș afla și motivul.

35

APOSTROFUL LIPSĂ

Zulfikar Sharif nu mai era student la Universitate. Robert dădu peste un mesaj de eroare foarte de modă veche: Persoana căutată nu mai este student înregistrat la Universitatea din Statul Oregon.

Chiar și IP-ul lui Sharif era acum „gol”. Robert începu să-și facă griji. În lume, erau aproximativ o mie de „Z* Sharif”. Niciunul din cei accesibili nu se potrivea. Ceilalți erau oameni care încercau, atât cât se pricepeau, să-și păstreze intimitatea.

Dar Zulfî Sharif pe care îl căuta Robert era tot antitehnic, deci nu avea cum să fie ascuns. După o oră-două, Robert îl descoperise la Universitatea din Calcutta.

Sharif era foarte docil.

— Doamna profesor Blandings m-a trimis acasă.

— Ți-a tăiat bursa? Pe vremea mea, profesorii nu erau atât de atotputernici.

— A avut ajutorul autorităților. Am petrecut câteva săptămâni încercând să explic unor foarte insistenți agenți ai Guvernului Statelor Unite că eu nu am nicio vină. Nu le venea a crede că am reușit să-mi virusez de atâtea ori computerul.

— Hmmm.

Robert își îndreptă privirea către orașul ce-l înconjura. Ziua părea toridă și umedă. Dincolo de măsura lor, mulțimile treceau înainte și înapoi, o grămadă de tineri vorbind și râzând. Se vedeau și câțiva zgârie-nori. Era viziunea modernă a Calcuttei. Pentru moment, Robert fu tentat să deschidă un alt canal, cu vederea reală, să încerce să observe câte diferențe depista între o imagine și alta.

Nu, concentrează-te să observi cât din Sharif e real și cât nu.

— Presupun că dovada cea mai bună că te consideră

nevinovat este că te-au lăsat să te întorci acasă.

— Într-adevăr așa e, deși câteodată mă întreb dacă nu sunt doar un pește în ocean. Zâmbi timid. Chiar aş fi vrut să-mi fac teza despre dumneavoastră, domnule profesor. La început era disperare academică. Dumneavoastră eraţi trofeul pe care i-l puteam oferi lui Annie Blandings. Dar pe măsură ce am început să vorbim mai multe, să vă cunosc, am...

— Cât din tine era prezent la interviurile cu mine, Sharif? Câţi oameni mai erau cu tine?

— Asta m-am întrebat şi eu de foarte multe ori! Erau cel puţin doi indivizi în afară de mine. Era o experienţă foarte frustrantă, mai ales la început. Stăteam bine mersi de vorbă cu dumneavoastră, punându-vă întrebările care aveau s-o mulţumească pe Blandings... când *pac!* eram dat la o parte şi rămâneam în decor!

— Deci puteai vedea şi auzi?

— Da, de cele mai multe ori chiar aşa se întâmpla! Cred că mă foloseau ca să îi inspir cu întrebările mele, pe urmă mă dădeau de o parte şi continuau discuţia! În final - şi n-ar fi trebuit să recunosc aşa ceva poliţailor dumneavoastră, mare greşeală am făcut! - în final am ajuns să apreciez foarte mult celelalte intervenţii! Dragii mei hackeri puneau întrebări la care eu nu m-aş fi gândit niciodată. Deci am stat pe tot parcursul conspiraţiei dumneavoastră cu Biblionetul, până am ajuns agentul străin perfect provocator!

— Dar dacă nu ai fi fost acolo în noaptea bătăliei, Miri a mea ar fi murit. Ce ai văzut cât ai fost acolo, Zulfi?

— Ce? Ei, păi, am fost complet scos afară în acea seară. Ceilalţi jucători aveau agende care nu includeau niciun fel de discuţie despre literatură. Dar am încercat în continuu să intru. Poliţia spune că n-aş fi reuşit niciodată să reiau legătura fără asistenţă teroristă. În orice caz, pentru câteva secunde v-am văzut pe dumneavoastră pe podea. Mi-aţi cerut să vă ajut. Lava se urca pe mâna dumneavoastră. Altceva mai mult de atât nu am văzut.

Robert îşi amintea conversaţia. Era unul din lucrurile

clare în toată ceața care însoțea amintirile din acea seară. Sharif înclină capul într-o parte, curios.

— Acum m-am lăsat de interviuri literare periculoase, cu toate acestea nu pot rezista să nu vă întreb: Acum sunteți la începutul unei vieți noi, domnule profesor. Ne putem aștepta la apariția unei noi opere? Pentru prima dată în istoria omenirii, un nou *Secret al vârstelor*?

— Ai dreptate, domnule Sharif, este loc pentru ceva nou. Dar, vezi dumneata... unele secrete depășesc puterea de exprimare a celor care le cunosc.

— Pe dumneavoastră în niciun caz nu vă depășesc!

Robert se trezi zâmbind. Sharif merita adevărul.

— Aș putea scrie ceva, dar nu ar mai fi poezie. Am o viață nouă, dar tratamentul pentru Alzheimer... mi-a distrus talentul.

— Vai de mine, nu se poate! Am auzit despre efectele Alzheimerului, dar, sincer, nu m-am așteptat la dumneavoastră. Sincer, singurul lucru bun care speram să iasă din toată această aventură era o colecție nouă de *Secrete*! Îmi pare atât de rău!

— Să nu-ți pară prea rău. Înainte nu eram... o persoană prea amabilă.

Sharif se uită în jos, apoi la Robert.

— Am auzit. În perioada când nu puteam să dau de dumneavoastră, i-am intervievat pe câțiva dintre foștii dumneavoastră colegi de la Stanford, chiar și pe Winston Blount pe vremea când nu se ocupa de conspirații.

— Dar...

— Nu mai contează. Într-un final m-am prins că, atunci când v-ați revenit, vă pierduserăți latura sadică.

— Atunci puteai să ghicești și restul!

— Credeți? Credeți că talentul și răutatea dumneavoastră erau la pachet?

Sharif se aplecă în față, absorbit de discuție cum nu-l mai văzuse de la primele lor interviuri.

— Eu... nu cred asta. Dar ar fi interesant de cercetat problema. Chiar m-am întrebat de foarte multe ori - dar am fost prea timid ca să vă întreb - ce s-a schimbat realmente

în dumneavoastră. Ați fost din prima un tip de treabă când v-ați trezit din nebunie? Sau a fost o schimbare bruscă din aceea dickensiană din „O colindă de Crăciun”, adică o experiență care v-a făcut mai bun?

Se dădu pe spate.

— Ei, aş putea scoate o teză splendidă pe subiect.

Îl cercetă pe Robert, întrebător.

— Nici nu mă gândesc!

— Ba da, ba da! zise Sharif dând din cap. Este o idee atât de genială, încât aproape am uitat ce am promis. Și primul lucru pe care l-am promis a fost să nu mă mai amestec în chestiuni care mă bagă în gura lupului. Adică Poliția.

Se uită în sus, ca și cum ar fi vorbit cu niște spectatori invizibili.

— Ați auzit ce-am spus? Sunt curat la trup, curat la suflet și am purtabilul proaspăt ars!

Apoi se întoarce înapoi la Robert.

— De fapt, am altă teză la care lucrez acum.

— Așa.

— Da. O să-mi ia câteva semestre să-mi adun materialele, dar merită. Vedeți, Universitatea din Calcutta înființează un nou departament cu o nouă facultate, afirmare rapidă. Suntem la concurență cu Universitatea din Bombay, dar oamenii de aici au sponsorizări bune și sunt dispuși să ia oameni tineri, fețe noi, ca mine.

Zâmbi entuziasmat la privirea nedumerită a lui Robert.

— Este noul nostru Institut de Studii Bollywoodiene! O combinație de literatură și cinema. Eu voi studia influența literaturii secolului douăzeci asupra artelor indiene moderne. Și oricât de tare m-ar durea sufletul că am pierdut o ocazie extraordinară, domnule profesor, sunt fericit să fac ceva care mă va ține departe de ochii Poliției!

Robert fusese destul de ocupat în vacanța dintre semestre. Progrămelul lui de sincronizare îl făcuse un mic guru. Fusese remarcat de o companie mică, numită Comms-R-Us. Într-un fel, era o firmă tradițională. Era

veche (de cinci ani) și avea trei angajați permanenți. Nu era o corporație, dar reușise câteva proiecte mici pe comunicații. Comms-R-Us îl angajase pe Robert în calitate de consultant pentru o perioadă de trei săptămâni. Deși era clar că jobul lui de „consultanță” era mai mult un test pentru Comms-R-Us să hotărască dacă Robert Gu avea vreun viitor, Robert sărise imediat.

Pentru prima dată de când o luase razna, făcea ceva ce alții apreciau.

În rest, lucrurile nu mergeau prea bine. Juan Orozco plecase. Părinții îl luaseră în vacanță la Puebla, unde locuia bunicul mamei lui. Juan mai venea din când în când, dar Miri tot nu vorbea cu el.

— Încerc să nu-mi pese, Robert. Poate, dacă n-o mai bat la cap, îmi mai dă o șansă.

Cu toate acestea, Robert avea sentimentul că Juan și-ar fi instalat un cort în fața ușii lor, dacă părinții nu l-ar fi cărat după ei.

— Vorbesc eu cu ea, Juan. Promit.

Juan îl privi neîncrezător.

— Dar vezi să nu creadă că te-am pus eu!

— N-o să creadă. O să-mi aleg cu grijă momentul.

Robert avea decade întregi de experiență în alegerea momentului potrivit. Ar fi trebuit să fie floare la ureche. Miri luase o notă provizorie la proiectul ei demo. Ceea ce însemna că atunci când avea să-l prezinte, la sfârșitul semestrului viitor, trebuia să fie și mai bună. Deocamdată, era ocupată pe lângă casă, având în principal grijă de mama ei. Alice Gu era o umbră a vechii Alice. Oțelul din care părea să fie făcută când o cunoscuse Robert se topise. Rezultatul era... încântător. În majoritatea serilor, Alice și Miri erau în bucătărie, încercând să descifreze tainele artei culinare moderne. Alice continua să fie distantă, dar zâmbetul ei nu mai era reflexul acela lipsit de căldură pe care îl afișa înainte.

Când Bob era plecat în misiune, Miri era mai ocupată ca oricând. În fiecare zi găsea câte o știre sau un articol pe

care le găsea căutând despre arsuri și recuperarea membrilor. Foarte curând va trebui să se folosească de subiectul „Recuperare” să lămurească povestea cu Juan... și cu el.

Poate acum nu era momentul potrivit. Bob era plecat din oraș. Alice se retrăsese în biroul de la subsol imediat după cină. Miri n-avea chef de Monopoly în seara asta. Era distractiv jocul, unul din cele mai simpatice momente împreună din acea noapte de groază la Universitate. Robert avea de lucru pentru firmă și pierdu noțiunea timpului. Când termină, avea câteva chestii făcute pe care le putea arăta șefilor. Ce noapte productivă! La parter, se trânti o ușă. Robert era tot cu ochii pe lucru, dar o auzi pe Miri urcând apăsând scările. Alergă pe hol și se repezi în camera ei.

După câteva minute, ieși iar. Auzi o bătaie la ușa camerei lui.

— Hei, Robert, vrei să-ți arăt ce-am mai descoperit astăzi?

— Sigur.

Năvăli în cameră și apucă un scaun.

— Am mai găsit încă trei proiecte care te-ar putea ajuta cu mâna.

De fapt, condiția medicală în care se afla mâna stângă a lui Robert Gu se putea caracteriza cel mai bine prin absența ei. Era complet arsă de la cot în jos. În două locuri în apropierea umărului nu mai rămăseseră decât câteva fâșii de carne. „Proteza” lui era un fel de suport de plastic ca pe vremuri. Interesant că medicii pierduseră ocazia să-i amputeze mâna și să încerce vreo minune modernă. Reed Webber - asistentul care reapăruse la suprafață, acum când medicii aveau nevoie de cineva pe care să-l bage în față - îi explicase situația, deși nu chiar așa cum ar fi vrut doctorii s-o explice:

— Robert, tu acum ești victima unui nou domeniu al „medicinii prospective”. Vezi tu, noi avem proteze cu control la toate cinci degetele, cu durabilitate aproape la fel de bună ca a unei mâini naturale. Dar sunt nițel cam

grele și sistemul senzorial nici nu se compară cu o mână adevărată. Pe de altă parte, există speranțe în domeniul regenerării oaselor și nervilor. Deși nimeni nu știe exact cum va fi - sau dacă va fi șansele sunt ca, într-un an și jumătate, să-ți poată reface mâna din țesuturile pe care le ai acum. Iar medicii nu vor să-ți amputeze restul de mână pentru o proteză, când șansele sunt să ai o soluție mai bună. Deci pentru o vreme va trebui să te mulțumești cu o proteză care nu l-ar fi impresionat nici pe bunicul tău.

Robert înclinase din cap și nu avusese nicio obiecție. În fiecare zi, când simțea golul de la umăr își aducea aminte cât de scump era să plătească pentru prostia lui. Miri habar nu avea de toate astea. De fapt, ea nici nu voia să audă de „medicină prospectivă”, spunând că e o prostie. Miri credea în propriile ei soluții medicale.

— Deci avem trei echipe de doctori, Robert. Una a crescut complet o labă de maimuță, a doua face proteze de membre întregi, dar foarte ușoare, și a treia a făcut niște descoperiri în *neurocodare*. Pariu cu tine că firma ta te-ar propune pe post de cobai! Ce zici?

Robert mângâie proteza din plastic în care se mai aflau rămășițele mâinii lui.

— Pfff... cred că n-aș vrea să risc să cresc o labă de maimuță...

— Nu, nu, n-ai crește o labă de maimuță, laba de maimuță era doar...

Apoi caută ceva pe Google.

— Robert! Eu nu vorbesc aici despre vreo poveste de pe vremuri. Încerc să te ajut. Chiar vreau, mai mult decât oricând. Ți sunt datoare.

Da, în seara asta era momentul să lămurească lucrurile.

— Nu-mi ești datoare cu nimic.

— Ei, poate eu nu-mi amintesc, dar Bob mi-a spus ce a văzut: ți-ai ars mâna fiindcă m-ai protejat pe mine de lavă. Ai ținut-o acolo chiar dacă te-a durut. M-ai salvat, Robert.

— Te-am salvat, e drept. Dar eu creasem problema de la bun început. M-am jucat cu diavolul.

Sau ceva la fel de ciudat.

— Erai disperat. Știam asta. Doar că nu știam cât de disperat erai. Amândoi am făcut-o de oaie.

Era timpul să se așeze în genunchi, să ceară iertare. Dar întâi trebuia să-i explice că faptele lui erau de neiertat. Cuvintele veneau greu.

— Miri, tu ai stricat lucrurile încercând să le repari. Dar eu... eu am fost cel care i-am făcut mamei tale răul care aproape a omorât-o.

Gata. O spusese și pe asta.

Miri stătea nemișcată. După un moment, lăsa privirea în jos și spuse încetișor:

— Știu.

Acum stăteau amândoi nemișcați.

— Bob ți-a spus?

— Nu, Alice mi-a spus.

Se uită la el.

— Și mi-a mai spus că expertii încă nu știu cum a putut-o afecta ce i-ai făcut tu. E OK, Robert.

Apoi, pe nepregătite, izbucni în plâns. Și Robert căzu în genunchi. Miri se aruncă la gâtul lui, hohotind, tremurând, lovindu-l cu pumnii în spate.

— Îmi pare atât de rău, Miri...

Plânsetele lui Miri deveniră și mai îndurerate, dar încetase să-l mai bată. După un minut, hohotele se stinseră și rămaseră numai sughițuri, apoi se liniști. Dar tot nu-i dăduse drumul. O auzi spunându-i:

— Tocmai am aflat că... Alice... Alice s-a întors la *Pregătire*.

— Nici măcar nu și-a revenit.

Miri începuse să plângă din nou.

— Tata ce zice?

— Bob nu e de găsit în seara asta.

— Nu e de găsit? În vremurile astea?

Miri se desprinsese de el. Își șterse fața cu mâneca de la bluză, apoi luă cutia de șervețele pe care el o pusese lângă ea.

— Chiar nu e de găsit. Întreruperea tactică a comunicațiilor. Tu nu te uiți la știri, Robert?

— Păi...

— Citește și tu printre rânduri. Bob e plecat undeva să „facă lucrurile să strălucească în noapte”.

Își șterse fața apăsât și vocea îi reveni aproape la normal.

— OK, poate nu le face literal să strălucească. Bob vorbește așa când trebuie să facă lucruri care nu-i convin. Dar eu mă uit la ce scrie lumea și mă uit la Bob și la Alice. Dintre noi trei, eu stau destul de bine cu intuiția. Câteodată Bob nu e de găsit, pe urmă citesc că undeva s-a întâmplat ceva extraordinar sau ceva îngrozitor. Câteodată Alice se duce la Pregătire și știu că este nevoie de ea, iar dacă ea nu e acolo, se întâmplă lucruri rele. Acum, Bob nu e de găsit și Alice se duce la Pregătire!

Își acoperi fața cu palmele, apoi începu iar să se șteargă la ochi.

— Eu c-cred că zvonurile sunt adevărate. Ceva foarte rău s-a petrecut în timpul acțiunii de la Bibliotecă, mai rău decât că am intrat noi în laboratoare. Toate superputerile o dau din colț în colț. Cred că un intrus a găsit o metodă să le spargă sistemele de securitate. Alice aproape a recunoscut mai devreme. Asta e *scuza* ei să se întoarcă!

Robert se așează din nou pe marginea scaunului său. Marea lui confesiune se spulberase în vânt.

— Ar trebui să vorbești cu Bob când se întoarce.

— O să vorbesc. Și el o să se certe cu Alice. Ai văzut și tu data trecută. Dar în final n-o s-o poată opri.

— Poate, de data asta, o s-o oblige să stea acasă. Poate nici doctorii n-o să-i dea voie.

Miri stătu pe gânduri, părând să se mai relaxeze.

— Da. Acum situația e diferită... Mă bucur că am cu cine sta de vorbă, Robert.

— Oricând, Miri.

Dar Miri nu mai zise nimic. În cele din urmă, vorbi Robert.

— Pui ceva la cale sau navighezi pe Google?

— Niciuna, nici alta. Am încercat să sun pe cineva... dar văd că nu răspunde.

Aha!

— Știi, Miri, Juan este la Puebla, în vizită la străbunicul lui. S-ar putea să nu fie tot timpul la computer.

— Juan? Nu l-aș suna pe el. Nu e foarte inteligent și, când am avut nevoie de el la Pilchner, s-a dat lovit.

— N-ai de unde să știi!

— Dar știu că eram în tuneluri singură de capul meu.

— Miri, eu am stat de vorbă cu Juan aproape zilnic de când am intrat la școală. Nu este genul de persoană care să te lase la necaz. Gândește-te la toate situațiile pe care ți le amintești. Voi doi trebuie să fi vorbit și planificat o groază ca să vă țineți după mine. Eu zic că el a făcut tot ce-a putut. Juan ți-ar putea fi prieten de nădejde, cu care ai putea vorbi, așa cum vorbești cu mine.

— Știi că nu pot vorbi cu el cum vorbesc cu tine. N-aș putea nici cu tine să vorbesc, dar tu deja cunoști situația.

— E drept, sunt lucruri pe care nu le poți discuta cu el. Dar... cred că merită să te porți mai frumos cu el.

Miri se uită la el, dar nu scoase un cuvânt.

— Îți aduci aminte când ți-am spus că semenii foarte bine cu mătușa Cara?

Miri dădu din cap.

— Când ți-am spus, ai fost încântată. Dar gândește-te cât de urât m-am purtat eu față de Cara. A fost ca atunci când am țipat la tine, cu Ezra Pound, dar nu doar o dată. N-am mai apucat niciodată să-i spun cât de rău îmi pare și s-o conving să mă ierte; a murit când era cam de vârsta lui Alice acum.

Ochii lui Miri se umplură din nou de lacrimi, dar ținea strâns cutia de șervețele în poală.

— Eu am trăit toată viața la fel, Miri. M-am căsătorit cu o femeie minunată, care mă iubea foarte mult. Lena a suportat mult mai multe din partea mea, mai mult decât Cara, ani de-a rândul. Chiar și după ce am îndepărtat-o, știi că a avut grijă de mine la Capătul curcubeului. Și acum, a murit și ea.

Robert se uită în pământ, gândindu-se la toate ocaziile pierdute de-a lungul vieții lui.

Unde eram? Aha:

— Deci... cred că Juan nu merită să te porți așa cu el. Nu e la fel de grav cum m-am purtat eu, dar tu încă mai ai timp să îndrepti lucrurile.

Se uită la Miri, care stătea aplecată, făcând ferfeniță șervețelul din mâna ei.

— Doar să te mai gândești, OK, Miri? N-am vrut să-ți țin teorie.

În cele din urmă, îl întrebă:

— Robert, tu ai călcat vreodată o promisiune solemnă?

Asta de unde a mai apărut? Dar înainte să apuce să dea un răspuns, Miri continuă:

— Eu tocmai am încălcat-o!

Înhăță cutia de șervețele și ieși în fugă din cameră.

— Miri!

Când ajunse în hol, Miri deja dispăruse în camera ei.

Robert stătu în pragul ușii o vreme. Ar putea să se ducă după ea. Sau, mai bine, să-i trimită un mesaj.

Păși înapoi în camera lui, se întoarce... și zări, cu litere aurii, pe birou, chiar lângă scaunul unde în urmă cu câteva minute stătuse Miri. Era un IP, cu o permisiune de mesagerie. Dar deja avea permisiunea de la Miri să-i trimită mesaje, chiar și mai mult. Deschise IP-ul auriu și se uită înăuntru.

Era IP-ul Lenei Llewelyn Gu.

Robert stătu cu IP-ul lângă el aproape o jumătate de oră. Îi studie. Studie documentația. Era exact așa cum crezuse el. Lena trăia.

Nu exista nicio adresă fizică, dar îi putea scrie un simplu mesaj. Îi luă aproape două ore să-l scrie. Mai puțin de o jumătate de pagină. Dar erau cele mai importante cuvinte pe care le scrisese Robert Gu în viața lui.

În acea noapte nu avu somn. Veni dimineța. Veni și seara.

Niciun răspuns.

EPILOG

Trecură șase săptămâni. Robert urmărea mai des știrile acum, el și Miri discutau despre cele aflate. Raidurile de la capătul lumii erau aproape încheiate, sau cel puțin așa umblau zvonurile. Zvonurile spuneau că nu se descoperise nimic. Zvonurile, și unele știri, vorbeau despre scandaluri în agențiile secrete din India, Europa și Japonia.

Pe frontul de acasă, Bob se întorsese! Robert și Miri văzuseră în asta un semn că unele zvonuri erau adevărate. Altele rămâneau neconfirmate. Așa cum prevăzuseră, Bob luă foc când auzi că Alice se întorcea la muncă. Atmosfera deveni aproape insuportabilă în casă. Simțeau, în tăceri și în privirile îndurerate, că bătălii crunte se dădeau în spatele ușilor închise. Miri avea ani de experiență în a prinde orice mișcare. Din ce simțise ea, Bob chiar apelase la doctori, apoi încercase să treacă peste voința ei, dar Alice rămăsese neclintită. Se întorsese la Specializare.

Undeva în mijlocul acestui război, Juan se întorsese de la Puebla. Miri nu-i pomenea lui Robert despre el, dar începuseră iar să vorbească. Juan era fericit.

De la Lena... nimic. Dar trăia. Mesajele de la ea nu se întorceau și IP-ul rămânea valabil. Era ca și cum ar fi vorbit într-un hău adânc. Dar Robert continua să-i scrie, câte un mesaj în fiecare zi, întrebându-se ce altceva mai putea face.

Xiu Xiang părăsise Capătul curcubeului.

— Lena mi-a cerut să plec, îi spusese Xiu. Probabil am supărat-o.

Dar acum știu unde locuiește! Aș putea sa mă duc acolo, aș putea s-o conving că acum sunt alt om.

Sau poate, dacă se ducea, îi arăta că nu se schimbase. Deci Robert nu se duse la Capătul curcubeului, nu căută camerele de luat vederi de acolo. Dar continua să-i scrie. Când era afară, își închipuia adesea că, în afară de Securitate, care îl urmărea pas cu pas, mai era cineva care, poate într-o bună zi, avea să-l ierte.

Între timp, era ocupat cu școala. Avea atâtea lucruri noi de învățat. Iar în timpul care îi mai rămânea, se ducea la Comms-R-Us. Păreau mulțumiți de el.

La două luni după Marea bătălie de la Bibliotecă, Robert se întorsese la Universitate. Pierduse legătura cu Winston și Carlos. Era ciudat când se uita în urmă. Pentru câteva zile, Conjurația lor fusese atât de strânsă, dar acum nu vorbeau niciodată. Una din explicații ar fi fost rușinea pe care o simțeau fiecare dintre ei. Fuseseră manipulați, iar naivitatea lor aproape provocase un masacru. Poate era explicația validă, dar Robert avea o altă teorie, mai hazardată, dar la fel de obsedantă: clubul lor secret fusese ca o gașcă din copilărie, prietenii și antipatiile dispăruseră cu timpul, cum îi dusesese viața în alte zări. Câteodată, disperarea pe care o simțise în toamna trecută părea la fel de îndepărtată ca și viața lui dinainte. Acum avea atât de multe lucruri pe care dorea să le învețe și să le trăiască, lucruri care nu mai aveau nicio legătură cu vechile lui temeri și ambiții.

În cele din urmă, un proiect de la Comms-R-Us îl aduse înapoi în campus. Aveau probleme cu fluctuațiile și întârzierile pe canalele video, pe voce era și mai rău, iar la interfețele tactile era foarte curată. Roboții haptici deveneau din ce în ce mai performanți, dar erau aproape imposibil de folosit pe internet. Comms-R-Us voia ca Robert să încerce schemele lui cu sincronizarea pe roboții respectivi. După aventura de la Bibliotecă, Universitatea investise și mai mulți bani acolo, ajungând să aibă o tehnologie mai avansată decât parcurile de jocuri, cum era Dealul Piramidei. Întrebarea era cum avea el să exporte toate facilitățile prin internet? Citise mult, studiasse roboții, dar, până nu rezolva problema rețelei, nu putea face nimic. Luă o mașină și se îndreptă spre campus.

Două luni. Nu e chiar o viață. Serverele din nordul Clădirii Varșavschi fuseseră mutate. În locul Departamentului de Informatică era acum un teren de fotbal. Dar nu avea nicio legătură cu aterizarea avioanelor

acolo în timpul revoltelor; era pur și simplu mersul lucrurilor.

O luă pe o potecă printre eucalipti. Întotdeauna când ajungeai pe platou, în fața ochiului liber se deschidea o panoramă a întregului campus și kilometri întregi mai departe, până în munți. Iar acolo, chiar în fața platoului, încă se mai înălța Biblioteca Geisel.

Era de departe cea mai veche clădire a Universității, una din puținele reconstruite după cutremurul de la Rose Canyon. Dar stricăciunile de atunci nici nu se comparau cu ce se întâmplase în timpul revoltelor, când sponsorii conjurației lor aproape smulseseră aripa de est din rădăcini. Orice altă clădire din campus ar fi fost la pământ după un astfel de șoc, eventual restaurată, dacă avea suficientă valoare istorică. Dar niciuna, nici alta nu se întâmplase cu Biblioteca.

Robert merse în jurul aripii de nord, în jos, spre platoul de încărcare. Văzuse imagini cu structura imediat după revolte, cu etajele aplecate într-o parte, cu contraforturile montate de pompieri când sistemul de rezistență cedase, cu bucățile de beton care zăceau împrăștiate pe terasă.

Toate semnele dezastrului fuseseră îndepărtate. Etajele repuse pe picioare. Universitatea nu doar restaurase Biblioteca. În partea de vest arăta aproape neschimbată, dar deasupra platoului de încărcare se vedeau semnele reconstrucției, iar în partea de est, pilonii uriași de susținere erau acum răsuciți grațios, în locul unde Biblioteca „pășise”. La baza lor, iarbă și marmură netedă, de unde pleca Alea Șarpelui cunoașterii. Privind în sus, iedera urmărea conturul învârtit al pilonilor ca niște panglici verzi. Iar deasupra, colțul fiecărui etaj se vedea, puțin mai răsucit decât cel de sub el.

Din specificațiile pe care le vedea Robert, pilonii erau din fibră de carbon îmbrăcată în compozit ușor. Clădirea era cât se poate de reală, supraviețuise dezastrului.

O luă pe scări în sus, oprindu-se la fiecare etaj și uitându-se înăuntru. Recunoscua domeniul Hacekian, cu

Bibliotecarii războinici. *Dar parcă fuseseră dați afară!* În alte locuri recunosc stilul Juristic. Literatura Juristicilor era o adunătură de teme, figuri, stiluri de peste tot, un talmeș-balmeș pe care Robert nu-l înțelesese niciodată. Ce căuta în cadrul Bibliotecii, îl depășea. Dar „câștigaseră” bătălia.

În alte locuri, ambele cercuri virtuale erau prezente și puteai alege fie una, fie alta, fie niciuna.

Se concentrează pe management și vederea reală. La urma urmelor, era aici să verifice suportul haptic. Peste tot erau roboți, nu la fel de mulți ca pe Dealul Piramidei, dar Universitatea se străduise să adune o varietate la fel de mare pe câteva etaje de clădire, cheltuind sume enorme pe aceste gadgeturi. Câțiva roboți mergeau de colo-colo de capul lor, dar majoritatea erau urcați pe suporti. Și erau rapizi! Imediat ce un Bibliotecar războinic se îndrepta către una din cărți, robotul intra în acțiune, alterându-i suprafața exact acolo unde ar fi trebuit să intre în contact cu mâna celui care voia s-o deschidă.

Robert stătu locului uimit, privind acțiunea. Vederea cu ochiul liber era ceva ce nu mai văzuse niciodată. Când o studentă - căci asta era sub „costumul” de Bibliotecar războinic - întorcea cartea în mână, roboții se mișcau în sincron, permanent în contact cu mâna fetei și în armonie cu viziunea pe care o produceau. Când fata puse cartea pe masă, robotul plecă instant spre altă sarcină - să asiste un Juristic într-o altă operațiune și mai ininteligibilă.

Observă că fata se uita la el.

— Scuze! Doar că n-am mai văzut până acum așa ceva.

— Tragic, nu? Întrebă ea zâmbind.

— Ăă... da, tragic.

Undeva la un nivel mai avansat, se vedeau cărțile virtuale și conținutul lor. Filtrul fizic era... fascinant. Se plimbă prin săli, cu mintea preocupată, încercând să găsească o soluție de a replica mișcările roboților la distanță, prin rețea. Dacă la ambele capete ale rețelei erau jucători umani, era aproape imposibil. Dar dacă era un sistem asimetric, atunci poate...

— Domnule profesor Gu! Aici, sus!

Robert se uită în direcția din care venise vocea. Deasupra capului său tavanul devenise transparent, la fel și cele superioare, până la al șaselea etaj. Carlos Rivera se uita la el de sus, zâmbind fericit.

— Nu ne-am mai văzut de mult, domnule profesor, haideți încoace.

— Da, vin imediat.

Robert găsi scările, care nu aveau niciun efect special... cum nu avea nici ultimul etaj. Dar nici cărți nu avea. Cineva organizase birouri aici. Rivera îi făcu un tur al etajului. În afară de el, nu mai era nimeni.

— În acest moment, toată lumea e plecată în diverse locuri, unii lucrează la noile extensii la subsol.

— Deci tu ce faci acum? Tot bibliotecar, presupun?

— Hmm, păi, am mai multe titluri acum, încep Carlos timid. E o poveste lungă, haideți la mine în birou să stăm mai mult de vorbă.

Biroul lui era în colțul dinspre sud, cu ferestre dând înspre Aleea Șarpelui și esplanade. De fapt, era exact în locul în care aveau loc întâlnirile lor clandestine. Carlos, acum... era tot gras, tot cu ochelarii ca funduri de borcan și tot cu tricoul demodat. Dar ceva era diferit. Acest Carlos părea mai relaxat, mai vioi... fericit cu ce făcea aici.

— Chiar mă gândeam ce bine ar fi să putem sta de vorbă, dar lucrurile au fost atât de aglomerate aici de când... știți, de când era s-o belim rău de tot.

— Da, știu, Carlos. Am fost foarte norocoși că am scăpat teferi.

Se uită prin birou. În ziua de astăzi, cu cât erai mai mahăr, cu atât biroul era mai greu de văzut cu ochiul liber, dar Carlos părea să adopte stilul tradițional, cu mobilă și plante reale.

— Ziceai că-mi povestești despre jobul tău.

— Ah, da! E puțin jenant. Acum sunt noul director al Bibliotecii. Asta e titlul oficial pe care îl recunoaște Universitatea. În unele cercuri, nu e titulatura bună. La etajele de mai jos și prin lume sunt alte chestii... gen

Știința Primejdioasă și Marele Tiranozaur.

— Dar ele sunt personaje din cercuri diferite. Am crezut...

— Ați citit că Jurasicii au câștigat, corect? Ei, nu e chiar așa. Când s-au liniștit treburile, s-a ajuns la un... „compromis” nu e bine spus. Un fel de „alianță” sau „fuzionare la distanță” ar fi mai potrivit. Destul de bizar.

Se lăsă pe scaun.

— Mă prinde groaza când mă gândesc cât de aproape am fost să aruncăm în aer partea asta de San Diego. Ne-am oprit pe marginea prăpastiei. Și nebunia aia de bătaie a făcut mai mulți bani decât un film cu mare succes de casă. Dar, mai important, a adus resurse, bani și creativitate de peste tot din lume, iar conducerea a fost isteată și a profitat la greu.

Se opri, devenind dintr-odată trist.

— Am eșuat în tot ce ne propusesem să facem. Cărțile nu mai sunt. Fizic, nu mai sunt. Dar Biblioteca încă trăiește și nebunii ăștia de la cercurile lor virtuale împânzesc cărțile în fiecare colț de lume. Dar ați văzut, nu? Bănuiesc că pentru cărți sunteți aici.

— De fapt, am venit să mă uit la roboții haptici, îi explică Robert și îi povestește despre noul lui proiect.

— Mamă, super! Amândouă grupurile m-au tot bătut la cap să ne extindem. Dumneavoastră ce părere aveți despre cum arată Biblioteca?

— Hmm, Bibliotecarii războinici mi s-au părut la fel ca înainte. Au o interfață plăcută, dacă îți place acest gen de efecte speciale. Jurasicii... am încercat să văd ce fac, dar n-am priceput o iotă. E atât de... alandala, parcă fiecare carte ar fi o realitate consensuală și de sine stătătoare.

— Aproape exact. Jurasicii întotdeauna au fost eclectici. Acum, că au Biblionetul, construiesc un fel de consens, mai subtil decât Hacekienii, fiindcă ei pot combina realitățile. Asta este diferența dintre unii și alții. Jurasicii vin din toată lumea, chiar și din statele subdezvoltate, și ei acum trimit cărți și acolo. Hacekienii sunt buni bibliotecari, știu să organizeze cărțile. Acum, dacă s-ar rezolva și problema cu

atingerea interactivă, ar face lucrurile și mai atractive, ar citi și mai multă lume.

Carlos se uită de jur împrejur unde conjurația lor făcuse planuri pentru un cu totul alt sfârșit.

— Câte s-au schimbat în ultimele două luni...

— Carlos, tu ce crezi că s-a întâmplat în seara aceea? Revolta a fost pusă la cale ca să distragă atenția de la ce făceam noi prin subsoluri sau a fost exact invers?

— M-am gândit și eu foarte mult la treaba asta. Cred că revolta a fost o diversiune, dar una care a scăpat de sub control și a cauzat imense... cum se spune la opusul lui „prejudicii colaterale”? Beneficii colaterale! Sharif - dar eu îl vedeam de cele mai multe ori ca un iepure - era un nebun vesel.

Iepure. Așa îl numiseră și polițiștii pe Străinul Misterios. Așa se numise el însuși la final.

— Pe de altă parte, partea *noastră* nu era prea veselă. Iepurele ne manipulasă pe fiecare dintre noi, profitând de slăbiciunile noastre.

— Da, aprobă Carlos.

— Iepurele ne-a promis că ne îndeplinește o dorință secretă, apoi s-a dat lovit după ce și-a văzut sacii în căruță.

Deși, sincer vorbind, Robert credea că omul era terminat. Poate lucrurile ar fi arătat altfel dacă ar fi supraviețuit. Robert avusese o încredere oarbă în promisiunile lui și își trădase familia.

Carlos se aplecă înspre el. În spatele lentilelor groase, privirea lui era sceptică.

— OK, admise Robert, poate Iepurele nu ne-a promis tuturor câte ceva. Dar pe Tommie l-a ajutat să-și pună la punct planul de atac al buncărelor lui Huertas.

— Posibil.

Dar tot nu părea convins.

— Uite, dacă vreuna din promisiuni ar fi devenit realitate, rezultatul ar fi spectaculos! Pun pariu că Winston voia să... apropo, pe unde mai e Winnie?

Începu să caute pe net, dar Carlos deja avea răspunsul:

— Domnul decan a fost angajat de Universitate, luna

trecută, la Departamentul de Artă și Literatură.

Robert citi rezultatele pe care le găsisese.

— Dar s-a angajat ca asistent!

— Da, e ciudat. Actualul decan de la Arte și Litere e Jessica Laskowicz. Și ea a beneficiat de tratament medical. Pe vremuri, era secretară la decanat. Acum el e jos și ea e sus și gurile rele spun că Blount și Laskowicz nu s-au suportat niciodată.

Bietul Winnie.

— Probabil Winston a ajuns la pace cu visele lui.

Ca și mine.

Asta însemna că Străinul Misterios era dispărut de-a binelea cu promisiuni cu tot. Robert se uită la Carlos Rivera și simți cum crește în el un val de uimire. Robert nu mai avea flerul de pe vremuri, iar acum trebuia să-i intre în ochi evidentul ca să vadă și el.

— Dar... cu *tine*, cum a rămas?

— Ați observat ceva diferit la mine?

Robert se uită cu atenție la tânăr, apoi în biroul lui elegant. Carlos se scosese destul de bine. Dar Robert nu credea că succesul în carieră fusese dorința lui.

— Pari mai fericit, mai încrezător și mai... coerent. *Bingo*. N-ai spus nici un singur cuvânt în chineză, niciun simptom de SLC!

Răspunsul lui Carlos fu un zâmbet fericit.

— Ai uitat chineza?!

— Nu. *Qt shi wo bai keyi shuo zhongwen, buguo buxiangyiqidn name Huli le*. Dar n-am mai avut o criză de mai bine de șase săptămâni! Și mă pot bucura de limba chineză. Îmi folosește acum, când lucrăm cu chinezii de la Informagical, vrem să încorporăm și British Library.

Robert stătu pe gânduri o vreme.

— Vindecarea ta ar putea fi o coincidență.

— M-am... gândit și eu. Este un medicament revoluționar care a fost descoperit de niște grupuri de cercetători din Turcia și Indonezia. Nu are nicio legătură cu Asociația veteranilor sau cu programele lor de cercetare. Dar așa merg lucrurile cu inovațiile în ziua de

azi. Nu a fost vreun mesaj de la Iepure, totul e pe față, legal, chiar dacă nu s-a răspândit încă zvonul. Pentru că, vedeți dumneavoastră, tratamentul acesta nu merge la toată lumea. Ei m-au contactat printr-o societate de caritate, după ce au văzut că am profilul biologic care s-ar preta la așa ceva. Deci ar putea fi o coincidență.

— Da.

Terenul minat.

— Dar, continuă Rivera, e o coincidență foarte mare. Am primit ce-am vrut, la doar câteva săptămâni după ce mi-am îndeplinit promisiunea. Și progresele mele cu Jurasicii au fost ciudate, am făcut lucruri în săptămâni care mi-ar fi luat un an. Cineva acolo sus mă ajută. Cred că vă înșelați în privința Iepurelui. Eu zic că stă ascuns. Probabil nu poate face toate minunile în același timp... Domnule profesor? Sunteți bine?

Robert se întorsese cu spatele la Carlos și își lipise fruntea de geamul rece al ferestrei. *Nu-mi trebuie nimic, sunt fericit cu ce am acum!* Deschise ochii și privi afară printre lacrimi. Dedesubt se vedea poteca atât de familiară, șarpele cunoașterii șerpuind la vale până în Bibliotecă. Poate Străinul Misterios chiar era un zeu sau ajunsese unul. Un zeu jongler⁴.

— Domnule profesor?

— Sunt OK, Carlos. Poate ai dreptate.

Mai stătura de vorbă câteva minute. Robert nu mai știa ce vorbiseră, deși își amintea de îngrijorarea tânărului, care lua confuzia lui Robert drept o urgență medicală.

Apoi luă liftul și coborî în piațeta însoțită din fața Bibliotecii. De jur împrejurul său se vedeau înălțându-se lumi nesfârșite și fantastice de artă și de știință la care umanitatea lucra neobosită.

Și dacă pot avea orice?

⁴ Referire la personajul Br'er Rabbit din cartea *Unchiul Remus* de Robert Roosevelt.

„O distopie care surprinde perfect caracterul ilar al schimbărilor din tehnologie, schimbări ce au scăpat de sub control. Vinge deschide un nou orizont asupra singularității (...) într-o poveste plină de aventuri, în care rigoarea tehnologică se combină cu o analiză profundă a impactului social al tehnologiei.”

CORY DOCTOROW

PREMIUL HUGO

„Perspectiva de vizionar a lui Vernor Vinge este fără egal. Mergeți cu el *La Capătul curcubeului*... și posibilitățile pe care le înfățișează vă vor ului. Ce carte minunată!”

DAVID BRIN, câștigător al premiilor Nebula și Hugo

„Nimeni nu vede în viitor la fel de limpede ca Vernor Vinge. Noțiunea de singularitate s-a numărat printre conceptele cu adevărat noi din SF. *La Capătul curcubeului* este o incursiune în stranietatea schimbătoare a unui viitor sufocat de tehnologie. O viziune atât de plauzibilă, că nici nu pare fictivă.”

STEPHEN BAXTER

NAUTILUS
science fiction

revistanautilus.ro

nemira.ro